

Liiahona

Yleiskonferenssipuheet

**Kirkon huoltotyöohjelman
75. vuosi**

**Kolmesta uudesta temppelistä
ilmoitettu**

KIRKON HISTORIAN MUSEON LUVALLA

Walter Ranen teos *Mitä minulla on, sitä minä sinulle annan*

Eräs mies, "joka oli ollut rampa syntymästään saakka", makasi joka päivä temppelin portilla.

"Kun mies näki Pietarin ja Johanneksen menossa temppeliin, hän pyysi heiltä almuja. --

Mutta Pietari sanoi: 'Hopeaa ja kultaa minulla ei ole, mutta mitä minulla on, sitä minä sinulle annan.

Jeesuksen Kristuksen, Nasaretilaisen, nimessä: nouse ja kävele.'

Ja [Pietari] tarttui [halvaantunutta] miestä oikeasta kädestä ja auttoi hänet ylös, ja siinä samassa mies sai voimaa jalkoihinsa ja nilkkoihinsa." (Ap. t. 3:2-3, 6-7.)

2 Yhteenveto 181. vuosikonferenssista

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

- 4 On taas konferenssi
Presidentti Thomas S. Monson
- 6 Lepopäivä ja sakramentti
Vanhin L. Tom Perry
- 10 Tulkkaa pienen lapsen kaltaisiksi
Jean A. Stevens
- 13 Kristuksen seuraajia
Vanhin Walter F. González
- 15 Sovitus kattaa kaiken tuskan
Vanhin Kent F. Richards
- 18 MAP-naiset ovat uskomattomia!
Vanhin Quentin L. Cook
- 22 Tilaisuuksia tehdä hyvää
Presidentti Henry B. Eyring

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 26 Kirkon virkailijoiden hyväksyminen
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 28 Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2010
Robert W. Cantwell
- 29 Tilastoraportti 2010
Brook P. Hales
- 30 Pyhän Hengen ohjaamina
Presidentti Boyd K. Packer
- 34 Kohdatkaa tulevaisuus uskossa
Vanhin Russell M. Nelson
- 37 Kristus-keskeisen kodin luominen
Vanhin Richard J. Maynes
- 40 Todistus
Vanhin Cecil O. Samuelson jr.
- 42 Mitä me todella haluamme
Vanhin Dallin H. Oaks
- 46 Iloa rakastavasta palvelemisesta
Vanhin M. Russell Ballard

PAPPEUSKOKOUS

- 49 Maailman valmistaminen toiseen tulemiseen
Vanhin Neil L. Andersen
- 53 Toivo
Vanhin Steven E. Snow
- 55 Aaronin pappeuden pyhät avaimet
Larry M. Gibson
- 58 Mahdollisuutemme, etuoikeutemme
Presidentti Dieter F. Uchtdorf

62 Oppimista pappeudessa
Presidentti Henry B. Eyring

66 Pappeuden voima
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

- 70 Odotusta Damaskoksen tiellä
Presidentti Dieter F. Uchtdorf
- 78 Meille antaa riemuvoiton Hän, joka on meitä rakastanut
Vanhin Paul V. Johnson
- 81 Huoltotyö – pyhittävää työtä
Piispa H. David Burton
- 84 Opetuslapseuden perusolemus
Silvia H. Allred
- 87 Ilmoituksen henki
Vanhin David A. Bednar
- 90 Pyhä temppeli – johtotähti maailmalle
Presidentti Thomas S. Monson

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

- 94 Avioliiton iankaikkiset siunaukset
Vanhin Richard G. Scott
- 97 Jokaista, jota rakastan, minä nuhtelen ja kuritan
Vanhin D. Todd Christofferson
- 101 Herran runsaimmat siunaukset
Vanhin Carl B. Pratt
- 103 Millaisia miehiä ja naisia teidän siis tulee olla?
Vanhin Lynn G. Robbins
- 106 Pyhiksi kutsuttuja
Vanhin Benjamin De Hoyos
- 108 Sovituksen ihme
Vanhin C. Scott Grow
- 111 Merkkiviiri kansoille
Vanhin Jeffrey R. Holland
- 114 Erotessamme
Presidentti Thomas S. Monson

YLEINEN NUORTEN NAISTEN KOKOUS

- 115 Uskon, että tulee olla vilpitiön ja uskollinen
Ann M. Dibb
- 118 ”Siis en unhoittaa saa, että rakkaus alkavi minusta”
Mary N. Cook
- 121 Hyveellisyyden varjelijoihin
Elaine S. Dalton
- 125 Elävä todistus
Presidentti Henry B. Eyring
- 72 Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit
- 129 Konferenssikertomusten hakemisto
- 130 He puhuivat meille: Kuinka voimme omaksua konferenssin opetukset elämäämme
- 132 Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat
- 132 Opetuksia aikaamme varten
- 133 Kirkon uutisia

Yhteenveto 181. vuosikonferenssista

LAUANTAIN AAMUKOKOUS

2. HUHTIKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Allan F. Packer. Loppurukous: vanhin Dale G. Renlund. Musiikki – tabernaakkelikuoro johtajanaan Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkurina Clay Christiansen: ”On Herra Kuningas!”, *MAP-lauluja*, 29; ”Kiitetty Jumala!”, *MAP-lauluja*, 40; ”Profeetan ääntä kuunnelkaa”, *Liahona*, lokakuu 2000, s. Y7, sovitus Murphy, julkaisematon; ”Hän elää, Vapahtajani”, *MAP-lauluja*, 82; ”Tiedän, että Vapahtajani rakastaa minua”, Lasten sakramenttikokousohjelma 2010, s. 28–29, sovitus Murphy, julkaisematon; ”Laella kukkulan”, *MAP-lauluja*, 4, sovitus Wilberg, julkaisematon.

LAUANTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

2. HUHTIKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Dieter F. Uchtdorf. Alkurukous: vanhin Kevin W. Pearson. Loppurukous: vanhin Michael T. Ringwood. Musiikki – Brigham Youngin yliopiston Idahon kampuksen sekakuoro johtajinaan Eda Ashby ja Randall Kempton, urkurina Bonnie Goodliffe: ”Niin varma on perustus”, *MAP-lauluja*, 43, sovitus Ashby, julkaisematon; ”On suuri rakkaus Jumalan”, *MAP-lauluja*, 119; ”Press Forward, Saints”, *Hymns*, 81; ”Let Zion in Her Beauty Rise”, *Hymns*, 41, sovitus Kempton, julkaisematon.

LAUANTAI-ILLAN PAPPEUSKOKOUS

2. HUHTIKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Rafael E. Pino. Loppurukous: vanhin Joseph W. Sitati. Musiikki – Utahin Ogdenin ja Loganin instituuttien pappeudenhaltijoiden kuoro johtajinaan Jerald F. Simon, J. Nyles Salmond ja Alan T. Saunders, urkurina Andrew Unsworth: ”See the Mighty Priesthood Gathered”, *Hymns*, 325; ”Johdata luoksesi, Jeesukseni”, *MAP-lauluja*, 1974, 43, sovitus Unsworth, julkaisematon; ”On Vapahtaja Israelin”, *MAP-lauluja*, 5; ”Vuorten suojasta Sulle kiitos”, *MAP-lauluja*, 21, sovitus Durham, julkaisija Jackman.

SUNNUNTAIN AAMUKOKOUS

3. HUHTIKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin Gary E. Stevenson. Loppurukous: vanhin Tad R. Callister. Musiikki – tabernaakkelikuoro johtajanaan Mack Wilberg, urkureina Richard Elliott ja Andrew Unsworth: ”Kalliomme, Vapahtaja”, *MAP-lauluja*, 145; ”Sabbath Day”, *Hymns*, 148; ”Kansat, te kuulkaa!”, *MAP-lauluja*, 172, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Herran työhön käyn”, *MAP-lauluja*, 160; ”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain”, *MAP-lauluja*, 144, sovitus Zabriskie, julkaisija Plum; ”Nyt liekinä loistavi Henki Herran”, *MAP-lauluja*, 2, sovitus Wilberg, julkaisematon.

SUNNUNTAIN ILTAPÄIVÄKOKOUS

3. HUHTIKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: presidentti Henry B. Eyring. Alkurukous: vanhin José A. Teixeira. Loppurukous: vanhin Kent D. Watson. Musiikki – tabernaakkelikuoro johtajinaan Mack Wilberg ja Ryan Murphy, urkureina Linda Margetts ja Bonnie Goodliffe: ”I Saw a Mighty Angel Fly”, *Hymns*, 15, sovitus Wilberg, julkaisematon; ”Kuin Jeesus mä olla tahdon”, *Lasten laulukirja*, s. 40–41, sovitus Bradford, julkaisija Nature Sings; ”Herran lapset saapukaa”, *MAP-lauluja*, 27; ”Suo enemmän mulle”, *MAP-lauluja*, 76, sovitus Staheli, julkaisija Jackman.

LAUANTAI-ILLAN YLEINEN NUORTEN

NAISTEN KOKOUS 26. MAALISKUUTA 2011

Kokouksen johtava virkailija: presidentti Thomas S. Monson. Kokouksen johtaja: Elaine S. Dalton. Alkurukous: Emily Lewis. Loppurukous: Bethany Wright. Musiikki

– Salt Laken Cityn seudun vaarnoista koottu nuorten naisten kuoro johtajanaan Merrilee Webb, urkureina Linda Margetts ja Bonnie Goodliffe: ”Laella kukkulan”, *MAP-lauluja*, 4; ”Guardians of Virtue”, *Strength of Youth Media 2011: We Believe*, julkaisematon (sello: Jessica Hunt); ”Hän elää, Vapahtajani”, *MAP-lauluja*, 82, sovitus Lyon, julkaisija Jackman (harppu: Hannah Cope); ”Niin varma on perustus”, *MAP-lauluja*, 43, sovitus Wilberg, julkaisematon.

KONFERENSSIPUHEET SAATAVILLA

Konferenssipuheet ovat saatavilla monilla kielillä osoitteessa conference.lds.org. Valitse sen jälkeen kieli. Äänitallenteita saa jakelukeskuksista yleensä kahden kuukauden kuluessa konferenssista.

KOTIOPETUS- JA

KOTIKÄYNTIOPETUSSANOMAT

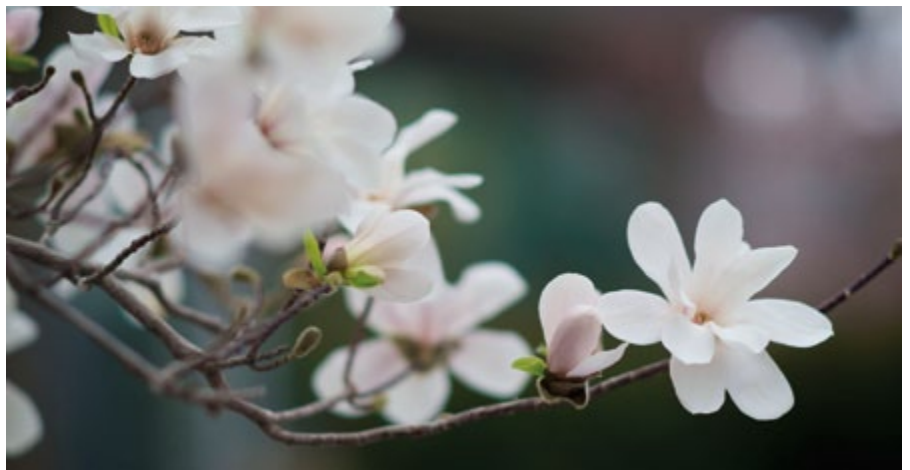
Valitkaa kotiopetus- ja kotikäyntiopetussanomaksi sellainen puhe, joka parhaiten vastaa niiden tarvetta, joiden luona käytte.

KANNESSA

Edessä: valokuva Weston Colton. Takana: valokuva Les Nilsson.

KONFERENSSIN VALOKUVAT

Näkymä yleiskonferenssista Salt Lake Cityssä tallensivat Craig Dimond, Welden C. Andersen, John Luke, Matthew Reier, Christina Smith, Cody Bell, Les Nilsson, Weston Colton, Sarah Jensen ja Derek Israelsen; Argentiinassa Marcelino Tossen; Brasiliassa Laureni Fochetto, Ana Claudia Souza de Oliveira ja Veruska Oliveira; Ecuadorissa Alex Romney; Etelä-Afrikassa Kevin Cooney; Filippiineillä Wilmore La Torre; Jamaikalla Alexia Pommells; Meksikossa Ericka González Lage; Portugalissa Juliana Oliveira; Romaniassa Matei Florin; Saksassa Mirko Kube; Sambiassa Tawanda Maruza; Sloveniassa Ivan Majc; Ukrainassa Marina Lukach ja Marylandissa Yhdysvalloissa Sasha Rose.

**TOUKOKUU 2011, 63. VUOSIKERTA, NUMERO 5
LIAHONA 09685 130**

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon virallinen kansainvälinen julkaisu

Ensimmäinen presidenttikunta: Thomas S. Monson, Henry B. Eyring, Dieter F. Uchtdorf

Kahdentoista apostolin koorumi: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christofferson, Neil L. Andersen

Vastaava päätoimittaja: Paul B. Pieper

Neuvojat: Stanley G. Ellis, Christoffel Golden jr., Yoshihiko Kikuchi

Toiminnanjohtaja: David L. Frischknecht

Toimituskunnan johtaja: Vincent A. Vaughn

Graafinen johtaja: Allan R. Loyborg

Päätoimittaja: R. Val Johnson

Apulaispäätoimittajat: Jennifer L. Greenwood, Adam C. Olson

Toimituspäällikkö: Ryan Carr

Apulaistoimituspäällikkö: Susan Barrett

Toimittajat: David A. Edwards, Matthew D. Flitton, LaRene Porter Gaunt, Larry Hiller, Carrie Kasten, Jennifer Maddy, Melissa Merrill, Michael R. Morris, Sally J. Odekir, Joshua J. Perkey, Chad E. Phares, Jan Pinborough, Richard M. Romney, Janet Thomas, Paul VanDenBerghe, Melissa Zenteno

Vastaava taiteellinen johtaja: J. Scott Knudsen

Taiteellinen johtaja: Scott Van Kampen

Tuotantopäällikkö: Jane Ann Peters

Pääsuunnittelijat: C. Kimball Bott, Thomas S. Child, Colleen Hinckley, Eric P. Johnsen, Scott M. Mooy

Suunnittelu ja tuotanto: Collette Nebeker Aune, Howard G. Brown, Julie Burdett, Reginald J. Christensen, Gene Christiansen, Kim Fenstermaker, Kathleen Howard, Denise Kirby, Ginny J. Nilson, Ty Pilcher, Gayle Rafferty

Painatuksen valmistelu: Jeff L. Martin

Painatusjohtaja: Craig K. Sedgwick

Levikkijohtaja: Evan Larsen

Kotimaansivut:

Mirku Karumo

Keltarousku 4, 02730 ESPOO

Puhelin: (09) 592 747

Sähköposti: mirku.karumo@columbus.fi

Tilaukset ja osoitteenmuutokset tehdään European

Distribution Limited -yhtiön kautta:

Puhelinnumero: +46 8 5006 5521

Sähköposti: rstockholm@ldschurch.org

Vuositilauhinta 7,50 euroa (sisältää alv:n ja postikulut)

Tilinumero: Nordea 101630-77267

USA and overseas (surface mail) US \$10.00.

Ilmestyy 12 kertaa vuodessa.

Lähetetään käsikirjoitukset ja tiedustelut osoitteella:
**Liahona, Rm. 2420, 50 East North Temple Street,
Salt Lake City, UT 84150-0024, USA, tai sähköpostitse
osoitteeseen liahona@ldschurch.org.**

Liahona (Mormonin kirjan sana, joka tarkoittaa ”kompassia” tai ”suunnannäyttäjää”) ilmestyy albanian, armenian, bulgarian, cebuanon, englannin, espanjan, fidžin, hollannin, indonesian, islannin, italian, japanin, khmerin, kiinan, kiribatian, korean, kreikan, kroatian, latvian, liettuan, malagasian, marshallin, mongolin, norjan, portugalil, puolan, ranskan, romanian, ruotsin, saksan, samoan, sloveenin, suomen, tagalogin, tahitin, tanskan, thain, tongan, tšekin, ukrainan, unkarin, urdun, venäjän, vietnamin ja viron kielellä. (Ilmestymiskerrat vaihtelevat kielittäin.)

© 2011 Intellectual Reserve, Inc. Kaikki oikeudet pidätetään. Painettu Yhdysvalloissa.

Liahonan tekstiä ja kuva-aineistoa saa kopioida satunnaisesti epäkaupalliseen käyttöön kirkossa tai kotona. Kuva-aineistoa ei kuitenkaan saa kopioida, mikäli se kielletään kuvituksen lähdemerkinnässä. Tekijänoikeutta koskevat kysymykset tulisi lähettää osoitteeseen: Intellectual Property Office, 50 East North Temple Street, Salt Lake City, UT 84150, USA; sähköposti: cor-intellectualproperty@ldschurch.org.

For Readers in the United States and Canada:

May 2011 Vol. 63 No. 5. Liahona (USPS 311-480) Finnish (ISSN 1080-9554) is published monthly by The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints, 50 E. North Temple St., Salt Lake City, UT 84150. USA subscription price is \$10.00 per year; Canada, \$12.00 plus applicable taxes. Periodicals Postage Paid at Salt Lake City, Utah. Sixty days' notice required for change of address. Include address label from a recent issue; old and new address *must* be included. Send USA and Canadian subscriptions to Salt Lake Distribution Center at address below. Subscription help line: 1-800-537-5971. Credit card orders (Visa, MasterCard, American Express) may be taken by phone. (Canada Poste Information: Publication Agreement #40017431)

POSTMASTER: Send address changes to Salt Lake Distribution Center, Church Magazines, PO Box 26368, Salt Lake City, UT 84126-0368.

**PUHUJAT
AARKOSJÄRJESTYKSESSÄ**

Allred, Silvia H., 84
Andersen, Neil L., 49
Ballard, M. Russell, 46
Bednar, David A., 87
Burton, H. David, 81
Christofferson, D. Todd, 97
Cook, Mary N., 118
Cook, Quentin L., 18
Dalton, Elaine S., 121
De Hoyos, Benjamín, 106
Dibb, Ann M., 115
Eyring, Henry B., 22, 62, 125
Gibson, Larry M., 55
González, Walter F., 13
Grow, C. Scott, 108
Holland, Jeffrey R., 111
Johnson, Paul V., 78
Maynes, Richard J., 37
Monson, Thomas S., 4, 66, 90, 114
Nelson, Russell M., 34
Oaks, Dallin H., 42
Packer, Boyd K., 30
Perry, L. Tom, 6
Pratt, Carl B., 101
Richards, Kent F., 15
Robbins, Lynn G., 103
Samuelson, Cecil O. jr., 40
Scott, Richard G., 94
Snow, Steven E., 53
Stevens, Jean A., 10
Uchtdorf, Dieter F., 26, 58, 70

AIHEHAKEMISTO

Aaronin pappeus, 55
Apuyhdistys, 84
Avioero, 66
Avioliitto, 42, 66, 94
Esimerkki, 10, 121, 125
Halut, 42
Humanitaarinen apu, 4
Huoltotyöohjelma, 22, 81, 84
Hyveellisyys, 115, 121
Hyväntahtoisuus, 118
Ilmoitus, 30, 87
Jeesus Kristus, 6, 13, 15, 30, 78, 103, 108, 114
Johtaminen, 55, 62
Jumalanpalvelus, 6
Kuuliaisuus, 10, 34, 40, 87, 97, 101, 103, 125
Kymmenykset, 10, 34, 101
Kärsivällisyys, 15, 78
Lapset, 10, 37, 103
Lepopäivä, 6
Liitot, 13, 90, 94, 115
Lähetystyö, 4, 46, 49
Naiset, 18
Neuvostot, 18
Nöyryys, 10, 15
Ojentaminen, 97
Omavaraisuus, 22, 81, 84
Opettaminen, 37
Opetuslapseus, 13, 84, 111
Palveleminen, 22, 46, 55, 58, 70, 81, 84, 118
Pappeus, 30, 49, 58, 62, 66
Parannus, 40, 97, 108
Perhe, 10, 18, 37, 90, 94
Pioneerit, 53
Pooetat, 111
Pyhä Henki, 30, 40, 58, 70, 87, 111
Pyhät, 106
Pyhät kirjoitukset, 30
Pääsiäinen, 114
Rakkaus, 13, 22, 46, 53, 62, 81, 84, 94
Rehellisyys, 121
Rukous, 125
Sakramentti, 6
Siunaukset, 34, 78, 101
Sovitus, 15, 40, 53, 106, 108, 114
Tahdonvapaus, 42
Tasovaatimukset, 111
Tempellit, 4, 90, 115
Todistus, 40, 66, 125
Toinen tuleminen, 49
Toivo, 53
Totuus, 40, 121
Työ, 84
Tärkeysjärjestys, 42
Uhraaminen, 90
Usko, 18, 34, 42, 53, 70, 78, 87, 101, 106, 125
Uusi testamentti, 6
Valmistautuminen, 49
Valo, 87
Vanhemmuus, 37, 94, 103
Vastoinkäymiset, 15, 34, 78, 106
Velvollisuus, 55, 62
Yleiskonferenssi, 111, 114
Ystävällisyys, 118
Äitiys, 18

Presidentti Thomas S. Monson

On taas konferenssi

Kiitän teitä uskostanne ja omistautumisestanne evankeliumille, siitä rakkaudesta ja huolenpidosta, jota osoitate toisillenne, sekä siitä palvelusta, jota teette.

Kun tätä rakennusta suunniteltiin, luulimme, ettemme saisi sitä koskaan täyteen. Katsokaapa tätä nyt.

Rakkaat veljeni ja sisareni, kuinka hyvä onkaan olla taas yhdessä, kun aloitamme Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon 181. vuosikonferenssin.

Mennyt puoli vuotta tuntuu kulu-
neen nopeasti, kun olen ollut kiireinen monien tehtävien vuoksi. Yksi tuon

ajan suurista siunauksista oli Laien kauniin temppelin uudelleenvihkiminen Havaijissa. Sen laaja peruskorjaus oli kestänyt liki kaksi vuotta. Seurasani olivat presidentti Henry B. Eyring ja sisar Eyring, vanhin Quentin L. Cook ja sisar Cook sekä vanhin William R. Walker ja sisar Walker. Marraskuussa tapahtunutta uudelleenvihkimistä edeltäneenä iltana katselimme, kun 2 000 nuorta temppelipiiristä täytti Cannon Activities Centerin BYU-Havaijin

kampuksella ja esiintyi meille. Heidän esityksensä nimi oli ”Kokoamispaikka”, ja siinä kerrottiin luovalla ja mestarillisella tavalla kirkon sikäläisen historian sekä temppelin historian merkittävistä tapahtumista. Kuinka ihmeellinen ilta se olikaan!

Seuraava päivä oli hengellistä juhlaa, kun temppeli vihittiin uudelleen

kolmessa istunnossa. Herran Henki oli sängen runsaana kanssamme.

Me jatkamme temppeleiden rakentamista. Minulla on tänä aamuna ilo ilmoittaa kolmesta uudesta temppeleistä, joille hankitaan parhaillaan tontteja ja jotka tulevana kuukausina ja vuosina rakennetaan seuraaviin paikkoihin: Fort Collins Coloradossa ja Meridian

Idahossa, kumpikin Yhdysvalloissa, sekä Winnipeg Manitobassa Kanadassa. Ne tulevat varmasti olemaan siunauksena jäsenillemme noilla alueilla.

Temppeleissä tehdään joka vuosi miljoonia toimituksia. Olkaamme jatkuvasti uskollisia sellaisten toimistusten suorittamisessa paitsi itsellemme myös rakkaiden vainajiemme

puolesta, jotka eivät itse voi sitä tehdä.

Kirkko toimittaa edelleen humanitaarista apua suuronnettomuuksien kohdatessa. Viimeksi sydämemme on kääntynyt Japanin puoleen, jonne olemme lähettäneet apua tuhoisan maanjäristyksen ja tsunamin sekä niitä seuranneiden ydinvoimalahaasteiden jälkeen. Olemme jakaneet yli 60

tonnia tarvikkeita, kuten ruokaa, vettä, huopia, vuodevaatteita, hygieniatarvikkeita, vaatteita ja polttoainetta. Nuoret naimattomat aikuisemme ovat tehneet vapaaehtoistyötä etsien kadonneita jäseniä. He ovat käyttäneet internetiä, sosiaalista mediaa ja muita nykyajan yhteydenpitovälineitä. Jäsenet toimittavat kirkon hankkimilla skoottereilla apua sellaisille alueille, joille on vaikea päästä autolla. Useissa vaarnoissa ja seurakunnissa Tokiossa, Nagoyassa ja Osakassa on järjestetty palveluprojekteja hygieni- ja siivouspakkausten kokoamiseksi. Tähän mennessä yli 4 000 vapaaehtoista on lahjoittanut yli 40 000 palvelutuntia. Apumme jatkuu Japaniin ja mille tahansa muille alueille, joilla on tarvetta.

Veljeni ja sisareni, kiitän teitä uskostanne ja omistautumisestanne evankeliumille, siitä rakkaudesta ja huolenpidosta, jota osoitate toisillemme, sekä siitä palvelusta, jota teette seurakunnissanne ja vaarnoissanne sekä piireissänne. Kiitos myös uskollisuudestanne kymmenysten ja uhrilahjoitusten maksamisessa sekä anteliaisuudestanne kirkon muiden rahastojen hyväksi.

Vuoden 2010 lopussa oli 52 225 lähetyssaarnaajaa, jotka palvelivat 340 lähetyksentällä kautta maailman. Lähetystyö on valtakunnan elinehto. Saanen ehdottaa, että jos voitte, harkitsisitte lahjoitusta kirkon yleiseen lähetystyörahastoon.

Nyt, veljet ja sisaret, olemme innokkaita kuuntelemaan puheita, joita meille tänään ja huomenna esitetään. Ne, jotka tulevat puhumaan meille, ovat tavoitelleet taivaan apua ja johdatusta, kun he ovat valmistaneet puheitaan. Rukoilen, että täytyisimme Herran Hengestä ja ylentyisimme sekä saisimme innoitusta, kun kuuntelemme ja opimme. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin L. Tom Perry
kahdentoista apostolin koorumista

Lepopäivä ja sakramentti

Olkoon perheenne täynnä rakkautta, kun pyhitätte lepopäivän koko päivän ajan ja koette sen hengellisiä siunauksia läpi viikon.

Veljeni ja sisareni eri puolilla maailmaa, tänä aamuna olemme tulleet kuuntelemaan profeetan ääntä. Todistan, että se ääni, jonka juuri kuulimme, on Jumalan elävän profeetan – presidentti Thomas S. Monsonin – ääni maan päällä tänä päivänä. Kuinka siunattuja me olemmekaan, kun meillä on hänen opetusensa ja esimerkinsä!

Tänä vuonna meillä kaikilla on mahdollisuus tutkia pyhäkoulussa profeettojen sanoja Uudesta testamentista. Kun Vanhassa testamentissa tutkitaan profeettoja ja yhtä kansaa, Uudessa testamentissa keskitytään sen ainoan Ihmisen elämään ja vaikutukseen, joka tuli kuolevaisuuteen omistaen taivaan ja maan kaksoiskansalaisuuden – Vapahtajamme ja Lunastajamme Jeesuksen Kristuksen.

Nykypäivän maailma on niin ihmisoppien kyllästämä, että on helppo unohtaa ja kadottaa usko tuohon mitä tärkeimpään selontekoon Vapahtajan elämästä ja palvelutyöstä – Uuteen testamenttiin. Tämä pyhä kirja on pyhien kirjoitusten historian keskipiste, aivan kuten Vapahtajan itsensä tulisi olla meidän elämämme

keskipiste. Meidän on sitouduttava tutkimaan sitä ja pitämään sitä arvossa!

Kun tutkimme Uutta testamenttia, voimme löytää verrattomia viisauden helmiä. Nautin aina lukiessani kertomuksia Paavalista ja siitä, kun hän matkusti ja järjesti Vapahtajan kirkon, varsinkin hänen opetuksiaan Timoteukselle. Paavalin kirjoituksissa Timoteukselle neljännessä luvussa sanotaan: ”Neuvo ja opeta tällä tavoin. – Näytä sinä [uskovista] hyvää esimerkkiä puheissasi ja elämäntavoissasi, rakkaudessa, [hengessä,] uskossa ja puhtaudessa.”¹ En keksi mitään parempaa tapaa, jolla voimme ryhtyä olemaan tai olla edelleen hyvä esimerkki uskovista kuin pyhittämällä lepopäivän.

Maailman luomisesta alkaen yksi päivä erotettiin kaikista muista. ”Ja Jumala siunasi seitsemännen päivän ja pyhitti sen.”² Jumalakin lepäsi työstään sinä päivänä, ja Hän odottaa lastensa tekevän samoin. Israelin lapsille Hän antoi käskyn:

”Muista pyhittää lepopäivä.

Kuutena päivänä tee työtä ja hoida kaikkia tehtäviäsi,

mutta seitsemäs päivä on Herran, sinun Jumalasi, sapatti. – –

Sen vuoksi Herra siunasi lepopäivän ja pyhitti sen.”³

Lepopäivän viettomalliin täytyy aina sisältyä Jumalan palveleminen. Kun Aadam ja Eeva olivat tulleet kuolevaisuuteen, heidän käskettiin palvella Herraa Jumalaansa ja uhrata ”katraidensa esikoiset uhriksi Herralle. – – Tämä on Isän Ainosyntyisen uhrin vertauskuva.”⁴ Eläinten uhraaminen muistutti Aadamin jälkeläisille, että jonakin päivänä Jumalan Karitsa, Jeesus Kristus, antaisi oman henkensä uhrina meidän puolestamme.

Vapahtaja puhui siitä uhrista koko elämänsä ajan.⁵ Hänen ristiinnaulitsemisensa aattona Hänen sanansa alkoivat täyttyä. Hän kokosi opetuslapsensa yhteen erääseen yläkerran huoneeseen, kauaksi maailman häiriötekijöistä. Hän asetti Herran ehtoollisen sakramentin.

”Aterian aikana Jeesus otti leivän, siunasi, mursi ja antoi sen opetuslapsilleen sanoen: ’Ottakaa ja syökää, tämä on minun ruumiini.’

Sitten hän otti maljan, kiitti Jumalaa, antoi heille ja sanoi: ’Juokaa tästä, te kaikki.

Tämä on minun vereni, liiton veri, joka kaikkien puolesta vuodatetaan syntien anteeksiantamiseksi.”⁶

Siitä hetkestä lähtien Vapahtajan sovitukselta tuli suuri ja viimeinen uhri. Kun Hän ylösnousemuksensa jälkeen ilmestyi Amerikan mantereella, Hän antoi pappeutensa opetuslapsilleen ja asetti sakramentin sanoen:

”Ja pitääkää aina huoli, että teette tämän – –, niin kuin minä olen murtaanut leivän ja siunannut sen ja antanut sitä teille. – –

Ja se on todistuksena Isälle siitä, että te aina muistatte minut. Ja jos te aina muistatte minut, minun Henkeni on oleva teidän kanssanne.”⁷

On merkittävää, että jopa läpi synkeiden luopumuksen aikojen tätä lepopäivän pyhittämisen ja sakramentin mallia noudatettiin edelleen monessa eri muodossa.

Kun evankeliumi palautettiin, Pietari, Jaakob ja Johannes, kolme niistä apostoleista, jotka ensimmäisinä saivat sakramentin Vapahtajalta, ilmestyivät Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle. Heidän johdollaan palautettiin pappeuden valtuus, joka on välttämätön sakramentin toimittamiseksi kirkon jäsenille.⁸

Se pappeuden valtuus, jonka Vapahtaja antoi profeetoilleen ja

apostoleilleen sekä heiltä meille, on edelleen maan päällä tänä päivänä. Nuoret pappeudenhaltijat kautta maailman osoittavat kelpoisuutensa käyttäen pappeuden voimaa, kun he vilpittömästi pitävät käskyt ja elävät evankeliumin tasovaatimusten mukaan. Kun nämä nuoret miehet säilyttävät hengellisesti puhtaat kädet ja puhtaan sydämen, he valmistavat ja siunaavat sakramentin Vapahtajan tavalla – sen mukaan kuin Hän teki sen yli kaksituhatta vuotta sitten.

Sakramentin nauttiminen on keskeisellä sijalla lepopäivän viettossamme. Opissa ja liitoissa Herra

käskee meitä kaikkia:

”Ja jotta voisit varjella itsesi täydellisemmin, niin ettei maailma saastuta, mene rukoushuoneeseen antamaan uhriksi sakramenttisi minun pyhänä päivänäni;

sillä totisesti tämä on päivä, joka on määrätty sinulle levätäksesi töistäsi ja omistaaksesi hartautesi Korkeimmalle.

– – Äläkä tee tänä päivänä muuta.”⁹

Kun pohdimme lepopäivän ja sakramentin mallia omassa elämässämme, näyttää olevan kolme asiaa, jotka Herra vaatii meiltä: Ensimmäiseksi, varjelemaan itsemme niin ettei maailma saastuta. Toiseksi, menemään rukoushuoneeseen antamaan uhriksi sakramenttimme. Ja kolmanneksi, lepäämään töistämme.

On upeaa olla kristitty ja elää

Kristuksen tosi opetuslapsena. Meistä Hän sanoi: ”He eivät kuulu maailmaan, niin kuin en minäkään kuulu.”¹⁰ Jotta varjelisimme itsemme niin ettei maailma saastuta, Hän odottaa meidän välttävän lepopäivänä maailmallisia liikeasioiden ja ajanviettopaikkojen häiriötekijöitä.

Uskon, että Hän haluaa meidän myös pukeutuvan asianmukaisesti. Nuoremme saattavat ajatella, että vanha ilmaus ”pyhävaatteet” on vanhentunut. Silti me tiedämme, että kun pyhävaatteet taantuvat arkiasuksi, asenteet ja teot seuraavat perässä. Ei tietenkään ole ehkä välttämätöntä, että lapsemme käyttävät virallista pyhäasua auringonlaskuun saakka. Sillä vaateuksella, jota me kannustamme heitä käyttämään, ja niillä toiminnoilla, joita

me suunnittelemme, me kuitenkin autamme heitä valmistautumaan sakramenttiin ja nauttimaan sen siunauksista koko päivän.

Mitä tarkoittaa antaa Herralle uhriksi sakramenttimme? Myönämme, että me kaikki teemme virheitä. Meidän jokaisen tulee tunnustaa syntimme ja virheemme taivaalliselle Isällemme ja muille, joita ehkä olemme loukanneet, sekä luopua niistä. Lepopäivä tarjoaa meille kallisarvoisen mahdollisuuden antaa nämä – sakramenttimme – Herralle. Hän on sanonut: ”Muista, että tänä Herran päivänä sinun tulee antaa uhrilahjasi ja sakramenttisi uhriksi Korkeimmalle tunnustaen syntisi veljillesi ja Herran edessä.”¹¹

Vanhin Melvin J. Ballard on muistuttanut: ”Haluaamme jokaisen myöhempien aikojen pyhän tulevan sakramenttipöydän ääreen, koska se on itsetutkistelun, itsetarkastelun paikka, jossa voimme oppia suoristamaan kurssiamme ja oikaisemaan omaa elämäämme ja saattamaan itsemme sopusointuun kirkon opetusten sekä veljimme ja sisartemme kanssa.”¹²

Kun me nautimme sakramentin kelvollisesti, me todistamme, että olemme halukkaita ottamaan Vapahatajan nimen päällemme ja pitämään Hänen käskynsä ja *todellakin* muistamaan Hänet aina, jotta Hänen Henkensä olisi meidän kanssamme. Tällä tavoin kasteemme liitto uudistuu. Herra vakuutti opetuslapsilleen: ”Niin usein kuin tämän teette, te muistatte tämän hetken, jonka minä olin teidän kanssanne.”¹³

Toisinaan ajattelemme, että töistämme lepääminen on vain sitä, että annamme heidän paalaus koneen seistä pellolla jouten tai laitamme liikehuoneiston oveen kyltin ”Suljettu”. Nykypäivän maailmassa työhömme kuitenkin sisältyvät elämämme

jokapäiväiset askareet. Tämä voi tarkoittaa liiketoimia, joita voimme hoitaa kotoa käsin, urheilukilpailuja ja muita harrastuksia, jotka etäännyttävät meitä lepopäivän jumalanpalvelusta ja mahdollisuudesta palvella muita.

”Älä suhtaudu kevytmielisesti pyhiin asioihin”¹⁴, Herra ilmoitti myöhempien aikojen pyhille aivan kuin muistuttaakseen meitä siitä, mitä Hän sanoi opetuslapsilleen: ”Sapatti on ihmistä varten eikä ihminen sapattia varten.”¹⁵

Veljet ja sisaret, kun me myöhemmin aikoina höllennämme sitoutumistamme Vapahtajaan, kun jätämme Hänen Uudessa testamentissa ja muissa pyhissä kirjoituksissa olevat opetuksensa huomiotta ja lakkaamme seuraamasta Häntä, vastustaja menestyy. Vanhemmat, nyt on aika opettaa lapsiamme olemaan esimerkkinä uskovista siten että he osallistuvat sakramenttikokoukseen. Kun sunnuntaiaamu koittaa, auttakaa heitä olemaan levänneitä, asianmukaisesti pukeutuneita ja hengellisesti valmiita nauttimaan sakramentin vertauskuvat ja saamaan Pyhän Hengen valaiseva, valistava, ylevöittävä voima. Olkoon perheenne täynnä rakkautta, kun pyhitätte lepopäivän koko päivän ajan ja koette sen hengellisiä siunauksia läpi viikon. Kehottakaa poikianne ja tyttäriänne nousemaan ja loistamaan pyhittämällä lepopäivän, jotta heidän valonsa ”olisi viirinä kansakunnille”¹⁶.

Vuosien vierieissä muistelen yhä niitä lepopäiviä, jolloin olin nuori ja nuori aikuinen. Muistan yhä sen ensimmäisen päivän, jolloin jaoin sakramenttia diakonina, ja ne pienet lasikupit, joita tarjosin seurakuntamme jäsenille. Muutama vuosi sitten erästä kotikaupunkini kirkkorakennusta remontoitiin. Puhujakorokkeessa oli eräs lokero, joka oli pantu kiinni. Kun se avattiin, sieltä löytyi näitä pieniä

lasikuppeja, jotka olivat olleet kätöksä vuosikautia. Yksi niistä lahjoitettiin minulle muistoksi.

Muistan myös vihreän varustelaatikon, jota kannoimme mukamme Yhdysvaltain merijalkaväkijoukoissa. Varustelaatikon sisällä oli puutarjotin ja sakramenttikuppipakkaus, jotta meitä voitaisiin siunata Herran ehtoolisen rauhalla ja toivolla myös sodan selkkauksessa ja epätoivossa.

Kun ajattelen niitä nuoruuteni sakramenttikuppeja – toisia lapsuuskotini suojaisassa laaksossa ja toisia tuhansien kilometrien päässä Tynnellämerellä – minut täyttää kiitollisuus siitä, että maailman Vapahtaja oli halukas juomaan ”siitä katkerasta maljasta”¹⁷ minun tähteni. Ja koska Hän teki niin, voin sanoa psalmikirjoittajan tavoin, että ”minun maljani on ylitsevuotavainen”¹⁸ Hänen äärettömän ja iankaikkisen sovituksensa siunausten ansiosta.

Tänä lepopäivää edeltävänä päivänä, kun aloitamme tämän suurenmoisen konferenssin, muistakaamme niitä siunauksia ja mahdollisuuksia, jotka ovat meidän, kun joka viikko

osallistumme seurakunnissamme sakramenttikokoukseen. Valmistautukaamme ja käyttäytykäämme lepopäivänä sillä tavoin, että saamme meille luvatut siunaukset sekä itsellemme että perheellemme. Lausun erityisen todistukseni siitä, että suurinta iloa tässä elämässä saamme seuraamalla Vapahtajaa. Rukoilen, että pitäisimme Hänen käskynsä pyhittämällä Hänen pyhän päivänsä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. 1. Tim. 4:11–12.
2. 1. Moos. 2:3.
3. 2. Moos. 20:8–11.
4. Moos. 5:5, 7.
5. Ks. esim. Mark. 10:32–34; Joh. 2:19; 10:17; 12:32.
6. Matt. 26:26–28.
7. 3. Nefi 18:6–7.
8. Ks. JS-H 68–69, 72; ks. myös OL 27:12–13.
9. OL 59:9–10, 13.
10. Joh. 17:16.
11. OL 59:12.
12. Julkaisussa Bryant S. Hinckley, *Sermons and Missionary Services of Melvin Joseph Ballard*, 1949, s. 150.
13. JSR Mark. 14:21.
14. OL 6:12.
15. Mark. 2:27.
16. OL 115:5.
17. 3. Nefi 11:11.
18. Ps. 23:5.

Kiova, Ukraina

Jean A. Stevens

ensimmäinen neuvonantaja
Alkeisyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Tulkaa pienen lapsen kaltaisiksi

Jos meillä on oppivainen sydän ja halu noudattaa lasten esimerkkiä, heidän jumalalliset ominaisuutensa voivat tarjota avaimen meidän omaan hengelliseen kehitykseemme.

Taivaallinen Isämme lähettää suuressa viisauudessaan ja rakkaudessaan henkipoikansa ja -tyttärensä tämän maan päälle lapsina. He tulevat perheisiin kallisarvoisina lahjoina, joilla on jumalallinen luonne ja päämäärä. Taivaallinen Isämme tietää, että lapset ovat avainasemassa meidän auttamisessamme tulemaan Hänen kaltaisikseen. Me voimme oppia lapsilta hyvin paljon.

Tämä tärkeä totuus ilmeni selvästi joitakin vuosia sitten, kun eräs seitsemänkymmenen koorumin jäsen oli hoitamassa tehtäviä Hongkongissa. Hän vieraili eräässä hyvin vähävaraisessa seurakunnassa, joka koki vaikeuksia monin tavoin eikä kyennyt huolehtimaan omista tarpeistaan. Kun piispa kuvaili heidän tilannettaan, johtava auktoriteetti tunsin innoitusta sanoa, että jäsenten tulisi maksaa kymmenyksensä. Piispa, joka tunsin heidän äärimmäiset olosuhteensa, oli huolissaan siitä, kuinka voisi toteuttaa tuon neuvon. Hän mietiskeli asiaa ja päätti, että hän lähestyisi joitakin uskossa vahvimpia seurakuntansa jäseniä ja pyytäisi heitä maksamaan kymmenyksensä. Seuraavana sunnuntaina hän

meni Alkeisyhdistykseen. Hän opetti lapsille Herran kymmenysten lakia ja kysyi, olisivatko he halukkaita maksamaan kymmenykset ansaitsemastaan rahasta. Lapset sanoivat, että he tekisivät niin. Ja niin he tekivät.

Myöhemmin piispa meni seurakunnan aikuisten luo ja kertoi heille, että kuluneen puolen vuoden aikana heidän uskolliset lapsensa olivat maksaneet kymmenykset. Hän kysyi vanhemmilta, olisivatko he halukkaita noudattamaan näiden lasten esimerkkiä ja tekemään samoin. Ihmiset olivat niin liikuttuneita niistä uhrauksista, joita lapset olivat halukkaita tekemään, että he tekivät sen, mikä oli tarpeen, maksaakseen kymmenyksensä. Ja taivaan ikkunat avattiin. Näiden uskollisten lasten esimerkin ansiosta seurakunta kasvoi kuuliaisuudessa ja todistuksessa.

Jeesus Kristus itse opetti meitä ottamaan esimerkkiä lapsista. Uudessa testamentissa kerrotaan Hänen vastauksensa, kun Hänen apostolinsa kiistelivät siitä, kuka olisi suurin taivasten valtakunnassa. Jeesus vastasi heidän kysymykseensä pienellä mutta silti voimallisella havaintoesityksellä. Hän

kutsui luokseen pienen lapsen, asetti hänet heidän keskelleen ja sanoi:

”Ellette käänny ja tule lasten kaltaisiksi, te ette pääse taivasten valtakuntaan.

Se, joka nöyrtyy tämän lapsen kaltaiseksi, on suurin taivasten valtakunnassa.” (Matt. 18:3–4.)

Mitä meidän pitäisi oppia lapsilta? Millaisia luonteenpiirteitä heillä on ja millainen on heidän näyttämänsä esimerkki, joka voi auttaa meitä meidän omassa hengellisessä kehityksessämme?

Nämä kallisarvoiset Jumalan lapset tulevat luoksemme uskovin sydämin. He ovat täynnä uskoa ja vastaanottavaisia Hengen tuntemuksille. He ovat esimerkkinä nöyryydestä, kuuliaisuudesta ja rakkaudesta. He ovat usein ensimmäisinä osoittamassa rakkautta ja ensimmäisinä antamassa anteeksi.

Saanen kertoa joitakin kokemuksia siitä, kuinka lapset voivat siunata elämäämme viattomalla mutta kuitenkin voimallisella esimerkillään Kristuksen kaltaisista ominaisuuksista.

Todd, vasta kaksivuotias pikkuihin poika, meni hiljattain äitinsä kanssa taidemuseoon, jossa oli erikoisnäyttely kauniista Vapahtajaa esittävistä maalauksista. Kun he kulkivat näiden pyhien kuvien ohi, äiti kuuli pienen poikansa lausuvan kunnioittavasti nimen ”Jeesus”. Hän katsahti poikaansa ja näki tämän ristivän käsivartensa ja painavan päänsä tarkastellessaan maalauksia. Voisimmeko me oppia Toddilta jotakin nöyryyden, kunnioituksen ja Herraan kohdistuvan rakkauden asenteesta?

Viime syksynä katselin erään 10-vuotiaan pojan esimerkkiä Armeniassa. Odotellessamme sakramenttikokouksen alkamista poika huomasi, että seurakunnan iäkkäin jäsen saapui. Joutuin hän meni tämän sisaren vierelle ja tarjosi käsivartensa tämän

horjuvien askelten tueksi. Poika auttoi sisaren kirkkosalin eturiviin, jossa tämä pystyisi kuulemaan. Voisiko pojan pieni ystävällinen teko opettaa meille, että ne, jotka ovat suurimpia Herran valtakunnassa, ovat niitä, jotka etsivät tilaisuuksia palvella muita?

Katie, alkeisyhdistysikäinen tyttö, opetti meitä, kun näimme hänen vaikutuksensa perheeseensä. Hän kävi Alkeisyhdistyksessä, ja evankeliumin opetukset vetivät häntä puoleensa. Kasvavassa uskossaan ja todistuksessaan Katie jätti vanhempiensa tyynylle kirjelappusen. Hän kirjoitti, että evankeliumin totuudet olivat saaneet sijaa hänen sydämessään. Hän kertoi halustaan olla lähellä taivaallista Isäänsä, olla kuuliainen Hänen käskyilleen ja päästä temppeeliin

sinetöitäväksi yhdessä perheen kanssa. Suloisen tyttären yksinkertainen todistus kosketti vanhempien sydäntä voimallisella tavalla. Katie ja hänen perheensä saivat pyhät temppeleitoimitukset, jotka sitovat heidän perheensä yhteen ikuisesti. Katien uskova sydän ja esimerkki uskosta auttoivat suomaan iankaikkisia siunauksia hänen perheelleen. Voisivatko hänen vilpittömät todistuksensa ja halunsa noudattaa Herran suunnitelmaa johtaa meidät näkemään selvemmin sen, millä on todella eniten merkitystä?

Meidän perheemme saa parhailaan oppia läheiseltä sukulaiselta, 6-vuotiaalta Liamilta. Tämän viimeksi kuluneen vuoden aikana hän on taistellut aggressiivista aivosyöpää vastaan. Kahden vaikean leikkauksen

jälkeen tehtiin päätös, että tarvittaisiin myös sädehoitoa. Näiden sädehoitojen aikana hänen täytyi olla ypöyksin ja maata täysin liikkumatta. Liam ei halunnut ottaa rauhoittavia lääkkeitä, koska hän ei pitänyt siitä, millaiseksi ne tekivät hänen olonsa. Hän oli lujasti sitä mieltä, että jos hän vain kuulisi isänsä äänen sisäpuhelimien välityksellä, hän pystyisi makaamaan liikkumatta ilman rauhoittavia lääkkeitä.

Näinä tuskantäyteisinä hetkinä hänen isänsä lausui hänelle rohkaisun ja rakkauden sanoja. ”Liam, vaikka et voikaan nähdä minua, minä olen aivan tässä. Tiedän, että sinä selviydyt siitä. Minä rakastan sinua.” Liam kävi onnistuneesti läpi 33 vaadittua sädehoitokäsittelyä pysytellen täysin liikkumatta – saavutus, jota lääkärit pitivät hänen nuoren ikänsä vuoksi mahdottomana ilman rauhoittavia lääkkeitä. Tuskallisten ja vaikeiden kuukausien aikana Liamin tarttuva optimismi on ollut voimallisena esimerkkinä siitä, kuinka vastoinkäymisiä voi kohdata toiveikkaana ja jopa onnellisena. Hänen rohkeutensa on innoittanut hänen lääkäreitään, sairaanhoitajiaan ja lukemattomia muita.

Me kaikki opimme Liamilta tärkeitä asioita – kuinka valita usko ja luottaa Herraan. Aivan kuten Liam mekään emme kykene näkemään taivaallista Isäämme, mutta me voimme kuunnella tarkasti Hänen ääntään saadaksemme tarvitsemaamme voimaa kestää elämän haasteet.

Voisiko Liamin esimerkki auttaa meitä ymmärtämään paremmin kuningas Benjaminin sanat tulemisesta lapsen kaltaiseksi – alistuvaksi, sävyisäksi, nöyräksi, kärsivälliseksi ja sellaiseksi, joka on täynnä rakkautta? (Ks. Moosia 3:19.)

Nämä lapset ovat esimerkkinä joistakin lapsen kaltaisista luonteenpiirteistä, joita meidän täytyy saada

*Hän siunaa, innostaa
Ja lapsiaan ain auttaa onnistumaan.
Perhe mua muistuttaa,
Isä meitä rakastaa.*
(”Jumalan perhe”, *Liahona*, lokakuu 2008, s. Y12–Y13.)

Juuri täällä perheissämme, rakkau-
den ilmapiirissä, me näemme ja arvostamme henkilökohtaisemmalla tavalla Hänen henkilastensa jumalallisia ominaisuuksia. Juuri täällä perheissämme sydämemme voi heltyä ja nöyryydessä me haluamme muuttua, tulla enemmän lapsen kaltaisiksi. Se on prosessi, jonka avulla meistä voi tulla enemmän Kristuksen kaltaisia.

Ovatko jotkin elämän kokemukset vieneet teiltä uskovan sydämen ja lapsen kaltaisen uskon, jotka teillä kerran oli? Jos ovat, niin katsokaa ympärillenne elämässänne olevia lapsia. Ja katsokaa sitten vielä uudelleen omaan hengelliseen kehitykseemme. Jos meillä on oppivainen sydän ja halu noudattaa lasten esimerkkiä, heidän jumalalliset ominaisuutensa voivat tarjota avaimen meidän omaan hengelliseen kehitykseemme.

Tulen aina olemaan hyvin kiitollinen omien lasteni tuomasta siunauksesta. Kukin heistä on esimerkillään opettanut minulle asioita, joita tarvitsen. He ovat auttaneet minua tulemaan paremmaksi.

Lausun nöyrän mutta varman todistukseni, että Jeesus on Kristus. Hän on ainoa täydellinen Poika – alistuva, sävyisä, nöyrä, kärsivällinen ja niin täynnä rakkautta. Olkoon meillä jokaisella sydän, joka kutsuu noudattamaan Hänen esimerkkiään, tulemaan pienen lapsen kaltaiseksi ja siten palaamaan taivaalliseen kotiimme. Tätä rukoilen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

tai löytää uudelleen itsestämme päästäksemme taivasten valtakuntaan. He ovat puhtaita henkiä, joita maailma ei ole tahrannut – oppiviaisia ja täynnä uskoa. Ei ole mikään ihme, että Vapahtaja rakastaa ja pitää arvossa pieniä lapsia aivan erityisesti.

Kun Vapahtaja kävi Amerikan mantereella, niiden ihmeellisten tapahtumien joukosta erottuu Hänen lempeä palvelutehtävänsä lapsille. Sydämeenkäyvällä tavalla Hän huomioi jokaisen lapsen.

”Ja hän otti heidän pienet lapsensa yksitellen ja siunasi heidät ja rukoili Isää heidän puolestaan.

Ja kun hän oli tehnyt tämän, hän itki –;

ja hän puhui väkijoukolle ja sanoi sille: Katsokaa pienokaisianne.”
(3. Nefi 17:21–23.)

Vanhin M. Russell Ballard on

opettanut meille, kuinka tärkeä on Vapahtajan kehoitus ”katsokaa pienokaisianne”, kun hän sanoi: ”Huomattakaa, että Hän ei sanonut ’vilkaiskaa heitä’ tai ’katsokaa heitä ohimennen’ tai ’vilkaiskaa silloin tällöin heihin päin’. Hän käski *katsoa* heitä. Minusta se tarkoittaa, että meidän tulee kätkeä heidät silmiimme ja sydämeemme; meidän tulee nähdä heidät ja arvostaa heitä sellaisina kuin he ovat: taivaallisen Isämme henkilapsina, joilla on jumalallisia ominaisuuksia.” (“Katsokaa pienokaisianne”, *Valkeus*, lokakuu 1994, s. 40, kursivointi lisätty.)

Ei ole täydellisempää paikkaa ”katsoa pienokaisiamme” kuin perheissämme. Koti on paikka, jossa me kaikki voimme oppia ja kasvaa yhdessä. Yksi kauniista Alkeisyhdistyksen lauluistamme opettaa tämän totuuden:

Vanhin Walter F. González
seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Kristuksen seuraajia

Kristuksen seuraajat pitävät elämässään Vapahtajaa esikuvanaan ja kulkevat valossa.

Viime lokakuussa vaimoni ja minä olimme vanhin Neil L. Andersenin ja tämän vaimon kanssa Córdoba Argentiinassa uuden temppelin maanmurtotilaisuudessa. Kuten tapana on, tapahtumaa seurasi lehdistötilaisuus. Eräs toimittaja, joka ei ole kirkkomme jäsen, sanoi huomanneensa, kuinka hyvin miehet kohtelivat vaimoiaan. Sitten hän kysyi yllättäen, onko se todellista vai kuviteltua. Olen varma, että hän näki ja tunsii jotakin erilaista jäsentemme keskuudessa. Ehkä hän havaitsi jäsentemme halun seurata Kristusta. Sellainen halu on jäsenillä kaikkialla maailmassa. Samaan aikaan miljoonilla ihmisillä, jotka eivät ole kirkon jäseniä, on myös halu seurata Häntä.

Ghanassa ja Nigeriassa vast-ikään näkemämme ihmiset tekivät vaimooni ja minuun vaikutuksen. Useimmat eivät olleet kirkkomme jäseniä. Olimme iloisia huomatesamme, kuinka heidän halunsa seurata Kristusta tuli ilmi monissa heidän keskusteluissaan heidän kodeissaan, ja se näkyi heidän autoissaan, seinillään ja mainostauluissaan. Emme olleet koskaan nähneet niin monia kristillisiä kirkkoja vieressä.

Meillä myöhempien aikojen pyhillä on velvollisuus kutsua miljoonia heidän kaltaisiaan tulemaan ja näkemään,

mitä meidän kirkkomme voi tuoda lisää niihin hyviin asioihin, joita heillä jo on. Kuka tahansa henkilö mistä maanosasta, ilmanalasta tai kulttuurista tahansa voi saada tietää itse, että profeetta Joseph Smith näki näyssä Isän ja Pojan. He voivat tietää, että taivaalliset sanansaattajat palauttivat pappeuden ja että Mormonin kirja on toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta. Herran sanoin Henokille vanhurskautta on lähetetty alas taivaasta ja totuutta on lähetetty maasta todistamaan Isän Ainosyntyisistä.¹

Vapahtaja on luvannut: ”Se, joka seuraa minua, ei kulje pimeässä, vaan hänellä on elämän valo.”² Kristuksen seuraajat pitävät elämässään Vapahtajaa esikuvanaan ja kulkevat valossa. Kaksi ominaisuutta voi auttaa meitä huomaamaan, missä määrin seuraamme Häntä. Ensiksi, Kristuksen seuraajat ovat rakastavia ihmisiä. Toiseksi, Kristuksen seuraajat tekevät liittoja ja pitävät ne.

Ensimmäinen ominaisuus – se, että on rakastava – on varmaan yksi asia, jonka toimittaja huomasi kirkkomme jäsenissä Córdobassa. Me seuraamme Kristusta, koska rakastamme Häntä. Kun me rakkaudesta seuraamme Lunastajaa, me noudatamme Hänen omaa esimerkkiään. Rakkaudesta Vapahtaja oli kuuliainen Isän tahdolle

joka tilanteessa. Meidän Vapahtajamme oli kuuliainen silloinkin kun se tarkoitti suurta fyysistä ja henkistä tuskaa, silloinkin kun se tarkoitti ruoskimista ja pilkkaamista, silloinkin kun se tarkoitti, että Hänen vihollisensa kiduttaisivat Häntä ja Hänen ystävänsä jättäisivät Hänet yksin. Sovitusuhri, joka on ominainen ainoastaan Vapahtajan tehtävälle, on kaikkien aikojen suurin rakkauden osoitus. ”Hän kärsi rangaistuksen, jotta meillä olisi rauha, hänen haavojensa hinnalla me olemme parantuneet.”³

Kuten Kristus seurasi Isää kaikissa tilanteissa, meidän tulisi seurata Hänen Poikaansa. Jos teemme niin, ei ole väliä, millainen vaino, kärsimys, murhe tai pistävä piikki ruumiissa⁴ meitä vaivaa. Emme ole yksin. Kristus auttaa meitä. Hänen lempeät armo-tekonsa tekevät meidät voimallisiksi kaikissa tilanteissa.⁵

Kristuksen seuraaminen voi tarkoittaa monien rakkaiden asioiden hylkäämistä, kuten moabilainen Ruut teki. Uutena käännyttäneenä hän rakkaudesta Jumalaa ja Noomia kohtaan jätti kaiken taakseen elääkseen uskontonsa mukaan.⁶

Se voi tarkoittaa myös vastoin-ikäymisen ja kiusauksen kestämistä. Joosefin ollessa nuori hänet myytiin orjaksi. Hänet vietiin pois kaiken sen luota, mitä hän rakasti. Myöhemmin häntä viekoiteltiin olemaan epäsiiveellinen. Hän vastusti kiusausta ja sanoi: ”Kuinka minä siis voisin tehdä niin pahan teon ja rikkoa Jumalaa vastaan?”⁷ Hänen rakkautensa Jumalaa kohtaan oli voimallisempi kuin mikään vastoinikäyminen tai kiusaus.

Tänä päivänä meillä on nykyajan ruuteja ja joosefeja kaikkialla maailmassa. Kun veli Jimmy Olvera Guayaquilista Ecuadorista sai lähetystyö- kutsunsa, hänen perheellään oli suuria vaikeuksia. Lähtöpäivänä hänelle

sanottiin, että jos hän nyt lähtisi ovesta, hän menettäisi perheensä. Sydän murtuneena hän astui ulos siitä ovesta. Kun hän oli lähetystyössä, hänen äitinsä pyysi häntä viipymään lähetyskentällä kauemmin, koska he saivat niin monia siunauksia. Nykyään veli Olvera palvelee vaarnan patriarkkana.

Se, että todella rakastamme Kristusta, antaa tarvittavan voiman seurata Häntä. Herra itse näytti tämän, kun Hän kysyi Pietarilta kolme kertaa: ”Rakastatko sinä minua?” Kun Pietari oli vakuuttanut ääneen rakkautensa Herraa kohtaan yhä uudelleen, Herra kertoi Pietarille tulevista vaikeuksista. Sitten tuli kehotus: ”Seuraa minua.” Vapahtajan kysymys Pietarille voidaan esittää myös meille: ”Rakastatko sinä minua?” Sitä seuraa kutsu toimia: ”Seuraa minua.”⁸

Rakkaus vaikuttaa voimallisesti sydämeemme pyrkimyksessämme olla kuuliaisia. Rakkaus Vapahtajaamme

kohtaan innoittaa meitä pitämään Hänen käskynsä. Rakkaus äitiä, isää tai puolisoa kohtaan voi myös innoittaa meitä olemaan kuuliaisia evankeliumin periaatteille. Tapa, jolla kohtelemme toisia, kuvastaa sitä, missä määrin me seuraamme Vapahtajaamme rakastamalla toisiamme.⁹ Me osoitamme rakkautemme Häntä kohtaan, kun pysähdymme auttamaan toisia, kun olemme täysin rehellisiä ja oikeamielisiä kaikessa¹⁰ ja kun teemme liittoja ja pidämme ne.

Toinen ominaisuus, joka Kristuksen seuraajilla on, on liittojen tekeminen ja niiden pitäminen, kuten Hän teki. Moroni tähdensi: ”Kristuksen veren [vuodattaminen] kuuluu Isän liittoon teidän syntienne anteeksiantamiseksi, niin että teistä tulee pyhiä, tahrattomia.”¹¹

Profeetta Joseph Smith opetti, että liittoja tehtiin taivaassa jo ennen tämän maailman järjestämistä.¹² Muinaiset

profeetat ja patriarkat tekivät liittoja.

Vapahtaja itse antoi esimerkin. Hänet kastettiin, jotta Hän täyttäisi kaiken vanhurskauden, ja Hänet kastoi henkilö, jolla oli asianmukainen valtuutus. Tehdessään liiton kasteen kautta Vapahtaja todisti Isälle, että Hän olisi kuuliainen pitämällä kaikki Isän käskyt.¹³ Kuten entisinä aikoina, mekin seuraamme Kristusta ja teemme liittoja pappouden toimitusten kautta.

Liittojen tekeminen on asia, jonka miljoonat ihmiset, jotka eivät ole meidän kirkkomme jäseniä, voivat lisätä niihin erittäin hyviin asioihin, joita heillä jo on. Liittojen tekeminen on rakkauden osoittamista. Se on yksi tapa sanoa Hänelle: ”Kyllä, minä seuraan Sinua, koska minä rakastan Sinua.”

Liittoihin kuuluu lupauksia, myös iankaikkisen elämän siunauksia.¹⁴ Kaikki koituu meidän parhaaksemme, jos muistamme liittomme.¹⁵ Ne täytyy tehdä ja pitää, jotta voidaan täysin saada niihin liittyvät lupaukset. Rakkaus Vapahtajaa kohtaan ja liittojemme muistaminen auttavat meitä pitämään ne. Sakramentin nauttiminen on yksi tapa muistaa ne.¹⁶ Toinen tapa on käydä usein temppelissä. Muistan Etelä-Amerikassa erään nuoren avioparin, joka halusi erota, koska he eivät tulleet toimeen keskenään. Pappesusjohdaja neuvoi heitä käymään temppelissä ja kiinnittämään erityistä huomiota siellä tehtyjen liittojen sanoihin ja lupauksiin. He tekivät sen ja heidän avioliittonsa pelastui. Liittojemme voima on suurempi kuin mikään haaste, minkä kohtaamme tai saatamme kohdata.

Te jäsenet, jotka ette ole aktiivisia evankeliumissa – tulkaa takaisin. Tuntekaa se siunaus, joka tulee liittojen muistamisesta ja niiden uudistamisesta, kun nautitte sakramentin ja käytte temppelissä. Niin tehdessänne te ilmaistatte rakkautta ja osoitatte halua olla Kristuksen todellinen

seuraaja. Se tekee teidät kelpoiksi saamaan kaikki luvatut siunaukset.

Te, jotka ette ole kirkkomme jäseniä, kehotan teitä osoittamaan uskoa, tekemään parannuksen ja tulemaan kelpoiksi saamaan kasteenliiton Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Kun teette niin, osoitate rakkautenne taivaallista Isäämme kohtaan ja halunne seurata Kristusta.

Todistan, että olemme onnellisempia, kun noudatamme Jeesuksen Kristuksen evankeliumin opetuksia. Kun pyrimme seuraamaan Häntä, taivaan siunaukset tulevat osaksemme. Tiedän, että Hänen lupauksensa täyttyvät, kun teemme liittoja ja pidämme ne ja kun meistä tulee Kristuksen todellisia seuraajia. Todistan Hänen suuresta rakkaudesta meitä jokaista kohtaan, ja teen sen Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. Moos. 7:62.
2. Joh. 8:12.
3. Jes. 53:5.
4. Ks. 2. Kor. 12:7.
5. Ks. 1. Nefi 1:20.
6. Ks. Ruut 1:16.
7. 1. Moos. 39:7–9.
8. Joh. 21:15–19.
9. Ks. Joh. 13:35.
10. Ks. Alma 27:27.
11. Moroni 10:33.
12. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 44; ks. myös Spencer W. Kimball, ”Be Ye Therefore Perfect”, hartaustilaisuuden puhe, Salt Laken uskontoinstituutti, 10. tammikuuta 1975: ”Me teimme lupauksia, juhlallisia lupauksia taivaassa ennen kuin tulimme tähän kuolevaisen elämään. – – Me olemme tehneet liittoja. Me teimme ne ennen kuin hyväksyimme asemamme täällä maan päällä.”
13. Ks. 2. Nefi 31:5–7.
14. Ks. Abr. 2:11. Ks. myös John A. Widtsoe, ”Temple Worship”, Assembly Hallissa Salt Lake Cityssä pidetty luento, 12. lokakuuta 1920, s. 10: ”Liitto elävöittää totuuden ja tekee mahdolliseksi siunaukset, jotka ovat palkintona kaikille niille, jotka käyttävät tietoa oikein.”
15. Ks. OL 90:24.
16. Ks. esim. 3. Nefi 18:7–11.

Vanhin Kent F. Richards

seitsemänkymmenen koorumista

Sovitus kattaa kaiken tuskan

Suuri henkilökohtainen haasteemme kuolevaisuudessa on tulla ”pyhäksi Kristuksen – – sovituksen kautta”.

Kirurgina huomasin olevani merkittävän osan työajastani tekemisissä kivun kanssa. Välttämättömyyden pakosta aiheutin sitä kirurgisesti lähes päivittäin – ja sitten suuri osa työtäni oli yrittää hillitä ja lievittää kipua.

Olen pohtinut kivun ja tuskan tarkeitua. Me kaikki joudumme kokemaan kipua. Olen nähnyt ihmisten suhtautuvan siihen hyvin eri tavoin. Jotkut kääntyvät vihassa pois Jumalasta, ja toiset antavat kärsimyksensä tuoda heidät lähemmäksi Jumalaa.

Kuten te, minäkin olen kokenut tuskaa. Tuska on parantumisprosessin mittari. Usein se opettaa meille kärsivällisyyttä. Ehkäpä siksi englannin kielessä sana *potilas* liittyy sanaan kärsivällisyys (patient – patience).

Vanhin Orson F. Whitney on kirjoittanut: ”Mikään kärsimämme tuska, mikään kokemamme koettelu ei mene hukkaan. Se palvelee opettajanamme, kehittää sellaisia ominaisuuksia kuin kärsivällisyys, usko, mielenlujuus ja nöyryys. – – Murheen ja kärsimyksen, vaivan ja koettelujen kautta me saamme sen koulutuksen, jota tulimme tänne hankkimaan.”¹

Samoin vanhin Robert D. Hales on sanonut:

”Tuska tuo nöyryyttä, joka mahdollistaa mietiskelyn. Se on kokemus, jonka kestämisestä olen kiitollinen. – –

Opin, että fyysinen tuska ja ruumiin paraneminen suuresta leikkauksesta muistuttavat merkittävästi hengellistä tuskaa ja sielun paranemista parannusprosessissa.”²

Suuri osa kärsimyksistämme ei välttämättä ole omaa syytämme. Odottamattomat tapahtumat, ristiriitaiset tai masentavat olosuhteet, häiritsevät sairaus ja jopa kuolema saartavat meitä ja vaikuttavat kuolevaisuuden kokemukseemme. Lisäksi saatamme kärsiä muiden tekojen aiheuttamista koettelemuksista.³ Lehi huomautti, että Jaakob oli ”kärsinyt – – paljon murhetta [veljiensä] karkeuden tähden”⁴. Vastakohtaisuus kuuluu taivaallisen Isän onnensuunnitelmaan. Me kaikki kohtaamme sitä riittävästi tullaksemme tietoisiksi Isämme rakkaudesta ja tarpeestamme saada apua Vapahtajalta.

Vapahtaja ei ole toimeton tarkkailija. Hän itse tuntee henkilökohtaisesti ja äärettömästi sen tuskan, jota me koemme.

”Hän kärsii kaikkien ihmisten tuskat, niin, jokaisen elävän olennon tuskat, niin miesten, naisten kuin lastenkin.”⁵

”Astukaamme sen tähden rohkeasti armon valtaistuimen eteen, jotta saisimme armoa ja laupeutta, löytäisimme avun silloin kun sitä tarvitsemme.”⁶

Joskus syvässä tuskassa meillä on kiusaus kysyä: ”Eikö edes Gileadissa ole balsamia, eikö sieltäkään löydy parantajaa?”⁷ Todistan, että vastaus on kyllä, parantaja on olemassa. Jeesuksen Kristuksen sovitus kattaa kaikki kuolevaisuuden olosuhteet ja tarkoitukset.

On toisenlaista tuskaa, josta me olemme vastuussa. Hengellinen tuska on syvällä sielussamme ja voi tuntua sammumattomalta, aivan kuin meitä kidutettaisiin ”sanomattomalla kauhulla”, kuten Alma kuvasi.⁸ Se johtuu syntisistä teoistamme ja parannuksenpuutteesta. Tähänkin tuskaan on parannuskeino, joka on yleismaailmallinen ja täydellinen. Se tulee Isältä Pojan kautta, ja se on meitä jokaista varten, jotka olemme halukkaita tekemään kaiken, mitä parannuksen tekemiseen tarvitaan. Kristus sanoi: ”Ettekö nyt palaa minun luokseni – – ja käänny, jotta minä voin parantaa teidät?”⁹

Kristus itse opetti:

”Ja minun Isäni lähetti minut, jotta minut korotettaisiin ristille ja jotta minä *sen jälkeen*, kun minut oli korotettu ristille, voisin vetää kaikki ihmiset luokseni – –;

sen tähden minä Isän *vallan* mukaisesti vedän kaikki ihmiset luokseni.”¹⁰

Ehkäpä Hänen merkittävin työnsä on se työ, jota Hän tekee jatkuvasti meidän kunkin kohdalla yksilöllisesti kohottaakseen, siunatakseen, vahvistatakseen, tukeakseen ja opastaakseen

meitä sekä antaakseen meille anteeksi.

Kun Nefi näki näyn, suuri osa Kristuksen kuolevaisuuden palvelutyöstä oli omistettu kaikenlaisten fyysisten, emotionaalisten ja hengellisten vaivojen vaivaamien sairaiden siunaamiseen ja parantamiseen. ”Ja minä näin joukoittain ihmisiä, jotka olivat sairaita ja joita kaikenlaiset taudit – – ahdistivat – –. Ja he parantuivat Jumalan Karitsan voimasta.”¹¹

Alma profetoi myös, että ”hän kulkee kärsien kaikenlaisia kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia – – ja [ottaa] päällensä kansansa kivut ja sairaudet – –,

jotta *hänen* sydämensä täytyisi armolla, – – jotta *hän* osaisi lihan mukaisesti auttaa kansaansa sen heikkouksien mukaisesti”¹².

Kun myöhään eräänä iltana makasin sairaalavuoteessa sillä kertaa potilaana enkä lääkärinä, luin nuo jakeet yhä uudelleen. Pohdin: ”Kuinka se tapahtuu? Kenelle? Mitä vaaditaan, että niin tapahtuisi? Onko se synnin anteeksisaamisen kaltaista? Pitääkö meidän ansaita Hänen rakkautensa ja apunsa?” Pohtiessani tulin ymmärtämään, että eläessään kuolevaisuudessa Kristus *teki valinnan* kokea tuskia ja

ahdinkoja, jotta Hän ymmärtäisi meitä. Ehkä myös meidän pitää kokea kuolevaisuuden vaikeat kokemukset, jotta me ymmärtäisimme Häntä ja iankaikisia tarkoituksiamme.¹³

Presidentti Henry B. Eyring on opettanut: ”Kun meidän täytyy ahdingon keskellä odottaa Vapahtajan lupaamaa apua, meitä lohduttaa se, että Hän tietää omasta kokemuksestaan, kuinka Hän voi parantaa meidät ja auttaa meitä. – – Ja usko siihen voimaan antaa meille kärsivällisyyttä, kun me rukoilemme, teemme työtä ja odotamme apua. Hän olisi yksinkertaisesti voinut saada tietää ilmoituksen kautta, kuinka auttaa meitä, mutta Hän *oppi mieluemmin oman henkilökohtaisen kokemuksensa kautta*.”¹⁴

Tunsin sinä iltana Hänen rakkautensa käsivarsien ympäröivän minut¹⁵. Kyyneleet kastelivat tyynyni kiitollisuudesta. Kun myöhemmin luin Matteuksen evankeliumista Kristuksen palvelutyöstä kuolevaisuudessa, huomasin erään toisen asian: ”Kun ilta tuli, Jeesuksen luo tuotiin monia – –. Hän – – paransi *kaikki* sairaat.”¹⁶ Hän paransi *kaikki*, jotka tulivat Hänen luokseen. Ketään ei käännytetty pois.

Guayaquil, Ecuador

Vanhin Dallin H. Oaks onkin opettanut: ”Parantumisen siunaukset tulevat monin tavoin, jokainen sovitettuna yksilöllisiin tarpeisiimme, jotka Hän, joka rakastaa meitä eniten, tuntee. Toisinaan ’parantuminen’ on sitä, että meidän sairautemme parannetaan tai meidän taakkamme otetaan pois. Joskus kuitenkin meidät ’parannetaan’ siten, että meille annetaan voimaa tai ymmärrystä tai kärsivällisyyttä kantaa harteillemme lasketut taakat.”¹⁷ Kaikki, jotka tulevat, voivat päästä ”Jeesuksen syleiyyyn”¹⁸. Kaikki sielut voivat parantua Hänen voimastaan. Kaikki kivut voivat lievittyä. Hänessä sielumme voi ”löytää levon”¹⁹. Kuolevaisuuden olosuhteemme eivät kenties heti muutu, mutta Hänen rauhansa ja parantava balsaminsa voi niellä tuskamme, huolestamme, kärsimyksemme ja pelkomme.

Olen pannut merkille, että lapset yleensä hyväksyvät kivun ja kärsimyksen luontevammin. He kärsivät hiljaa nöyrinä ja sävyisinä. Olen tuntenut sen ihanan, suloisen hengen, joka ympäröi näitä pienokaisia.

13-vuotias Sherrie joutui 14 tuntia kestäneeseen leikkaukseen selkäytimessään olevan kasvaimen vuoksi. Tultuaan tajuihinsa teho-osastolla hän sanoi: ”Isi, Cheryl-täti on täällä – ja – ja – ukki Norman – ja mummi Brown – ovat täällä. Ja isi, kuka tuo on, joka seisoo vieressäsi? – Hän on sinun näköisesi, mutta pitempi. – Hän sanoo, että hän on veljesi Jimmy.” Sherrien Jimmy-setä oli kuollut 13-vuotiaana kystiseen fibroosiin.

Lähes tunnin ajan Sherrie – kuvaili vieraitaan, kaikki kuolleita sukulaisia. Uupuneena hän sitten nukahti.

Myöhemmin hän sanoi isälleen: ”Isi, kaikilla lapsilla täällä teho-osastolla on enkeleitä auttamassa heitä.”²⁰

Meille kaikille Vapahtaja on sanonut:

”Katso, te olette pieniä lapsia, ettekä te voi kestää kaikkia asioita nyt; teidän täytyy kasvaa armosta ja totuuden tuntemisessa.

Älkää pelätkö, pienet lapset, sillä te olette minun. – –

Ja nyt, minä olen teidän keskellänne, ja minä olen hyvä paimen.”²¹

Suuri henkilökohtainen haasteemme kuolevaisuudessa on tulla ”pyhäksi Kristuksen – – sovituksen kautta”²². Tuska, jota te ja minä koemme, voi olla se tapa, jolla tätä prosessia eniten mitataan. Äärimmäisissä tilanteissa meistä voi tulla sydämessämme lasten kaltaisia, jotka nöyrytyvät ja rukoilevat, tekevät työtä ja odottavat²³ kärsivällisesti ruumiinsa ja sielunsa parantumista. Sen jälkeen kun koettelemuksemme ovat jalostaneet meitä, meistä tulee Jobin tavoin ”niin kuin – – kultaa”²⁴.

Todistan, että Hän on Lunastajamme, Ystävämme, Puolustajamme, suuri Lääkäri, suuri Parantaja. Hänessä me voimme löytää rauhaa ja lohtua tuskassamme ja synneissämme ja päästä niistä, jos me vain tulemme Hänen luokseen nöyrin sydämin. Hänen armonsa riittää.²⁵ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Lainattuna julkaisussa Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98.
2. ”Sielun ja ruumiin paraneminen”, *Liahona*, tammikuu 1999, s. 16.
3. Ks. Alma 31:31, 33.
4. 2. Nefi 2:1.
5. 2. Nefi 9:21.
6. Hepr. 4:16. Paavali opetti meitä katsomaan Vapahtajasta esimerkkiä siinä, miten kestää ”syntisten ankaran vastustuksen, jotta [emme] menettäisi [rohkeuttamme] ja antaisi periksi” (Hepr. 12:3).
7. Jer. 8:22.
8. Alma 36:14.
9. 3. Nefi 9:13.
10. 3. Nefi 27:14–15, kursivointi lisätty.
11. 1. Nefi 11:31.
12. Alma 7:11–12, kursivointi lisätty.
13. Ks. John Taylor, *The Mediation and Atonement*, 1882, s. 97. Presidentti Taylor kirjoittaa ”liitosta”, jonka Isä ja Poika tekivät kuolevaisuutta edeltävissä neuvostoissa toteuttaakseen ihmiskunnan sovittavan lunastuksen. Sen lisäksi että Kristus kärsi puutarhassa ja ristillä, Hän kärsi vapaaehtoisesti elämänsä aikana (ks. Moosia 3:5–8).
14. ”Vastoinkäymiset”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 24, kursivointi lisätty.
15. Ks. OL 6:20.
16. Matt.8:16, kursivointi lisätty.
17. ”Hän parantaa kuormien uuvuttamat”, *Liahona*, marraskuu 2006, s. 7.
18. Morm. 5:11.
19. Matt. 11:29.
20. Ks. Michael R. Morris, ”Sherrie’s Shield of Faith”, *Ensign*, kesäkuu 1995, s. 46.
21. OL 50:40–41, 44.
22. Moosia 3:19.
23. Ks. Henry B. Eyring, ”Vastoinkäymiset”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 24.
24. Job 23:10.
25. Ks. 2. Kor. 12:9; Et. 12:26–27; OL 18:31.

Vanhin Quentin L. Cook
kahdentoista apostolin koorumista

MAP-naiset ovat uskomattomia!

Suuri osa siitä, mitä saamme kirkossa aikaan, on naisten epäitsekään palvelun ansiota.

Kirjailija ja historioitsija Wallace Stegner kirjoitti mormonien muutosta ja kokoontumisesta Suolajärven laaksoon. Hän ei hyväksynyt uskontoamme ja oli monin tavoin kriittinen. Siitä huolimatta kirkkomme varhaisten jäsenten, varsinkin naisten, omistautuminen ja sankarillisuus tekivät häneen vaikutuksen. Hän totesi: "Heidän naisensa ovat uskomattomia."¹ Toistan tuon mielipiteen tänään. Meidän MAP-naisemme ovat uskomattomia!

Jumala asetti naisiin voiman, hyveellisyyden, rakkauden ja uhrautumislaittisuuden jumalallisia ominaisuuksia, jotta he voisivat kasvattaa Hänen henkilastensa tulevia sukupolvia.

Äskettäinen yhdysvaltalainen tutkimus vahvistaa, että kaikissa uskonnoissa naiset "uskovat Jumalaan palavammin" ja osallistuvat enemmän uskonnollisiin tilaisuuksiin kuin miehet. "He ovat uskonnollisempia käytännöllisesti katsoen joka suhteessa."²

Tämä tulos ei tullut minulle yllätyksenä, varsinkin kun mietin perheiden ja naisten huomattavan tärkeää roolia meidän uskonnossamme. Oppimme on selkeä: Naiset ovat taivaallisen Isämme tyttäriä. Hän rakastaa heitä.

Vaimo on yhdenvertainen kumppani miehensä rinnalla. Avioliitto edellyttää täyttä kumppanuutta, jossa vaimo ja mies työskentelevät rinta rinnan täyttääkseen perheen tarpeet.³

Tiedämme, että naisilla – myös niillä, jotka pyrkivät elämään evankeliumin mukaan – on monia haasteita.

Pioneerisarten perintö

Pioneerisivanhempiemme elämässä eräänä vallitsevana ominaisuutena oli sisarten usko. Naisilla on jumalallisella tavalla luonnostaan suurempi lahja ja vastuu kodista ja lapsista sekä hoivaamisesta siellä ja muualla. Tässä valossa sisarten usko heidän ollessaan halukkaita jättämään kotinsa ja ylittämään tasangot kohti tuntematonta oli innoittavaa. Jos heitä pitäisi luonnehtia heidän tärkeimmällä ominaisuudellaan, se olisi heidän horjumaton uskonsa Herran Jeesuksen Kristuksen palautettuun evankeliumiin.

Sankarilliset kertomukset siitä, mitä nämä pioneerinaiset uhrasivat ja saavuttivat ylittäessään tasangot, on korvaamaton perintö kirkolle. Minua liikuttaa Elizabeth Jacksonin kertomus. Hänen miehensä Aaron kuoli sen

jälkeen kun he olivat Martinin käsi-kärrykomppanian kanssa ylittäneet Plattejoen viimeisen kerran. Elizabeth kirjoitti:

"En yritä kuvailla tunteitani huomattuaani jääneeni siten leskeksi kolmen lapsen kanssa sellaisissa oloissa. -- Uskon, -- että kärsimykseni evankeliumin vuoksi pyhitetään minulle hyväkseni. --

[Vetosin] Herraan, -- Häneen, joka oli luvannut olla aviomiehenä leskelle ja isänä isättömälle. Vetosin Häneen ja Hän tuli avukseni."⁴

Elizabeth sanoi kirjoittavansa historiaa niiden puolesta, jotka olivat selviytyneet samanlaisista tilanteista siinä toivossa, että jälkeläiset olisivat halukkaita kärsimään ja uhraamaan kaiken Jumalan valtakunnan hyväksi.⁵

Kirkon naiset nykyään ovat vahvoja ja uskollisia

Uskon, että kirkon naiset nykyään suoriutuvat siitä haasteesta ja ovat aivan yhtä vahvoja ja uskollisia. Tämän kirkon pappeusjohtajat kaikilla tasoilla tunnustavat kiitollisina sisarten palvelun, uhraukset, sitoutumisen ja panoksen.

Suuri osa siitä, mitä saamme kirkossa aikaan, on naisten epäitsekään palvelun ansiota. Olipa kyse kirkosta tai kodista, on hienoa nähdä pappeuden ja Apuyhdistyksen työskentelevän täydellisessä sopusoinnussa. Sellainen suhde on kuin hyvin yhteen soiva orkesteri, ja siitä syntyvä sinfonia innoittaa meitä kaikkia.

Kun äskettäin sain tehtävän osallistua Mission Viejon vaarnan konferenssiin Kaliforniassa, minua kosketti eräs kertomus neljän vaarnan nuorten uudenvuodenaaton tanssiaisista. Tanssiaisten jälkeen löytyi käsilaukku, jonka omistaja ei käynyt selville laukua avaamatta. Luen teille osan siitä, mitä sisar Monica Sedgwick, Laguna

Niguelin vaarnan Nuorten Naisten johtaja, kirjoitti: ”Emme halunneet urkkia – olihan siinä jonkun henkilökohtaisia tavaroita! Niinpä avasimme laukun varovasti ja otimme sen, mitä siinä oli päällimmäisenä – toivoen sen kertovan jotakin laukun omistajasta. Se kertoikin... mutta toisella tavalla – se oli *Nuorten voimaksi* -kirjanen. Vau! Se kertoi meille jotakin hänestä. Sitten otimme laukusta toisen esineen, pienen muistikirjan. Varmasti se antaisi meille vastauksia. Se antoikin, mutta ei sellaisia, joita olimme odottaneet. Ensimmäisellä sivulla oli luettelo miehisistä pyhien kirjoitusten kohdista. Viidelle muullekin sivulle oli huolellisesti kirjoitettu pyhien kirjoitusten kohtia ja henkilökohtaisia muistiinpanoja.”

Sisaret halusivat heti tavata tämän uskollisen nuoren naisen. He jatkoivat laukun tutkimista saadakseen selville sen omistajan. He löysivät minttupastilleja, saippuaa, käsivoidetta ja harjan. Pidän heidän kommentistaan: ”Oi, hänellä on raikas hengitys, puhtaat ja pehmeät kädet, ja hän pitää huolen itsestään.”

Innokkaina he odottivat seuraavaa aarretta. Laukusta löytyi näppärä pieni omatekoinen kukkaro, joka oli tehty mehutetrakartongista, ja

vetoketjutaskussa oli vähän rahaa. He huudahtivat: ”Ahaa, hän on luova ja valmistautunut!” He tunsivat olevansa kuin pieniä lapsia jouluaamuna. Se, mitä he seuraavaksi löysivät, yllätti heitä vieläkin enemmän: kirsikkasuklaakakun resepti ja muistilappu, jossa kehoitettiin leipomaan kakku ystävän syntymäpäiväksi. He melkein kiljaisivat: ”Hän on aivan selvä martha! Huomaavainen ja palvelualtis.” Sitten viimein he löysivät tiedon laukun omistajasta. Nämä nuorten johtohenkilöt kertoivat tunteneensa itsensä suuresti siunatuiksi, kun he saivat ”seurata nuoren naisen hiljaista esimerkkiä evankeliumin mukaisesta elämästä”.⁶

Tämä kertomus havainnollistaa nuorten naistemme sitoutumista kirkon tasovaatimuksiin.⁷ Se on esimerkki myös huolehtivista, kiinnostuneista ja omistautuneista Nuorten Naisten johtohenkilöistä kaikkialla maailmassa. He ovat uskomattomia!

Sisarilla on kirkossa, perhe-elämässä ja yksilöinä keskeisiä rooleja, jotka ovat välttämättömiä taivaallisen Isän suunnitelmassa. Monet näistä velvollisuuksista eivät tuo mukanaan taloudellista korvausta, mutta ne antavat tyydytystä ja ovat iankaikkisesti merkittäviä. Hiljattain eräs miellyttävä

ja hyvin kyvykäs nainen, joka on erään sanomalehden yksi vastaavista toimittajista, pyysi kuvailemaan naisten roolia kirkossa. Hänelle selitettiin, että seurakuntiemme kaikki johtohenkilöt hoitavat tehtäviä *palkatta*. Hän keskeytti sanoen, että hänen kiinnostuksensa oli merkittävästi vähentynyt. Hän sanoi: ”En usko, että naiset tarvitsevat enää lisää töitä, joista *ei makseta*.”

Huomautimme, että tärkein organisaatio maan päällä on perhe, jossa isä ja äiti ovat tasavertaisia kumppaneita.⁸ Kumpikaan ei saa rahallista korvausta, mutta siunaukset ovat sanoin kuvaamattomia. Kerroimme hänelle tietysti Apuyhdistyksen, Nuorten Naisten ja Alkeisyhdistyksen järjestöistä, joita johtavat naisjohtajat. Huomautimme, että kirkkomme varhaisimmasta historiasta asti sekä miehet että naiset ovat rukoilleet, esittäneet musiikkia, saarnanneet ja laulaneet kuorossa – myös sakramenttikokouksessa, joka on pyhien kokouksemme.

Hiljattain ilmestynyt suuresti ylisetty kirja *American Grace* kertoo naisista, jotka edustavat monia uskontoja. Siinä todetaan, että MAP-naiset ovat ainutlaatuisia siinä, kuinka hämmästyttävän tyytyväisiä he ovat rooliinsa kirkon johtamisessa.⁹ Edelleen kaikista tarkasteltavina olleista uskonnoista myöhempien aikojen pyhillä ylipäättään – miehillä ja naisilla – on vahvin suhde omaan uskontoonsa.¹⁰

Meidän naisemme eivät ole uskomattomia sen vuoksi että he ovat onnistuneet välttämään elämän vaikeudet – aivan päinvastoin. He ovat uskomattomia sen ansiosta, kuinka he kohtaavat elämän koetukset. Huolimatta niistä haasteista ja koetuksista, joita elämällä on tarjottavana, kun on kyseessä avioliitto tai naimattomuus, lasten valinnat, heikko terveys, mahdollisuuksien puute ja monet muut

ongelmat, he pysyvät huomattavan vahvoina ja järkkymättöminä sekä lujina uskossa. Kaikkialla kirkossamme sisaret auttavat heikkoja, nostavat heronneita käsiä ja vahvistavat voimattomia polvia.¹¹

Eräs Apuyhdistyksen johtaja, joka antoi tunnustusta tästä poikkeuksellisesta palvelusta, sanoi: ”Silloinkin kun sisaret palvelevat, he miettivät: ’Kunpa olisin voinut tehdä enemmän!’” Vaikka he eivät olekaan täydellisiä ja kaikilla on omia vaikeuksiaan, heidän uskonsa rakastavaan taivaalliseen Isään ja varmuus Vapahtajan sovitusuhrista täyttää heidän elämänsä.

Sisarten rooli kirkossa

Kolmen viime vuoden aikana ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi ovat tavoitelleet johdatusta, innoitusta ja ilmoitusta, kun olemme neuvotelleet pappeusjohtajien ja apujärjestöjen johtohenkilöiden kanssa sekä työskennelleet uusien kirkon käsikirjojen parissa. Tässä prosessissa olen tuntenut valtavaa kiitollisuutta siitä välttämättömästä roolista, joka sisarilla – niin naimisissa olevilla kuin naimattomillakin – on ollut historian aikana ja on nykyään sekä perheessä että kirkossa.

Kaikkien Jeesuksen Kristuksen kirkon jäsenten on määrä tehdä ”työtä hänen viinitarhassaan ihmissielujen pelastamiseksi”¹². ”Tähän pelastuksen työhön kuuluu jäsenlähetytyö, käännyttäisten aktiivisena pitäminen, vähemmän aktiivisten jäsenten aktiivointi, temppei- ja sukututkimustyö – evankeliumin opettaminen”¹³ sekä köyhistä ja tarvitsevista huolehtiminen¹⁴. Tätä työtä johdetaan pääasiassa seurakuntaneuvoston kautta.¹⁵

Uusien käsikirjojen erityisenä tarkoituksena on, että olemassaolevia tarpeita ymmärtäen piispat delegoivat tehtäviä enemmän. Jäsenten tulee

käsittää, että piispoja on kehoitettu delegoimaan. Jäsenten tulee antaa hyväksyntänsä piispalle ja tukea häntä, kun hän noudattaa tätä neuvoa. Tämän ansiosta piispalle jää enemmän aikaa olla nuorten, nuorten naimattomien aikuisten ja oman perheensä kanssa. Hän delegoi muita tärkeitä tehtäviä pappeusjohtajille, apujärjestöjen johtajille ja yksittäisille miehille ja naisille. Kirkossa naisen roolia kodissa pidetään hyvin suuressa arvossa.¹⁶ Kun äiti saa jonkin kirkon tehtävän, joka vaatii merkittävästi aikaa, isälle annetaan usein vähemmän vaatava tehtävä, jotta tasapaino perhe-elämässä säilyisi.

Useita vuosia sitten osallistuin eräseen vaarnakonferenssiin Tongassa. Sunnuntaiamuna kappelialin kolme eturiviä olivat täynnä 26–35-vuotiaita miehiä. Oletin heidän olevan miesten kuoro. Mutta kun konferenssin virallisia asioita esitettiin, jokainen näistä miehistä – yhteensä 63 – nousi seisomaan, kun heidän nimensä luettiin ja heidät hyväksyttiin asetettaviksi Melkisedekin pappeuteen. Olin sekä mielissäni että ällistynyt.

Kokouksen jälkeen kysyin vaarnanjohtaja Mateakilta, kuinka tämä ihme oli saatu aikaan. Hän kertoi minulle, että eräässä vaarnaneuvoston kokouksessa oli keskusteltu uudelleenaktivoinnista. Hänen vaarnansa

Apuyhdistyksen johtaja sisar Leinata Va'enuku oli kysynyt, olisiko hänen sopivaa sanoa jotakin. Sisaren puhuessa henki vahvasti vaarnanjohtajalle, että se, mitä sisar ehdotti, oli totta. Tämä sisar selitti, että heidän vaarnassaan oli paljon suurenmoisia nuoria miehiä, jotka olivat kolmekymppisiä tai vähän nuorempia ja jotka eivät olleet palvelleet lähetystyössä. Hän sanoi, että monet heistä tiesivät tuottaneensa pettymyksen piispalle ja pappeusjohtajille, jotka olivat voimallisesti kannustaneet heitä palvelemaan lähetystyössä, ja he tunsivat nyt itsensä toisen luokan jäseniksi kirkossa. Hän huomautti, että nämä nuoret miehet olivat ylittäneet lähetystyöiän. Hän ilmaisi rakkautensa ja huolensa heitä kohtaan. Hän selitti, että kaikki pelastavat toimitukset olivat yhä tarjolla heille ja että huomio tulisi kiinnittää pappeuteen asettamisiin ja temppeletoimituksiin. Hän huomautti, että vaikka jotkut näistä nuorista miehistä olivat yhä naimattomia, niin suurin osa heistä oli solminut avioliiton ihanan naisen kanssa – jotkut aktiivisen, jotkut epäaktiivisen ja jotkut kirkkoon kuulumattoman kanssa.

Perusteellisen keskustelun jälkeen vaarnaneuvostossa päätettiin, että pappeusveljet ja Apuyhdistyksen sisaret pyrkisivät auttamaan ja pelastamaan nämä miehet ja heidän vaimonsa samalla kun piispat käyttivät suuremman osan ajastaan seurakuntansa nuorten miesten ja nuorten naisten parissa. Ne, jotka olivat mukana tässä pelastuksen työssä, keskittyivät pääasiassa valmistamaan näitä veljiä pappeuteen, iankaikkiseen avioliittoon ja temppelein pelastaviin toimituksiin. Kahden seuraavan vuoden aikana lähes kaikki niistä 63 miehestä, jotka oli hyväksytty Melkisedekin pappeuteen siinä konferenssissa, johon osallistuin, saivat temppeleissä

endaumentin ja heidät sinetöitiin puolisoonsa. Tämä kertomus on vain yksi esimerkki siitä, kuinka ratkaisevan tärkeitä sisaremmme ovat pelastuksen työssä seurakunnissamme ja vaarnoissamme ja kuinka he helpottavat ilmoitusta, varsinkin kirkon neuvostoissa.¹⁷

Sisarten rooli perheessä

Ymmärrämme, että naisia ja perheitä vastaan on järjestäytynyt valtavia voimia. Viimeaikaiset tutkimukset ovat osoittaneet, että ihmiset eivät ole enää yhtä omistautuneita avioliitolle kuin aiemmin ja että yhä harvemmat aikuiset solmivat avioliiton.¹⁸

Joillekuille avioliitosta ja perheestä on tulossa ”yksi vaihtoehto muiden joukossa sen sijaan että se olisi yhteiskuntamme keskeinen koossa pitävä periaate”¹⁹. Naisilla on edessään monia vaihtoehtoja, ja heidän on harkittava rukoillen, mitä valintoja he tekevät ja kuinka nuo valinnat vaikuttavat perheeseen.

Kun viime vuonna olin Uudessa-Seelannissa, luin eräästä Aucklandin sanomalehdestä naisista, jotka eivät kuulu kirkkoomme ja joilla on vaikeuksia näiden asioiden kanssa. Eräs äiti sanoi käsittäneensä, että valitessaan, onko hän työssä vai kotona, kyse oli hänen tapauksessaan uudesta matosta ja toisesta autosta, joita hän ei itse asiassa tarvinnut. Eräs toinen nainen tunsu kuitenkin, että suurimpana vihollisena ”onnelliselle perhe-elämälle ei ollut palkkatyö – se oli televisio”. Hän sanoi, että perheet käyttävät runsaasti aikaa television katselemiseen ja niukasti perheen yhteiseen toimintaan.²⁰

Nämä ovat hyvin tunneperäisiä, henkilökohtaisia valintoja, mutta on kaksi periaatetta, jotka meidän tulisi aina pitää mielessä. Ensiksikin, yhdenkään naisen ei pidä koskaan tuntea tarvetta pyydellä anteeksi tai tuntea,

Kiova, Ukraina

että hänen panoksensa on vähemmän merkittävä siitä syystä, että hän omistaa ensisijaiset pyrkimyksensä lasten kasvattamiseen ja hoivaamiseen. Mikään ei voisi olla merkittävämpää taivaallisen Isämme suunnitelmassa. Toiseksi, meidän kaikkien tulee varoa, ettemme ole tuomitsevia tai oletta, että sisaret ovat vähemmän uskollisia, jos he päättävät työskennellä kodin ulkopuolella. Harvoin me ymmärrämme tai täysin käsitämme ihmisten olosuhteita. Aviomiehen ja vaimon tulee rukoilun neuvotella yhdessä ymmärtäen, että he ovat päätöksistään vastuussa Jumalalle.

Te omistautuneet sisaret, jotka olette yksinhuoltajia – olipa syy mikä tahansa – sydämemme kääntyvät puoleenne, ja arvostamme teitä. Profeetat ovat tehneet selväksi, ”että monet kädet ovat valmiina auttamaan teitä. Herra ei ole unohtanut teitä. Ei liioin Hänen kirkkonsa.”²¹ Toivoisin, että myöhempien aikojen pyhät olisivat johtohahmoina luomassa työpaikalle sellaista ilmapiiriä, joka on herkempi ja ottaa paremmin huomioon sekä naiset että miehet heidän vastuullisissa tehtävissään vanhempina.

Te urheat ja uskolliset naimattomat sisaret, tietäkää, että me rakastamme

ja arvostamme teitä ja vakuutamme teille, että teiltä ei pidetä mitään iankaikkista siunausta.

Merkittävä pioneerinainen Emily H. Woodmansee kirjoitti sanat kirkon lauluun ”Me sisaret yhdessä”. Hän vahvistaa aivan oikein, että ”on enkelten tehtävä naisille suotu”²². Tätä tehtävää on kuvailtu, että se ei ole ”yhtään vähempää kuin totella suoraan ja heti taivaallista Isäämme, ja ’sen riemuiten täytämme kutsumuksen”²³.

Rakkaat sisaret, me rakastamme ja ihailamme teitä. Me arvostamme palveluanne Herran valtakunnassa. Te olette uskomattomia! Lausun erityisen kiitollisuuteni oman elämäni naisille. Todistan sovituksen todellisuudesta, Vapahtajan jumalallisuudesta ja Hänen kirkkonsa palautuksesta. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Wallace Stegner, *The Gathering of Zion: The Story of the Mormon Trail*, 1971, s. 13.
2. Robert D. Putnam ja David E. Campbell, *American Grace: How Religion Divides and Unites Us*, 2010, s. 233.
3. Ks. *Käsikirja 2: Johtaminen ja palveleminen kirkossa*, 2010, 1.3.1; ks. myös Moos. 5:1, 4, 12, 27.
4. Julkaisussa Andrew D. Olsen, *The Price We Paid: The Extraordinary Story of the Willie and Martin Handcart Pioneers*, 2006, s. 445.

5. Ks. "Leaves from the Life of Elizabeth Horrocks Jackson Kingsford", Utah State Historical Society, käsikirjoitus A 719; artikkeli "Remembering the Rescue", *Ensign*, elokuu 1997, s. 47.
6. Yhdistelty ja lyhennetty Laguna Nigelin vaarnan Nuorten Naisten johtajan sisar Monica Sedgwickin kirjoittamasta sähköpostiviestistä sekä Mission Viejon vaarnan Nuorten Naisten johtajan sisar Leslie Mortensenin puheesta.
7. Artikkelissa "Why Do We Let Them Dress Like That?" (*The Wall Street Journal*, 19.–20. maaliskuuta 2011, s. C3), eräs pohdiskeleva juutalaisäiti puolustaa pukeutumisen mittapuuta ja moraalia sekä antaa tunnustusta mormoninaisten esimerkille.
8. Ks. "Perhe – julistus maailmalle", *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
9. Ks. *American Grace*, s. 244–245.
10. Ks. *American Grace*, s. 504.
11. Ks. OL 81:5; ks. myös Moosia 4:26.
12. OL 138:56.
13. *Käsikirja 2*, s. 22.
14. Ks. *Käsikirja 2*, 6.1.
15. Ks. *Käsikirja 2*, 4.5.
16. Ks. Emily Matchar, "Why I Can't Stop Reading Mormon Housewife Blogs", salon.com/life/feature/2011/01/15/feminist_obsessed_with_mormon_blogs. Tämä omasta mielestään feministi ja ateisti myönsi tämän kunnioituksen ja kertoi, että hän oli jäänyt mormonikotitietien blogien lukemisen koukkuun.
17. Keskusteluista Tongan Ha'akamen vaarnan johtaja Lehonitai Mateakin (palvellut myöhemmin lähetysjohtajana Port Moresbyn lähetyskentällä Papua-Uudessa-Guineassa) ja vaarnan Apuyhdistyksen johtajan Leinata Va'enukun kanssa.
18. Ks. D'Vera Cohn ja Richard Fry, "Women, Men, and the New Economics of Marriage", Pew Research Center, Social and Demographic Trends, pewsocialtrends.org. Myös syntyvien lasten määrä on vähentynyt merkittävästi monissa maissa. Tätä on kutsuttu demografiseksi talveksi.
19. "A Troubling Marriage Trend", *Deseret News*, 22. marraskuuta 2010, s. A14, jossa lainataan raporttia osoitteesta msnbc.com.
20. Ks. Simon Collins, "Put Family before Moneymaking Is Message from Festival", *New Zealand Herald*, 1. helmikuuta 2010, s. A2.
21. Gordon B. Hinckley, "Kirkon naiset", *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 66; ks. myös Spencer W. Kimball, "Sisaremmekirkossa", *Valkeus*, huhtikuu 1980, s. 78–80.
22. "Me sisaret yhdessä", *MAP-lauluja*, 194.
23. Karen Lynn Davidson, *Our Latter-Day Hymns: The Stories and the Messages*, uudistettu painos 2009, s. 338–339.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Tilaisuuksia tehdä hyvää

Herran tapaan auttaa niitä, joilla on ajallisia tarpeita, tarvitaan – ihmisiä, jotka ovat rakkaudesta pyhittäneet Jumalalle ja Hänen työlleen itsensä ja sen, mitä heillä on.

Rakkaat veljeni ja sisareni, sanon tarkoitus on kunnioittaa ja ylistää sitä, mitä Herra on tehnyt ja tekee palvellakseen köyhiä ja tarvitsevia lastensa keskuudessa maan päällä. Hän rakastaa puutteenalaisia lapsiaan ja myös niitä, jotka haluavat auttaa. Ja Hän on luonut keinoja siunata sekä niitä, jotka tarvitsevat apua, että niitä, jotka antavat sitä.

Taivaallinen Isämme kuulee lastensa rukoukset kautta maailman heidän pyytäessään ruokaa syödäkseen, vaatteita ylleen ja arvokkuutta, joka koituisi siitä, että kykenee elättämään itsensä. Hän on kuullut noita pyyntöjä siitä asti kun Hän asetti miehiä ja naisia maan päälle.

Te saatte tietää noista tarpeista siellä missä asutte ja kautta maailman. Sydämessänne herää usein myötätunnon tuntemuksia. Kun tapaatte jonkun, jolla on vaikeuksia löytää työtä, tunnette tuota halua auttaa. Tunnette sitä, kun menette lesken kotiin ja näette, ettei hänellä ole ruokaa. Tunnette sitä, kun näette valokuvia itkevästä lapsista, jotka istuvat maanjäristyksen tai tulipalon tuhoaman kotinsa raunioilla.

Koska Herra kuulee heidän

huutonsa ja tuntee syvän myötätuntonne heitä kohtaan, Hän on aikojen alusta asti varannut keinoja, joilla Hänen opetuslapsensa voivat auttaa. Hän on kehottanut lapsiaan pyhittämään aikansa, varansa ja itsensä ja ryhtymään Hänen kanssaan palvelemaan muita.

Hänen tapaansa auttaa on toisinaan kutsuttu elämiseksi pyhityksen lain mukaan. Yhteen aikaan Hänen tapaansa kutsuttiin yhdistyneeksi veljeskunnaksi. Meidän aikanamme sitä kutsutaan kirkon huoltotyöohjelmaksi.

Toiminnan nimet ja yksityiskohdat muuttuvat vastaamaan ihmisten tarpeita ja olosuhteita. Mutta Herran tapaan auttaa niitä, joilla on ajallisia tarpeita, tarvitaan aina ihmisiä, jotka ovat rakkaudesta pyhittäneet Jumalalle ja Hänen työlleen itsensä ja sen, mitä heillä on.

Hän on pyytänyt ja käskennyt meitä osallistumaan työhönsä avuntarpeessa olevien kohottamiseksi. Me teemme liiton tehdä niin kasteen vesissä ja Jumalan pyhissä tempeleissä. Me uudistamme tuon liiton sunnuntaisin, kun nautimme sakramentin.

Tarkoitukseni tänään on kuvata

joitakin niistä tilaisuuksista, joita Hän on varannut meille auttaa puutteenalaisia. En kykene puhumaan niistä kaikista, koska yhteinen aikamme on lyhyt. Toivon uudistavani ja vahvistavani sitoumuksenne toimia.

Eräässä kirkon laulussa on Herran kutsu tähän työhön. Olen laulanut sitä pikkupojasta asti. Lapsuudessani kiinnitin enemmän huomiota iloiseen säveleen kuin sanojen voimaan. Rukoilen, että te tunnette sanat sydämessänne tänään. Kuunnelkaamme jälleen sanoja:

*Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain,
Ketään toimissaan auttanut,
Tielle murheellisen tuonut*

*lohdutuksen,
Vai päiväni tuhlanut?
Onko kenenkään kuorma keveämpi,
Kun kanssani jakaa sen sai?
Saiko heikot ja sairaat mun apuani?
Heidät matkallain huomasin kai?
Siis herää ja tee muutakin
Kuin haaveile kruunustas vain.
Teot rakkauden jalon vain siehuun
tuo valon,
Suo ilon sun osakses ain.¹*

Herra lähettää säännöllisesti meille kaikille herätyskutsuja. Joskus se voi olla yhtäkkinen myötätunto jotakuta avuntarvitsijaa kohtaan. Isä on kenties tuntenut sitä nähdessään lapsen kaatuvan ja naarmuttavan polvensa. Äiti on kenties tuntenut sitä kuullessaan lapsensa pelästyneen itkun yöllä. Poika tai tytär on kenties tuntenut myötätuntoa jotakuta kohtaan, joka on vaikuttanut surulliselta tai pelokkaalta koulussa.

Meissä kaikissa on herännyt myötätunnon tuntemuksia sellaisia kohtaan, joita emme edes tunne. Kun esimerkiksi kuulitte raportteja aalloista, jotka Japanin maanjäristyksen jälkeen vyöryivät yli Tyynenmeren, olitte huolissanne niistä, joita se saattaisi koskea.

Tuhannet teistä tunsivat myötätuntoa kuullessaan tulvista Australian Queenslandissa. Uutisraportit olivat pääosin arvioita avuntarvitsijoiden lukumäärästä. Mutta monet teistä tunsivat ihmisten tuskan. Herätyskutsuun vastasi Australiassa ainakin 1 500 kirkon jäsentä, jotka lähtivät vapaaehtoisina auttamaan ja lohduttamaan.

He muuttivat myötätuntonsa

päätökseksi toimia liittojensa mukaan. Olen nähnyt siunauksia, joita saa apua saava puutteenalainen sekä se, joka tarttuu tilaisuuteen antaa sitä.

Viisaat vanhemmat näkevät muiden ihmisten jokaisessa tarpeessa keinon tuoda siunauksia poikiensa ja tyttäriensä elämään. Äskettäin kolme lasta toi ovellemme rasioita, joissa oli herkullinen ateria. Heidän vanhempansa tiesivät, että me tarvitsimme apua, ja he ottivat lapsensa mukaan tähän tilaisuuteen palvelle meitä.

Vanhemmat siunasivat perhetämme auliilla palvelemisellaan. Valinnallaan antaa lastensa osallistua antamiseen he ulottivat siunauksia tuleviin lastenlapsiinsa asti. Lasten hymy heidän lähtiessään luotamme sai minut uskomaan, että niin tapahtuu. He kertovat omille lapsilleen ilosta, jota he tunsivat palvellessaan ystävällisesti Herran puolesta. Muistan tuon hiljaisen tyytyväisyyden tunteen lapsuudestani, kun kitkin erään naapurin rikkaruohoja isäni kehotuksesta. Aina kun minua kutsutaan olemaan antajana, muistan laulun ”Sua kiitän, Herra korkehin”² sanoja ja uskon niihin.

Tiedän, että nuo sanat kirjoitettiin kuvaamaan iloa, joka tulee Herran palvelemisesta lepopäivänä. Mutta nuo aterian tuoneet lapset ovellamme tunsivat Herran työn tekemisen iloa arkipäivänä. Ja heidän vanhempansa näkivät tilaisuuden tehdä hyvää ja levittää iloa yli sukupolvien.

Herran tapa pitää huolta tarvitsevista tuo vanhemmille toisen tilaisuuden siunata lapsiaan. Näin sen yhtenä sunnuntaina kappelissa. Tullessaan kappeliin ennen sakramenttikokousta eräs pieni lapsi ojensi piispalle perheensä lahjoituskuoren.

Tunsin tämän perheen ja pojan. Perhe oli saanut juuri kuulla eräästä seurakuntalaisesta, joka oli avun tarpeessa. Isä oli sanonut pojalle jotakin seuraavanlaista pannessaan kirjekuoreen tavallista runsaamman paastouhrin: ”Me paastosimme ja rukoilimme tänään tarvitsevien puolesta. Anna tämä kirjekuori puolestamme piispalle. Tiedän, että hän antaa sen avuksi niille, joiden tarpeet ovat suuremmat kuin meidän.”

Pojan mieleen ei jää siitä sunnuntaista nälän tunne, vaan hän tulee muistelemaan tuota päivää lämmöllä. Saatoin nähdä hänen hymystään ja siitä, miten hän piteli kirjekuorta niin tiukasti, että hän tunsu isänsä suuren luottamuksen viedä perheen uhri köyhille. Hän tulee muistamaan tuon päivän, kun hän on diakoni, ja kenties ikuisesti.

Näin tuon saman ilon niiden ihmisten kasvoilla, jotka auttoivat Herran puolesta Idahossa vuosia sitten. Tetonin pato murtui lauantaina 5. kesäkuuta 1976. Yksitoista ihmistä sai surmansa. Tuhannet joutuivat lähtemään kodeistaan muutamassa tunnissa. Muutamia taloja tulva vei mennessään. Ja satojen asuntojen saaminen asumiskuntoon vaati paljon enemmän työtä ja varoja kuin asuntojen omistajilla oli.

Ne, jotka kuulivat murhenäytelmästä, tunsivat myötätuntoa ja jotkut tunsivat kutsun tehdä hyvää. Naapurit, piispat, Apuyhdistyksen johtajat, kooruminjohtajat, kotiopettajat ja kotikäyntiopettajat lähtivät kodeistaan ja työpaikoiltaan siivoamaan muiden ihmisten taloja, jotka olivat jääneet tulvan alle.

Yksi aviopari palasi lomalta Rexburgiin heti tulvan jälkeen. He eivät menneet katsomaan omaa taloaan. Sen sijaan he etsivät käsiinsä piispansa kysyäkseen, missä he voisivat auttaa. Piispa ohjasi heidät erään apua tarvitsevan perheen luo.

Muutamaa päivää myöhemmin aviopari meni katsomaan kotiaan. Se oli poissa. Tulva oli vienyt sen mennessään. He vain kävelivät takaisin piispan luo ja kysyivät: ”Mitä haluaisit meidän nyt tekevän?”

Asuttepa missä tahansa, olette nähneet tuon myötätunnon ihmeen muutuvan epäitsekäksi toiminnaksi. Se ei ehkä ole tapahtunut suuren luononkatastrofin jälkimainingeissa. Olen

nähty sitä pappeskuorumissa, jossa veli nousee kuvailemaan jonkun miehen tai naisen tarpeita tämän etsiessä työtilaisuutta elättääkseen itsensä ja perheensä. Olen pystynyt tuntemaan myötätunnon huoneessa, mutta jotkut ovat ehdottaneet niiden ihmisten nimiä, jotka saattaisivat palkata työtä tarvitsevan henkilön.

Se, mitä on tapahtunut tuossa pappeskuorumissa ja mitä tapahtui tulvan valtaamissa taloissa Idahossa, on osoitus Herran tavasta auttaa suuressa avuntarpeessa olevia tulemaan omavaraisiksi. Me tunnemme myötätuntoa ja me tiedämme, kuinka toimia Herran tavalla auttaaksemme.

Juhlimme tänä vuonna kirkon huoltotyöohjelman 75. vuotta. Ohjelma sai alkunsa vastauksena niiden tarpeisiin, jotka menettivät työnsä, maatilansa ja jopa kotinsa niin kutsutun suuren lamakauden jälkimainingeissa.

Jälleen meidän aikanamme taivaallisen Isän lapsilla on suuria ajallisia tarpeita, kuten niitä on ja tulee olemaan kaikkina aikoina. Kirkon huoltotyöohjelman perustana olevat periaatteet eivät ole vain yhtä aikakautta tai yhtä paikkaa varten. Ne on tarkoitettu kaikkiin aikoihin ja kaikkiin paikkoihin.

Nuo periaatteet ovat hengellisiä ja iankaikkisia. Siitä syystä niiden ymmärtäminen ja omaksuminen sydämeemme tekee mahdolliseksi sen, että kykenemme näkemään tilaisuuksia auttaa ja kykenemme tarttumaan niihin milloin ja minne Herra meitä kutsuukin.

Tässä on joitakin periaatteita, jotka ovat ohjanneet minua, kun olen halunnut auttaa Herran tavalla ja kun muut ovat auttaneet minua.

Ensiksi, kaikki ovat onnellisempia ja tuntevat enemmän itsekunnioitusta, kun he voivat elättää itsensä ja perheensä ja ryhtyä sitten huolehtimaan muista. Olen ollut kiitollinen niistä,

jotka ovat auttaneet minua täyttämään tarpeeni. Olen ollut vielä kiitollisempi vuosien varrella niistä, jotka ovat auttaneet minua tulemaan omavaraiseksi. Ja sitten olen ollut kiitollisin niistä, jotka ovat näyttäneet minulle, kuinka voin käyttää osan ylijäämästäni muiden auttamiseen.

Olen oppinut, että ylijäämää kertyy siten, että käytän vähemmän kuin ansaitseen. Tuon ylijäämän avulla olen kyennyt oppimaan, että on todella parempi antaa kuin ottaa. Se johtuu osittain siitä, että kun me autamme Herran tavalla, Hän siunaa meitä.

Presidentti Marion G. Romney on sanonut huoltotyöstä: ”Tässä työssä ei voi antaa niin paljon, että itse köyhtyisi.” Ja sitten hän lainasi lähetysjohtajansa Melvin J. Ballardin sanoja seuraavasti: ”Ihminen ei voi antaa Herralle kannikkaa saamatta takaisin koko leipää.”³

Olen huomannut sen todeksi elämässäni. Kun olen antelias taivaallisen Isän apua tarvitseville lapsille, Hän on antelias minulle.

Toinen evankeliumin periaate, joka on ollut minulle oppaana huoltotyössä, on ykseyden voima ja siunaus. Kun yhdistämme kätemme palvellaksemme apua tarvitsevia, Herra yhdistää meidän sydämemme. Presidentti J. Reuben Clark jr. esitti sen näin: ”Sellainen antaminen on – – tuonut kenties eniten yhteisen veljeyden tunteita, kun kaikkia aloja ja ammatteja edustavat ihmiset ovat työskennelleet rinta rinnan huoltotyöpuutarhassa tai jossakin muussa projektissa.”⁴

Tuota lisääntynyttä veljeyden tunteita kokee niin saaja kuin antajakin. Vielä tänäkin päivänä mies, jonka kanssa lapioin rinta rinnan mutaa hänen tulvan valtaamassa kodissaan Rexburgissa, kokee siteen välillämme. Ja hän tuntee suurempaa itsekunnioitusta tehtyään kaiken voitavansa

itsensä ja perheensä hyväksi. Jos olisimme työskennelleet yksin, kumpikin meistä olisi menettänyt hengellisen siunauksen.

Minun nähdäkseni se johtaa kolmanteen toiminnan periaatteeseen huoltotyössä: ottakaa perheenne mukaan työhön, jotta he voivat oppia huolehtimaan toisistaan huolehtiessaan muista. Poikanne ja tyttärensä, jotka tekevät työtä kanssanne palvellakseen muita apua tarvitsevia, auttavat todennäköisemmin toisiaan ollessaan avun tarpeessa.

Neljännän arvokkaan periaatteen kirkon huoltotyössä opin piispana. Se koitui siitä, että noudatin pyhien kirjoitusten käskyä etsiä köyhät. Piispan velvollisuutena on etsiä ne, jotka tarvitsevat apua vielä senkin jälkeen kun he itse ja heidän perheensä ovat tehneet voitavansa, ja auttaa heitä. Huomasin, että Herra lähettää Pyhän Hengen, jotta etsivä voi löytää⁵ köyhät huolehtiakseen heistä, samoin kuin Hän auttaa löytämään totuuden. Mutta opin myös ottamaan Apuyhdistyksen johtajan mukaan etsimään. Hän saattaa saada ilmoituksen ennen teitä.

Jotkut teistä tarvitsevat tuota innoitusta edessä olevina kuukausina. Juhlistaaksemme kirkon huoltotyöohjelman 75. vuotta kutsumme jäseniä ympäri maailman osallistumaan palvelupäivään. Johtohenkilöt ja jäsenet tavoittelevat ilmoitusta suunnitelluista hankkeista, mitä ne sitten ovatkin.

Annan kolme ehdotusta, kun suunnittelette palveluprojektianne.

Ensiksi, valmistakaa hengellisesti itseänne ja niitä, joita johdatte. Vain jos Vapahtajan sovitus pehmittää sydämiä, voitte nähdä selkeästi projektin tavoitteen siunaavan taivaallisen Isän lasten elämää sekä hengellisesti että ajallisesti.

Toiseksi ehdotan, että valitsette sekä kirkon piiristä että paikkakunnalta palvelunne kohteiksi ihmisiä, joiden tarpeet koskettavat niiden sydäntä, jotka palvelevat. Ihmiset, joita he palvelevat, tuntevat heidän rakkautensa. Niin kuin laulussa luvataan, se voi ilahduttaa heitä enemmän kuin vain heidän ajallisten tarpeidensa täyttäminen.

Viimeiseksi ehdotan, että hyödynnätte suunnitellusti perheiden, koorumien, apujärjestöjen ja kotipaikkakunnallanne tuntemienne ihmisten välisten siteiden voimaa. Ykseyden tunteet moninkertaistavat palvelemiseen hyvät vaikutukset. Ja nuo ykseyden tunteet perheissä, kirkossa ja yhteisöissä kasvavat ja muodostavat kestävä perinnön kauan sen jälkeen kun projekti päättyy.

Tämä on minun tilaisuuteni kertoa teille, kuinka paljon arvostan teitä. Sen rakastavan palvelun ansiosta, jota olette tehneet Herran puolesta, olen saanut ottaa vastaan kiitoksia auttamiltanne ihmisiltä tavatessani heitä eri puolilla maailmaa.

Te olette löytäneet tavan kohottaa heitä korkeammalle auttaessanne Herran tavalla. Te ja kaltaisenne nöyrät Vapahtajan opetuslapset olette palvellessanne lähettäneet kannikkanne

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

veden yli, ja auttamanne ihmiset ovat yrittäneet antaa minulle takaisin kokonaisen kiitollisuuden leivän.

Samankaltaisia arvostuksen ilmauksia saan ihmisiltä, jotka ovat työskennelleet kanssanne. Muistan, kuinka seisoin kerran presidentti Ezra Taft Bensonin vieressä. Olimme puhuneet huoltotyöpalvelusta Herran kirkossa. Hän yllätti minut nuorekkaalla tarmollaan sanoessaan kättään heilauttaen: ”Minä rakastan tätä työtä, ja työtä se on!”

Mestarin puolesta välitän kiitokset työstänne taivaallisen Isämme lasten palvelemiseksi. Hän tuntee teidät ja näkee pyrkimyksenne, utteruutenne ja uhrauksenne. Rukoilen, että Hän suo teille siunauksen nähdä työnne hedelmät niiden onnellisuutena, joita olette auttaneet ja joiden kanssa olette auttaneet Herran puolesta.

Tiedän, että Isä Jumala elää ja kuulee rukouksemme. Tiedän, että Jeesus on Kristus. Te ja ne, joita palvelette, voitte puhdistua ja vahvistua palvelemalla Häntä ja pitämällä Hänen käskynsä. Voitte tietää kuten minä tiedän Pyhän Hengen voimasta, että Joseph Smith oli Jumalan profeetta, joka palautti toden ja elävän kirkon, jollainen tämä on. Todistan, että presidentti Thomas S. Monson on Jumalan elävä profeetta. Hän on suurenmoinen esimerkki siitä, mitä Herra teki: kulki ympäri maata tehden hyvää. Rukoilen, että voimme tarttua tilaisuuksiimme nostaa hervonneita käsiä ja vahvistaa voimattomia polvia⁶. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain”, *MAP-lauluja*, 144.
2. *MAP-lauluja*, 91.
3. ”Welfare Services: The Savior’s Program”, *Ensign*, marraskuu 1980, s. 93.
4. Julkaisussa Conference Report, lokakuu 1943, s. 13.
5. Ks. Matt. 7:7–8; Luuk. 11:9–10; 3. Nefi 14:7–8.
6. Ks. OL 81:5.

Kirkon virkailijoiden hyväksyminen

Ehdotetaan, että hyväksymme Thomas Spencer Monsonin profeetaksi, näkijäksi ja ilmoituksensaajaksi sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon presidentiksi, Henry Bennion Eyringin ensimmäiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa ja Dieter Friedrich Uchtdorfin toiseksi neuvonantajaksi ensimmäisessä presidenttikunnassa.

Ne, jotka hyväksyvät ehdotuksen, voivat osoittaa sen.

Jos joku vastustaa ehdotusta, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme Boyd Kenneth Packerin kahdentoista apostolin koorumin presidentiksi ja seuraavat jäseniksi tähän koorumiin: Boyd K. Packer, L. Tom Perry, Russell M. Nelson, Dallin H. Oaks, M. Russell Ballard, Richard G. Scott, Robert D. Hales, Jeffrey R. Holland, David A. Bednar, Quentin L. Cook, D. Todd Christoffer-son, Neil L. Andersen.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Ehdotetaan, että hyväksymme neuvonantajat ensimmäisessä presidenttikunnassa ja kaksitoista apostolia profeetoiksi, näkijöiksi ja

ilmoituksensaajiksi.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Vastaan olevat, mikäli heitä on, osoittakoot samoin.

Ehdotetaan, että vapautamme seuraavat vyöhykeseitsenkymmenet 1. toukokuuta 2011 alkaen: José L. Alonso, Nelson L. Altamirano, John S. Anderson, Ian S. Ardern, Sergio E. Avila, David R. Brown, D. Fraser Bullock, Donald J. Butler, Vladimiro J. Campero, Daniel M. Cañoles, Carl B. Cook, I. Poloski Cordon, J. Devn Cornish, Federico F. Costales, LeGrand R. Curtis jr., Heber O. Diaz, Andrew M. Ford, Julio G. Gaviola, Manuel Gonzalez, Daniel M. Jones, Donald J. Keyes, Domingos S. Linhares, B. Renato Maldonado, Raymundo Morales, J. Michel Paya, Stephen D. Posey, Juan M. Rodriguez, Gerardo L. Rubio, Jay L. Sitterud, Dirk Smibert, Eivind Sterri, Ysrael A. Tolentino, W. Christopher Waddell ja Gary W. Walker.

Kaikkia, jotka haluavat yhtyä kiitollisuutemme ilmaukseen heidän erinomaisesta palveluksestaan, pyydetään osoittamaan se.

Ehdotamme, että hyväksymme seitsemänkymmenen ensimmäisen koorumin uusiksi jäseniksi Don R. Clarken,

José L. Alonson, Ian S. Ardernin, Carl B. Cookin, LeGrand R. Curtis jr:n, W. Christopher Waddellin ja Kazuhiko Yamashitan; ja seitsemänkymmenen toisen koorumin uusiksi jäseniksi Randall K. Bennettin, J. Devn Cornishin, O. Vincent Haleckin ja Larry Y. Wilsonin.

Kaikkia, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, samoin.

Ehdotetaan, että hyväksymme

seuraavat veljet uusiksi vyöhykeseitsenkymmeniksi: Kent J. Allen, Stephen B. Allen, Winsor Balderrama, R. Randall Bluth, Hans T. Boom, Patrick M. Boutoille, Marcelo F. Chappe, Eleazer S. Collado, Jeffrey D. Cummings, Nicolas L. Di Giovanni, Jorge S. Dominguez, Gary B. Doxey, David G. Fernandes, Hernán D. Ferreira, Ricardo P. Giménez, Allen D. Haynie, Douglas F. Higham, Robert W. Hymas, Lester F. Johnson, Matti T. Jouttenus,

Chang Ho Kim, Alfred Kyungu, Remegio E. Meim jr., Ismael Mendoza, Cesar A. Morales, Rulon D. Munns, Ramon C. Nobleza, Abenir V. Pajaro, Gary B. Porter, José L. Reina, Esteban G. Resek, George F. Rhodes jr., Lynn L. Summerhays, Craig B. Terry, David J. Thomson, Ernesto R. Toris, Arnulfo Valenzuela, Ricardo Valladares, Fabian I. Vallejo, Emer Villalobos ja Terry L. Wade.

Kaikkia, jotka hyväksyvät tehdyn ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se. Mahdollisesti vastaan olevat.

Ehdotetaan, että hyväksymme muut johtavat auktoriteetit, vyöhykeseitsenkymmenet ja apujärjestöjen ylimmät johtokunnat nykyisessä kokoonpanossa.

Niitä, jotka hyväksyvät ehdotuksen, pyydetään osoittamaan se.

Jos joku on vastaan, hän voi osoittaa sen.

Presidentti Monson, nähdäkseni äänestys konferenssikeskuksessa on ollut yksimielinen tehtyjen ehdotusten puolesta.

Kiitos, veljet ja sisaret, hyväksyvistä äänestyksestänne sekä jatkuvasta uskostanne, omistautumisestanne ja rukouksistanne. ■

Kirkon tilintarkastusosaston raportti 2010

Robert W. Cantwell

kirkon tilintarkastusosaston johtaja

*Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon
ensimmäiselle presidenttikunnalle*

Rakkaat veljet: Kuten Opin ja liittojen luvussa 120 olevalla ilmoituksella on määrätty, kirkon varojen käyttö tapahtuu kymmenystenkäyttöneuvoston valtuuttamana. Tämän neuvoston muodostavat ensimmäinen presidenttikunta, kahdentoista apostolin koorumi ja

johtava piispakunta. Tämä neuvosto hyväksyy kirkon osastojen ja liikeyritysten talousarviot sekä kirkollisille yksiköille annettavat talousarvion mukaiset käyttövarat. Kirkon osastot käyttävät varoja hyväksytyjen talousarvioiden edellyttämällä tavalla ja kirkon menettelytapojen

ja käytäntöjen mukaisesti.

Kirkon tilintarkastusosastolle on annettu käyttöön kaikki tarvittavat asiakirjat ja järjestelmät varojen vastaanottamisen ja käytön valvonnan riittävyden sekä kirkon varojen turvaamisen arvioimiseksi. Kirkon tilintarkastusosasto on riippumaton kaikista muista kirkon osastoista ja liikeyrityksistä, ja henkilökunta koostuu kauppakamarin hyväksymistä tilintarkastajista, hyväksytyistä sisäisistä tarkastajista, hyväksytyistä tietojärjestelmien tarkastajista ja muista valtuutetuista ammattilaisista.

Tehtyjen tarkastusten perusteella kirkon tilintarkastusosasto katsoo, että kirkon vastaanottamia lahjoituksia, menoja ja kirkon varoja on vuonna 2010 kirjattu ja hallinnoitu kaikin puolin asianmukaisten tilintarkastuskäytäntöjen, hyväksytyjen talousarvioiden sekä kirkon menettelytapojen ja käytäntöjen mukaisesti.

Kunnioitavasti
Kirkon tilintarkastusosasto
Robert W. Cantwell
johtaja ■

Tilastoraportti 2010

Brook P. Hales

ensimmäisen presidenttikunnan sihteeri

Ensimmäinen presidenttikunta on julkaissut seuraavan tilastoraportin kirkosta vuodelta 2010. 31. joulukuuta 2010 vaarvoja oli 2 896, lähetyskenttiä 340, piirejä 614 ja seurakuntia 28 660.

Kirkon koko jäsenmäärä vuoden 2010 lopussa oli 14 131 467.

Vuonna 2010 uusia jäsenlapsia kirkossa oli 120 528 ja käännynnäisiä kastettiin 272 814.

Kokoaikaisia lähetyssaarnaajia oli palvelemissa vuoden lopussa 52 225.

Kirkon palvelulähetyssaarnaajia oli palvelemissa 20 813, joista monet asuvat kotona ja jotka on kutsuttu olemaan tukena monissa erilaisissa kirkon tehtävissä.

Vuoden aikana vihittiin neljä temppeleä: Vancouverin temppele Kana-dassa, Gila Valleyn temppele Arizonassa Yhdysvalloissa, Cebun temppele Filippiineillä ja Kiovan temppele Ukrainassa.

Laien temppele Havaijissa Yhdysvalloissa vihittiin uudelleen vuonna 2010.

Toiminnassa olevien temppelele lukumäärä kautta maailman oli 134.

Viime huhtikuun yleiskonferenssin jälkeen kuolleita entisiä kirkon johtavia virkailijoita ja muita

Vanhimmat W. Grant Bangerter, Adney Y. Komatsu, Hans B. Ringger, LeGrand R. Curtis, Richard P. Lindsay, Donald L. Staheli ja Richard B. Wirthlin, jotka olivat entisiä seitsemänkymmenen koorumien jäseniä; entinen Apuyhdistyksen ylijohtaja Barbara B. Smith; entinen Nuorten Naisten ylijohtaja Ruth H. Funk; Norma Jane B. Smith, entinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmissä johtokunnassa; Helen Fyans, vanhin J. Thomas Fyansin, täysin-palvelleen johtavan auktoriteetin, leski; taiteilija ja kuvittaja Arnold D. Friberg; sekä entinen kirkon kouluasiamies J. Elliot Cameron. ■

Presidentti Boyd K. Packer
kahdentoista apostolin koorumin presidentti

Pyhän Hengen ohjaamina

Ilmoituksen henki ja Pyhän Hengen lahja voivat ohjata meitä jokaista.

On kulunut 400 vuotta siitä, kun [englanninkielinen] kuningas Jaakon raamatunkäännös julkaistiin. Merkittävällä tavalla tähän käännökseen vaikutti William Tyndale – minun silmissäni suuri sankari.

Papit eivät halunneet, että Raamattu julkaistaisiin kansan kielellä. He vainosivat Tyndalea paikasta toiseen. Hän sanoi heille: ”Jos Jumala säästää henkeni, niin aurankurjessa asteleva poika tulee vuosien mittaan minun ansiostani tietämään pyhistä kirjoituksista enemmän kuin te.”¹

Tyndale kavallettiin ja suljettiin yli vuodeksi pimeään, jääkylmään vankilaan Brysselissä. Hänen vaatteensa olivat ryysyjä. Hän aneli vangitsijoiltaan takkia ja lakkiaan sekä kynttilää sanoen: ”On todellakin uuvuttavaa istua yksin pimeässä.”² Niitä ei hänelle annettu. Lopulta hänet haettiin vankilasta, ja suuren väkijoukon edessä hänet kuristettiin ja poltettiin roviolla. Mutta William Tyndalen työ ja marttyyrikuolema eivät menneet hukkaan.

Koska myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia lapsia opetetaan pienestä pitäen tuntemaan pyhät kirjoitukset, he täyttävät jossakin määrin William

Tyndalen neljä vuosisataa aiemmin lausumaa profetiaa.

Nykyään pyhiä kirjoituksiamme ovat Raamattu, Mormonin kirja – toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta, Kallisarvoinen helmi sekä Oppi ja liitot.

Mormonin kirjan vuoksi meitä kutsutaan hyvin usein mormonikirkoksi. Me emme paheksu tätä nimitystä, mutta se ei ole aivan tarkka.

Mormonin kirjassa Herra kävi nefiläisten luona uudemman kerran, koska nämä rukoilivat Isää Hänen nimessään. Ja Herra sanoi:

”Mitä te tahdotte minun antavan teille?

Ja he sanoivat hänelle: Herra, me tahdomme, että sinä sanoisit meille nimen, jolla me kutsumme tätä kirkkoa, sillä kansan keskuudessa on kiistoja tästä asiasta.

Ja Herra sanoi – -: Miksi ihmiset nurisevat ja kiistelevät tämän asian tähden?

Eivätkö he ole lukeneet kirjoituksia, jotka sanovat, että teidän täytyy ottaa päällenne Kristuksen nimi – ? Sillä tällä nimellä teitä kutsutaan viimeisenä päivänä – -.

Sen tähden kaikki, mitä teette, tehkää minun nimessäni; sen tähden

kutsukaa kirkkoa minun nimelläni, ja huutakaa avuksi Isää minun nimesäni, niin että hän siunaa kirkkoa minun tähteni.

Ja kuinka se olisi minun kirkkoni, ellei sitä kutsuta minun nimelläni? Sillä jos jotakin kirkkoa kutsutaan Mooseksen nimellä, silloin se on Mooseksen kirkko; tai jos sitä kutsutaan jonkun ihmisen nimellä, silloin se on jonkun ihmisen kirkko; mutta jos sitä kutsutaan minun nimelläni, silloin se on minun kirkkoni, jos on niin, että he ovat rakennetut minun evankeliumilleni.”³

Kuuliaisina ilmoitukselle me käytämme itsestämme mieluummin nimitystä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko kuin mormonikirkko. Se, että muut nimittävät kirkkoa mormonikirkoksi ja meitä mormoneiksi, on aivan eri asia kuin se, että me itse teemme niin.

Ensimmäinen presidenttikunta on sanonut:

”Tehtävässämme julistaa Vapah-tajan nimeä kautta maailman [on] yhä tärkeämpää käyttää kirkosta sen ilmoitettua nimeä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko (OL 115:4). Sen vuoksi pyydämme, että kirkkoon viitatessamme käytämme sen koko nimeä aina kun se on mahdollista. – -

Kirkon jäsenistä ehdotamme käytettävän nimitystä ’Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet’. Nimityksen lyhennykseksi suositetaan muotoa ’myöhempien aikojen pyhät’.”⁴

”Me [myöhempien aikojen pyhät] puhumme Kristuksesta, me riemuitsemme Kristuksessa, me saarnaamme Kristuksesta, me profetoimme Kristuksesta ja me kirjoitamme profetioidemme mukaisesti, jotta lapsemme tietäisivät, mistä lähteestä he voivat odottaa syntiensä anteeksiantoa.”⁵

Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle. Nykyään kirkon kelvolliset miespuoliset jäsenet asetetaan pappeuteen. Tämä valtuus ja siihen liittyvä Pyhän Hengen lahja, joka annetaan kaikille kirkon jäsenille kasteen jälkeen, erottavat meidät muista kirkoista.

Varhaisessa ilmoituksessa käsketään, että ”jokainen ihminen puhuisi Jumalan, Herran, nimittäin maailman Vapahtajan, nimessä”¹¹. Nykyään kirkon työtä tekevät tavalliset miehet ja naiset, jotka kutsutaan ja hyväksytään johtamaan, opettamaan ja palvelemaan. Niitä, jotka kutsutaan, ohjataan tuntemaan Herran tahto nimenomaan ilmoituksen ja Pyhän Hengen lahjan voimalla. Muut eivät ehkä hyväksy sellaisia asioita kuin profetia, ilmoitus tai Pyhän Hengen lahja, mutta ennen kuin he ylipäätään ymmärtävät meitä, heidän on ymmärrettävä, että me hyväksymme ne.

Herra ilmoitti Joseph Smithille terveyslain, viisauden sanan, kauan ennen kuin maailmalla oli tietoa niistä vaaroista. Kaikkia opetetaan välttämään teetä, kahvia, alkoholia, tupakkaa sekä tietenkin erilaisia huumeita ja riippuvuutta aiheuttavia aineita, joita on alati nuortemme saatavilla. Niille, jotka noudattavat tätä ilmoitusta, luvataan, että he ”saavat terveyttä napaansa ja ydintä luihinsa,

ja löytävät viisautta ja suuria tiedon aarteita, tosiaankin salattuja aarteita, ja juoksevat eivätkä uuvu ja vaeltavat eivätkä väsy.”¹²

Eräässä toisessa ilmoituksessa moraalialla koskeva Herran normi määrää, että pyhiä elämää synnyttäviä voimia tulee suojella ja käyttää vain miehen ja naisen, aviomiehen ja vaimon, välillä.¹³ Tämän voiman väärinkäyttämistä vakavampia ovat vain viattoman veren vuodattaminen ja Pyhän Hengen kieltäminen.¹⁴ Jos joku rikkoo tätä lakia, parannuksen oppi

Maailma saa käyttää meistä halua- maansa nimitystä, mutta kun me puhumme, muistakaamme aina, että me kuulumme *Jeesuksen Kristuksen* kirkkoon.

Jotkut väittävät, ettemme ole kristittyjä. Joko he eivät tunne meitä lainkaan tai ovat ymmärtäneet meidät väärin.

Kirkossa jokainen toimitus tehdään Jeesuksen Kristuksen antamalla valtuudella ja Hänen nimessään.⁶ Meillä on sama järjestys kuin alkukirkossa apostoleineen ja profeettoineen.⁷

Entisaikoina Herra kutsui ja asetti kaksitoista apostolia. Hänet kavallettiin ja ristiinnaulittiin. Ylösnousemuksensa jälkeen Vapahtaja opetti opetuslapsiaan 40 päivän ajan ja nousi sitten taivaaseen.⁸

Jotakin kuitenkin puuttui. Muutamien päivän kuluttua kaksitoista

apostolia kokoontuivat erääseen taloon, ja ”yhtäkkiä kuului taivaalta kohahdus, kuin olisi käynyt raju tuulenpuuska, ja se täytti koko sen talon, jossa he olivat. – – Tulenlieskoja – – [laskeutui] itse kunkin päälle. He tulivat täyteen Pyhää Henkeä.”⁹ Hänen apostolinsa olivat nyt saaneet voiman. He ymmärsivät, että Vapahtajan antama valtuus ja Pyhän Hengen lahja olivat välttämättömiä Hänen kirkkonsa perustamiseksi. Heille annettiin käsky kastaa ja antaa Pyhän Hengen lahja.¹⁰

Aikanaan apostolit ja heillä ollut pappeus menetettiin. Pappeuden valtuus ja voima täytyi palauttaa. Vuosisatojen ajan ihmiset odottivat valtuuden palauttamista ja Herran kirkon perustamista.

Vuonna 1829 Johannes Kastaja sekä apostolit Pietari, Jaakob ja Johannes palauttivat pappeuden

opettaa, kuinka tämän rikkomuksen vaikutukset voidaan pyyhkiä pois.

Jokaista koetellaan. Joku saattaisi ajatella, että on epäreilua joutua yksin alttiiksi jollekin kiusaukselle, mutta tämä on elämän tarkoitus kuolevaisuudessa – tulla koetelluksi. Ja vastaus on sama jokaiselle: meidän täytyy ja me voimme vastustaa kaikenlaisia kiusauksia.

”Suuri onnensuunnitelma”¹⁵ keskittyy perhe-elämään. Aviomies on kodin pää ja vaimo on kodin sydän, ja avioliitto on tasavertaista kumppanuutta. Myöhempien aikojen pyhiin kuuluva mies on vastuullinen perheeseen keskittyvä mies, uskollinen evankeliumissa. Hän on huolehtiva, omistautunut aviomies ja isä. Hän kunnioittaa naisia. Vaimo tukee aviomiestään. Isä ja äiti kumpikin ravitsevat lastensa hengellistä kasvua.

Myöhempien aikojen pyhiä opetaan rakastamaan toisiaan ja antamaan vilpittömästi anteeksi rikkomukset.

Eräs vanhurskas patriarkka muutti elämäni. Hän solmi avioliiton

rakastettunsa kanssa. He olivat syvästi rakastuneita, ja pian vaimo odotti heidän ensimmäistä lastaan.

Sinä yönä, jolloin vauva syntyi, ilmaantui komplikaatioita. Paikkakunnan ainoa lääkäri oli jossakin maaseudulla hoitamassa sairaita. Kun synnytys oli kestänyt tuntikausia, tulevan äidin tila kävi hengenvaaralliseksi. Viimein lääkäri saatiin paikalle. Hän toimi hätätilanteessa nopeasti, ja pian vauva syntyi ja kriisitilanne näytti olevan ohi. Mutta joitakin päiviä myöhemmin tämä nuori äiti kuoli siihen samaan tulehdukseen, jota lääkäri oli samana iltana ollut hoitamassa eräässä toisessa kodissa.

Nuoren miehen maailma meni pirstaleiksi. Viikkojen kuluessa hänen surunsa vain syveni. Hän ajatteli tuskin mitään muuta, ja katkeruudessaan hän kävi uhkailevaksi. Nykyään häntä olisi varmaan kehoitettu nostamaan hoitovirhesyyte, aivan kuin raha olisi ratkaisu mihinkään.

Eräänä iltana hänen oveensa koputettiin. Eräs pieni tyttö sanoi

yksinkertaisesti: ”Isä haluaisi, että tulisit käymään. Hän haluaa puhua sinulle.”

Tuo ’isä’ oli vaarnanjohtaja. Tämän viisaan johtajan neuvo oli yksinkertainen: ”John, anna asian olla. Ei mikään, mitä teet asian eteen, tuo vaimoasi takaisin. Kaikki, mitä teet, pahentaa tilannetta. John, anna asian olla.”

Tämä oli ollut ystäväni koetus. Kuinka hän voisi antaa asian olla? Oli tapahtunut kauhea vääryys. Hän ponnisteli kovasti voittaakseen itsensä ja päätti viimein, että hänen tuli olla kuuliainen ja noudattaa tämän viisaan vaarnanjohtajan neuvoa. Hän antaisi asian olla.

Hän sanoi: ”Vasta vanhana miehenä ymmärsin ja pystyin vihdoin näkemään, kuinka tämä maalaislääkäriparka – yllirasittunut, alipalkattu, jota juoksetettiin uuvuksiin potilaan luota toisen luo – pyrki vähäisillä lääkkeillä, harvoilla välineillä ja ilman sairaalaa pelastamaan henkiä ja useimmiten siinä onnistuikin. Hän oli tullut kriisitilanteeseen, jossa kaksi henkeä oli vaakalaudalla, ja oli toiminut viipymättä. Lopultakin ymmärsin!” Hän sanoi: ”Olisin tuhonnut oman elämäni ja muiden elämän.”

Monet kerrat hän oli kiittänyt polvillaan Herraa viisaasta pappesusjohtajasta, joka oli neuvonut yksinkertaisesti: ”John, anna asian olla.”

Näemme ympärillämme kirkon jäseniä, jotka ovat loukkaantuneet. Joitakuita ovat loukanneet tapahtumat kirkon historiassa tai sen johtajat, ja he kärsivät koko elämänsä kykenemättä näkemään muiden virheiden ohitse. He eivät anna asian olla. He ajautuvat epäaktiivisuuteen.

Tuo suhtautuminen muistuttaa vähän miestä, jota lyödään nuijalla. Loukkaantuneena hän tarttuu nuijaan ja pieksee sillä itseään päähän koko lopun elämänsä. Kuinka typerää! Kuinka surullista! Sellainen kosto

São Luís, Brasilia

kohdistuu itseän. Jos teitä on loukattu, antakaa anteeksi, unohtakaa ja antakaa asian olla.

Mormonin kirjassa on tämä varoitus: ”Ja nyt, jos siinä on virheitä, ne ovat ihmisten erehdyksiä; älkää siis tuomitko sitä, mikä on Jumalasta, jotta teidät havaittaisiin tahrattomiksi Kristuksen tuomioistuimen edessä.”¹⁶

Myöhempien aikojen pyhä on aivan tavallinen ihminen. Meitä on nykyään 14 miljoonaa kaikkialla maailmassa. Tämä on vasta alkua. Meitä opetetaan olemaan maailmassa mutta ei maailmasta.¹⁷ Siksi elämme tavallista elämää tavallisissa perheissä tavallisen väestön keskuudessa.

Meille opetetaan, ettei meidän pidä valehdella tai varastaa tai pettää.¹⁸ Me emme käytä karkeaa kieltä. Me olemme myönteisiä ja onnellisia emmekä pelkää elämää.

Olemme ”halukkaita suremaan surevien kanssa – ja lohduttamaan niitä, jotka ovat lohdutuksen tarpeessa, ja olemaan Jumalan todistajina kaikkina aikoina ja kaikessa ja kaikkialla”¹⁹.

Jos joku on etsimässä kirkkoa, joka vaatii hyvin vähän, tämä ei ole

sellainen. Ei ole helppoa olla myöhempien aikojen pyhä, mutta pitkällä aikavälillä se on ainoa oikea tie.

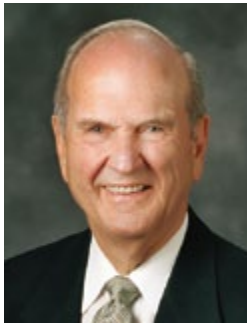
Huolimatta vastustuksesta tai ”sodista, sotahuuista ja maanjäristyksistä monin paikoin”²⁰ mikään voima tai vaikutusvalta ei voi pysäyttää tätä työtä. Ilmoituksen henki ja Pyhän Hengen lahja voivat ohjata meitä jokaista. ”Yhtä hyvin ihminen voisi ojentaa heiveröisen käsivartensa pysäyttääkseen Missourivirran säädetyn juoksun tai kääntää sen ylävirtaan kuin estää Kaikkivaltiasta vuodattamasta tietoa alas taivaasta myöhempien aikojen pyhien päälle.”²¹

Jos kannatte jotakin kuormaa, unohtakaa se, antakaa sen olla. Olkaa hyvin anteeksiantavaisia ja tehkää hiukan parannusta, niin Pyhä Henki tulee luoksenne ja vahvistaa todistuksen, jota ette tienneet teillä olevan. Teistä huolehditaan ja teitä siunataan – teitä ja läheisiänne. Tämä on kutsu tulla Hänen luokseen. Tämä kirkko – Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko, Hänen oman julistuksensa mukaan ainoa tosi ja elävä kirkko koko maan päällä²² – on

se paikka, josta me löydämme ”suuren onnensuunnitelman”²³. Tästä lausun todistukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. David Daniell johdannossa julkaisuun *Tyndale's New Testament*, 1989, s. viii.
2. *Tyndale's New Testament*, s. ix.
3. 3. Nefi 27:2–5, 7–8.
4. Ensimmäisen presidenttikunnan kirje, 23. helmikuuta 2001.
5. 2. Nefi 25:26.
6. Ks. Moos. 5:8; kaste: ks. 2. Nefi 31:12; 3. Nefi 11:27; 18:16; sairaiden siunaaminen: ks. OL 42:44; Pyhän Hengen antaminen: ks. Moroni 2:2; papputeen asettaminen: ks. Moroni 3:1–3; sakramentti: ks. Moroni 4:1–3; ihmeet: ks. OL 84:66–69.
7. Ks. UK 6.
8. Ks. Ap. t. 1:3–11.
9. Ap. t. 2:2–4.
10. Ks. Ap. t. 2:38.
11. OL 1:20.
12. OL 89:18–20.
13. Ks. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona* marraskuu 2010, s. 129.
14. Ks. Alma 39:4–6.
15. Alma 42:8.
16. Mormonin kirjan nimisivu.
17. Ks. Joh. 17:14–19.
18. Ks. 2. Moos. 20:15–16.
19. Moosia 18:9.
20. Morm. 8:30.
21. OL 121:33.
22. Ks. OL 1:30.
23. Alma 42:8.

Vanhin Russell M. Nelson
kahdentoista apostolin koorumista

Kohdatkaa tulevaisuus uskossa

Hänen totuutensa, liittonsa ja toimituksensa tekevät meidät kykeneviksi voittamaan pelon ja kohtaamaan tulevaisuuden uskossa!

Rakkaat veljeni ja sisareni, kiitos tukea antavasta vaikutuksestanne, ei pelkästään siitä, että kohotatte kätenne, vaan myös tukea antavasta palvelusta kotona, kirkossa ja omalla paikkakunnallanne. Meistä on hienoa olla teidän kanssanne ja nähdä teitä perheenne ja ystävienne parissa. Missä sitten asuttekin, panemme merkille teidän pyrkimyksenne tehdä tästä maailmasta parempi paikka. Me tuemme teitä! Me rakastamme teitä! Samoin kuin te rukoillette meidän puolestamme, samoin me rukoilemme teidän puolestanne!

Näemme mielessämme perheenne kokoontuneina television tai internetin ääreen seuraamaan yleiskonferenssi-kokouksia kotona. Eräs valpas äiti ja isä lähettivät minulle kuvan, jonka he ottivat konferenssin aikana. He katselevat sillä hetkellä puolitoistavuotiaan poikansa reaktiota, kun poika tunnisti puhujan kasvopiirteet ja äänen. Lapsi alkoi lähettellä lentosuukkoja televisiota kohti. Hän halusi päästä lähemmäs. Niinpä hänen ystävällinen isosiskonsa nosti nopeasti hänet hartilleen ja vei hänet lähemmäs. Tässä on se valokuva.

Kyllä, televisiossa näkyy minun kuvani, ja nuo lapset ovat lapsenlapsiamme. Muutaman vuoden kuluessa tästä pojasta tulee vanhin, hän saa temppeleidaumenttinsa ja hän on valmis lähtemään lähetystyöhön. Myöhemmin hänet sinetöidään valitsemaansa iankaikkiseen kumppaniin. Voitteko nähdä hänet jonakin päivänä aviomiehenä ja isänä, jolla on omia lapsia? Ja jonakin päivänä hän jättää jäähyväiset isoisilleen tietäen varmuudella, että kuolema on osa elämää.

Se on totta. Me elämme kuollaksemme, ja me kuolemme elääksemme jälleen. Iankaikkisesta näkökulmasta katsoen ainoa kuolema, joka sanan varsinaisessa merkityksessä on liian varhainen, on sellaisen henkilön kuolema, joka ei ole valmis kohtaamaan Jumalaa.

Me apostolit ja profeetat emme ole huolissamme vain omista vaan teidänkin lapsistanne ja lastenlapsistanne – ja jokaisesta Jumalan lapsesta. Kaikki se, mitä tulevaisuus tuo tullessaan jokaiselle pyhälle Jumalan lapselle, on hänen vanhempiansa, perheensä, ystäviensä ja opettajiensa muovaamaa.

Siten uskostamme *nyt* tulee osa jälkeläistemme uskoa *myöhemmin*.

Jokainen yksilö vaeltaa tietään alati muuttuvassa maailmassa – kilpailevien ideologioiden maailmassa. Pahan voimat tulevat aina olemaan vastakkain hyvän voimien kanssa. Saatana pyrkii lakkaamatta saamaan meidät seuraamaan hänen teitään ja tekemään meistä kurjia, kuten hän itse on.¹ Ja elämän tavanomaiset uhat – kuten sairaudet, vammat ja onnettomuudet – ovat aina läsnä.

Me elämme sekasorron aikaa. Maanjäristykset ja tsunamit saavat aikaan hävitystä, valtiovaltoja sortuu, taloudellinen rasisus on voimakasta, perhe on hyökkäyksen kohteena ja avioerojen määrä on lisääntymässä. Meillä on suuri syy huoleen. Mutta meidän ei tarvitse antaa pelkojemme syrjäyttää uskoamme. Me voimme taistella noita pelkoja vastaan vahvistamalla uskoamme.

Aloittakaa lapsistanne. Teillä vanhemmillä on ensisijainen vastuu vahvistaa heidän uskoaan. Antakaa heidän tuntea uskonne silloinkin kun raskaat koettelemukset tulevat osaksenne. Keskitäkää uskonne rakastavaan taivaalliseen Isäämme ja Hänen rakkaaseen Poikaansa Herraan Jeesukseen Kristukseen. Opettakaa sellaista uskoa syvällä vakaumuksella. Opettakaa kullekin kallisarvoiselle pojalle tai työlle, että hän on Jumalan lapsi, joka on luotu Hänen kuvakseen, ja että hänellä on pyhä tarkoitus ja mahdollisuus. Jokainen on syntyessään saanut haasteita voitettavikseen ja uskon, jota vahvistaa.²

Opettakaa uskoa Jumalan pelastussuunnitelmaan. Opettakaa, että matkamme kuolevaisuudessa on koetus-aika, aika saada koettelemuksia ja tulla koetelluiksi, jotta nähtäisiin, teemmekö me kaiken, mitä Herra käskee meidän tehdä.³

Opettakaa uskoa noudattaa *kaikkia* Jumalan käskyjä tietäen, että ne on annettu siunaamaan Hänen lapsiaan ja antamaan heille iloa⁴. Varoittakaa heitä siitä, että he kohtaavat ihmisiä, jotka valikoivat ne käskyt, jotka he aikovat pitää, ja jättävät huomiotta muut, joita vastaan päättävät rikkoa. Nimitän tätä valikoivaksi suhtautumistavaksi kuuliaisuuteen. Tällainen valikoiva tapa ei toimi. Se johtaa kurjuuteen. Valmistautuakseen kohtaamaan Jumalan ihminen pitää *kaikki* Hänen käskynsä. Vaatii uskoa noudattaa Hänen käskyjään, ja niiden pitäminen vahvistaa tuota uskoa.

Kuuliaisuus antaa Jumalan siunausten virrata esteettä. Hän siunaa kuuliaisia lapsiaan vapaudella orjuudesta ja kurjuudesta. Ja Hän siunaa heitä suuremmalla valolla. Esimerkiksi kun ihminen pitää viisauden sanan, hän tietää, että kuuliaisuus tuo paitsi vapauden riippuvuudesta myös viisauden siunauksia ja tiedon aarteita⁵.

Opettakaa uskoa, jotta he tietävät, että kuuliaisuus Jumalan käskyille antaa fyysistä ja hengellistä suojaa. Ja muistakaa, Jumalan pyhät enkelit ovat aina valmiina auttamaan meitä. Herra on julistanut: ”Minä käyn teidän kasvojenne edellä. Minä olen teidän oikealla puolellanne ja vasemmalla, ja minun Henkeni on teidän sydämessänne ja minun enkelini teidän ympärillänne tukeakseen teitä.”⁶ Millainen lupaus! Kun me olemme uskollisia, Hän ja Hänen enkelinsä auttavat meitä.

Horjumatonta uskoa lujittaa rukous. Vilpittömät rukouksenne ovat tärkeitä Hänelle. Ajatelkaa profeetta Joseph Smithin palavia ja kiihkeitä rukouksia hänen kauhistuttavina päivinään vankeudessa Libertyn vankilassa. Herra vastasi muuttamalla profeetan näkökulmaa. Hän sanoi: ”Tiedä, poikani, että kaikki tämä antaa sinulle kokemusta ja on sinun hyväksesi.”⁷

Jos me rukoilemme mielessämme

iankaikkinen näkökulma, meidän ei pidä ihmetellä, jos kyöneleisimmät ja sydämen palavimmat pyyntömme kuullaan. Tämä Herran antama lupaus on merkitty Opin ja liittojen lukuun 98:

”Teidän rukouksenne ovat tulleet Herran – – korviin ja ne on kirjoitettu muistiin tällä sinetillä ja todistuksella vahvistettuina – Herra on vannonut ja säätänyt, että ne toteutetaan.

Sen tähden hän antaa teille tämän lupauksen peruuttamattomin liitoin, että ne täytetään; ja kaikki, millä teitä on ahdistettu, koituu yhdessä teidän parhaaksenne ja minun nimeni kunniaksi, sanoo Herra.”⁸

Herra valitsi voimakkaimmat sanansa saadakseen meidät vakuuttuneiksi: *Sinetillä! Todistuksella! Vannonut! Säätänyt! Peruuttamattomin liitoin!* Veljet ja sisaret, uskokaa Häntä! Jumala kuulee teidän vilpittömät ja

hartaat rukouksenne, ja uskonne vahvistuu.

Kestävän uskon saamiseksi on välttämätöntä sitoutua pysyvästi maksamaan täydet kymmenykset. Kymmenysten maksaminen vaatii aluksi uskoa. Sitten kymmenysten maksaja saa lisää uskoa, kunnes kymmenysten maksamisesta tulee kallisarvoinen etuoikeus. Kymmenykset on ikivanha Jumalan antama laki.⁹ Hän antoi lapsilleen lupauksen, että Hän avaisi ”taivaan ikkunat ja [vuodattaisi] sateen runsaan siunauksen”¹⁰. Sen lisäksi kymmenykset pitävät nimenne luettuna Jumalan kansan joukkoon ja suojelevat teitä koston ja palamisen päivänä.¹¹

Miksi me tarvitsemme niin lanistumattoman uskon? Koska edessä on vaikeita aikoja. Tulevaisuudessa on harvoin helppoa tai suosittua olla uskollinen myöhempien aikojen pyhä.

Kaikkia meitä tullaan koettelemaan. Apostoli Paavali varoitti, että myöhemmin aikoina ne, jotka uutterasti seuraavat Herraa, joutuvat vainon kohteeksi.¹² Juuri tuo vaino voi joko murskata teidät vaitonaiseen voimattomuuteen tai kannustaa teitä olemaan esimerkillisempiä ja rohkeampia joka-päiväisessä elämässänne.

Se, *kuinka* kohtaatte elämän koettelemukset, on osa uskonne kasvamista. Voima tulee siitä, kun muistatte, että teillä on jumalallinen luonne, äärettömän kallisarvoinen perintö. Herra on muistuttanut teitä, teidän lapsianne ja teidän lastenne lapsia siitä, että te olette laillisia perillisiä, että teidät on taivaassa säästetty syntymään erityisenä aikana ja erityisessä paikassa, kasvamaan ja tulemaan Hänen viirinsä kantajiksi ja liittokansakseen. Kun kuljette Herran vanhurskauden tietä, teitä siunataan, niin että pysytte Hänen hyvydessään ja olette valona ja pelastajina Hänen kansalleen.¹³

Veljet ja sisaret, teidän jokaisen ulottuvilla on pyhän Melkisedekin pappeuden voimalla saatavia siunauksia. Nämä siunaukset voivat muuttaa elämänne olosuhteita sellaisissa asioissa kuin terveys, Pyhän Hengen kumppanuus, henkilökohtaiset suhteet ja tulevaisuuden mahdollisuudet. Tämän

pappeuden voima ja valtuus pitää hallussaan kaikkien kirkon hengellisten siunausten avaimia.¹⁴ Ja mikä huomattavinta, Herra on julistanut, että Hän antaa näitä siunauksia tahtonsa mukaan.¹⁵

Kaikki suurimmat pappeuden siunaukset annetaan Herran pyhissä tempeleissä. Uskollisuus siellä solmituille liitoille tekee teistä ja perheestänne kelvollisia iankaikkisen elämän siunauksiin.¹⁶

Palkintonne eivät tule pelkästään tuonpuoleisessa. Monet siunaukset tulevat osaksenne tässä elämässä lastenne ja lastenlastenne parissa. Teidän uskollisten pyhien ei tarvitse kamppailla elämän taisteluissa yksin. Ajatelkaa sitä! Herra on julistanut: ”Minä ahdistan sitä, joka sinua ahdistaa, ja sinun lapsesi minä pelastan.”¹⁷ Myöhemmin Hänen uskollinen kansansa sai tämän lupauksen: ”Minä, Herra, olisin taistellut heidän taistelunsa ja heidän lastensa taistelut ja heidän lasten sukupolveen.”¹⁸

Rakas presidenttimme Thomas S. Monson on antanut meille profeettallisen todistuksensa. Hän on sanonut: ”Todistan teille, että meille luvutut siunaukset ovat mittaamattomat. Vaikka myrskypilviä kerääntyy, vaikka sade

lankeaa yllemme, tietomme evankeliumista ja rakkautemme taivaallista Isäämme ja Vapahtajaamme kohtaan lohduttaa ja tukee meitä ja tuo iloa sydämeemme, kun vaellamme oikeamielisesti ja pidämme käskyt.”

Presidentti Monson jatkoi: ”Rakkaat veljeni ja sisareni, älkää pelätkö. Olkaa rohkealla mielellä. Tulevaisuus on yhtä kirkas kuin uskonne.”¹⁹

Presidentti Monsonin voimalliseen julistukseen lisään omani. Minä todistan, että Jumala on Isämme. Jeesus on Kristus. Hänen kirkkonsa on palautettu maan päälle. Hänen totuutensa, liittonsa ja toimituksensa tekevät meidät kykeneviksi voittamaan pelon ja kohtaamaan tulevaisuuden uskossa! Todistan niin Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 2. Nefi 2:27.
2. Pietari opetti tätä käsitettä, kun hän ilmaisi toivon siitä, että ”pääsisitte pakoon turmelusta, joka maailmassa – – vallitsee, ja tulisitte osallisiksi jumalallisesta luonnosta” (2. Piet. 1:4).
3. Ks. Abr. 3:25.
4. Ks. 2. Nefi 2:25.
5. Ks. OL 89:19; ks. myös Jes. 45:3.
6. OL 84:88.
7. OL 122:7. Toinen esimerkki näkökulman muuttamisesta on merkitty muistiin Psalmeihin: ”Varjele minua, – – auta palvelijaasi, joka turvaa sinuun. Sinä olet minun Jumalani. Herra, armahda minua! Kaiken päivää huudan sinua avukseni. – – Herra, minun Jumalani, sinua minä kiitän koko sydämeistäni, iäti minä kunnioitan nimeäsi.” (Ps. 86:2–3, 12.)
8. OL 98:2–3.
9. Kymmenykset mainitaan kahdeksassa Vanhan testamentin kirjassa: 1. Moos., 3. Moos., 4. Moos., 5. Moos., 2. Aik., Neh., Aam. ja Mal.
10. Mal. 3:10.
11. Ks. OL 85:3.
12. Ks. 2. Tim. 3:12.
13. Ks. OL 86:8–11.
14. Ks. OL 107:18.
15. Ks. OL 132:47, 59.
16. Ks. Abr. 2:11.
17. Jes. 49:25; ks. myös OL 105:14.
18. OL 98:37.
19. ”Olkaa rohkealla mielellä”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 92.

Vanhin Richard J. Maynes
seitsemänkymmenen koorumista

Kristus-keskeisen kodin luominen

Me – – ymmärrämme perheen iankaikkisen luonteen ja uskomme siihen. Tämän ymmärryksen ja uskon pitäisi innoittaa meitä tekemään kaikki voitavamme luodaksemme Kristus-keskeisen kodin.

Palvellessani nuorena lähetyssaarnaajana Uruguayssa ja Paraguayssa huomasin jo varhaisessa vaiheessa, että yksi suurista houkuttimista niille, jotka halusivat tietää enemmän Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkosta, oli heidän mielenkiintonsa perhettä koskevaa oppiamme kohtaan. Itse asiassa Jeesuksen Kristuksen evankeliumin palautuksesta lähtien totuutta etsiviä tutkijoita on vetänyt puoleensa oppi siitä, että perheet voivat olla yhdessä ikuisesti.

Iankaikkisen perheen periaate on välttämätön osa taivaallisen Isän suurta suunnitelmaa lapsiaan varten. Olennaista tuolle suunnitelmalle on sen ymmärtäminen, että meillä on *taivaallinen* perhe samalla tavoin kuin *maanpäällinenkin* perhe. Apostoli Paavali opettaa meille, että taivaallinen Isä on meidän henkemme Isä:

”Jotta ihmiset etsisivät Jumalaa ja – – löytäisivät hänet. – –

Hänessä me elämme, liikumme ja olemme. – – Me olemme myös hänen sukuaan.”¹

Rakastavan taivaallisen Isän sukua oleminen on niin keskeinen periaate Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa, että jopa meidän lapsemme julistavat sen totuutta laulaessaan

Alkeisyhdistyksen laulua ”Oon lapsi Jumalan”. Muistatthän sen sanat:

*Oon lapsi Jumalan
Ja saavuin päälle maan
Ja kodin sain ja vanhemmat
Mun tietäin turvaamaan.*

*Ohjaa, suojaa, kanssain kulje,
Näytä mulle tie.
Opeta mua tekemään
Se, mikä luokseen vie.²*

Sen käsittäminen, että meillä on *taivaallinen* perhe, auttaa meitä ymmärtämään oman *maanpäällisen* perheemme iankaikkisen luonteen. Opissa ja liitoissa meille opetetaan, että perhe on olennainen osa taivaan järjestystä: ”Ja tämä sama yhteisyys, joka vallitsee meidän keskuudessamme täällä, vallitsee meidän keskuudessamme siellä, mutta siihen yhdistyy iankaikkinen kirkkaus.”³

Perheen iankaikkisen luonteen

ymmärtäminen on äärimmäisen tärkeä osa sitä, että ymmärtää taivaallisen Isän suunnitelman lapsiaan varten. Toisaalta vastustaja haluaa tehdä kaiken voitavansa tuhotakseen taivaallisen Isän suunnitelman. Pyrkiessään tekemään tyhjäksi Jumalan suunnitelman hän johtaa ennenkuulumatonta hyökkäystä perheinstituutiota vastaan. Itsekkyys, ahneus ja pornografia ovat muutamia niistä entistä voimalisemmista aseista, joita hän käyttää hyökkäyksessään.

Saatanan tavoitteisiin *ei* kuulu meidän iankaikkinen onnemme. Hän tietää, että keskeinen keino tehdä miehistä ja naisista yhtä onnettomia kuin hän itse, on riistää heiltä perhesuhteet, joilla on *iankaikkisia* mahdollisuuksia. Koska Saatana ymmärtää, että todellinen onni tässä elämässä ja iankaikkisuuksissa on löydettävissä perheestä, hän tekee kaiken voitavansa tuhotakseen sen.

Muinainen profeetta Alma kutsuu Jumalan suunnitelmaa lapsilleen ”suureksi onnensuunnitelmaksi”⁴. Ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi, joita me tuemme profeettoina, näkijöinä ja ilmoituksensaajina, ovat antaneet meille tämän onnea ja perhe-elämää koskevan innoitetun neuvon: ”Perhe on Jumalan säätämä. Hänen iankaikkisessa suunnitelmassaan on olennaista miehen ja naisen välinen avioliitto. Lapsilla on oikeus syntyä avioliitossa ja saada kasvatuksensa sellaiselta isältä ja äidiltä, jotka pitävät avioliittolupaukset kunnialla olemalla täysin uskollisia. Perhe-elämän onni saavutetaan todennäköisimmin silloin, kun sen perustana ovat Herran Jeesuksen Kristuksen opetukset.”⁵

Tällaista onnea, josta Alma ja sittemmin ensimmäinen presidenttikunta ja kahdentoista apostolin koorumi ovat puhuneet, koetaan varmimmin

kotona perheen parissa. Sitä koetaan runsain määrin, jos teemme kaiken voitavamme luodaksemme Kristus-keskeisen kodin.

Sisar Maynes ja minä opimme joitakin tärkeitä periaatteita avioliittomme alkuaikoina alkaessamme luoda Kristus-keskeistä kotia. Aloitimme noudattamalla kirkkomme johtohenkilöiden neuvoja. Kokosimme lapsemme yhteen ja pidimme viikoittaisen perheillan sekä rukoilimme ja tutkimme pyhiä kirjoituksia päivittäin. Se ei aina ollut helppoa, mukavaa tai onnistunutta, mutta ajan myötä näistä yksinkertaisista toiminnoista muodostui arvokkaita perheen perinteitä.

Opimme sen, etteivät lapsemme myöhemmin viikolla ehkä muistaneet kaikkea perheillan oppiaiheesta,

mutta he muistivat, että *me pidimme sen*. Opimme myös, että myöhemmin päivällä koulussa ollessaan he eivät todennäköisesti muistaneet pyhien kirjoitusten kohdan tai rukouksen tarkkoja sanoja, mutta he muistivat, että *me luimme* pyhiä kirjoituksia ja *me pidimme* rukouksen. Veljet ja sisaret, siinä, että luomme kotiin selestisiä perinteitä, on suurta voimaa ja turvaa meille ja meidän nuorillemme.

Jeesuksen Kristuksen evankeliumin periaatteiden oppiminen, opettaminen ja harjoittaminen kodeissamme auttaa luomaan sellaisen elinympäristön, jossa Henki voi asua. Kun luomme näitä selestisiä perinteitä kodissamme, pystymme voittamaan maailman väärät perinteet ja opimme asettamaan toisten tarpeet ja huolet ensimmäiselle sijalle.

Vastuu Kristus-keskeisen kodin luomisesta lankeaa sekä vanhemmille että lapsille. Vanhemmilla on vastuu opettaa lapsiaan rakkaudessa ja vanhurskaudessa. Vanhempia pidetään Herran edessä tilivelvollisina siitä, kuinka he suoriutuvat pyhissä tehtävissään. Vanhemmat opettavat lapsiaan *sekä* sanojen *että* esimerkin avulla. Tämä C. C. Millerin runo nimeltä ”The Echo” [Kaiku] kuvaa sitä, millainen merkitys ja vaikutus vanhemmilla on lapsiinsa nähden:

*Kun Jeesus kertoi vertauksen,
ei eksynyt karitsa,
vaan harhautui lammas aikuinen
satapäisestä laumasta.
Ja miksi pitäisi lammasta
käydä rukoillen noutamaan?
Jos lammas eksyy pois laumasta,
se vie karitsat mukanaan.
Sillä karitsat seuraavat lampaista,
minne lampaat vain kulkevat.
Kun lampaat eksyvät, eksyksissä
ovat kohta myös karitsat.
Kanssa lampaiden eestä karitsoiden
käymme hartaasti rukoilemaan.
Eksyneen lampahan
hinnan kauhistavan
joutuu karitsat maksamaan.”⁶*

Herra esittää meille Opissa ja liitoissa ne seuraukset, jotka tulevat vanhemmille, jotka johdattavat lapsensa harhaan: ”Sikäli kuin Siionissa – – on lasten vanhempia, jotka *eivät* opeta heitä ymmärtämään oppia parannuksesta, uskosta Kristukseen, elävän Jumalan Poikaan, ja kasteesta ja Pyhän Hengen lahjasta käten päällepanemisen kautta – –, synti on vanhempien päällä.”⁷

Ei voi korostaa liikaa sitä, kuinka tärkeää vanhempien on opettaa lapsilleen selestisiä perinteitä sanojen ja esimerkin avulla. Myös lapsilla on tärkeä rooli Kristus-keskeisen kodin

luomisessa. Haluan lukea teille pienen tätä periaatetta valaisevan puheen, jonka 8-vuotias tyttärenpoikani Will piti äskettäin:

”Pidän ratsastamisesta ja siitä, että pääsen isäni kanssa lassoamaan. Köysi on tehty erilaisista yhteen punotuista säikeistä, mikä tekee siitä vahvan. Jos köydessä olisi vain yksi säie, sillä ei saisi töitä tehtyä. Mutta koska siinä on enemmän säikeitä, jotka toimivat yhdessä, me voimme käyttää sitä monilla eri tavoilla ja se on vahva.

Perheet voivat olla kuin köysiä. Kun vain yksi ihminen tekee ahkerasti töitä ja tekee oikein, perhe ei ole niin vahva kuin silloin, kun jokainen yrittää auttaa toinen toistaan.

Tiedän, että kun teen oikein, autan perhettäni. Kun kohtelen siskoani Isabelle hyvin, meillä kummallakin on hauskaa, ja se tekee äidin ja isän iloiseksi. Jos äidin täytyy tehdä jotakin, voin auttaa häntä leikkimällä pikkuveljeni Joeyn kanssa. Voin myös auttaa

Dortmund, Saksa

perhettäni, kun pidän huoneeni siistinä ja autan aina kun voin ja teen sen hyvällä mielellä. Koska olen vanhin lapsi meidän perheessä, tiedän, että on tärkeää olla hyvä esimerkki. Minä voin yrittää tehdä parhaani ja valita oikein ja noudattaa käskyjä.

Minä tiedän, että lapset voivat auttaa perhettään tulemaan vahvaksi kuin vahva köysi. Kun jokainen tekee parhaansa ja tekee työtä yhdessä, perheestä voi tulla onnellinen ja vahva.”

Kun vanhemmat johtavat perhettä rakkaudessa ja vanhurskaudessa ja opettavat lapsilleen Jeesuksen Kristuksen evankeliumia *sekä* sanojen *että* esimerkin avulla, ja kun lapset rakastavat ja tukevat vanhempiaan oppimalla ja harjoittamalla vanhempiensa opettamia periaatteita, tuloksena on Kristus-keskeisen kodin luominen.

Veljet ja sisaret, me Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon jäsenet ymmärrämme perheen iankaikkisen luonteen ja uskomme siihen. Tämän ymmärryksen ja uskon pitäisi innoittaa meitä tekemään kaikki voitavamme luodaksemme Kristus-keskeisen kodin. Todistan teille, että kun pyrimme tekemään sen, osoitamme täydellisemmin sitä rakkautta ja palvelua, joka ilmeni esimerkillisesti Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen elämässä ja sovitustyössä. Sen seurauksena kotimme voivat todella tuntua taivaalta maan päällä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ap. t. 17:27–28.
2. MAP-lauluja, 187.
3. OL 130:2; ks. myös Robert D. Hales, ”Iankaikkinen perhe”, *Valkeus*, tammikuu 1997, s. 61.
4. Alma 42:8.
5. ”Perhe – julistus maailmalle”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 129.
6. C. C. Miller, ”The Echo”, julkaisussa *Best-Loved Poems of the LDS People*, toim. Jack M. Lyon et al., 1996, s. 312–313.
7. OL 68:25, kursivointi lisätty.

Vanhin Cecil O. Samuelson jr.
seitsemänkymmenen koorumista

Todistus

Perusasiat todistuksen saamiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumista ja sen säilyttämiseksi ovat suoraviivaisia, selkeitä ja jokaisen ihmisen ulottuvilla.

Tilaisuus olla kirkon nuorten parissa ja työskennellä heidän kanssaan monien vuosien ajan on ollut yksi elämäni suurista siunauksista. Mielestäni nämä ihmissuhteet ja ystävyydet kuuluvat elämäni suloisimpien ja arvokkaimpien suhteiden joukkoon. Ne ovat myös suurelta osin perustana sille optimismille, jota tunnen kirkon, yhteiskunnan ja maailman tulevaisuutta kohtaan.

Näissä tapaamisissa minulla on myös ollut tilaisuus keskustella joidenkin sellaisten nuorten kanssa, joilla on ollut erilaisia todistukseen liittyviä epäilyksiä tai haasteita. Vaikka yksityiskohdat ovat olleet erilaisia ja toisinaan ainutlaatuisia, monet kysymyksistä ja hämmennyksen syistä ovat olleet melko samanlaisia. Samaten ne ovat asioita ja huolenaiheita, jotka eivät rajoitu tiettyyn väestö- tai ikäryhmään. Ne voivat vaivata niitä, joilla kirkon jäsenyys on peräisin sukupolvien takaa, niitä, jotka ovat suhteellisen uusia kirkon jäseniä, sekä myös niitä, jotka ovat vasta tutustumassa Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoon. Heidän kysymyksensä johtuvat tavallisesti rehellisestä tiedonhalusta tai uteliaisuudesta. Koska todistuksellamme on niin merkittäviä ja vakavia seurauksia

jokaiselle meistä, tuntuu sopivalta käsitellä sitä puheeni aiheena. Me myöhempien aikojen pyhät tarkoitamme todistuksellamme varmuutta Jeesuksen Kristuksen evankeliumin totuudesta. Se saadaan Pyhän Hengen ilmoituksen kautta.

Vaikka tämä todistuksen määritelmä onkin yksinkertainen ja selkeä, määritelmästä seuraa useita mahdollisia kysymyksiä, kuten: Kuka on oikeutettu saamaan todistuksen? Kuinka tarvittava ilmoitus saadaan? Mitä vaiheita todistuksen saamisessa on? Onko todistuksen saaminen tapahtuma vai jatkuva prosessi? Kaikkiin näihin ja muihin kysymyksiin liittyy omia lisäkysymyksiä, mutta perusasiat todistuksen saamiseksi Jeesuksen Kristuksen evankeliumista ja sen säilyttämiseksi ovat suoraviivaisia, selkeitä ja jokaisen ihmisen ulottuvilla.

Saanen vastata lyhyesti näihin mahdollisiin epäröinteihin ja mainita sitten oivalluksia, joita luotettavat nuoret aikuiset ystävät, jotka ovat saaneet henkilökohtaisen kokemuksen todistuksen saamisesta, ovat hiljattain kertoneet. Heillä on myös ollut tilaisuuksia palvella toisia, joilla on haasteita tai vaikeuksia joillakin uskonsa ja uskonkäsitystensä osa-alueilla.

Ensiksi, kuka on oikeutettu

saamaan todistuksen? Jokainen, joka haluaa maksaa sen hinnan – mikä tarkoittaa käskyjen pitämistä – voi saada todistuksen. ”Ja nyt, Herran ääni kuuluu maan ääriin, jotta kaikki, jotka tahtovat kuulla, voivat kuulla” (OL 1:11). Pohjimmainen syy evankeliumin palautukselle on, että ”jokainen ihminen puhuisi Jumalan, Herran, nimittäin maailman Vapahtajan, nimessä, jotta myös usko lisääntyisi maan päällä” (OL 1:20–21).

Toiseksi, kuinka tarvittava ilmoitus saadaan ja mitkä vaiheet ovat olennaisia sen saamiseksi? Kaava on ollut selkeä ja johdonmukainen kautta aikain. Lupaus, joka annettiin todistuksen saamiseksi Mormonin kirjasta, pätee myös yleisesti:

”Ja kun te nämä saatte” – mikä tarkoittaa, että olette kuunnelleet, lukeneet, tutkineet ja pohtineet käsillä olevaa kysymystä – ”[kysykää] Jumalalta, iankaikkiselta Isältä, Kristuksen nimessä, eivätkö nämä asiat ole totta” – mikä tarkoittaa, että rukoillette ajatuksella, täsmällisesti ja kunnioittavasti vakaana aikomuksena noudattaa rukoukseenne saamaanne vastausta – ”ja jos te kysytte vilpittömin sydämin, vakain aikein, Kristukseen uskoen, hän ilmoittaa niistä teille totuuden Pyhän Hengen voimalla.

Ja Pyhän Hengen voimalla te voitte tietää totuuden kaikesta.” (Moroni 10:4–5.)

Kolmanneksi, onko todistuksen saaminen yksittäinen tapahtuma vai jatkuva prosessi? Todistus on samanlainen kuin elävä organismi, joka kasvaa ja kehittyy, kun sitä hoidetaan oikein. Se tarvitsee kukoistaakseen ja menestyäkseen jatkuvaa ravitsemista, huolenpitoa ja suojelua. Samalla tavoin piittaamattomuus tai poikkeaminen siitä elämäntavasta, jonka todistus selkeyttää, voi johtaa todistuksen menettämiseen tai heikentymiseen.

Pyhissä kirjoituksissa varoitetaan, että synnin tekeminen tai Jumalan käskyjen rikkominen voi johtaa Hengen kumppanuuden menettämiseen ja jopa siihen, että ihminen kieltää todistuksen, joka hänellä on aiemmin ollut (ks. OL 42:23).

Saanen nyt kertoa kymmenestä huomiosta ja ehdotuksesta, joita arvostamani uskolliset nuoret ystäväni ovat esittäneet. Heidän oivaluksensa ovat yhteydessä heidän ajatuksiinsa ja kokemuksiinsa, joten ne eivät todennäköisesti ole yllättäviä kenellekään meistä. Valitettavasti ja varsinkin omien vaikeuksiemme ja ahdinkojemme hetkinä saatamme väliaikaisesti unohtaa tai jättää huomiotta sen, että ne soveltuvat meihin henkilökohtaisesti.

Ensiksi, jokaisella on arvoa, koska olemme kaikki Jumalan lapsia. Hän tuntee meidät, rakastaa meitä ja haluaa meidän menestyvän ja palaavan luokseen. Meidän täytyy oppia luottamaan Hänen rakkauteensa ja Hänen ajoitukseensa enemmän kuin omiin joskus kärsimättömiin ja epätäydellisiin haluihimme.

Toiseksi, vaikka uskomme täysin pyhissä kirjoituksissa kuvailtuun sydämen voimalliseen muutokseen (ks. Moosia 5:2; Alma 5:12–14, 26), meidän täytyy ymmärtää, että se tapahtuu usein vähitellen – ei silmänräpäyksessä tai yleismaailmallisesti – ja vastauksena täsmällisiin kysymyksiin, kokemuksiin ja huolenaiheisiin, sekä oman tutkimisemme ja rukouksemme myötä.

Kolmanneksi, meidän tulee muistaa, että elämän perimmäinen tarkoitus on tulla koetelluksi ja joutua ponnistelemaan, ja meidän täytyy siksi oppia kehittymään haasteidemme kautta ja olemaan kiitollisia oppimistamme asioista, joita emme voi saada helpommin.

Khayelitsha, Etelä-Afrikka

Neljänneksi, meidän täytyy oppia luottamaan siihen, mihin uskomme tai minkä tiedämme vahvistavan meitä epävarmuuden hetkinä tai meille vaikeissa asioissa.

Viidenneksi, kuten Alma opetti, todistuksen saaminen on usein etenevästä jatkumolla, johon kuuluu toivominen, uskominen ja lopulta totuuden tietäminen tietystä periaatteesta, opista tai itse evankeliumista (ks. Alma 32).

Kuudenneksi, kun opetamme jollekulle toiselle sitä, mitä tiedämme, se vahvistaa omaa todistustamme samalla kun rakennamme toisen todistusta. Kun annat jollekulle rahaa tai ruokaa, sinulle jää vähemmän. Mutta kun kerrot todistuksesi toiselle, se vahvistaa ja rikastaa sekä todistuksen lausujaa että kuulijaa.

Seitsemänneksi, meidän täytyy tehdä niitä pieniä mutta välttämättömiä asioita päivittäin ja säännöllisesti. Rukoukset, pyhien kirjoitusten ja evankeliumin tutkiminen, kirkon kokouksiin osallistuminen, temppelepalvelu, kotikäyntityön suorittaminen, kotiopetus ja muut tehtävät vahvistavat kaikki uskoamme ja tuovat Hengen elämäämme. Kun laiminlyömme jotakin näistä etuoikeuksista, vaarannamme todistuksemme.

Kahdeksanneksi, me emme saa asettaa muille korkeampia tasovaihtimuksia kuin asetamme itsellemme. Liian usein saatamme antaa toisten – etenkin johtohenkilöiden tai kirkon jäsenten – virheiden ja epäonnistumisten vaikuttaa siihen, mitä ajattelemme itsestämme tai todistuksestamme. Toisten ihmisten vaikeudet eivät ole puolustus omille vajavaisuuksillemme.

Yhdeksänneksi, on hyvä muistaa, että liiallinen ankuruus itseä kohtaan, kun tekee virheen, voi olla yhtä huono asia kuin liiallinen huolettomuus, kun tarvitaan todellista parannuksentekoa.

Ja kymmenenneksi, meidän täytyy aina ymmärtää, että Kristuksen sovitus toimii täydellisesti ja jatkuvasti meidän jokaisen hyväksi, kun annamme sen tehdä niin. Silloin kaikki muu asettuu kohdalleen silloinkin kun yritämme selviytyä tiettyjen yksityiskohtien, tapojen tai uskomme mosaiikista näennäisesti puuttuvien palasten kanssa.

Olen kiitollinen monen esimerkillisen nuoren ystäväni ja toverini oivaluksista, vahvuuksista ja todistuksista. Kun olen heidän kanssaan, tulen vahvemmaksi, ja kun tiedän, että he ovat toisten kanssa, minua kannustaa

tieto siitä, mitä hyvää he tekevät ja kuinka he palvelevat Mestarin puolesta – Mestarin, jota he kumartavat ja jota he pyrkivät tottelemaan.

Ihmiset tekevät hyviä ja tärkeitä asioita, koska heillä on todistus. Vaikka se on totta, me myös saamme todistuksen sen vuoksi, mitä me teemme. Jeesus sanoi:

”Se, mitä minä opetan, ei ole minun oppiani, vaan hänen, joka on minut lähettänyt.

Joka tahtoo noudattaa hänen tahtoaan, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani.” (Joh. 7:16–17.)

”Jos te rakastatte minua, te noudatatte minun käskyjäni” (Joh. 14:15).

Muinaisen Nefin ja Mormonin tavoin ”en tiedä kaiken tarkoitusta” (1. Nefi 11:17; ks. myös Morm. s. 7), mutta haluan kertoa teille, mitä minä tiedän.

Minä tiedän, että Jumala, meidän taivaallinen Isämme, elää ja rakastaa meitä. Minä tiedän, että Hänen ainutlaatuinen ja erityinen Poikansa Jeesus Kristus on meidän Vapahtajamme ja Lunastajamme ja sen kirkon pää, jolla on Hänen nimensä. Minä tiedän, että Joseph Smith koki kaiken sen, mitä hän on kertonut ja opettanut liittyen evankeliumin palautukseen meidän aikanamme. Minä tiedän, että apostolit ja profeetat johtavat meitä tänä päivänä ja presidentti Thomas S. Monsonilla on kaikki pappeuden avaimet, jotka ovat tarpeen meidän elämämme siunaamiseksi ja Herran työn eteenpäin viemiseksi. Minä tiedän, että olemme kaikki oikeutettuja tähän tietoon, ja jos sinulla on vaikeuksia, voit luottaa niiden todistusten totuudellisuuteen, jotka kuulet tältä puhujakorokkeelta tässä konferenssissa. Tiedän nämä asiat ja lausun todistukseni niistä. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Dallin H. Oaks

kahdentoista apostolin koorumista

Mitä me todella haluamme

Saavuttaaksemme iankaikkisen päämäärämme me haluamme ominaisuuksia, jotka iankaikkisiksi olennoiksi tulevilta vaaditaan, ja teemme työtä saadaksemme ne.

Olen valinnut puheeni aiheeksi *haluamisen* tärkeyden. Toivon, että kukin meistä tutkii sydäntään selvittääkseen, mitä me todella haluamme, ja kuinka voimme panna tärkeimmät halumme parhaaseen järjestykseen.

Halut sanelevat tärkeysjärjestyksemme. Tärkeysjärjestys muovaa valintamme, ja valinnat määräävät tekomme. Halujen mukainen toimintamme määrää sen, kuinka me muutamme, mitä me saavutamme ja mitä meistä tulee.

Puhun aluksi joistakin yleisistä haluista. Kuolevaisina olentoina meillä on joitakin fyysisiä perustarpeita. Halu tyydyttää näitä tarpeita ajaa valintojamme ja määrää tekojamme. Kolme esimerkkiä osoittaa, kuinka me toisinaan ohitamme nämä halut toisilla haluilla, joita pidämme tärkeimpinä.

Ensiksi ravinto. Meillä on perustarve saada ravintoa, mutta tuon halun voi ohittaa joksikin aikaa voimakkaampi halu paastota.

Toiseksi suoja. Vastustin 12-vuotiaana poikana suojan saamisen halua, koska halusin enemmän täyttää partioon kuuluvan vaatimuksen viettä

yö metsässä. Olin muutaman pojan ryhmässä. Emme yöpyneet mukavissa teltoissa, vaan kyhäsimme parhaamme mukaan suojan ja teimme alkeellisen makuusijan luonnosta löytämistämme aineksista.

Kolmanneksi uni. Tämänkin perushalun voi väliaikaisesti ohittaa jokin vielä tärkeämpi halu. Nuorena Utahin kansalliskaartin sotilaana kuulin siitä esimerkin erältä taistelujen karaisemalta upseerilta.

Utahin kansalliskaartin kenttätykistö patteri Richfieldistä kutsuttiin Korean sodan varhaisina kuukausina aktiivipalvelukseen. Tähän patteriin, jonka päällikkönä oli kapteeni Ray Cox, kuului noin 40 mormonimiestä. Lisäkoulutuksen jälkeen ja vahvistettuna muualta tulleilla reserviläisillä heidät lähetettiin Koreaan, missä he joutuivat muutamiin tuon sodan ankarimpiin taisteluihin. Eräässä taistelussa heidän piti torjua vihollisen satojen jalkaväkimiesten suora hyökkäys, sellainen hyökkäys, joka oli vallannut ja tuhonnut muita kenttätykistö pattereita.

Mitä tekemistä sillä on sen kanssa, että voittaa nukkumisen halun? Eräänä kriittisenä yönä, kun vihollisen

jalkaväki oli vyörynyt etulinjojen läpi ja tykistön hallussaan pitämään selustaan, kapteeni antoi määräyksen, että kenttäpuhelinlinjat piti vetää hänen teltaansa ja että lukuisien ulompien vartiomiesten piti soittaa hänelle henkilökohtaisesti tasatunnein koko yön ajan. Se piti vartiomiehet hereillä, mutta se merkitsi myös sitä, että kapteeni Coxin uni häiriytyi monen monta kertaa. ”Kuinka pystyit siihen?” kysyin häneltä. Hänen vastauksensa osoittaa muut halut ohittavan halun voiman.

”Tiesin, että jos ylipäättään pääsimme kotiin, joutuisin kohtaamaan noiden poikien vanhemmat pikkukaupunkimme kaduilla, enkä halunnut kohdata ketään heistä, jos heidän poikansa jonkin minun laiminlyöntini takia heidän päällikkönään ei selviytyisi kotiin.”¹

Millainen esimerkki voimasta, joka ohittaa etusijalla olevat asiat ja teot! Millainen voimallinen esimerkki meille kaikille, jotka olemme vastuussa muiden hyvinvoinnista – vanhemmille, kirkon johtajille ja opettajille!

Tuon esimerkkitapauksen lopuksi kapteeni Cox johti miehensä varhain liki unetonta yötä seuranneena aamuna vastahyökkäykseen vihollisen jalkaväkeä vastaan. He ottivat yli 800 vankia omien tappioidensa jäädessä vain kahteen haavoittuneeseen. Cox sai urhoollisuusmitalin, ja hänen paterinsa sai osoittamansa poikkeuksellisen sankarillisuuden ansiosta yksikölle tarkoitetun presidentin kunniamaininnan. Ja Helamanin nuorten sotureiden tavoin (ks. Alma 57:25–26) he kaikki selviytyivät kotiin.²

Mormonin kirja sisältää monia opetuksia haluamisen tärkeydestä.

Kun Enos oli anonut Herralta monta tuntia, hänelle sanottiin, että hänen syntinsä oli annettu anteeksi. Silloin hän alkoi toivoa veljiensä parasta (ks. En. 9). ”Ja – – kun olin

rukoillut ja tehnyt työtä hyvin utte-rasti, Herra sanoi minulle: Minä annan sinulle toiveidesi mukaan, uskosi tähden.” (Jae 12.) Huomatkaa kolme välttämätöntä asiaa, jotka edeltävät luvattua siunausta: toive, työ ja usko.

Alma opettaa saarnassaan uskosta, että usko voi alkaa ”vaikka [emme] voisi enempää kuin haluta uskoa”, jos annamme ”tämän halun tehdä työtä [itsessämme]” (Alma 32:27).

Yksi suurenmoinen opetus haluumisesta, erityisesti siitä, minkä tulisi olla meidän korkeimpana halunamme, sisältyy siihen, mitä tapahtui lamani-laisten kuninkaalle, jota lähetyssaarnaaja Aaron opetti. Kun kuningas kiinnostui Aaronin opetuksesta, hän kysyi: ”Mitä minun pitää tehdä, jotta syntyisin Jumalasta” ja ”saisin tämän iankaikkisen elämän?” (Alma 22:15.) ”Jos sinä tätä haluat, – – jos teet parannuksen kaikista synneistäsi ja kumarrut Jumalan edessä ja huudat avuksi hänen

nimeään uskossa, uskoen saavasi, niin sinä saat toivon, jota haluat” (Jae 16).

Kuningas teki niin ja julisti voimallisessa rukouksessa: ”Minä luovun kaikista synneistäni tunteakseni sinut ja jotta minut – – pelastettaisiin viimeisenä päivänä” (Jae 18). Kun hän oli sitoutunut sillä tavalla ja ilmaissut korkeimman toiveensa, hänen rukoukseensa vastattiin ihmeellisellä tavalla.

Profeetta Almalla oli suuri halu huutaa parannusta kaikelle kansalle, mutta hän tuli ymmärtämään, että hänen ei pitänyt toivoa sellaista pakottavaa voimaa, jota se edellytti, koska hän päätteli, että oikeamielinen Jumala ”suo ihmisille heidän halunsa mukaisesti, olipa se kuolemaksi tai elämäksi” (Alma 29:4). Samalla tavalla Herra julistaa nykyajan ilmoituksessa, että Hän tuomitsee ”kaikki ihmiset heidän tekojensa mukaan, heidän sydämensä halun mukaan” (OL 137:9).

Olemmeko me todella valmistautuneet siihen, että iankaikkinen Tuomarimme antaa tämän valtavan merkityksen sille, mitä me todella haluamme?

Monissa pyhien kirjoitusten kohdissa sanotaan sitä, mitä me haluamme, etsimiseksi. ”Se, joka etsii minua varhain, löytää minut, eikä häntä hylätä” (OL 88:83). ”Tavoitella vakaasti parhaita lahjoja” (OL 46:8). ”Se, joka etsii uutterasti, löytää” (1. Nefi 10:19). ”Lähestykää minua, niin minä lähestyn teitä; etsikää minua uutterasti, niin te löydätte minut; pyytäkää, niin te saatte; kolkuttakaa, niin teille avataan” (OL 88:63).

Ei ole helppoa sovittaa halujamme niin, että antaisimme korkeimman sijan sille, mikä on iankaikkista. Meillä kaikilla on kiusauksena haluta neljää maailmallista asiaa: omaisuutta, mainetta, ylpeyttä ja valtaa. Voimme haluta näitä, mutta meidän ei pidä asettaa niitä korkeimmalle sijalle tärkeysjärjestyksessämme.

Ne, joiden suurimpana haluna on hankkia omaisuutta, lankeavat materialismin ansaan. ”Älä tavoittele rikkauksia äläkä tämän maailman turhuuksia” (Alma 39:14; ks. myös MK Jaak. 2:18).

Niiden, jotka haluavat mainetta ja valtaa, tulisi ottaa esimerkiksi urhoolisesta sotapäällikkö Moronista, joka ei palvellut saadakseen ”valtaa” tai ”maailman kunniaa” (Alma 60:36).

Miten voimme kehittyä siinä mitä haluamme? Harvat joutuvat sellaiseen kriisiin, joka kannusti Aron Ralstonia³, mutta hänen kokemuksensa sisältää arvokkaan opetuksen kehittymisestä haluamisessa. Kun Ralston oli retkellä syrjäisessä kanjonissa Etelä-Utahissa, 360 kilon painoinen kivi liikahti äkisti niin että hänen oikea kätensä jäi loukkuun. Viisi päivää hän kamppaili itsekseen päästäkseen vapaaksi. Kun hän oli antamaisillaan periksi ja valmis kuolemaan, hän sai näyn kolmevuotiaasta pojasta, joka juoksi häntä kohti ja jonka hän kaappasi syliin vasemmalla kädellään. Koska Ralston käsitti sen näyksi tulevasta pojastaan

ja vakuutukseksi siitä, että voisi vielä säilyä hengissä, hän keräsi rohkeutta ja ryhtyi äärimmäisiin toimiin pelastaakseen henkensä ennen voimiansa uupumista. Hän katkaisi kiinni juuttuneen oikean käsivartensa kaksi luuta ja leikkasi sitten tuon käsivartensa irti monitoimityökalunsa veitsellä. Sitten hän kokosi voimansa ja käveli kahdeksan kilometriä saadakseen apua.⁴ Millainen esimerkki kaiken ylittävän halun voimasta! Kun meillä on näkemys siitä, mitä meistä voi tulla, halumme ja voimamme toimia lisääntyvät valtavasti.

Useimmat meistä eivät milloinkaan joudu sellaiseen äärimmäiseen kriisiin, mutta kaikki meistä kohtaavat mahdollisia ansoja, jotka estävät kehityksen kohti iankaikkista päämääräämme. Jos vanhurskaat halumme ovat riittävän voimakkaita, ne kannustavat meitä ponnistelemaan irti riippuvuuksista ja muista synnillisistä paineista ja prioriteeteista, jotka ovat iankaikkisen kehityksemme esteenä.

Meidän tulee muistaa, että vanhurskaat halut eivät voi olla pinnallisia,

hetken mielijohteesta syntyneitä tai lyhytkestoisia. Niiden täytyy lähteä sydämeistä ja olla horjumattomia sekä pysyviä. Siten motivoituneina me tavoittelemme tuota profeetta Joseph Smithin kuvaamaa tilaa, jossa me olemme voittaneet ”pahan [elämässämme] ja [kadottaneet] kaiken halun tehdä syntiä”⁵. Se on hyvin henkilökohtainen päätös. Vanhin Neal A. Maxwell on sanonut:

”Kun – – ihmisistä sanotaan, että he ovat menettäneet halun tehdä syntiä, he ja vain he yksin ovat tarkoituksellisesti päättäneet hävittää sellaiset väärät halut olemalla halukkaita luopumaan kaikista synneistään voidakseen tuntea Jumalan.”

”Niinpä meistä tulee lopulta sellaisia ja me saamme iankaikkisuudessa sitä, mitä me hellittämättä pitkään haluamme.”⁶

Niin tärkeää kuin onkin kadottaa kaikki halu tehdä syntiä, iankaikkiseen elämään vaaditaan enemmän. Saavuttaaksemme iankaikkisen päämäärämme me haluamme ominaisuuksia, jotka iankaikkisiksi olennoiksi tulevilta vaaditaan, ja teemme työtä saadaksemme ne. Iankaikkiset olennot esimerkiksi antavat anteeksi kaikille, jotka ovat tehneet heille vääryyttä. He asettavat muiden hyvinvoinnin omansa edelle. Ja he rakastavat kaikkia Jumalan lapsia. Jos se tuntuu liian vaikealta – eikä se tosiaankaan ole helppoa kenellekään meistä – niin meidän pitää aloittaa halusta saada sellaisia ominaisuuksia ja pyytää rakastavalta taivaalliselta Isältämme apua tunteidemme suhteen. Mormonin kirja opettaa meille, että meidän tulee rukoilla ”Isää koko sydämen voimalla, että [täytyisimme] tällä rakkaudella, jonka hän on suonut kaikille Poikansa Jeesuksen Kristuksen tosi seuraajille” (Moroni 7:48).

Päätän viimeisellä esimerkillä

halusta, jonka tulisi olla ylimpänä kaikilla miehillä ja naisilla – niillä, jotka ovat paraikaa naimisissa, ja niillä jotka ovat naimattomia. Kaikkien tulisi haluta iankaikkista avioliittoa ja tehdä vakavasti työtä sen varmistamiseksi. Niiden, joilla jo on temppeliavioliitto, tulee tehdä kaikki voitavansa sen varjelemiseksi. Naimattomien tulee haluta temppeliavioliittoa ja pitää ponnistelua sen saavuttamiseksi etusijalla. Nuorten ja nuorten naimattomien tulee vastustaa sitä poliittisesti korrektaa mutta iankaikkisuuden näkökulmasta väärää käsitystä, joka häpäisee avioliiton solmimisen ja lasten saamisen tärkeyden.⁷

Naimattomat miehet, ajatelkaa haastetta, joka on tässä erään naimattoman sisaren kirjeessä. Hän vetosi ”Jumalan vanhurskaiden tyttärien puolesta, jotka vilpittömästi etsivät kelvollista puolisoa. Miehet näyttävät kuitenkin olevan sokeita ja ymmällään sen suhteen, onko heillä velvollisuus etsiä näitä suurenmoisia, oivallisia taivaallisen Isän tyttäriä ja seurustella heidän kanssaan sekä olla halukkaita tekemään pyhiä liittoja Herran

huoneessa ja pitää ne.” Hän kirjoitti lopuksi: ”Täällä on monia naimattomia myöhempien aikojen pyhiin kuuluvia miehiä, jotka menevät mielellään ulos pitämään hauskaa ja treffeille ja hengaillemaan mutta joilla ei ole minkäänlaista halua sitoutua millään tavalla johonkukaan naiseen.”⁸

Olen varma, että jotkut innokkaasti etsivät nuoret miehet haluaisivat minun lisäävän, että on olemassa nuoria naisia, joiden halu kelvolliseen avioliittoon ja lasten saamiseen sijoittuu paljon sen halun alapuolelle, joka heillä on uraa ja muuta kuolevaisuudessa saatavaa mainetta kohtaan. Sekä miehet että naiset tarvitsevat vanhurskasta halua, joka johtaa heidät iankaikkiseen elämään.

Muistakaamme, että halut sanelevat tärkeysjärjestyksemme. Tärkeysjärjestys muovaa valintamme, ja valinnat määräävät tekemme. Lisäksi juuri meidän tekemme ja halumme saavat meidät tulemaan joksikin, olipa sitten kyse tosi ystävistä, lahjakkaasta opettajasta tai ihmisestä, joka on osoittautunut kelvolliseksi iankaikkiseen elämään.

Todistan Jeesuksesta Kristuksesta, jonka rakkaus, jonka opetukset ja jonka sovitukset tekevät sen kaiken mahdolliseksi. Rukoilen, että me ennen kaikkea haluamme tulla Hänen kaltaisiksi, niin että me jonakin päivänä voimme palata Hänen luokseen ja saada Hänen ilonsa täyteen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ray Cox kirjoittajan haastattelemana 1. elokuuta 1985 Mount Pleasantissa Utahissa, jolloin hän vahvisti saman, minkä oli kertonut minulle Provoissa Utahissa noin vuonna 1953.
2. Ks. Richard C. Roberts, *Legacy: The History of the Utah National Guard*, 2003, s. 307–314; ”Self-Propelled Task Force”, *National Guardsman*, toukokuu 1971, takakansi; *Miracle at Kapyong: The Story of the 213th* (Etelä-Utahin yliopiston tuottama filmi, 2002).
3. Ks. Aron Ralston, *Between a Rock and a Hard Place*, 2004.
4. *Between a Rock and a Hard Place*, s. 248.
5. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 219.
6. ”Sydämemme halajamisen mukaan”, *Liahona*, tammikuu 1997, s. 20, 21.
7. Ks. Julie B. Beck, ”Opettakaa perhettä koskevaa oppia”, *Liahona*, maaliskuu 2011, s. 32–37.
8. 14. syyskuuta 2006 päivätty kirje.

Vanhin M. Russell Ballard
kahentoista apostolin koorumista

Iloa rakastavasta palvelemisesta

*Osoittakaamme rakkautemme ja kiitollisuutemme
Vapahtajan sovitusuhrista palvelemalla yksinkertaisin ja
rakastavin tavoin.*

Veljet ja sisaret, toivon, että ne teistä, jotka ovat käymässä Salt Lake Cityssä, käyttävät hyväksien tilaisuutta nauttia kauniiden kevätukkien väreistä ja tuoksuista tempeliaukiolla.

Kevät tuo mukanaan valoa ja elämää – muistuttaen meitä vuodenaikojen kierrossa Lunastajamme Jeesuksen Kristuksen elämästä, uhrista ja ylösnousemuksesta, sillä ”kaikki todistaa [Hänestä]” (Moos. 6:63).

Tätä kevään kaunista näkymää ja sen toivon vertauskuvallisuutta vastassa on epävarmuuden, monimutkaisuuden ja hämmennyksen maailma. Jokapäiväisen elämän vaatimukset – koulutus, työ, lasten kasvattaminen, kirkon hallinto ja tehtävät, maalliset toimet ja jopa odottamattoman sairauden tai murhenäytelmän tuoma tuska ja murhe – voivat uuvuttaa meidät. Kuinka me voimme vapautua tästä haasteiden ja epävarmuuden sekavasta vyyhdistä löytääksemme mielenrauhaa ja onnea?

Joskus olemme kuin se nuori bostonilainen kauppias, jonka kerrotaan tempautuneen mukaan Kalifornian kultaryntäyksen herättämään

innostukseen vuonna 1849. Hän myi kaiken omaisuutensa etsiäkseen onneaan Kalifornian joista, joiden kerrottiin olevan täynnä niin suuria kultakimpaleita, että niitä pystyi tuskin kantamaan.

Loputon päivä toisensa jälkeen nuorukainen upotti vaskoolinsa jokeen ja nosti sen sieltä tyhjänä. Ainoaksi palkakseen hän sai kasvavan kasan kiviä. Lannistuneena ja köyhtyneenä hän oli valmis antamaan periksi, kunnes eräänä päivänä eräs vanha kokenut kullanetsijä sanoi hänelle: ”Sinulle on kertynyt tuohon melkoinen kivikasa, poikaseni.”

Nuori mies vastasi: ”Ei täällä ole kultaa. Aion lähteä takaisin kotiin.”

Vanha kullanetsijä käveli kivikasan luo ja sanoi: ”Kyllä täällä kultaa on. Sinun täytyy vain tietää, mistä sitä löytyy.” Hän nosti käsiinsä kaksi kiveä ja löi ne yhteen. Toinen kivistä halkesi paljastaen useita kultahippuja, jotka sädehtivät auringossa.

Nuorukainen huomasi kullanetsijän vyötäisille kiinnitetyn pullean nahkاپussin ja sanoi: ”Minä etsin sellaisia kimpaleita kuin sinulla on pussissasi enkä vain pikkuisia hippuja.”

Vanha kullanetsijä näytti pussiaan nuorukaiselle, joka kurkisti sen sisään odottaen näkevänsä monia suuria kimpaleita. Hän ällistyi nähdessään, että pussi oli täynnä tuhansia kultahippuja.

Vanha kullanetsijä sanoi: ”Poika, minusta näyttää siltä, että sinulla on niin kiire etsiä suuria kimpaleita, ettet huomaa täyttää pussiasi näillä arvokkailla kultahipuilla. Näiden pikkuisien hippujen kärsivällinen kokoominen on tuottanut minulle paljon varallisuutta.”

Tämä kertomus havainnollistaa sitä hengellistä totuutta, jonka Alma opetti pojalleen Helamanille:

”Pienillä ja yksinkertaisilla asioilla saadaan aikaan suuria – –

ja hyvin pienin keinoin Herra – – toteuttaa monien sielujen pelastuksen” (Alma 37:6–7).

Veljet ja sisaret, Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on yksinkertainen huolimatta siitä, kuinka kovasti yrittämmekin tehdä siitä monimutkaisen. Samalla tavoin meidän tulee pyrkiä pitämään elämämme yksinkertaisena, vapaana epäolennaisista vaikutuksista ja keskittyneenä niihin asioihin, joilla on eniten merkitystä.

Mitä ovat ne kallisarvoiset, yksinkertaiset evankeliumin asiat, jotka tuovat selkeyttä ja tarkoitusta elämäämme? Mitä ovat ne evankeliumin kultahiput, joiden kärsivällinen kokoominen elämämme aikana palkitsee meidät kaikkein suurimmalla aarteella – kallisarvoisella iankaikkisen elämän lahjalla?

Uskon, että yksi yksinkertainen mutta syvä – jopa ylevä – periaate kattaa koko Jeesuksen Kristuksen evankeliumin. Jos me omaksumme tämän periaatteen koko sydämeštämme ja teemme siitä elämämme keskipisteen, se puhdistaa ja pyhittää meidät niin, että me voimme jälleen kerran elää Jumalan luona.

Vapahtaja puhui tästä periaatteesta, kun Hän vastasi fariseukselle, joka kysyi: ”Opettaja, mikä on lain suurin käsky?”

Jeesus vastasi: ’Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämeäsi, koko sielustasi ja mielestäsi.

Tämä on käskyistä suurin ja tärkein.

Toinen yhtä tärkeä on tämä: Rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.” (Matt. 22:36–40.)

Vasta silloin kun me rakastamme Jumalaa ja Kristusta koko sydäme-tämme, sielustamme ja mielestämme, me kykenemme osoittamaan tätä rakkautta lähimmäisillemme ystävällisillä ja palvelevilla teoilla – siten kuin Vapahtaja rakastaisi ja palvelisi kaikkia meitä, jos Hän olisi nyt keskuudessamme.

Kun tämä Kristuksen puhdas rakkaus verhoaa meidät, me ajattelemme, tunnemme ja toimimme enemmän niin kuin taivaallinen Isä ja Jeesus ajattelisivat, tuntisivat ja toimisivat. Vain kuttimmemme ja harras halumme ovat samankaltaisia kuin Vapahtajan. Hän

ilmaisi tämän halun apostoleilleen risiinnaulitsemisensä aattona. Hän sanoi:

”Minä annan teille uuden käskyn: rakastakaa toisianne! Niin kuin minä olen rakastanut teitä – –.

Kaikki tuntevat teidät minun ope-tuslapsikseni, jos te rakastatte toi-sianne.” (Joh. 13:34–35.)

Vapahtajan kuvaama rakkaus on aktiivista rakkautta. Se ei ilmene suurin ja sankarillisin teoin vaan pikem-minkin yksinkertaisin ystävällisin ja palvelevin teoin.

On lukemattomia tapoja ja tilan-teita, joissa me voimme palvella ja rakastaa muita. Saanen ehdottaa vain muutamaa.

Ensiksi, rakkaus alkaa kotona. Kaikkein tärkein periaate, minkä tulee vallita jokaisessa kodissa, on kultaisen säännön noudattaminen – Herran kehoitus, että ”kaikki, minkä tahdotte ihmisten tekevän teille, tehkää se heille” (Matt. 7:12). Kuvitelkaa hetki, miltä teistä tuntuisi, jos te olisitte se, joka saa osakseen ajattelemattomia sanoja tai tekoja. Opettakaamme

esimerkillämme perheemme jäseniä rakastamaan toisiaan.

Toinen paikka, jossa meillä on runsaasti tilaisuuksia palvella, on kirkko. Seurakuntiemme tulee olla paikkoja, joissa kultainen sääntö ohjaa aina sanojamme ja tekojamme toinen toistamme kohtaan. Kohtelemalla toisiamme ystävällisesti, puhumalla tuen ja rohkaisun sanoja ja olemalla ymmärtäväisiä toistemme tarpeita kohtaan me voimme luoda rakkautta osoittavaa ykseyttä seurakuntalais-ten keskuudessa. Siellä missä on rakkautta, ei ole sijaa juoruilulle tai epäystävällisille sanoille.

Niin aikuiset kuin nuoret seurakun-talaiset voivat tehdä yhdessä merkityk-sellistä palvelutyötä muiden elämän siunaukseksi. Vain kaksi viikkoa sitten Etelä-Amerikan luoteisen vyöhykkeen johtaja ja seitsemänkymmenen koo-rumin jäsen, vanhin Marcus B. Nash raportoi, että lähettämällä ”hengessä voimakkaita hengessä heikkojen luo” he pelastavat satoja vähemmän aktii-visia aikuisia ja nuoria. Rakkauden ja palvelemisen ansiosta nämä palaavat ”yksi kerrallaan”. Nämä ystävälliset teot luovat lujan ja kestävä siteen kaikkien mukana olevien keskuuteen – niin auttajien kuin autettavienkin. Todella monet kallisarvoiset muistot keskittyvät sellaisen palvelemisen ympärille.

Kun ajattelen monia vuosiani kirkon johtotehtävissä, jotkin syvälli-simmistä muistoistani ovat tilanteista, jolloin olen yhdessä seurakuntalaisten kanssa auttanut jotakuta.

Muistan esimerkiksi sen, kun piispana ollessani tein töitä muuta-mien aktiivisten seurakuntalaistemme kanssa ja siivosimme säilörehumontun vaarnan huoltotyömaatilalla. Se ei ollut miellyttävä tehtävä! Erästä vähemmän aktiivista veljeä, joka ei ollut käynyt kirkossa moniin vuosiin, kutsuttiin tulemaan mukaamme. Koska hän tuns

kanssamme rakkautta ja toveruutta työskennellessämme ja jutellessamme siinä haisevassa säilörehumontussa, hän tuli takaisin kirkkoon ja myöhemmin hänet, hänen vaimonsa ja lapsensa sinetöitiin yhteen temppelissä. Palvelemisessa syntynyt toveruutemme on siunannut hänen lapsiaan, lastenlapsiaan ja nyt hänen lastenlastensa lapsia. Monet heistä ovat palvelleet lähetystyössä, solmineet temppeliavioliiton ja kasvattavat iankaikkista perhettä – suurta työtä, joka saatiin aikaan yksinkertaisella teolla, pienellä kultahipulla.

Kolmas alue, jolla voimme palvella, on kotipaikkakuntamme. Voimme ilmaista aidon rakkautemme ja huolenpitomme ojentamalla auttavan kätemme niille, jotka tarvitsevat apuamme. Monet teistä ovat pukeneet

ylleen Helping Hands -t-paidan ja tehneet uupumatta työtä lievittääkseen kärsimystä ja kohentaakseen kotipaikkakuntaansa. Nuoret naimattomat aikuiset Sendain vaarnassa Japanissa ovat palvelleet äskettäin korvaamattomalla tavalla etsiessään kirkon jäseniä tuhoisan maanjäristyksen ja tsunamin jälkimainingeissa. Palvella voi luke-mattomin tavoin.

Vilpittömän ystävällisyytemme ja palvelumme ansiosta me voimme ystävyyttä niiden kanssa, joita palvelemme. Tällaisen ystävyuden myötä he ymmärtävät paremmin omistautumistamme evankeliumille ja haluavat tietää meistä enemmän.

Hyvä ystäväni, vanhin Joseph B. Wirthlin, puhui tämän periaatteen voimasta sanoessaan: ”Ystävällisyys on olennainen osa suuruutta. – [Se] on

avain, joka avaa ovia ja tekee ystäviä. Se pehmittää sydämiä ja muokkaa ihmissuhteita, jotka voivat kestää koko eliniän.” (”Ystävällisyyden hyve”, *Liahona*, toukokuu 2005, s. 26.)

Yksi tapa, jolla voimme palvella taivaallisen Isän lapsia, on lähetystyö – paitsi kokoaikaisina lähetysaarnaajina myös ystävinä ja naapureina. Kirkko ei tulevaisuudessa kasva vain koputtelemalla vieraiden ihmisten oviin. Kirkko kasvaa, kun jäsenet yhdessä lähetysaarnaajiemme kanssa ja täynnä Jumalan ja Kristuksen rakkautta huomaavat nuo tarpeet rakastavan palvelemisen hengessä ja vastaavat niihin.

Kun teemme niin, veljet ja sisaret, sydämeltään rehelliset tuntevat vilpittömyytemme ja rakkautemme. Monet haluavat tietää meistä enemmän. Silloin ja vain silloin kirkko laajenee täyttämään koko maailman. Lähetysaarnajat yksin eivät voi suoriutua siitä vaan siihen tarvitaan jokaisen jäsenen kiinnostusta ja palvelutyötä.

Kaikessa palvelemisessamme meidän pitää olla herkkiä Pyhän Hengen kehotuksille. Hiljainen, vieno ääni kertoo meille, kuka tarvitsee apuamme ja mitä me voimme tehdä auttaaksemme häntä.

Presidentti Spencer W. Kimball on sanonut: ”On tärkeää, että me palvelemme toinen toistamme valtakunnassa. – Hyvin usein palveluksemme ovat vain rohkaisevia sanoja tai – apua arkisine askareineen, mutta mitä suurenmoisia seurauksia saattaakaan koitua – pienistä mutta tarkoitukselisista teoista!” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 88.)

Ja presidentti Thomas S. Monson on neuvonut:

”Muilla on aina tarpeita, ja jokainen meistä voi tehdä jotakin auttaakseen jotakuta.

– – Ellemme kadota itseämme

Vanhin Neil L. Andersen
kahdentoista apostolin koorumista

palvelemalla muita, omalla elämälämme on vain vähän tarkoitusta.” (“Mitä minä olen tehnyt jonkun hyväksi tänään?”, *Liahona*, marraskuu 2009, s. 85.)

Veljet ja sisaret, saanen tähdentää uudelleen, että taivaallisen Isän ja Hänen rakkaan Poikansa tärkein ominaisuus, jota meidän pitäisi haluta ja pyrkiä saamaan elämäämme, on Kristuksen puhtaan rakkauden lahja (ks. Moroni 7:47). Tästä lahjasta kumpuaa kykymme rakastaa ja palvella muita kuten Vapahtaja teki.

Profeetta Mormon opetti meille tämän lahjan äärimmäistä tärkeyttä ja kertoi meille, kuinka me voimme sen saada: ”Rukoilkaa siis, rakkaat veljeni, Isää koko sydämen voimalla, että täytyisitte tällä rakkaudella, jonka hän on suonut kaikille Poikansa Jeesuksen Kristuksen tosi seuraajille; että teistä tulisi Jumalan lapsia; että me hänen ilmesytyessään olisimme hänen kaltaisiaan, sillä me saamme nähdä hänet sellaisena kuin hän on; että meillä olisi tämä toivo; että meidät puhdistettaisiin niin kuin hän on puhdas” (Moroni 7:48).

Yksinkertaisilla ja pienillä asioilla saadaan aikaan suuria. Pienten kultahippujen tavoin, joista karttuu aikanaan suuri aarre, pienet ja yksinkertaiset ystävällisyyden ja palvelemisen tekemme karttavat elämäksi, joka täyttyy taivaallisen Isämme rakkauksella, omistautumisella Herran Jeesuksen Kristuksen työhön sekä rauhan ja ilon tunteella joka kerta, kun autamme toisiamme.

Lähestyessämme pääsiäisen aikaa osoittakaamme rakkautemme ja kiitollisuutemme Vapahtajan sovitusuhrista palvelemalla yksinkertaisin ja rakastavin tavoin veljiämme ja sisariamme kotona, kirkossa ja kotipaikkakunnallamme. Tätä rukoilen nöyrästi Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

Maailman valmistaminen toiseen tulemiseen

Teidän lähetystyönne tulee olemaan pyhä mahdollisuus tuoda muita Kristuksen luokse ja auttaa valmistautumaan Vapahtajan toiseen tulemiseen.

Puhun tänä iltana erityisesti niille 12–25-vuotiaalle, joilla on Jumalan pappuus. Me ajattelemme teitä paljon ja rukoilemme teidän puolestanne. Kerroin kerran nelivuotiaasta tyttärenpojastamme, joka tönäisi kovaa pikkuveljeään. Lohdutettuaan itkevää lasta vaimoni Kathy kääntyi nelivuotiaan puoleen ja kysyi ystävällisesti: ”Miksi sinä tönäisit pikkuveljeäsi?” Poika katsoi isoäitiään ja vastasi: ”Anteeksi, mummi. Minä hukkasin VO-sormukseni enkä osaa valita oikein.” Tiedämme, että te yritätte kovasti aina valita oikein. Rakastamme teitä hyvin paljon.

Oletteko koskaan ajatelleet, miksi teidät lähetettiin maailmaan juuri tänä aikana? Te ette syntyneet Aadamin ja Eevan aikana tai kun faraot hallitsivat Egyptiä tai Ming-dynastian aikana. Te olette tulleet maailmaan tänä aikana kaksituhatta vuotta Kristuksen ensimmäisen tulemisen jälkeen. Jumalan

pappuus on palautettu maan päälle, ja Herra on kohottanut kätensä valmistukseen maailmaa loistavaa paluutaan varten. Tämä on suurten mahdollisuuksien ja tärkeiden vastuiden aikaa. Tämä on teidän aikaanne.

Kasteessanne te ilmaisitte uskonne Jeesukseen Kristukseen. Papputeen asettamisenne myötä teidän lahjanne ja hengelliset kykynne ovat kasvaneet. Yksi tärkeistä tehtävistänne on auttaa valmistamaan maailmaa Vapahtajan toiseen tulemiseen.

Herra on nimittänyt profeetan, presidentti Thomas S. Monsonin, johtamaan pappuudenhaltijoidensa työtä. Presidentti Monson on sanonut teille: ”Herra tarvitsee lähetysaarnajia.”¹ ”Jokaisen kelvollisen, kykenevän nuoren miehen tulisi valmistautua palvelemaan lähetystyössä. Palveleminen lähetystyössä on pappuusvelvollisuus – velvoite, jota Herra odottaa [teiltä], jotka [olette] saaneet niin paljon.”²

Lähetystyössä palveleminen edellyttää uhrausta. Kun vastaatte profeetan kutsuun palvella, jätätte aina jotakin taakseenne.

Ne, jotka seuraavat rugbya, tietävät, että uusiseelantilainen All Blacks on kaikkien aikojen ansiokkain rugbyjoukkue. Kokomustaa tarkoittava lempinimi johtuu heidän peliasunsa väristä.³ Uudessa-Seelannissa pääsemistä "All Blacks" -joukkueeseen voidaan verrata siihen, että pelaisi amerikkalaista jalkapalloa Super Bowl -joukkueessa tai jalkapalloa maailmanmestaruuskisoissa.

Vuonna 1961 Sidney Going oli 18-vuotias Aaronin pappisuuden haltija ja nouseva tähti Uuden-Seelannin rugbyssa. Monet ajattelivat, että seuraavana vuonna hänet valittaisiin ainutlaatuisen kykyjensä vuoksi rugbyn "All Blacks" -maajoukkueeseen.

19-vuotiaana ja tänä nousevan rugby-uransa tärkeänä hetkenä Sid julisti luopuvansa rugbyta palvellakseen lähetystyössä. Jotkut sanoivat häntä hulluksi. Toiset sanoivat häntä typeräksi.⁴ He väittivät, ettei hän ehkä enää saisi uutta tilaisuutta rugbyssa.

Sidille kyse ei ollut siitä, mitä hän jätti jälkeensä. Kyse oli edessä olevasta mahdollisuudesta ja vastuusta. Hänellä oli pappuusvelvollisuus antaa kaksi vuotta elämästään Herran Jeesus Kristuksen ja Hänen palautetun evankeliuminsa todellisuuden julistamiseen. Ei mikään – ei edes tilaisuus pelata maajoukkueessa kaikkine siihen liittyvine suosionosoituksineen – saisi häntä luopumaan siitä velvollisuudesta.⁵

Jumalan profeetta kutsui hänet palvelemaan Kanadan läntisellä lähetyskentällä. Tässä kuussa on kulunut 48 vuotta siitä, kun 19-vuotias vanhin Sidney Going lähti Uudesta-Seelannista palvelemaan Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesus Kristuksen Kirkon lähetysaarnaajana.

Sid kertoi minulle eräästä kokemuksestaan lähetystyönsä aikana. Oli ilta, ja hän oli toverinsa kanssa juuri aikeissa palata asuntoonsa. He päättivät käydä vielä yhden perheen luona. Perheen isä päästi heidät sisään. Vanhin Going ja hänen toverinsa todistivat Vapahtajasta. Perhe otti vastaan Mormonin kirjan. Isä luki koko yön.

Seuraavien puolentoista viikon aikana hän luki koko Mormonin kirjan, Opnin ja liitot sekä Kallisarvoisen helmen. Muutama viikko myöhemmin perhe kastettiin.⁶

Lähetystyö Uuden-Seelannin All Blacks -joukkuepaikan sijaan? Sid vastasi: "Siunaus, jonka saa [tuodessaan toisia] evankeliumin yhteyteen, painaa paljon enemmän kuin mikään, mitä voisi ikinä uhrata."⁷

Mietitte varmaan, mitä Sid Goingille on tapahtunut hänen lähetystyönsä jälkeen. Kaikkein tärkeimmät: iankaikkinen avioliitto hänen rakkaimpansa Colleenin kanssa, viisi upeaa lasta ja joukko lastenlapsia. Hän on elänyt elämänsä taivaalliseen Isäänsä luottaen, käskyt pitäen ja toisia palvellen.

Entä rugby? Lähetystyönsä jälkeen Sid Goingista tuli yksi "All Blacks" -joukkueen historian parhaista tukimiehistä. Hän pelasi 11 kautta ja toimi monta vuotta joukkueen kapteenina.⁸

Kuinka hyvä Sid Going oli? Hän oli niin hyvä, että harjoitus- ja peliaikatauluja muutettiin, koska hän ei suostunut pelaamaan sunnuntaisin.⁹ Sid oli niin hyvä, että Englannin kuningatar antoi tunnustusta hänen panokselleen rugbyyn hyväksi.¹⁰ Hän oli niin hyvä, että hänestä kirjoitettiin kirja nimeltä *Super Sid*.

Entä jos Sid ei olisi saanut tuollaisia kunnianosoituksia lähetystyönsä jälkeen? Yksi suurista ihmeistä lähetystyössä tässä kirkossa on se, etteivät Sid Going ja tuhannet hänen kaltaisensa ole kysyneet: "Mitä minä saan lähetystyöstäni?" vaan ennemmin: "Mitä minä voin antaa?"

Teidän lähetystyönne tulee olemaan pyhä mahdollisuus tuoda muita Kristuksen luokse ja auttaa valmistautumaan Vapahtajan toiseen tulemiseen.

Herra on kauan puhunut välttämättömistä valmisteluista Hänen toiseen

tulemiseensa. Hän julisti Henokille: ”Vanhurskautta minä lähetän alas taivaasta; ja totuutta minä lähetän maasta – –; ja vanhurskauden ja totuuden minä annan vyöryä yli maan kuin tulva kootakseni valittuni maan neljältä ilmansuunnalta.”¹¹ Profeetta Daniel profetoi, että myöhempinä aikoina evankeliumi lähtisi vierimään maailman ääriin kuin kivi vuoresta käden koskematta.¹² Nefi puhui siitä, että myöhempien aikojen kirkko olisi harvalukuinen, mutta leviäisi kaikkialle maan päälle.¹³ Herra julisti tällä taloudenhoitokaudella: ”Teidät on kutsuttu kokoamaan minun valittuni.”¹⁴ Nuoret veljeni, teidän lähetystyönne on suurenmoinen mahdollisuus ja tehtävä. Se on tärkeä tässä luvatussa kokoamisessa, ja se liittyy teidän iankaikkiseen kohtaloonne.

Palautuksen varhaisista ajoista alkaen johtavat veljet ovat ottaneet hyvin vakavasti vastuunsa julistaa evankeliumia. Vuonna 1837, vain seitsemän vuotta kirkon järjestämisen jälkeen, köyhyyden ja vainon aikana, lähetysaarnajia lähetettiin Englantiin opettamaan evankeliumia. Muutamassa vuodessa lähetysaarnajia saarnasi niinkin erilaisissa paikoissa kuin Itävalta, Ranskan Polynesia, Intia, Barbados, Chile ja Kiina.¹⁵

Herra on siunannut tätä työtä, ja kirkon asema vakiintuu eri puolilla maailmaa. Tämä kokous käännetään 92 kielelle. Olemme kiitollisia niistä 52 225 kokoaikaisesta lähetysaarnajasta, jotka palvelevat yli 150 maassa.¹⁶ Vanhurskaiden lähetysaarnajien ansiosta Vapahtajasta todistamisen aurinko ei koskaan laske. Ajatelkaa 52 000 lähetysaarnajan hengellistä voimaa – lähetysaarnajien, jotka varustettuina Herran Hengellä julistavat rohkeasti, ”ettei muuta nimeä anneta eikä mitään muuta keinoa eikä tapaa, jonka kautta pelastus voi tulla

ihmislapsille, kuin vain Kristuksen – – nimessä ja nimen kautta”¹⁷. Olemme kiitollisia kymmenilletuhansille kotiin palanneille lähetysaarnajille, jotka ovat antaneet ja antavat edelleen kaikkein parhaansa. Maailmaa valmistetaan Vapahtajan toiseen tulemiseen suurelta osin siten, että Herra tekee työtä lähetysaarnajiensa välityksellä.

Lähetystyöpalvelu on hengellistä työtä. Kelvollisuus ja valmistautuminen ovat välttämättömiä. Presidentti Monson on sanonut: ”Nuoret miehet, kehotan teitä valmistautumaan palvelemaan lähetysaarnajina. Pitäkää itsenne puhtaina ja tahrattomina ja kelvollisina edustamaan Herraa.”¹⁸ Muistakaa lähetystyötä edeltävinä vuosina edessänne oleva pyhä tehtävä. Teidän toimenne ennen lähetystyötä vaikuttavat suuresti siihen pappisuuden voimaan, jonka otatte mukaanne lähetystyöhön. Valmistautukaa hyvin.

Presidentti Monson sanoi, että ”jokaisen kelvollisen, kykenevän nuoren miehen tulisi valmistautua palvelemaan lähetystyössä”¹⁹. Joskus joku ei ehkä kykene palvelemaan terveydellisistä tai muista syistä. Saatte tietää, kykenettekö palvelemaan, kun puhutte vanhempienne ja piispanne kanssa. Jos teidän tapauksessanne kävisi niin, ettette kykene palvelemaan, ettehan tunne olevanne vähemmän tärkeitä edessänne olevan jalon tehtävän tähden. Herra on hyvin

jalomielinen niille, jotka rakastavat Häntä, ja Hän avaa teille muita ovia.

Jotkut saattavat pohtia, ovatko he liian vanhoja palvelemaan. Eräs ystäväni Kiinasta löysi kirkon Kambodžassa, kun hän oli noin 25-vuotias. Hän pohti, pitäisikö hänen vielä harkita lähetystyötä. Rukoiltuaan ja puhuttuaan piispansa kanssa hän sai kutsun ja palveli kunniakkaasti New York Cityssä. Jos olette huolissanne iästänne, rukoilkaa ja puhukaa piispanne kanssa. Hän opastaa teitä.

Viisikymmentä prosenttia kaikista lähetysaarnajista palvelee omassa kotimaassaan. Se on vain oikein. Herra on luvannut, että ”jokainen saa kuulla evankeliumin täyteen oman puhe- tapansa mukaan ja omalla kielellään”²⁰. Teidät kutsutaan profetian kautta, ja te palvelette siellä, missä teitä tarvitaan eniten.

Pidän kovasti siitä, että tapaan lähetysaarnajia eri puolilla maailmaa. Vierailin vastikään Sydneyn lähetyskentällä Australiassa. Tiedättekö, kenet tapasin? Vanhin Sidney Goingin – Uuden-Seelannin rugby-legendan. Nykyään 67-vuotiaana hän on jälleen lähetysaarnaja, mutta tällä kertaa itse valitsemansa toverin kanssa: sisar Colleen Goingin kanssa. Hän kertoi minulle perheestä, jota he olivat saaneet opettaa. Vanhemmat olivat jäseniä, mutta he olivat olleet monia, monia vuosia vähemmän aktiivisia

kirkossa. Vanhin ja sisar Going auttoivat perheen uskoa syttymään uudelleen. Vanhin Going kertoi minulle siitä voimasta, jota hän tunsi seisossaan kastealtaan äärellä perheen isän vieressä, kun vanhin poika, jolla oli nyt pappeus, kastoi nuoremman veljensä ja sisarensa. Hän kertoi ilosta saadessaan todistaa, kuinka yhtenäinen perhe tavoitteli yhdessä iankaikkista elämää.²¹

Ensimmäinen presidenttikunta on teille puhuessaan sanonut:

”Te olette erityisen hyviä henkiä ja olette tulleet esiin tänä aikana, jolloin velvollisuudet ja mahdollisuudet kuten kiusauksetkin ovat erittäin suuret. – –

Rukoilemme teidän jokaisen puolesta – –, niin että voitte tehdä sen suuren työn, joka teillä on edessänne – –, että olette kelvollisia [ja halukkaita] jatkamaan työtä Jumalan valtakunnan rakentamiseksi ja maailman valmistamiseksi Vapahtajan toiseen tulemiseen.”²²

Pidän kovasti Harry Andersonin maalauksesta Vapahtajan toisesta tulemisesta. Se muistuttaa minulle Hänen tulemisensa majesteettisuudesta ja voimasta. Ihmeellisiä tapahtumia esiintyy maan päällä ja taivaalla.²³

Vapahtajan tulemistä toivovat odottavat Häntä. Ja Hän on luvannut: ”Minä tulen!” Vanhurskaat näkevät Hänet ”taivaan pilvissä [kaikkien pyhien enkelien kanssa] puettuna voimaan ja suureen kirkkauteen”²⁴.

”Enkeli puhaltaa pasuunaansa – – ja pyhät – – maan neljältä ilmansuunalta”²⁵ ”temmataa häntä vastaan”²⁶. ”Poisnukkuneet”, mikä tarkoittaa niitä kelvollisia pyhiä, jotka ovat kuolleet, ”tulevat [myös] esiin [Häntä] vastaan”.²⁷

Pyhissä kirjoituksissa sanotaan: ”Herra laskee jalkansa tälle mäelle”²⁸, ja ”[Hän] antaa äänensä kuulua, ja kaikki maan ääret kuulevat sen”²⁹.

Nuoret pappeusveljeni, todistan tämän suurenmoisen tapahtuman

majesteettisuudesta, mutta ennen kaikkea sen varmuudesta. Vapahtaja elää. Hän tulee jälleen maan päälle. Ja olemme verhon tällä puolella tai toisella, te ja minä riemuitsemme Hänen tulemisestaan ja kiitämme Herraa, että Hän lähetti meidät maan päälle tänä aikana täyttämään pyhän velvollisuutemme, auttamaan valmistamaan maailmaa Hänen paluuseensa. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Herra tarvitsee lähetyssaarnaajia”, *Liahona*, tammikuu 2011, s. 4.
2. Ks. ”Tavatessamme jälleen”, *Liahona*, marraskuu 2010, s. 5–6.
3. Ks. stats.allblacks.com.
4. Ks. Bob Howitt, *Super Sid: The Story of a Great All Black*, 1978, s. 27.
5. Puhelinkeskustelu Uuden-Seelannin Kaikohen vaarnan johtajan Maxwell Horsfordin kanssa, maaliskuu 2011.
6. Puhelinkeskustelu vanhin Sidney Goingin kanssa, maaliskuu 2011.
7. Sähköpostiviesti vanhin Sidney Goingilta, maaliskuu 2011.
8. Ks. stats.allblacks.com/asp/profile.asp?ABID=324.
9. Puhelinkeskustelu Uuden-Seelannin Kaikohen vaarnan johtajan Maxwell Horsfordin kanssa, maaliskuu 2011.
10. Vuonna 1978 Sid Goingille myönnettiin brittiläisen imperiumin ritarikunnan jäsenen (MBE) arvonimi hänen panoksestaan rugbyyn hyväksi (ks. Howitt, *Super Sid*, s. 265).
11. Moos. 7:62.
12. Ks. Dan. 2:45.
13. Ks. 1. Nefi 14:12–14.
14. OL 29:7.
15. Ks. *Deseret News 2011 Church Almanac*, 2011, s. 430, 432, 458, 463, 487, 505.
16. Tilanne 31. joulukuuta 2010.
17. Moosia 3:17.
18. ”Herra tarvitsee lähetyssaarnaajia”, s. 4.
19. ”Tavatessamme jälleen”, s. 5–6.
20. OL 90:11.
21. Puhelinkeskustelu vanhin Sidney Goingin kanssa, maaliskuu 2011.
22. ”Ensimmäisen presidenttikunnan sanoma”, *Nuorten voimaksi – uskollisuus Jumalalle*, kirjanen, 2002, s. 2–3.
23. Ks. OL 43:18; 45:40.
24. OL 45:44.
25. OL 45:45, 46.
26. OL 88:96.
27. OL 45:45; ks. myös OL 29:13; 88:96–97.
28. OL 45:48.
29. OL 45:49.

Vanhin Steven E. Snow

seitsemänkymmenen koorumien johtokunnasta

Toivo

Meidän toivomme sovitukselta antaa meille iankaikkisen näkökulman.

Meidän perheemme kasvoi eteläisen Utahin aavikkoisilla ylängöillä. Sadetta on harvoin, ja kaikki toivovat, että vettä saadaan tarpeeksi tuleviin kesähelteisiin. Silloin, kuten nytkin, toivoimme sadetta, rukoilimme sadetta, ja huonoina aikoina paastosimme saadaksemme sadetta.

Siellä kerrotaan isoisästä, joka vei viisivuotiaan pojanpoikansa kävelylle kaupunkiin. Lopulta he tulivat pääkadun varrella sijaitsevaan pieneen ruokakauppaan ja jäivät nauttimaan kylmää virvoitusjuomaa. Paikalle ajoi toisesta osavaltiosta tuleva auto, ja sen kuljettaja kääntyi vanhuksen puoleen. Muukalainen osoitti pientä pilveä taivaalla ja kysäisi: ”Tuleekohan tuosta sade?”

”Toivottavasti”, vanha mies vastasi, ”ei niinkään minun puolestani, vaan pojan. Minä olen nähnyt, kun sataa.”

Toivo on tunne, joka rikastaa joka-päiväistä elämäämme. Toivo tarkoittaa tunnetta siitä, että kaikki kääntyy parhain päin. Kun toivomme jotakin, odotamme sitä innolla ja kohtuullisella luottamuksella. Tuollainen toivo tuo tiettyä rauhoittavaa vaikutusta elämäämme, kun odotamme luottavaisina tulevia tapahtumia.

Joskus toivomme asioita, joihin voimme vaikuttaa vain vähän tai

emme lainkaan. Toivomme hyvää säätä. Toivomme aikaista kevättä. Toivomme, että suosikkijoukkueemme voittaa maailmancupin, Super Bowlin tai maailmanmestaruuden.

Sellaiset toiveet tekevät elämätämme mielenkiintoista, ja ne voivat usein johtaa epätavalliseen, jopa taikauskoiseen käyttäytymiseen. Esimerkiksi minun appeni on todellinen penkkiurheilija, mutta hän on vakuuttunut siitä, että jos hän *ei* katso suosikkikoripallojoukkueensa peliä televisiosta, se todennäköisemmin voittaa. Kun olin 12-vuotias, halusin välttämättä pitää samoja likaisia sukkia jokaisessa nappulaliigan baseball-pelissä siinä toivossa, että voittaisimme. Äitini käski minun säilyttää niitä verannalla talon takana.

Toisina aikoina meidän toiveemme voivat johtaa unelmiin, jotka voivat innoittaa meitä ja saada meidät toimimaan. Jos toivomme menestystä paremmin koulussa, tuo toive voi toteutua ahkerasti opiskelemalla ja tekemällä uhrauksia. Jos toivomme pelaavamme voittajajoukkueessa, tuo toive voi johtaa johdonmukaiseen harjoitteluun, omistautumiseen, yhteistyöhön ja lopulta menestykseen.

Roger Bannister oli englantilainen lääketieteen opiskelija, jolla oli kunnianhimoinen toive. Hän halusi olla

ensimmäinen ihminen, joka juoksee mailin alle neljässä minuutissa. Lähes koko 1900-luvun alkupuoliskon ajan yleisurheilun harrastajat odottivat malttamattomina päivää, jolloin rikottaisiin mailin neljän minuutin haamuraja. Vuosien varrella monet erinomaiset juoksijat olivat päässeet lähelle, mutta neljän minuutin haamurajaa ei silti rikottu. Bannister omistautui kunnianhimoiselle harjoitusaikataululle toiveenaan toteuttaa tavoitteensa tehdä uusi maailmanennätys. Urheilupireissä jotkut olivat alkaneet epäillä, ettei mailin neljän minuutin rajaa edes voitaisi rikkoa. Asiantuntijoina pidetyt olivat jopa tehneet oletuksia, että ihmisruumiin olisi fysiologisesti mahdotonta juosta niin pitkää matkaa sellaisella vauhdilla. Eräänä pilvisenä päivänä 6. toukokuuta 1954 Roger Bannisterin suuri toive toteutui! Hän ylitti maaliviivan ajassa 3.59,4 ja teki uuden maailmanennätyksen. Hänen toiveestaan rikkoa mailin neljän minuutin haamuraja tuli unelma, joka saavutettiin harjoittelulla, kovalla työllä ja omistautumisella.

Toivo voi innoittaa unelmia ja kannustaa meitä toteuttamaan niitä. Toivo ei kuitenkaan yksin saa meitä onnistumaan. Monet kunnioitettavat toiveet ovat jääneet täyttymättä haaskirikkouduttuaan hyvien aikomusten ja laiskuuden karikoihin.

Huomaamme, että meidän vanhempien hartaimmat toiveet keskittyvät omiin lapsiimme. Toivomme, että heistä kasvaa ihmisiä, jotka elävät vastuullisesti ja vanhurskaasti. Sellaiset toiveet särkyvät helposti, jos emme näytä hyvää esimerkkiä. Pelkkä toivo ei tarkoita sitä, että lapsemme kasvavat vanhurskaudessa. Meidän täytyy viettää aikaa heidän kanssaan perheillänsä ja hyödyllisissä perhetoiminnoissa. Meidän täytyy opettaa heitä rukoilemaan. Meidän täytyy lukea heidän

kanssaan pyhiä kirjoituksia ja opettaa heille tärkeitä evankeliumin periaatteita. Vain silloin on mahdollista, että hartaimmat toiveemme toteutuvat.

Emme saa koskaan antaa toivon väistyä epätoivon tieltä. Apostoli Paavali kirjoitti, että meidän tulee kyntää toivossa (ks. 1. Kor. 9:10). Toivominen rikastaa elämäämme ja auttaa meitä odottamaan innolla tulevaisuutta. Kynnämme peltoja elämässämme viljelymielessä tai kuvaannollisesti, on ehdottoman tärkeää, että meillä myöhempien aikojen pyhillä on toivoa.

Vapahtajan Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa toivo on sitä, että Hänen seuraajansa haluavat saada iankaikkisen pelastuksen Hänen sovituksensa kautta.

Se on todellakin toivo, joka meillä kaikilla täytyy olla. Juuri se erottaa meidät muusta maailmasta. Pietari kehotti Kristuksen varhaisia seuraajia olemaan ”aina valmiit antamaan vastaus jokaiselle, joka kysyy, mihin teidän toivonne perustuu” (1. Piet. 3:15).

Meidän toivomme sovitukselta antaa meille iankaikkisen näkökulman. Sellainen näkökulma antaa meidän nähdä tämän hetken tuolle puolen lupaukseen iankaikkisuuksista. Meidän ei tarvitse jäädä ansaan yhteiskunnan häilyvien odotusten asettamien ahtaiden rajojen sisäpuolelle. Olemme vapaita odottamaan selestistä

kirkkautta, sinetöityinä perheeseemme ja rakkaimpiimme.

Evankeliumissa toivo liitetään lähes aina uskoon ja rakkauteen. Presidentti Dieter F. Uchtdorf on opettanut: ”Toivo on yksi kolmijalkaisen tuolin jaloista yhdessä uskon ja rakkauden kanssa. Nämä kolme vakauttavat elämäämme huolimatta rosoisista ja epätasaisista pinnoista, joille saatamme toisinaan päätyä.” (”Toivon ääretön voima”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 21.)

Mormonin kirjan viimeisessä luvussa Moroni kirjoitti:

”Sen vuoksi täytyy olla uskoa; ja jos täytyy olla uskoa, täytyy olla myös toivoa; ja jos täytyy olla toivoa, täytyy olla myös rakkautta.

Ja ellei teillä ole rakkautta, te ette mitenkään voi pelastua Jumalan valtakuntaan; ettekä te voi pelastua Jumalan valtakuntaan, ellei teillä ole uskoa; ettekä voi, ellei teillä ole toivoa.” (Moroni 10:20–21.)

Vanhin Russell M. Nelson on opettanut, että ”uskon juuret ovat Jeesuksessa Kristuksessa. *Toivo* keskittyy sovitukseseen. *Rakkaus* ilmenee ’Kristuksen puhtaassa rakkaudessa’. Nämä kolme ominaisuutta ovat yhteenkietoutuneita kuin köyden säikeet, eikä niitä voi aina tarkasti erottaa toisistaan. Yhdessä niistä tulee meidät selestiseen valtakuntaan yhdistävä liekaköysi.” (”A More Excellent Hope”, *Ensign*, helmikuu 1997, s. 61.)

Kun Nefi aikakirjansa lopussa profetoi Jeesuksesta Kristuksesta, hän kirjoitti: ”Sen vuoksi teidän täytyy ponnistella eteenpäin lujina Kristuksessa, niin että teillä on täydellinen toivon kirkkaus ja rakkaus Jumalaa ja kaikkia ihmisiä kohtaan” (2. Nefi 31:20).

Tämä ”täydellinen toivon kirkkaus”, josta Nefi puhuu, on toivo sovitukselta, iankaikkinen pelastus, jonka meidän Vapahtajamme uhraus teki mahdolliseksi. Tämä toivo on kautta aikain johtanut miehiä ja naisia tekemään merkittäviä asioita. Muinaiset apostolit vaelsivat maan päällä ja todistivat Hänestä ja lopulta antoivat henkensä Häntä palvellessaan.

Tällä taloudenhoitokaudella monet varhaiset kirkon jäsenet lähtivät kodistaan sydän täynnä toivoa ja uskoa, kun he matkasivat länteen halki suurten tasankojen kohti Suolajärven laaksoa.

Mary Murray Murdoch liittyi kirkkoon Skotlannissa vuonna 1851 ollessaan 67-vuotias leski. Hän oli pienikokoinen nainen, vain noin 140-senttinen ja hädin tuskin 40-kiloinen. Hän oli synnyttänyt kahdeksan lasta, joista kuusi eli aikuisikään. Hänen kokonsa vuoksi hänen lapsensa ja lastenlapsensa kutsuivat häntä hellästi ”pikkumummoksi”.

Hänen poikansa John Murdoch ja hänen vaimonsa liittyivät kirkkoon ja lähtivät Utahiin vuonna 1852 kahden pienen lapsensa kanssa. Huolimatta oman perheensä vastoinkäymisistä John lähetti neljä vuotta myöhemmin äidilleen tarvittavat varat, jotta tämä voisi tulla perheen pariin Salt Lake Cityyn. Pientä kokoaan paljon suuremmalla toivolla varustettuna Mary aloitti vaivalloisen matkan länteen kohti Utahia 73 vuoden ikäisenä.

Ylitettyään turvallisesti Atlantin hän liittyi lopulta huono-onniseen Martinin käsikärrykomppaniaan. Nuo käsikärrypioneerit aloittivat matkansa

länteen heinäkuun 28. päivänä. Tuon komppanian kärsimykset tunnetaan hyvin. Ryhmän 576 jäsenestä kuoli melkein neljäsosa ennen kuin he pääsivät Utahiin. Vielä useammat olisivat menehtyneet ilman pelastusoperaatiota, jonka presidentti Brigham Young järjesti lähettämällä joukon vankkureineen ja tarvikkeineen etsimään hädässä olevia, hankiin juuttuneita pyhiä.

Mary Murdoch kuoli lokakuun 2. päivänä 1856 lähellä Nebraskan Chimney Rockia. Siellä hän menehtyi uupumukseen, pakkaseen ja matkan kärsimyksiin. Hänen hauras kehonsa yksinkertaisesti petti pyhien kohtamien fyysisten kärsimysten uuvuttamana. Kun hän makasi kuolemaisillaan, hänen ajatuksensa olivat hänen perheensä luona Utahissa. Tämän uskollisen pioneerin viimeiset sanat olivat: ”Kertokaa Johnille, että kuolin kasvot kohti Siionia.” (Ks. Kenneth W. Merrell, *Scottish Shepherd: The Life and Times of John Murray Murdoch, Utah Pioneer*, 2006, s. 34, 39, 54, 77, 94–97, 103, 112–113, 115.)

Mary Murray Murdoch on esimerkki siitä toivosta ja uskosta, jota niin monet varhaisista pioneereista osoittivat urhoollisella matkallaan länteen. Nykyajan hengelliset matkat eivät vaadi sen vähempää toivoa tai uskoa kuin nuo varhaisten pioneerien matkat. Meidän haasteemme voivat olla erilaisia, mutta vaikeudet ovat aivan yhtä suuria.

Rukoilen, että meidän toiveemme johtavat vanhurskauttamalla unelmiemme täyttymiseen. Rukoilen erityisesti, että toivomme sovitukselta vahvistaa uskoamme ja rakkauttamme ja antaa meille iankaikkisen näkökulman tulevaisuudestamme. Rukoilen, että meillä kaikilla olisi tämä täydellinen toivon kirkkaus. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Larry M. Gibson

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten Miesten ylimmässä johtokunnassa

Aaronin pappeuden pyhät avaimet

Herra haluaa jokaisen Aaronin pappeuden haltijan kutsuvan kaikkia tulemaan Kristuksen luokse – alkaen hänen omasta perheestään.

Yksi pojistani päätti 12-vuotiaana kasvattaa kaneja. Rakensimme häkit ja hankimme eräältä naapurilta yhden ison uroskanin ja kaksi naaraskania. Minulla ei ollut aavistustakaan, mihin olimme ryhtymässä. Hyvin pian vajamme pursusi kaneja. Nyt kun poikani on jo aikuinen, minun täytyy tunnustaa hämmästykseni siitä, kuinka niiden määrää säädeltiin – naapurin koira kävi aina silloin tällöin vajassa harventamassa kanilaumaa.

Sydämeni kuitenkin liikuttui, kun näin poikani veljiensä kanssa huolehtivan ja suojelevan niitä kaneja. Ja nyt he ovat aviomiehiä ja isiä, kelvollisia pappeudenhaltijoita, jotka rakastavat ja vahvistavat omia perheitään ja huolehtivat niistä.

Sydäntäni lämmittää, kun näen teidän Aaronin pappeuden nuorten miesten valvovan, tukevan ja vahvistavan lähipiirissänne olevia, mukaan lukien perheenne, kooruminne jäsenet ja monet muut. Kuinka rakastankaan teitä.

Hiljattain seurasin, kun eräs 13-vuotias nuori mies erotettiin diakonien koorumin johtajan tehtävään.

Myöhemmin piispa kätteli häntä ja puhutteli häntä ”kooruminjohtajaksi” selittäen koorumin jäsenille, että hän oli puhutellut nuorta miestä kooruminjohtajaksi tähdentäköseen tämän kutsumuksen pyhyttä. Diakonien koorumin johtaja on yksi niistä ainoistaan neljästä henkilöstä seurakunnassa, joilla on johtamisen avaimet. Niiden avaimien avulla ja neuvonantajiansa kanssa hän johtaa koorumia Herran innoittamana. Tämä piispa ymmärsi, mikä voima on johtokunnalla, jota johtaa henkilö, jolla on pyhät pappeusavaimet ja joka käyttää niitä. (Ks. OL 124:142–143.)

Myöhemmin kysyin tältä nuorelta mieheltä, oliko hän valmis johtamaan tätä suurenmoista koorumia. Hän vastasi: ”Minua pelottaa. En tiedä, mitä diakonien koorumin johtaja tekee. Voitko sinä kertoa minulle?”

Sanoin hänelle, että hänellä on hieno piispakunta ja neuvoja, jotka auttaisivat häntä tulemaan menestyksekkääksi ja voimalliseksi pappeusjohtajaksi. Tiesin, että he kunnioittaisivat hänellä olevia pyhiä johtamisen avaimia.

Sitten esitin tämän kysymyksen: ”Luuletko, että Herra kutsuisi sinut tähän tärkeään tehtävään antamatta sinulle ohjausta?”

Hän mietti ja vastasi sitten: ”Mistä löydän sitä?”

Keskusteltuamme hieman hän ymmärsi löytävänsä ohjausta pyhistä kirjoituksista, elävien profeettojen sanoista ja vastauksista rukoukseen. Päätimme etsiä pyhien kirjoitusten kohdan, joka olisi hänen lähtökohtanaan hänen pyrkiessään oppimaan uuden kutsumuksensa tehtäviä.

Otimme Opista ja liitoista esiin kohdan 107:85. Siinä mainitaan, että diakonien koorumin johtajan on määrä istua neuvostossa kooruminsa jäsenten kanssa ja opettaa heille heidän velvollisuuksiaan. Panimme merkille, että hänen kooruminsa ei ole ainoastaan luokka vaan myös nuorten miesten neuvosto ja että johtajan johdolla heidän on määrä vahvistaa ja rakentaa toinen toistansa. Ilmaisin luottamukseni siihen, että hän olisi erinomainen kooruminjohtaja, joka luottaisi Herran antamaan innoitukseen ja pitäisi pyhän kutsumuksensa kunnialla opettaessaan diakonitovereilleen heidän velvollisuuksiaan.

Sitten kysyin: ”Kun sinun kerran

on määrä opettaa diakoneille heidän velvollisuuksiaan, tiedätkö, mitä nuo velvollisuudet ovat?”

Jälleen käännymme pyhien kirjoitusten puoleen ja löysimme seuraavaa:

1. Diakoni nimitetään valvomaan seurakuntaa ja olemaan pysyvässä palvelijana sille (ks. OL 84:111).

Koska perhe on kirkon perusyksikkö, niin tärkein paikka, jossa Aaronin pappeuden haltija voi täyttää tämän velvollisuuden, on hänen oma kotinsa. Hän antaa pappeuden palvelua isälleen ja äidilleen näiden johtaessa perhettä. Lisäksi hän huolehtii veljistään ja sisaristaan, kooruminsa nuorista miehistä ja muista seurakunnan jäsenistä.

2. Tilanteen vaatiessa diakoni auttaa opettajaa kaikissa tämän velvollisuuksissa kirkossa (ks. OL 20:57).

Päätelimme, että jos diakonin on määrä auttaa opettajan velvollisuuksissa, hänen tulee tietää, mitä näiden velvollisuudet ovat. Etsimme pyhistä kirjoituksista ja löysimme nopeasti yli tusinan opettajan virkaan kuuluvia velvollisuuksia (ks. OL 20:53–59; 84:111). Kuinka voimallinen kokemus se olisi-kaan, jos jokainen nuori mies – ja

hänen isänsä, neuvojansa ja me kaikki – tekisimme juuri niin kuin tämä nuori mies teki: katsoisimme pyhistä kirjoituksista ja löytäisimme itse, mitä velvollisuuksiemme ovat. Luulenpa, että monet meistä yllättyisivät – ja tuntisivat innoitusta – siitä, mitä löydämme. *Velvollisuus Jumalaa kohtaan* -kirjanen sisältää hyödyllisiä yhteenvetoja Aaronin pappeuden velvollisuuksista, ja se on suurenmoinen hengellisen kehityksen voimavara. Kehotan teitä käyttämään sitä johdonmukaisesti.

3. Diakonien ja opettajien on myös määrä ”varoittaa, selittää, kehottaa ja opettaa ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse” (OL 20:59; ks. pappien osalta jakeet 46 ja 68).

Monet nuoret miehet ajattelevat, että heidän lähetystyökokemuksensa alkaa silloin kun he täyttävät 19 vuotta ja menevät lähetysseurain koulutuskeskukseen. Pyhät kirjoitukset opettavat meille, että se alkaa paljon ennen sitä. Herra haluaa jokaisen Aaronin pappeuden haltijan kutsuvan kaikkia tulemaan Kristuksen luokse – alkaen hänen omasta perheestään.

Seuraavaksi halusin auttaa tätä nuorta kooruminjohtajaa ymmärtämään, että hän ja vain hän oli koorumin johtava virkailija, ja ehdotin, että hän lukisi kolme kertaa sen ensimmäisen velvollisuuden, joka mainitaan kohdassa OL 107:85. Hän luki: ”Johtaa kahtatoista diakonia.” Kysyin: ”Mitä Herra sanoo sinulle henkilökohtaisesti velvollisuudestasi kooruminjohtajana?”

”No”, hän sanoi, ”mieleeni on tullut muutamia asioita samalla kun olemme jutelleet. Luulen, että taivaallinen Isä haluaa minun johtavan 12 diakonia. Meitä kirkossa käyviä on vain viisi, ja yksi käy vain silloin tällöin. Kuinka me saamme 12?”

En ollut koskaan tulkinnut tätä pyhien kirjoitusten kohtaa niin kuin hän tulkitsi sen, mutta toisaalta hänellä oli pyhät avaimet, joita minulla ei ollut. Sain opetusta 13-vuotiaalta diakonien koorumin johtajalta siitä ilmoituksen voimasta, jota tulee niille, joilla on pyhät johtamisen avaimet heidän älystään, koostaan tai iästään riippumatta.

Vastasin: ”En tiedä. Mitä itse ajattelet?”

Hän sanoi: ”Meidän täytyy keksiä, kuinka saamme hänet käymään edelleen. Tiedän, että on kaksi muuta, joiden pitäisi olla koorumissamme, mutta he eivät käy, enkä tunne heitä. Ehkä voin ystävyyttä yhden kanssa ja pyytää neuvonantajiani työskentelemään muiden kanssa. Jos he kaikki tulisivat, meitä olisi seitsemän, mutta mistä me saamme vielä viisi lisää?”

”En tiedä”, vastasin, ”mutta jos taivaallinen Isä haluaa heidät koorumiin, niin Hän tietää.”

”Sitten meidän tulee rukoilla johtokuntana ja koorumina saadaksemme selville, mitä voimme tehdä.” Sitten hän kysyi: ”Olenko minä vastuussa kaikista diakoni-ikäisistä pojista meidän seurakunnassamme – niistäkin, jotka eivät ole jäseniä?”

Kunnioitusta tuntien sanoin: ”Onko piispasi Herran näkemyksen mukaan vastuussa vain seurakunnan jäsenistä vai kaikista, jotka asuvat sen rajojen sisäpuolella?”

Tämä nuori ”pysyvä palvelija” ymmärsi asian. Hän ymmärsi, että jokaisen diakonin, opettajan ja papin tehtävänä on valvoa seurakuntaa ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse.

Kun ajattelen kirkkomme suurmoisia nuoria miehiä ja naisia, mieleeni tulee eräs pyhien kirjoitusten kohta – se kohta, jota Moroni lainasi Joseph Smithille sanoen, ettei se ”ollut vielä täyttynyt mutta täytyisi

pian” (JS–H 41): ”Tämän jälkeen on tapahtuva, että minä vuodatan henkeni kaikkiin ihmisiin. Ja niin teidän poikanne ja tyttärenne profetoivat, nuorukaisenne näkevät näkyjä.” (Joel 3:1.)

Tämän nuoren kooruminjohtajan mieleen tuli nimenomaan näky siitä, mitä taivaallinen Isä haluaa hänen kooruminsa olevan. Se oli ilmoitus siitä, että hänen tuli vahvistaa kooruminsa aktiivisia jäseniä, pelastaa ne, jotka vaivoin edistyivät, ja kutsua kaikkia tulemaan Kristuksen luokse. Tämän innoittamana hän laati suunnitelmia siitä, kuinka voisi toteuttaa Herran tahdon.

Herra opetti tälle nuorelle kooruminjohtajalle, että *pappeus* tarkoittaa muiden palvelemista. Kuten rakas profeettamme presidentti Thomas S. Monson selittää: ”Pappeus ei ole niinkään lahja kuin valtuus palvella, etuoikeus kohottaa ja tilaisuus suoda siunausta toisten elämään” (”Pyhä pappeuden luottamustehtävämme”, *Liahona*, toukokuu 2006, s. 57).

Palveleminen on pappeuden nimenomainen perusta – muiden palveleminen Vapahtajan esimerkin mukaisella tavalla. Todistan, että tämä on Hänen pappeutensa, että me teemme Hänen työtään ja että Hän on näyttänyt kaikille pappeudenhaltijoille, kuinka me voimme palvella pappeudessa uskollisesti.

Pyydän jokaista diakonien, opettajien ja pappien koorumin johtokuntaa säännöllisesti neuvottelemaan, tutkimaan ja rukoilemaan saadaksemme selville, mikä on Herran tahto teidän kooruminne kohdalla, ja sitten ryhtymään toimeen. Opettakaa *Velvollisuus Jumalaa kohtaan* -kirjasi avulla kooruminne jäsenille heidän velvollisuuksiaan. Pyydän jokaista koorumin jäsentä tukemaan oman kooruminne johtajaa ja luottamaan hänen

neuvoihinsa, kun opiskelette kaikkia pappeusvelvollisuuksianne ja täytätte niitä vanhurskaasti. Ja pyydän meitä jokaista näkemään nämä merkittävät nuoret miehet, kuten Herra näkee heidät – tehokkaana voimavarana Hänen valtakuntansa rakentamiseksi ja vahvistamiseksi tässä ja nyt.

Teillä suurenmoisilla nuorilla miehillä on Aaronin pappeus, jonka Johannes Kastaja palautti Joseph Smithille ja Oliver Cowderylle lähellä Harmony Pennsylvaniassa. Teidän pappeutenne pitää hallussaan pyhiä avaimia, joita käyttämällä kaikilla taivaallisen Isän lapsilla on mahdollisuus tulla Hänen Poikansa Jeesuksen Kristuksen luokse ja seurata Häntä. Tämä on mahdollista ”parannuksen evankeliumin sekä syntien anteeksi saamiseksi suoritettavan upotuskasteen” välityksellä sekä sakramentin viikoittaisen toimituksen ja ”enkeliin palveluksen” avulla (OL 13:1; JS–H 69). Te todellakin olette palvelijoita, joiden tulee olla puhtaita ja kelvollisia, uskollisia pappeuden veljiä kaikkina aikoina ja kaikkialla.

Miksi? Kuunnelkaa rakkaan ensimmäisen presidenttikuntamme sanoja, jotka on annettu teille jokaiselle *Velvollisuus Jumalaa kohtaan* -kirjasessanne:

”Sinulla on valtuus suorittaa Aaronin pappeuden toimituksia. Olet suuren siunauksena ympärilläsi olevien ihmisten elämässä.

Taivaallinen Isä uskoo ja luottaa sinuun suuresti, ja Hänellä on sinulle tärkeä tehtävä.” (*Täytän velvollisuuteni Jumalaa kohtaan, Aaronin pappeuden haltijat*, 2010, s. 5.)

Tiedän, että nämä sanat ovat totta, ja rukoilen, että meillä jokaisella on tämä sama todistus. Ja lausun nämä asiat Hänen pyhässä nimessään, jonka pappeus meillä on – Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Mahdollisuutenne, etuoikeutenne

Kun luette pyhiä kirjoituksia ja kuuntelette profettojen sanoja koko sydämestänne ja mielestänne, Herra kertoo teille, kuinka voitte elää pappeuden etuoikeuksienne arvoisina.

Olipa kerran mies, jonka elinikäinen unelma oli nousta risteilyalukselle ja purjehtia Välimerellä. Hän unelmoi kävelemisestä Rooman, Ateenan ja Istanbulin kaduilla. Hän säästi jokaisen sentin, kunnes hänellä oli riittävästi rahaa ostaa lippu. Koska raha oli tiukassa, hän otti mukaansa ylimääräisen matkalaukun, joka oli täynnä papupurkkeja, keksipaketteja ja mehujauhepusseja, ja niillä hän tuli toimeen joka päivä.

Hänestä olisi ollut ihanaa osallistua moniin laivalla tarjottuihin toimintoihin – kuntoilla kuntosalissa, pelata minigolfia ja uida altaassa. Hän kadehti niitä, jotka kävivät elokuvissa, teatterissa ja kulttuuriesityksissä. Ja voi miten hän kaipasikaan saada edes kerran maistaa sitä upeaa ruokaa, jota hän näki laivalla – jokainen aterianäyttö pitopöydältä! Mutta mies halusi käyttää hyvin vähän rahaa, joten hän ei ottanut osaa mihinkään niistä. Hän sai nähdä kaupungit, joissa hän oli halunnut käydä, mutta suurimman osan matkaa hän pysytteli hytissään ja söi vain vaatimatonta ruokaansa.

Risteilyn viimeisenä päivänä eräs

henkilökuntaan kuuluva kysyi häneltä, mihin jäähyväisjuhlista hän osallistuisi. Vasta silloin mies sai tietää, että jäähyväisjuhlan lisäksi miltei kaikki muu risteilyaluksella – ruoka, huvitukset, kaikki toiminta – oli sisällytetty hänen lippunsa hintaan. Liian myöhään mies tajusi, että hän oli elänyt käyttämättä mitään etuoikeuksistaan.

Tämä vertaus herättää kysymyksen, jätämmekö me pappeudenhaltijat käyttämättä etuoikeuksiamme mitä tulee pyhään voimaan, lahjoihin ja siunauksiin, jotka ovat meidän mahdollisuutemme ja oikeutemme Jumalan pappeuden haltijoina.

Pappeuden loisto ja suuruus

Me kaikki tiedämme, että pappeus on paljon enemmän kuin pelkkä nimi tai arvo. Profeetta Joseph opetti, että ”pappeus on iankaikkinen periaate, ja se on Jumalan tavoin ollut olemassa hamasta iankaikkisuudesta – hamaan iankaikkisuuteen ilman päivien alkua tai vuosien loppua”¹. Se pitää hallussaan ”Jumalan tuntemisen avainta”². Itse asiassa pappeuden kautta ”ilmenee [itse] jumaluuden voima”³.

Pappeuden siunaukset ylittävät käsityskykymme. Uskollisista Melkisedekin pappeuden haltijoista voi tulla Jumalan valitut⁴. ”Henki pyhittää [heidät] heidän ruumiinsa uudistamiseksi”⁵, ja he voivat lopulta saada kaiken, mitä Isällä on⁶. Sitä on kenties vaikea käsittää, mutta se on suuremoista, ja todistan, että se on totta.

Se, että taivaallinen Isä uskoo tämän voiman ja vastuun ihmiselle, on todiste Hänen suuresta rakkaudestaan meitä kohtaan ja esimakua mahdollisuuksistamme Jumalan poikina tuonpuoleisissa.

Siitä huolimatta tekomme antavat liian usein ymmärtää, että me jätämme nämä mahdollisuudet suureksi osaksi käyttämättä. Kun meiltä kysytään pappeudesta, monet meistä osaavat esittää oikean määritelmän, mutta jokapäiväisessä elämässämme saattaa olla hyvin vähän todisteita siitä, että ymmärtäisimme sen ulkoaopittua tekstiä syvemmin.

Veljet, edessämme on valinta. Voimme olla pappeudenhaltijoina tyytyväisiä vähäiseen kokemukseen ja tyytyä kokemuksiin, jotka eivät lainkaan vastaa etuoikeuksiamme. Tai voimme olla mukana hengellisten tilaisuuksien runsaalla juhla-arterialla ja saada osaksemme yleismaailmallisia pappeuden siunauksia.

Mitä me voimme tehdä toteuttaaksemme mahdollisuutemme?

Pyhiin kirjoituksiin kirjoitetut ja yleiskonferenssissa puhutut sanat on tarkoitettu meille sovellettaviksi itsemme⁷ eikä vain luettaviksi tai kuultaviksi⁸. Osallistuessamme kokouksiin me liian usein nyökkäämme, saatamme jopa hymyillä tietävästi ja olla samaa mieltä. Kirjoitamme muistiin joitakin toimenpiteitä ja sanomme kenties itsellemme: ”Tämän minä aion tehdä.” Mutta

jossakin vaiheessa sinä aikana kun kuulemme, kirjoitamme älypuhelimemme muistutuksen ja todella teemme, meidän ”tee se” -kytkimemme siirtyy asentoon ”myöhemmin”. Veljet, huolehtikaamme siitä, että siirrämme ”tee se” -kytkimemme aina asentoon ”nyt”!

Kun luette pyhiä kirjoituksia ja kuuntelette profeettojen sanoja koko sydämeštänne ja mieleštänne, Herra kertoo teille, kuinka voitte elää pappeuden etuoikeuksienne arvoisina. Älkää antako päivänkään kulua tekemättä jotakin toimiaksenne Hengen kehotusten mukaan.

Ensiksi: lukekaa käyttäjän opas

Jos teillä olisi maailman edistynein ja kallein tietokone, käyttäisittekö sitä pelkästään pöytäkoristeena? Tietokone näyttää kenties vaikuttavalta. Siinä voi olla kaikenlaisia mahdollisuuksia. Mutta vasta kun tutkitte käyttäjän opasta, opitte käyttämään ohjelmia ja panette virran päälle, te pääsette käyttämään kaikkia noita mahdollisuuksia.

Myös Jumalan pyhään pappeuteen on olemassa käyttäjän opas. Sitoutukaamme lukemaan pyhiä kirjoituksia ja käsikirjoja määrätietoemmin ja keskittyneemmin. Aloittakaamme lukemalla uudelleen Opin ja liittojen luvut 20, 84, 107 ja 121. Mitä enemmän tutkimme pappeuden tarkoitusta, mahdollisuuksia ja käyttämistä, sitä enemmän hämmästyimme sen voimaa, ja Henki opettaa meille, kuinka pääsemme käyttämään tuota voimaa perheemme, yhteisömmä ja kirkon siunaukseksi.

Kansana me asetamme maallisen oppimisen ja ammatillisen koulutuksen asiaankuuluvasti erittäin tärkeälle sijalle. Me haluamme ja meidän täytyy kunnostautua oppineisuudessa ja ammattitaidossa. Kiitän teitä siitä, että pyritte uutterasti hankkimaan

koulutusta ja tulemaan asiantuntijoiksi omalla alallanne. Kehotan teitä tulemaan asiantuntijoiksi myös evankeliumin opeissa – etenkin pappeuden opissa.

Me elämme aikana, jolloin pyhät kirjoitukset ja myöhempien aikojen profeettojen sanat ovat helpommin

saatavilla kuin minään muuna aikana maailman historiassa. Meidän etuoikeutemme ja velvollisuutemme sekä tehtävämme on kuitenkin ojentaa kätemme ja tarttua niiden opetuksiin. Pappeuden periaatteet ja opit ovat yleviä ja ylimaallisia. Mitä enemmän tutkimme oppia ja mahdollisuuksia

Bukarest, Romania

ja sovellamme pappeutta käytäntöön, sitä enemmän sielumme laajenee, ymmärryksemme enentyy ja me tulemme näkemään, mitä Herralla on meitä varten.

Toiseksi: tavoitelkaa Hengen ilmoituksia

Varma todistus Jeesuksesta Kristuksesta ja Hänen palautetusta evankeliumistaan edellyttää muutakin kuin tietoa – se edellyttää henkilökohtaista ilmoitusta, jonka vahvistaa evankeliumin periaatteiden vilpityn ja omistautunut soveltaminen käytäntöön. Profeetta Joseph Smith selitti, että pappeus on ”kanava, jonka kautta Kaikkivaltias tämän maan luomisen alkaessa aloitti kirkkautensa ilmaisemisen [ja] jonka kautta Hän on edelleen ilmoittanut itsensä ihmislapsille tähän päivään asti”⁹.

Jos me emme pyri käyttämään tätä ilmoituksen kanavaa, me emme elä pappeuden etuoikeuksiemme mukaan. On esimerkiksi niitä, jotka uskovat, mutta eivät tiedä uskovansa. He ovat saaneet monia eri vastauksia hiljaiselta, vienolta ääneltä pitkän ajan kuluessa, mutta koska tämä innoitus vaikuttaa niin pieneltä ja merkityksettömältä, he eivät tunnista sitä siksi, mitä se todella on. Sen johdosta he antavat epäilysten estää heitä toteuttamasta mahdollisuuksiaan pappeudenhaltijoina.

Ilmoitus ja todistus eivät tule aina valtavalla voimalla. Monille todistus tulee hiljakseen – pala kerrallaan. Joskus se tulee niin vähitellen, että on vaikeaa muistaa täsmällistä hetkeä, jolloin me itse asiassa tiesimme, että evankeliumi on totta. Herra antaa meille ”rivin rivin päälle, opetuksen opetuksen päälle, vähän täällä ja vähän tuolla”¹⁰.

Jollakin tavoin todistuksemme on kuin lumipallo, joka kasvaa suuremmaksi joka pyörähdyksellä. Me aloitamme pienellä määrällä valoa – vaikka se olisi vain halu uskoa. Vähitellen ”valo liittyy valoon”¹¹ ja ”se, joka ottaa vastaan valoa ja pysyy Jumalassa, saa lisää valoa; ja se valo kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka”¹², kunnes ”ajan tullen [saamme] hänen täyteydestään”¹³.

Ajatelkaa, miten loistavaa on ylittää maalliset rajoituksemme, saada ymmärryksemme silmät avuttua ja ottaa vastaan valoa ja tietoa selestisistä lähteistä! Etuoikeutemme ja tilaisuutemme pappeudenhaltijoina on tavoitella henkilökohtaista ilmoitusta sekä oppia, kuinka voimme tietää itse totuuden Pyhän Hengen antamalla varmalla todistuksella.

Tavoitelkaamme vilpittömästi henkilökohtaisen innoituksen valoa. Anokaamme Herralta, että Hän soisi mielellemme ja sielullemme uskon

kipinän, jonka ansiosta voimme ottaa vastaan ja tunnistaa Pyhän Hengen jumalallisen palvelun erityisissä elämäntilanteissamme ja haasteissamme ja pappeusvelvollisuuksissamme.

Kolmanneksi: tuntekaa iloa palvellessanne pappeudessa

Urallani liikennelentäjänä minulla oli tilaisuus toimia lentäjien tarkastajana ja kouluttajana. Tähän työhön kuului kokeneiden lentäjien kouluttaminen ja testaaminen sen varmistamiseksi, että heillä oli riittävät tiedot ja taidot käyttää noita mahtavia suuria suihkukoneita turvallisesti ja tehokkaasti.

Huomasin, että oli lentäjiä, jotka senkään jälkeen kun he olivat lentäneet ammatikseen monia vuosia, eivät koskaan menettäneet intoaan nousta ilmakehään, ”päästä karkuun maapallon ikäviä rajoituksia ja tanssia taivaalla naurun hopeoimin siivin”¹⁴. He rakastivat syöksevän ilman ääntä, voimakkaiden moottorien jylinää, tunnetta siitä, että ”on yhtä tuulen kanssa ja yhtä yläpuolella olevan tumman

taivaan ja tähtien kanssa”¹⁵. Heidän intonsa oli tarttuvaa.

Oli myös muutamia, jotka näyttivät vain tekevän työtään rutiinomaisesti. He olivat oppineet hallitsemaan järjestelmät ja suihkukoneiden käsittelemisen, mutta jossakin matkan varrella he olivat menettäneet lentämisen ilon siellä, ”missä leivo eikä edes kotka ole koskaan lentänyt”¹⁶. He olivat menettäneet kykynsä kokea ihmetystä hehkuvasta auringonnoususta ja Jumalan luomakunnan kauneudesta ylittäessään valtameriä ja mantereita. Jos he täyttivät viralliset vaatimukset, annoin heille lentoluvan, mutta samalla säälin heitä.

Haluatte kenties kysyä itseltänne, toimitteko te pappeudenhaltijoina vain rutiinomaisesti – tehden sen, mitä odotetaan, mutta kokematta iloa, jota teidän tulisi saada kokea. Pappeus suo meille runsaasti tilaisuuksia tuntea iloa, jota Ammon ilmaisi: ”Eikö meillä ole syytä riemuita? – – Me olemme olleet välineinä [Herran käsissä] tämän suuren ja ihmeellisen työn tekemisessä. Sen tähden iloitkaamme – – Herrasta; ja me riemuitsemme.”¹⁷

Veljet, uskontomme on iloinen uskonto! Olemme suuresti siunattuja, kun meillä on Jumalan pappeus! Psalmien kirjassa sanotaan: ”Onnellinen se kansa, joka riemuiten ylistää sinua, Herra! Se kansa saa vaeltaa sinun kasvojesi valossa.”¹⁸ Me voimme kokea tuota suurempaa iloa, jos vain tavoittelemme sitä.

Liian usein meiltä jää kokematta autuus, jota päivittäinen käytännön palvelutyö pappeudessa tuo. Toisinaan tehtävät saattavat tuntua taakoilta. Veljet, älkäämme eläkö elämäämme uppoutuneina kolmeen rään: rasittuneina, ryppyotsaisina ja ruikuttaen. Me emme elä etuoikeuksiemme arvoisina, kun annamme

maailmallisten ankkureiden estää meitä tuntemasta yltäkyläistä iloa, jota tuo uskollinen ja omistautunut pappeuden palvelutyö etenkin oman kotimme seinien sisäpuolella. Me emme elä etuoikeuksiemme arvoisina, kun emme osallistu siihen onnen, rauhan ja ilon juhla-ateriaan, jonka Jumala suo niin anteliaasti uskollisille pappeuden palvelijoille.

Nuoret miehet, jos se, että tulette kirkkoon varhain auttaaksenne valmistamaan sakramentin, tuntuu enemmän rasitukselta kuin siunaukselta, niin kehotan teitä ajattelemaan, mitä tämä pyhä toimitus saattaisi merkitä seurakuntalaiselle, jolla on kenties ollut haasteellinen viikko. Veljet, jos kotiopetusponnistelunne eivät mielestänne tunnu tehokkailta, kehotan teitä katsomaan uskon silmin, kuinka Herran palvelijan käynti vaikuttaa perheeseen, jolla on

monia piileviä ongelmia. Kun tartutte pappeuden palvelutyönne jumalallisiin mahdollisuuksiin, Jumalan Henki täyttää sydämenne ja mielenne ja se loistaa silmistänne ja kasvoiltanne.

Älkäämme me pappeudenhaltijat koskaan lakatko ihmettelemästä sitä, mitä Herra on meille uskonut, ja tuntemasta syvää kunnioitusta sitä kohtaan.

Lopuksi

Rakkaat veljeni, pyrkikäämme uutterasti oppimaan pyhän pappeuden oppi, vahvistakaamme todistustamme rivi rivin päälle ottamalla vastaan Hengen ilmoituksia ja löytäkäämme todellista iloa päivittäisessä pappeuden palvelutyössämme. Kun teemme näitä asioita, alamme elää meille pappeudenhaltijoina suotujen mahdollisuuksiemme ja etuoikeuksiemme mukaan ja kykenemme tekemään kaiken Kristuksen avulla, joka antaa meille voimaa¹⁹. Tästä todistan ja annan teille siunaukseni Herran apostolina. Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 108.
2. OL 84:19.
3. OL 84:20.
4. Ks. OL 84:34.
5. OL 84:33.
6. Ks. OL 84:38.
7. Ks. 1. Nefi 19:24.
8. Ks. Jaak. 1:22.
9. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 112.
10. 2. Nefi 28:30.
11. OL 88:40.
12. OL 50:24.
13. OL 93:19.
14. John Gillespie Magee jr., ”High Flight”, julkaisussa *The American Reader: Words That Moved a Nation*, 1990, s. 486.
15. Richard Bach, *Stranger to the Ground*, 1963, s. 9.
16. ”High Flight”, s. 486.
17. Alma 26:13, 15–16.
18. Ps. 89:16.
19. Ks. Fil. 4:13.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Oppimista pappeudessa

Jos olette ahkeria ja kuuliaisimpia pappeudessa, yllenne tullaan vuodattamaan hengellisen tiedon aarteita.

Olen kiitollinen siitä, että saan olla kanssanne tässä Jumalan pappeuden haltijoiden kokouksessa. Olemme tänä iltana monissa eri paikoissa ja monissa vaiheissa pappeuden palvelutyötämme. Silti kaikissa eri olosuhteissamme meillä on yksi yhteinen tarve. Se on oppia velvollisuutemme pappeudessa ja saada lisää voimaa huolehtia niistä.

Kun olin diakoni, tunsin voimakkaasti tuon tarpeen. Asuin pienessä kirkon seurakunnassa New Jersey osavaltiossa Yhdysvaltojen itärannikolla. Olin ainoa diakoni seurakunnassa – en pelkästään ainoa, joka otti osaa, vaan ainoa jäsenluettelossa oleva. Isoveljeni Ted oli ainoa opettaja. Hän on täällä tänä iltana.

Kun olin vielä diakoni, perheemme muutti Utahiin. Siellä oli kolme suurenmoista asiaa, jotka nopeuttivat kasvua pappeudessa. Ensimmäinen oli kooruminjohtaja, joka osasi istua neuvostossa kooruminsa jäsenten kanssa. Toinen oli suuri usko Jeesukseen Kristukseen, mikä johti siihen suureen rakkauteen, josta olemme kuulleet – rakkauteen toisiimme kohtaan. Ja kolmas oli yhteinen vakaumus siitä, että meitä yhdistävä pappeuden

tarkoitus oli tehdä työtä ihmisten pelastamiseksi.

Tilanteeseen ei vaikuttanut se, että seurakunta oli vakiintunut. Se, mitä siellä seurakunnassa oli, on mahdollista missä tahansa, missä kirkon yksikössä olettekin.

Nämä kolme asiaa ovat kenties niin kiinteä osa pappeuskokemuksianne, että tuskin huomaatte niitä. Te muut ette kenties tunne tarvetta kasvuun, joten nämä apukeinot tuntuvat teistä ehkä tarpeettomilta. Oli kummin tahansa, rukoilen, että Henki auttaa minua tekemään ne teille selkeiksi ja houkutteleviksi.

Puhuessani näistä kolmesta pappeudessa kasvamisen apukeinosta tarkoituksenani on innostaa teitä arvostamaan niitä ja käyttämään niitä. Jos teette niin, palvelemisenne muuttuu täysin, parempaan suuntaan. Ja jos pidätte pappeuden palvelutyönne kunniaa, se tulee siunaamaan taivaallisen Isän lapsia enemmän kuin nyt voitte kuvitella olevan mahdollista.

Oivalsin ensimmäisen asian, kun minut toivotettiin tervetulleeksi pappien koorumiin, jonka johtajana oli piispa. Se voi tuntua teistä pieneltä, vähäpätöiseltä asialta, mutta se antoi

minulle pappeudessa voiman tunteen, joka on muuttanut palvelemistani pappeudessa siitä saakka. Se alkoi tavasta, jolla hän johti meitä.

Minusta tuntui siltä, että hän suhtautui nuorten pappien mielipiteisiin aivan kuin olisimme olleet viisaimpia miehiä maailmassa. Hän odotti, kunnes kaikki halukkaat olivat puhuneet. Hän kuunteli. Ja kun hän päätti, mitä pitäisi tehdä, minusta tuntui siltä, että Henki vahvisti päätökset meille ja hänelle.

Tajuan nyt, että olin tuntenut, mitä pyhissä kirjoituksissa tarkoitetaan, kun siellä sanotaan, että johtajan tulee istua neuvostossa kooruminsa jäsenten kanssa.¹ Ja vuosia myöhemmin, kun olin piispa, niin nuorena pappina oppimani asiat olivat opetuksena sekä minulle että pappien koorumilleni.

Kaksikymmentä vuotta myöhemmin minulla oli piispana tilaisuus nähdä neuvoston tehokkuus paitsi seurakuntakeskuksessa myös vuorilla. Erään lauantaian toiminnan aikana yksi koorumimme jäsenistä oli yhtäkkiä eksynyt metsään. Sikäli kuin tiesimme, hän oli yksin ja vailla lämpimiä vaatteita, ruokaa ja suojaa. Etsimme häntä tuloksetta.

Muistini mukaan rukoilimme yhdessä, pappien koorumi ja minä, ja sitten pyysin jokaista puhumaan. Kuuntelin tarkoin, ja minusta vaikutti siltä, että koorumin jäsenetkin kuuntelivat toisiaan. Jonkin ajan kuluttua meidät valtasi rauhallinen tunne. Minusta tuntui, että eksyksissä oleva koorumimme jäsen oli turvassa ja kuivana jossakin.

Minulle kävi selväksi, mitä koorumin tuli tehdä ja mitä ei. Kun hänet löytäneet ihmiset kuvailivat paikan, jonne hän oli mennyt metsässä etsimään turvaa, minusta tuntui, että tunnistin sen. Mutta suurempi ihme minulle oli nähdä, miten yhdistyneen

pappeusneuvoston usko Jeesukseen Kristukseen tuo ilmoitusta miehelle, jolla on pappeuden avaimet. Me kaikki kasvoimme sinä päivänä pappeuden voimassa.

Toinen avain yhä suurempaan oppimiseen on tuntee suuren uskon synnyttämää rakkautta toisiamme kohtaan. En tiedä, kumpi tulee ensin, mutta molemmat tuntuvat olevan aina mukana, kun pappeudessa tapahtuu suurta ja nopeaa oppimista. Joseph Smith opetti sen meille esimerkin avulla.

Kirkon alkuaikoina tällä taloudenhoitokaudella hän sai Jumalalta käskyn vahvistaa pappeuden voimaa. Häntä neuvottiin perustamaan kouluja pappeudenhaltijoille. Herra asetti vaatimuksen, että niiden, joiden oli määrä opettaa ja saada opetusta, tuli rakastaa toisiaan. Tässä ovat Herran sanat, jotka koskevat pappeuden oppimisen paikan luomista ja sitä, millainen se oli niille, joiden oli määrä oppia siellä:

”Järjestäytykää; – – perustakaa – – opin huone, – – järjestyksen huone – –.

Nimittäkää keskuuteenne opettaja, älköötäkään kaikki puhukoo samanaikaisesti; vaan yksi puhukoon kerrallaan ja kaikki kuunnelkoot hänen sanojaan, niin että kun kaikki ovat puhuneet, kaikki olisivat rakentuneet kaikkien sanoista ja jotta jokaisella olisi yhtäläinen oikeus.”²

Herra kuvaa sitä, minkä olemme jo nähneet, eli pappeusneuvoston tai -luokan voimaa saada Hengen ilmoitusta. Ilmoitus on ainoa tapa, jolla me voimme tulla tietämään, että Jeesus on Kristus. Tuo suuri usko on ensimmäinen puola tikapuissa, joita kiipeämme oppiaksemme evankeliumin periaatteet.

Opin ja liittojen luvun 88 jakeissa 123 ja 124 Herra tähdensi rakkautta toinen toistaan kohtaan ja sitä, ettei pidä etsiä vikoja toisistaan. Jokainen pääsi Herran profeetan perustamaan pappeuskouluun tekemällä kohotetuina käsin liiton olla ystävä ja veli rakkauten siteissä³.

Me emme noudata tuota tapaa nykyään, mutta aina kun olen nähnyt merkittävää oppimista pappeudessa,

nuo rakkauden siteet ovat olleet olemassa. Edelleen olen nähnyt sen sekä evankeliumin totuuksien oppimisen syynä että seurauksena. Rakkaus kutsuu paikalle Pyhän Hengen vahvistamaan totuuden. Ja jumalallisten totuuksien oppimisen ilo luo rakkautta niiden ihmisten sydämessä, jotka kokevat yhdessä tuota oppimista.

Myös päinvastainen on totta. Epäsovu tai kateus rajoittaa Pyhän Hengen kykyä opettaa meitä ja rajoittaa kykyämme ottaa vastaan valoa ja totuutta. Ja ne pettymyksen tunteet, joita ne, jotka ovat odottaneet oppimiskokemusta mutta eivät ole sitä saaneet, poikkeuksetta kokevat, ovat suurimpia epäsovun ja vikojen etsimisen siemeniä.

Minusta näyttää siltä, että pappeudenhaltijoilla, jotka oppivat hyvin yhdessä, on aina keskuudessaan erinomaisia rauhantekijöitä. Rauhantekijä näkee pappeusluokissa ja -neuvostoissa. Se on sitä, että osaa auttaa ihmisiä löytämään yhteistä maaperää silloin kun toiset näkevät eroja. Rauhantekijän lahja on osata auttaa ihmisiä näkemään, että jonkun toisen sanat olivat asian edistämiseksi eivätkä oikaisemiseksi.

Kun Kristuksen puhdasta rakkautta ja rauhantekijänä olemisen halua on riittävästi, ykseys on mahdollista pappeusneuvostoissa ja -luokissa. Siihen tarvitaan kärsivällisyyttä ja nöyryyttä, mutta olen nähnyt sitä jopa silloin kun asiat ovat vaikeita ja neuvostoissa tai luokissa olevien ihmisten tausta on hyvin erilainen.

On mahdollista kohota sen korkean vaatimuksen tasolle, jonka Herra on asettanut pappeudenhaltijoille näiden tehdessä päätöksiä koorumeissa. Se on mahdollista, kun on suurta uskoa ja rakkautta ilman kiistelyä. Tässä on Herran vaatimus, jota Hän suosittaa päätöksimme: ”Ja jokainen päätös,

jonka mikä tahansa näistä koorumeista tekee, täytyy tehdä sen yksimielisellä äänellä; toisin sanoen jokaisen jäsenen kussakin koorumissa täytyy olla yhtä mieltä sen päätöksistä, jotta niiden päätöksillä olisi sama voima tai pätevyys keskenään.”⁴

Kolmas apukeino oppimiseen pappeudessa on yhteinen vakaumus siitä, miksi Herra siunaa meitä ja luottaa meihin antamalla haltuumme ja käyttöömme Hänen pappeutensa. Se on siksi, jotta tekisimme työtä ihmisten pelastamiseksi. Tämä yhteinen vakaumus tuo ykseyttä koorumeihin. Me voimme alkaa oppia sitä pyhien kirjoitusten kertomuksella siitä, kuinka meitä henkipoikina valmistettiin ennen syntymää tähän harvinaiseen kunniaan olla pappeudenhaltijoita.

Puhuessaan niistä, joille uskotaan suuri pappeuden luottamustehtävä tässä elämässä, Herra sanoi: ”Tosiaan ennen syntymäänsä he saivat monien muiden kanssa ensimmäiset opetuksensa henkien maailmassa ja heitä valmistettiin tulemaan maailmaan Herran hyväksi näkemänä aikana tekemään työtä hänen viinitarhassaan ihmissielujen pelastamiseksi.”⁵

Pappeudessa meillä kaikilla on pyhä velvollisuus tehdä työtä ihmissielujen hyväksi. Meidän on tehtävä enemmän kuin vain opittava, että se on velvollisuutemme. Sen täytyy painua niin syväälle sydämeemme, etteivät sen enempää toimimme monet

vaatimukset elämän kukoistuksessa kuin iän tuomat koettelemuksetkaan voi saada meitä poikkeamaan tuosta tarkoituksesta.

Jokin aika sitten kävin erään ylipapin luona. Hän ei kykene enää tulemaan koorumimme kokouksiin. Hän asuu yksin. Hänen ihana vaimonsa on kuollut ja hänen lapsensa asuvat kaukana. Aika ja sairaus rajoittavat hänen kykyään palvella. Hän nostelee yhä painoja pitääkseen yllä aiemmista vahvoista voimistaan sen mitä kykenee.

Kun astuin hänen kotiinsa, hän nousi rollaattoristaan tervehtimään minua. Hän kehotti minua istumaan lähelleen tuoliin. Puhuimme iloisesta yhteistyöstämme pappeudessa.

Sitten hän sanoi minulle hyvin painokkaasti: ”Miksi minä elän yhä? Miksi olen yhä täällä? En kykene tekemään mitään.”

Kerroin hänelle, että hän teki jotakin minun hyväkseni. Hän kohotti minua uskollaan ja rakkaudellaan. Jopa lyhyellä keskustelullamme hän herätti minussa halun olla parempi. Hänen esimerkinsä päättäväisyydestä tehdä jotakin, millä on merkitystä, oli innoittanut minua pyrkimään lujemmin palvelemaan muita ja Herraa.

Mutta hänen äänensä surullisesta soinnista ja katseesta silmissään saattoi aistia, etten ollut vastannut hänen kysymyksiinsä. Hän mietti yhä, miksi Jumala antaa hänen elää, vaikka hänen kykynsä palvella ovat niin rajalliset.

Tavanmukaisen ystävälliseen tapansa hän kiitti minua siitä, että olin tullut katsomaan häntä. Kun nousin lähteäkseni, hoitaja, joka tulee hänen luokseen pari tunniksi joka päivä, tuli toisesta huoneesta. Yksityisessä keskustelussamme tämä iäkäs ylipappi oli kertonut minulle vähän hoitajastaan. Hän sanoi, että hoitaja oli suurenmoinen. Hoitaja oli asunut myöhempien aikojen pyhien keskuudessa suurimman osan elämäänsä mutta ei ollut vielä jäsen.

Hoitaja tuli saattamaan minut ovelle. Iäkäs ylipappi osoitti häntä ja sanoi hymyillen: ”Näetkö nyt? En pysty mihinkään. Olen yrittänyt saada hänet kastetuksi kirkkoon, mutta ei siitä ole mitään tullut.” Hoitaja hymyili miehelle ja minulle. Astuin ulos ja käännyin lähellä olevaa kotiani kohti.

Tajusin silloin, että vastaukset tuon uskollisen ylipapin kysymyksiin oli kylvetty aikoja sitten hänen sydämeensä. Hän yritti tehdä velvollisuutensa, jota hänelle oli opetettu niiden vuosikymmenten ajan, kun hän oli pappeudenhaltija.

Hän tiesi, että ainoa tapa, jolla tuo nuori nainen voisi saada pelastuksen siunaukset Jeesuksen Kristuksen evankeliumin kautta, oli tehdä liitto menemällä kasteelle. Hän itse oli saanut opetusta liittojen mukaan jokaisen koorumin jokaiselta johtajalta diakoneista ylipappeihin.

Hän muisti ja tunsikin oman valansa ja liittonsa pappeudessa. Hän piti ne yhä.

Hän oli Vapahtajan todistaja ja lähetyssaarnaaja, minne elämä hänet veisikin. Se oli jo hänen sydämessään. Sydämessään hänellä oli halu, että hoitajan sydän voisi muuttua Jeesuksen Kristuksen sovituksen kautta pitämällä pyhät liitot.

Tämän ylipapin aika tämän elämän pappeuskoulussa on suhteellisen lyhyt iankaikkisuuteen verrattuna. Mutta

jopa tuona lyhyenä ajanjaksona hän on oppinut hallitsemaan iankaikkisen opinto-ohjelman. Minne Herra hänet kutsuukin, hän vie mukanaan pappeuden opetuksia, jotka ovat iankaikkisesti arvokkaita.

Teidän pitäisi olla paitsi innokkaita oppimaan pappeuden opetuksenne tässä elämässä myös suhtautua myönteisesti siihen, mikä on mahdollista. Muutamat meistä saattavat ajatuksissaan rajoittaa mahdollisuuksiaan oppia sitä, mitä Herra asettaa etemme palveluksessaan.

Eräs nuori mies lähti 1840-luvun alkupuolella pienestä kylästään Walesissa, kuuli Jumalan apostoleja ja liittyi Jumalan valtakuntaan maan päällä. Hän purjehti pyhien kanssa Amerikkaan ja ajoi vankkureissa länteen tasankojen yli. Hän saapui tähän laaksoon Brigham Youngin jälkeen tulleessa ryhmässä. Hänen pappeuden palvelutyöhönsä sisältyi maatalan raivaamista ja muokkaamista.

Hän myi maatalan pilkkahintaan lähteäkseen Herran lähetysohjon nykyisen Nevadan erämaihin pitämään huolta lampaista. Sieltä hänet kutsuttiin toiseen lähetysohjon valtameren yli samaan kylään, josta hän oli lähtenyt köyhänä seuraamaan Herraa.

Kaikesta kokemastaan hän löysi keinon oppia pappeusveljiensä

kanssa. Koska hän oli rohkea lähetyssaarnaaja, hän käveli Walesissa kujaa pitkin erään miehen kesäasunnolle, joka oli toiminut neljä kertaa Englannin pääministerinä. Hän meni tarjoamaan tälle Jeesuksen Kristuksen evankeliumia.

Suurmies päästi hänet kesäasuntoonsa. Tämä mies oli valmistunut Eton Collegesta ja Oxfordin yliopistosta. Lähetyssaarnaaja puhui hänen kanssaan ihmisen alkuperästä, Jeesuksen Kristuksen keskeisestä asemasta maailmanhistoriassa ja jopa kansojen kohtalosta.

Heidän keskustelunsa päätteeksi isäntä kieltäytyi tarjouksesta mennä kasteelle. Mutta heidän erotessaan tuo yhden maailman mahtavimman imperiumin johtaja kysyi nöyrältä lähetyssaarnaajalta: ”Missä sait koulutuksesi?” Lähetyssaarnaaja vastasi: ”Jumalan pappeudessa.”

Olette kenties joskus ajatelleet, kuinka paljon parempaa elämänne olisi ollut, jos teidät olisi hyväksytty opiskelijaksi johonkin hienoon

kouluun. Rukoilen, että tulette näkemään, miten suuresti Jumala rakastaa teitä ja millaisen tilaisuuden Hän on antanut teille päästä Hänen pappeuskouluunsa.

Jos olette ahkeria ja kuuliaisia pappeudessa, yllenne tullaan vuodatamaan hengellisen tiedon aarteita. Tulette kasvamaan voimassanne vastustaa pahaa ja julistaa pelastukseen johtavaa totuutta. Tulette kokemaan iloa niiden onnesta, joita johdatatte kohti korotusta. Kodistanne tulee oppimisen paikka.

Todistan, että pappeuden avaimet on palautettu. Nuo avaimet ovat presidentti Thomas S. Monsonilla, ja hän käyttää niitä. Jumala elää ja tuntee teidät täydellisesti. Jeesus Kristus elää. Teidät valittiin kunniaan olla pyhän pappeuden haltijoita. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 107:87.
2. OL 88:119, 122.
3. Ks. OL 88:133.
4. OL 107:27.
5. OL 138:56.

Presidentti Thomas S. Monson

Pappeuden voima

Olkaamme – kelvollisia saamaan meillä olevan pappeuden jumalallinen voima. Siunatkoon se meidän elämäämme, ja käyttäkäämme sitä muiden siunaukseksi heidän elämässään.

Rukoilin ja tutkin pitkään sitä, mitä voisin sanoa tänä iltana. En halua loukata ketään. Ajattelin: ”Mitä haasteita meillä on? Minkä sellaisen kanssa olen tekemisissä joka päivä, mikä saa minut joskus itkemään pitkälle yöhön?” Ajattelin, että yrittäisin puhua tänä iltana muutamista noista haasteista. Jotkin soveltuvat nuoriin miehiin. Jotkin soveltuvat keski-ikäisiin. Jotkin soveltuvat niihin, jotka ovat vähän keski-ään yläpuolella. Emme puhu vanhuudesta.

Ja niinpä haluan yksinkertaisesti aloittaa sanomalla, että meidän on ollut hyvä olla yhdessä tänä iltana. Olemme kuulleet erinomaisia ja ajankohtaisia puheita Jumalan pappeudesta. Minä olen ylentynyt teidän kanssanne ja saanut innoitusta.

Haluan tänä iltana puhua asioista, jotka ovat viime aikoina olleet paljon mieleissäni ja joista olen tuntenut innoitusta puhua teille. Tavalla tai toisella ne kaikki liittyvät henkilökohtaiseen kelvollisuuteen, joka on vaatimuksena sen pappeuden pyhän voiman saamiseen ja käyttämiseen, joka meillä on.

Saamen aloittaa lukemalla teille Opia ja liittojen luvusta 121:

”Pappeuden oikeudet on liitetty erottamattomasti taivaan voimiin

[eikä] taivaan voimia voida hallita eikä käyttää muuten kuin vanhurskauden periaatteiden mukaan.

Että ne voidaan suoda meille, on totta; mutta kun me pyrimme peittelemään syntejämme tai tyydyttämään ylpeyttämme, turhamaista kunnianhimoamme tai hallitsemaan tai vallitsemaan tai pakottamaan ihmislasten sieluja pienimmälläkään vääryydellä, katso, taivaat vetäytyvät; Herran Henki tulee murheelliseksi, ja kun se on vetäytynyt, se on sen miehen pappeuden eli valtuuden loppu.”¹

Veljet, se on Herran ehdoton sana Hänen jumalallisesta valtuudestaan. Emme voi epäillä sitä velvollisuutta, jonka tämä asettaa meille jokaiselle, jolla on Jumalan pappeus.

Me olemme tulleet maan päälle levottomina aikoina. Ihmisten valtaosan moraalinen kompassi on vähitän siirtynyt kohtaan ”miltei kaikki käy”.

Olen elänyt kyllin kauan nähdäkseni suuren osan yhteiskunnan moraalien muuttumisesta. Siinä missä kirkon ja yhteiskunnan tasovaatimukset kerran olivat enimmäkseen yhdenmuukaisia, välillämme on nyt leveä juopa, ja se laajenee laajenemistaan.

Monet elokuvat ja televisio-ohjelmat esittävät käyttäytymistä, joka on

täysin vastoin Jumalan lakeja. Älkää altistako itseänne niistä niin usein löytyvälle vihjailulle ja suoranaistalle saastalle. Nykyajan musiikin sanotukset lankeavat suurelta osin samaan luokkaan. Rienaavaa kieltä, joka on niin yleistä ympärillänne nykyisin, ei olisi lainkaan suvaittu aivan lähimenneisyydessä. Valitettavasti Herran nimeä käytetään väärin yhä uudestaan. Muistelkaa kanssani käskyä – yhtä kymmenestä – jonka Herra ilmoitti Moosekselle Siinainvuorella: ”Älä käytä väärin Herran, Jumalasi, nimeä, sillä Herra ei jätä rankaisematta sitä, joka käyttää väärin hänen nimeään.”² Olen pahoillani siitä, että kukaan meistä joutuu kuulemaan rienaavaa kieltä, ja vetoan teihin, ettette käytä sitä. Pyydän hartaasti, ettette sano tai tee mitään sellaista, mistä ette voi olla ylpeitä.

Pysykää täysin erossa pornografiasta. Älkää salliko itsellenne sen katselua, älkää milloinkaan. Se on osoittautunut riippuvuudeksi, joka on vaikeakin vaikeampi voittaa. Vältä kää alkoholia ja tupakkaa ja kaikkia muita huumeita, jotka samoin ovat riippuvuuksia, joiden voittaminen olisi vaikeaa.

Mikä suojelee teitä ympärillänne olevalta synniltä ja pahuudelta? Väitän, että luja todistus Vapahtajastamme ja Hänen evankeliumistaan auttaa teitä pääsemään turvaan. Ellette ole lukeneet Mormonin kirjaa, lukekaa se. En pyydä nostamaan kättä. Jos luette sen rukoillen ja haluten vilpittömästi tietää totuuden, Pyhä Henki ilmoittaa teille, että se on tosi. Jos se on tosi – ja se on – niin silloin Joseph Smith oli profeetta, joka näki Isän Jumalan ja Hänen Poikansa Jeesus Kristuksen. Kirkko on tosi. Ellei teillä vielä ole todistusta näistä asioista, tehkää sen saamiseksi se, mikä on tarpeen. Teidän on välttämätöntä saada oma

todistus, sillä muiden todistukset kantavat teitä vain tiettyyn pisteeseen asti. Sitten kun olette saaneet todistuksen, se täytyy pitää elinvoimaisena ja elävänä kuuliaisuuden kautta Jumalan käskyille sekä rukoilemalla ja tutkimalla pyhiä kirjoituksia säännöllisesti. Käykää kirkossa. Te nuoret miehet, osallistukaa seminaariin tai instituuttiin, mikäli sellainen on ulottuvillanne.

Jos jotakin elämässänne on vialla, ulospääsy on teille avoinna. Lakatkaa tekemästä kaikkea sellaista, mikä on epävanhurskasta. Puhukaa piispanne kanssa. Olipa ongelma mikä tahansa, se voidaan ratkaista asianmukaisella parannuksenteolla. Te voitte tulla jälleen puhtaiksi. Herra on sanonut niistä, jotka tekevät parannuksen:

”Vaikka teidän syntinne ovat verenvuonaiset, ne tulevat valkeiksi kuin lumi”³, ”enkä minä, Herra, muista niitä enää”⁴.

Ihmiskunnan Vapahtaja on kuvannut itseään sellaiseksi, joka on maailmassa mutta ei maailmasta.⁵ Meikin voimme olla maailmassa olematta maailmasta, kun me hylkäämme väärät käsitykset ja väärät opetukset ja pysymme uskollisina sille, mitä Jumala on käsenyt.

Olen viime aikoina ajatellut paljon teitä nuoria miehiä, jotka olette naimisiinmenoiässä mutta ette ole vielä halunneet mennä naimisiin. Näen ihastuttavia nuoria naisia, jotka haluavat mennä naimisiin ja kasvattaa perheen mutta joiden mahdollisuudet ovat rajallisia, koska niin monet nuoret miehet lykkäävät naimisiinmenoa.

Tämä ei ole uusi tilanne. Kirkon aiemmat presidentit ovat puhuneet paljon tästä asiasta. Esitän teille vain yhden tai kaksi esimerkkiä heidän neuvoistaan.

Presidentti Harold B. Lee on sanonut: ”Veljet, me emme tee velvollisuuttamme pappudenhaltijoina, kun me sivuutamme avioliittoian

ja pidättäydymme kunniallisesta avioliitosta näiden suloisten naisten kanssa.”⁶

Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut näin: ”Tunnen sydämessäni myötätuntoa niitä keskuudessamme olevia – – yksinään eläviä sisaria – – kohtaan, jotka kaipaavat avioliittoa, mutta eivät tunnu voivan löytää kumppania. – – Tunnen paljon vähemmän myötätuntoa niitä nuoria miehiä kohtaan, joilla yhteiskuntamme tavan mukaan on etuoikeus olla aloitteentekijöitä näissä asioissa mutta jotka niin monissa tapauksissa eivät sitä ole.”⁷

Käsitän, että on olemassa monia syitä, miksi saatatte empiä tuon askeleen ottamista, avioliiton solmimista. Jos olette huolissanne vaimon ja perheen taloudellisesta turvaamisesta, saanen vakuuttaa teille, ettei ole mikään häpeä, jos pariskunnan täytyy pihistää kustannuksissa ja säästää. Yleensä juuri näinä haasteellisina aikoina te kasvatte yhteen, kun opitte uhraamaan ja tekemään vaikeita päätöksiä. Ehkäpä pelkäätte väärän valinnan tekemistä. Tähän sanon, että teidän pitää osoittaa uskoa. Etsikää

joku, jonka kanssa sovitte yhteen. Ymmärtäkää, että ette voi ennakoita jokaista mahdollisesti tulevaa haastetta, mutta voitte olla varmoja siitä, että miltei mikä tahansa voidaan ratkaista, jos olette neuvokkaita ja jos sitoudutte siihen, että saatte avioliitonne toimimaan.

Ehkäpä teillä on hieman liian hauskaa naimattomana, pidätte tuhlailevia lomia, ostate kalliita autoja ja leluja ja vain yleisesti nautitte huolettomasta elämästä ystävienne kanssa. Olen kohdannut teidän ryhmiänne juoksentelemassa yhdessä ympäriinsä ja myönnän, että olen ihmetellyt, miksi ette ole ulkona nuorten naisten kanssa.

Veljet, on olemassa vaihe, jossa on aika ajatella vakavasti avioliittoa ja etsiä kumppania, jonka kanssa haluatte viettää iankaikkisuuden. Jos valitsette viisaasti ja sitoudutte avioliiton onnistumiseen, tässä elämässä ei ole mitään, mikä tuottaisi teille suurempaa onnea.

Veljet, kun solmitte avioliiton, haluatte tehdä sen Herran huoneessa. Teille, joilla on pappuus, ei pitäisi olla mitään muuta vaihtoehtoa. Varokaa,

ettette tuhoa kelvollisuuttanne solmia avioliitto siten. Te voitte pitää seurustelunne sopivissa rajoissa samalla kun teillä yhä on suurenmoisen hauskaa.

Nyt, veljet, siirryn toiseen aiheeseen, josta tunnen innoitusta puhua teille. Siitä pitäen kun minut kolme vuotta sitten hyväksyttiin kirkon presidentiksi, uskoakseni murheellisin ja masentavin tehtävä, joka minulla on joka viikko, on sinetöimisen peruutusten käsitteleminen. Jokaista on edeltänyt riemukas vihkiminen Herran huoneessa, jossa rakastava pari aloitti uuden yhteisen elämän ja odotti innolla lopun iankaikkisuuden viettämistä toistensa kanssa. Ja sitten kuukaudet ja vuodet vierivät ja syystä tai toisesta rakkaus kuolee. Se voi johtua taloudellisista ongelmista, kommunikoinnin puutteesta, itsehillinnän puutteesta, puolison sukulaisten asioihin puuttumisesta, syntiin kietoutumisesta. Mahdollisia syitä on monia. Useimmissa tapauksissa niiden ei tarvitse johtaa avioeroon.

Valtaosa sinetöimisen peruutuspyynnöistä tulee sellaisilta naisilta, jotka ovat epätoivoisesti yrittäneet saada avioliiton onnistumaan mutta jotka eivät loppujen lopuksikaan ole kyenneet voittamaan ongelmia.

Valitkaa kumppani huolella ja rukoillen, ja kun olette naimisissa,

olkaa palavan uskollisia toisillenne. Korvaamaton neuvo tulee pienestä kehystetystä laatasta, jonka kerran näin erään sedän ja tädin kodissa. Siinä luki: ”Valitse rakkaasi, rakasta valintaasi.” Noissa muutamassa sanassa on suuri viisaus. Sitoutuminen on avioliitossa ehdottoman välttämätöntä.

Vaimonne on vertaisenne. Avioliitossa kumpainkaan osapuoli ei ole toista parempi eikä huonompi. Te kuljette rinnakkain Jumalan poikana ja tyttärenä. Häntä ei saa halventaa eikä loukata vaan häntä tulee kunnioittaa ja rakastaa. Presidentti Gordon B. Hinckley on sanonut: ”Jokainen tämän kirkon mies, joka – – vallitsee [vaimoaan] vääryydellä, on kelvoton pappeuteen. Vaikka hänet on kenties asetettu, taivaat vetäytyvät pois, Herran Henki tulee murheelliseksi, ja siihen päättyy tämän miehen pappeuden valtuus.”⁸

Presidentti Howard W. Hunter on sanonut avioliitosta näin: ”Onnellisessa ja onnistuneessa avioliitossa ei ole yleensä niinkään kyse siitä, että menee naimisiin oikean henkilön kanssa, vaan että *on* oikea henkilö.” Pidän tuosta. ”Tietoinen pyrkimys tehdä oma osansa täysin on suurin onnistumiseen vaikuttava tekijä.”⁹

Monta vuotta sitten siinä seurakunnassa, jota johdin piispana, oli pariskunta, jolla oli usein hyvin vakavia,

kiivaita riitoja. Tarkoitan todellisia erimielisyyksiä. Kumpainkin oli varma omasta kannastaan. Kumpainkaan ei antanut periksi toiselle. Kun he eivät riidelleet, heillä oli, kuten minä sitä kutsuisin, kiusallinen aselepo.

Eräänä aamuna kello 2 sain pariskunnalta puhelun. He halusivat puhua kanssani, ja he halusivat puhua juuri silloin. Raahauduin vuoteesta, puukeuduin ja menin heidän kotiinsa. He istuivat huoneen vastakkaisilla puolilla puhumatta toisilleen. Vaimo kommunikoi aviomiehensä kanssa puhumalla minulle. Aviomies vastasi sitten vaimolleen puhumalla minulle. Ajattelin: ”Kuinka kummassa voimme saada tämän parin yhteen?”

Rukoilin innoitusta, ja minulle tuli ajatus esittää heille eräs kysymys. Sanoin: ”Milloin viimeksi olette olleet temppelessä todistamassa temppelesinetöimistä?” He myönsivät, että siitä oli kulunut hyvin kauan aikaa. He olivat muutoin kelvollisia ihmisiä, joilla oli temppelesuositus ja jotka kävivät temppelessä ja tekivät toimitustyötä muiden puolesta.

Sanoin heille: ”Tuletteko kanssani temppeleihin keskiviikkoamuna kello 8? Menemme siellä sinetöimitukseen.”

Yhteen ääneen he kysyivät: ”Keiden sinetöimiseen?”

Vastasin: ”En tiedä. Keiden tahansa, jotka silloin menevät naimisiin.”

Seuraavana keskiviikkona tapasimme Suolajärven temppelessä sovittuna aikana. Menimme kolmistaan yhteen kauniista sinetöimishuoneista tuntematta huoneesta ainuttakaan sielua, lukuun ottamatta vanhin ElRay L. Christiansenia, silloista kahdentoista koorumin apulaista (siihen aikaan oli sellainen johtavan auktoriteetin virka). Sinä aamuna vanhin Christiansenin oli määrä toimittaa siinä huoneessa sinetöimisseremonia erälle morsiamelle ja sulhaselle. Morsian ja hänen perheensä varmaankin ajattelivat: ”Noiden täytyy olla sulhasen ystäviä”, ja sulhasen perhe ajatteli: ”Noiden täytyy olla morsiamen ystäviä.” Pariskuntani istui yli puolen metrin etäisyydellä toisistaan pienellä penkillä.

Vanhin Christiansen aloitti antamalla vihittäväälle parille neuvoja, ja hän teki sen kauniisti. Hän mainitsi, että aviomiehen tulee rakastaa vaimoan, että hänen tulee kohdella tätä kunnioittavasti ja kohteliaasti – arvostaen vaimoan kodin sydämenä. Sitten hän puhui morsiamelle siitä, että tämän tuli kunnioittaa aviomiestänsä kodin päänä ja tukea häntä kaikin tavoin.

Huomasin, että kun vanhin Christiansen puhui morsiamelle ja sulhaselle, pariskuntani siirtyi hieman lähemmäksi toisiaan. Pian he istuivat aivan toistensa vieressä. Minusta oli erityisen mieluisaa, että he olivat kumpainenkin siirtyneet suunnilleen samaa vauhtia. Seremonian lopussa pariskuntani istui yhtä lähellä toisiaan kuin jos *he* olisivat olleet vastanaineita. Kumpainenkin hymyili.

Lähdimme temppeleistä sinä päivänä, eikä kukaan koskaan saanut tietää, keitä me olimme tai miksi olimme tulleet, mutta ystäväni pitivät toisiaan kädestä, kun he kävelivät ulos etuovesta. Heidän erimielisyytensä oli

pantu syrjään. Minun ei ollut tarvinnut sanoa sanaakaan. Ymmärrättehän: he muistivat oman häääpäivänsä ja Jumalan huoneessa tekemänsä liitot. He sitoutuivat aloittamaan uudestaan ja yrittämään tästä lähtien lujemmin.

Jos jollakulla teistä on vaikeuksia avioliitossanne, kehotan teitä tekemään kaiken voitavanne tehdäkseen mitkä tahansa välttämättömät korjaukset, jotta voisitte olla yhtä onnellisia kuin olitte avioliitonne alussa. Me, jotka solmimme avioliiton Herran huoneessa, teemme sen ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi, ja sitten meidän on ponnisteltava kylliksi, jotta se toteutuu. Käsitän, että on tilanteita, joissa avioliittoa ei voida pelastaa, mutta olen voimakkaasti sitä mieltä, että useimmiten ne voidaan ja ne tulisi pelastaa. Älkää antako avioliitonne päästä siihen pisteeseen, että se on vaarassa.

Presidentti Hinckley opetti, että meidän jokaisen, jolla on Jumalan pappeus, tulee harjoittaa itsekuria, niin että pysymme maailman tapojen yläpuolella. On välttämätöntä, että olemme kunniallisia ja kunnollisia miehiä. Tekojemme täytyy olla moitteettomia.

Puhumamme sanat, se kuinka kohtelemme muita ja kuinka elämme elämäämme, vaikuttavat kaikki tehokkuuteemme miehinä ja poikina, joilla on pappeus.

Pappeuden lahja on korvaamaton. Siihen sisältyy valtuus toimia Jumalan palvelijoina, voidella ja siunata sairaita, siunata perhettämme ja siunata myös muita. Sen valtuus voi yltää kuoleman verhon tuolle puolen iankaikkisuuksiin. Sen vertaista ei ole missään koko tässä maailmassa. Varjelkaa sitä, vaalikaak sitä, eläkää sen arvoisesti.¹⁰

Rakkaat veljeni, vanhurskaus johdattakoon jokaista askeltamme, kun matkaamme läpi elämän. Olkaamme nyt ja aina kelvollisia saamaan meillä olevan pappeuden jumalallinen voima. Siunatkoon se meidän elämäämme, ja käyttäkäämme sitä muiden siunaukseksi heidän elämässään, kuten teki Hän, joka eli ja kuoli meidän tähtemme – Jeesus Kristus, Herramme ja Vapahtajamme. Tätä rukoilen Hänen pyhässä nimessään. Aamen. ■

VIITTEET

1. OL 121:36–37.
2. 2. Moos. 20:7.
3. Jes. 1:18.
4. OL 58:42.
5. Ks. Joh. 17:14; OL 49:5.
6. Artikkelissa ”Presidentti Harold B. Leen päättäjaisanat”, *Konferenssiraaportit 1973–1975*, 1979, s. 74.
7. ”Minkä siis Jumala on yhdistänyt”, *Valkeus*, heinäkuu 1991, s. 68.
8. ”Henkilökohtainen kelvollisuus käyttää pappeutta”, *Liahona*, heinäkuu 2002, s. 60.
9. Julkaisussa *Kirkon presidentit*, opettajan kirja, 2007, s. 198.
10. Ks. ”Henkilökohtainen kelvollisuus käyttää pappeutta”, s. 58–61.

Presidentti Dieter F. Uchtdorf

toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Odotusta Damaskoksen tiellä

Ne, jotka pyrkivät uutterasti oppimaan Kristuksesta, tulevat lopulta tuntemaan Hänet.

Yksi maailmanhistorian merkittävimmistä tapauksista tapahtui Damaskoksen tiellä. Tunnette hyvin kertomuksen Saulista, nuoresta miehestä, joka ”tahtoi tuhota seurakunnan. Hän kulki talosta taloon – ja toimitti [pyhät] vankilaan.”¹ Saul oli niin vihamielinen, että monet varhaisen kirkon jäsenet pakenivat Jerusalemissa toivoen välttyvänsä hänen vihaltaan.

Saul ajoi heitä takaa. Mutta kun hän oli ”jo lähellä Damaskosta, taivaasta leimahti yhtäkkiä valo hänen ympärilleen.

Hän kaatui maahan ja kuuli äänen sanovan: ’Saul, Saul, miksi vainoat minua?’²

Tämä käänntekevä hetki muutti Saulin iäksi. Itse asiassa se muutti maailman.

Tiedämme, että tämänkaltaisia ilmestyksiä tapahtuu. Itse asiassa todistamme, että vuonna 1820 samanlaisen jumalallisen kokemuksen sai poika nimeltä Joseph Smith. Me todistamme selkeästi ja varmasti, että taivaat ovat jälleen avoinna ja että Jumala puhuu profeetoilleen ja apostoleilleen. Jumala

kuulee lastensa rukoukset ja vastaa niihin.

Silti on joitakuuta, joista tuntuu, että elleivät he saa samanlaista kokemusta kuin Saul tai Joseph Smith, he eivät voi uskoa. He seisovat kasteen vesien äärellä mutta eivät astu veteen. He odottavat todistuksen kynnyksellä, mutta eivät saa myönnettyksi totuutta. Sen sijaan että ottaisivat pieniä uskon askelia opetuslapsuuden tiellä, he haluavat, että jokin dramaattinen tapahtuma pakottaa heidät uskomaan.

He kuluttavat päivänsä odotellen Damaskoksen tiellä.

Usko tulee askel kerrallaan

Eräs hyvä sisar oli ollut koko ikänsä uskollinen kirkon jäsen. Mutta hänellä oli henkilökohtainen murheenaihe. Vuosia sitten hänen tyttärensä oli kuollut lyhyen sairauden jälkeen, ja tämän murhenäytelmän haavat ahdistivat häntä yhä. Hän tuskaili niiden syvällisten kysymysten edessä, joita tällaisessa tilanteessa herää. Hän myönsi suoraan, ettei hänen todistuksensa ollut enää entisen kaltainen. Hänestä tuntui, että elleivät taivaat avautuisi hänelle, hän

ei pystyisi koskaan enää uskomaan.

Niinpä hän jäi odottamaan.

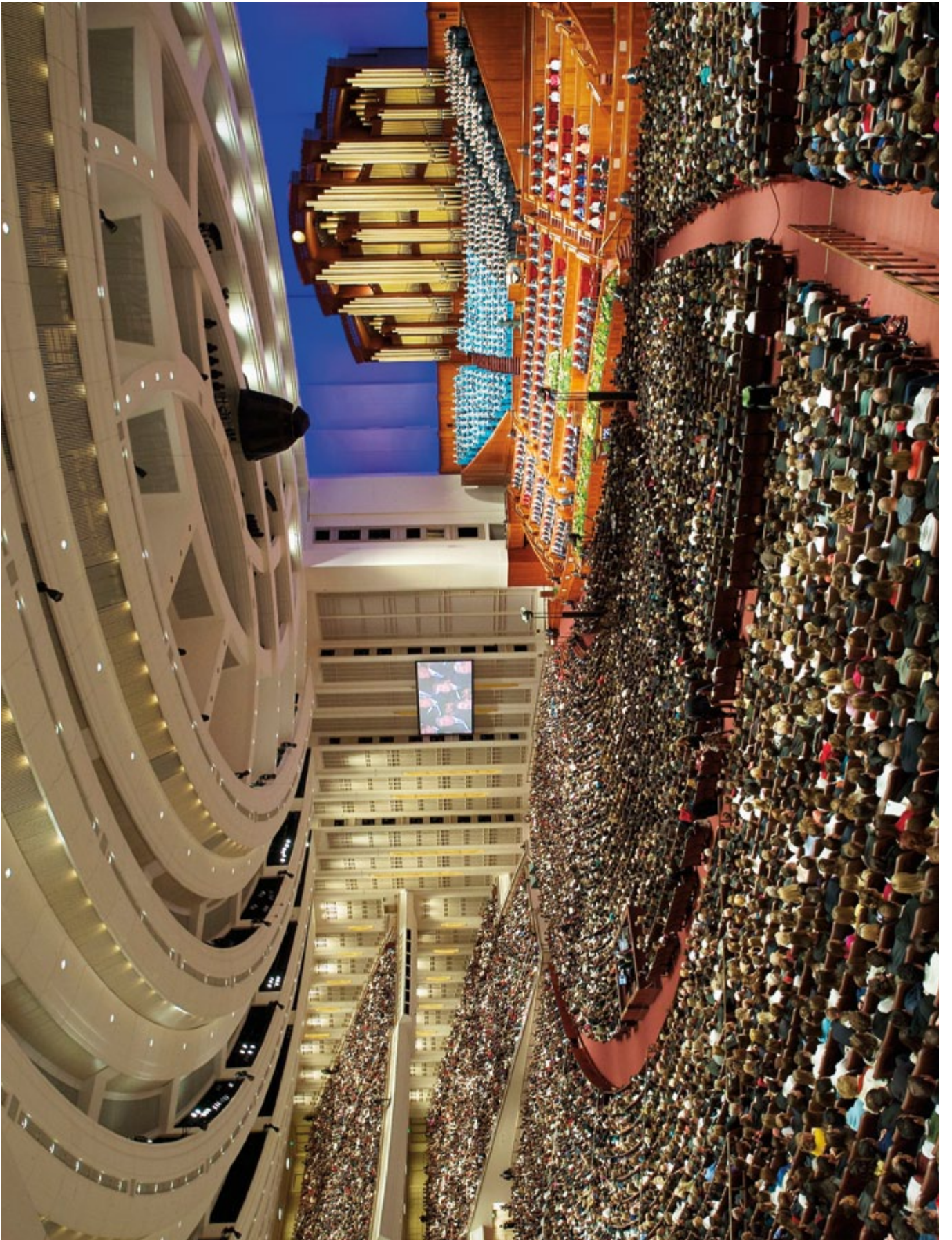
On monia muitakin, jotka eri syistä jäävät Damaskoksen tielle odottamaan. He lykkäävät täyttä opetuslapsen sitoutumista. He toivovat saavansa pappouden mutta epäröivät elää siten, että olisivat kelvollisia saamaan sen etuoikeuden. He haluavat mennä temppeleihin mutta lykkäävät lopullista uskon osoittamista eivätkä tule kelvollisiksi. He jäävät odottamaan sitä, että Kristus annettaisiin heille kuin Carl Blochin suurenmoinen maalaus, jotta kaikki heidän epäilyksensä ja pelkonsa haihtuisivat yhdellä kertaa.

Totuus on, että ne, jotka pyrkivät uutterasti oppimaan Kristuksesta, tulevat lopulta tuntemaan Hänet. He saavat omakohtaisen jumalallisen ymmärryksen Mestarista, vaikka useimmiten tämä ymmärrys tulee palapelin muodossa – pala kerrallaan. Mitään yksittäistä palaa ei ehkä sinällään ole helppo tunnistaa – ei ehkä ole selvää, kuinka se liittyy kokonaisuuteen. Jokainen pala auttaa meitä näkemään kokonaisuuden hieman selvemmin. Lopulta kun riittävä määrä palasia on saatu paikoilleen, me tunnistamme kokonaisuuden suuren kauneuden. Kun sitten katsomme taaksepäin kokemaamme, huomaamme, että Vapahtaja on tosiaan tullut vierellemme – ei yhtäkkiä, vaan hiljaa, lempeästi, miltei huomaamatta.

Tämän me voimme kokea, jos kuljemme eteenpäin uskossa emmekä odota liian kauan Damaskoksen tiellä.

Kuunnelkaa ja ottakaa varteen

Todistan teille, että meidän taivaallinen Isämme rakastaa lapsiaan. Hän rakastaa meitä. Hän rakastaa sinua. Tarvittaessa Herra jopa kantaa teidät yli esteiden, kun särkynein sydämin ja murtunein mielin etsitte Hänen rauhaansa. Hän puhuu meille usein

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon johtavat auktoriteetit

Huhtikuu 2011

ENSIMMÄINEN PRESIDENTTIKUNTA

Henry B. Eyring
ensimmäinen neuvonantaja

Thomas S. Monson
presidentti

Dieter F. Uchtdorf
toinen neuvonantaja

KAHDENTOISTA APOSTOLIN KOORUMI

Boyd K. Packer

L. Tom Perry

Russell M. Nelson

Dallin H. Oaks

M. Russell Ballard

Richard G. Scott

Robert D. Hales

Jeffrey R. Holland

David A. Bednar

Quentin L. Cook

D. Todd Christofferson

Neil L. Andersen

SEITSEMÄNKYMMENEN KOORUMIEN JOHTOKUNTA

Ronald A. Rasband

Claudio R. M. Costa

Steven E. Snow

Walter F. González

L. Whitney Clayton

Joy E. Jensen

Donald L. Hallstrom

SEITSEMÄNKYMMENEN ENSIMMÄINEN KOORUMI

(aakkosjärjestyksessä)

Marcos A. Ajukkahis

José L. Alonso

Carlos H. Amado

Ian S. Arden

Mervyn B. Arnold

David S. Baxter

Shayne M. Bowen

Gérald Cossé

Yoon Hwan Choi

Craig C. Christensen

Don R. Clarke

Gary J. Coleman

Carl B. Cook

Lawrence E. Conbridge

LeGrand R. Curtis Jr.

Benjamin De Hoyos

John B. Dickson

Kevin R. Durcan

David F. Evans

Enrique R. Falabella

Eduardo Gavarret

Carlos A. Goady

Christíofel Golden Jr.

Gerrit W. Gong

C. Scott Grow

James J. Hamula

Keith K. Hilbig

Richard G. Hinckley

Martin K. Jensen

Daniel L. Johnson

Paul V. Johnson

Patrick Kearon

Yoshitshiko Kikuchi

Paul E. Koelliker

Erich W. Kopischke

Richard J. Maynes

Marcus B. Nash

Brent H. Nielson

Allan F. Pucker

Kevin W. Pearson

Anthony D. Perkins

Paul B. Pieper

Rafael E. Pino

Bruce D. Porter

Carl B. Pratt

Dale G. Renlund

Michael T. Ringwood

Lynn G. Robbins

Cecil O. Samuelson Jr.

Joseph W. Sisti

Jano Mazzagrandi

Wilford W. Andersen

Koichi Aoyagi

Randall K. Bennett

Tad R. Callister

Craig A. Condon

Bruce A. Carlson

J. Denn Cornish

Keith R. Edwards

Stanley G. Ellis

Bradley D. Foster

Larry W. Gibbons

O. Vincent Hobeck

Won Yang Ko

Larry R. Lawrence

Pe G. Mahn

James B. Marino

James B. Marino

Gregory A. Schwitzer

Lowell M. Snow

Paul K. Sybrowsky

Ulysses Soares

William R. Walker

E. Michael Watson

Kazuhiko Yamashita

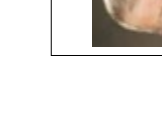
Jorge F. Zaballés

Claudio D. Zúric

Francisco J. Vinas

Richard C. Edgley
ensimmäinen
neuvonantaja

H. David Burton
toivova jäsien

Keith B. McMullin
toinen neuvonantaja

JOHTAVA PIISPAKUNTA

SEITSEMÄNKYMMENEN TOINEN KOORUMI

(aakkosjärjestyksessä)

Paul K. Sybrowsky

Kent D. Watson

Gregory A. Schwitzer

James B. Marino

Lowell M. Snow

Larry R. Lawrence

Pe G. Mahn

O. Vincent Hobeck

James B. Marino

Paul K. Sybrowsky

Kent D. Watson

Gregory A. Schwitzer

James B. Marino

Lowell M. Snow

**Samaan kansaan kuuluvat
pyhät (ks. Ef. 2:19) kautta
maailman kokoontumassa
kirkon 181. vuosikonferenssiin.
Kuvassa myötöpäivään ylhäältä
vasemmalta on myöhempien
aikojen pyhiä Lusakassa Sam-
biassa, Kiovassa Ukrainassa, St.
Catherinessa Jamaikalla, São
Paulossa Brasiliassa, Odento-
nissa Marylandissa Yhdysval-
loissa, Dortmundissa Saksassa
ja Coimbrassa Portugalissa.**

tavoilla, jotka voimme kuulla vain sydämellämme. Jotta kuulisimme Hänen äänensä paremmin, olisi viisasta vähentää maailmallisen melun määrää elämässämme. Mikäli jätämme Hengen kuiskaukset huomiotta tai torjumme ne – olipa syy mikä tahansa – ne käyvät huomaamattomammiksi, kunnes emme enää lainkaan kuule niitä. Oppikaamme kuuntelemaan Hengen kuiskauksia ja olkaamme sitten innokkaita ottamaan ne varteen.

Rakas profeettamme Thomas S. Monson on esimerkkinä tässä asiassa. On lukuisia kertomuksia siitä, kuinka hän on ottanut huomioon Hengen kuiskaukset. Vanhin Jeffrey R. Holland on esittänyt sellaisen esimerkin:

Kerran kun presidentti Monson oli hoitamassa kirkon tehtävää Louisianassa, eräs vaarnanjohtaja kysyi häneltä, olisiko hänellä aikaa käydä tapaamassa kymmenvuotiaasta Christal-tyttöä, jonka syöpä oli loppuvaiheessa. Christalin perhe oli rukoillut, että presidentti Monson tulisi. Mutta heidän kotinsa oli kaukana, ja aikataulu oli niin tiivis, ettei siihen ollut aikaa. Niinpä presidentti Monson sen sijaan pyysi, että ne, jotka pitäisivät vaarnakonferenssissa rukouksen, muistaisivat rukouksissaan Christalia. Varmaankin

Herra ja perhe ymmärtäisivät.

Kun presidentti Monson konferenssin lauantai kokouksessa nousi puhumaan, Henki kuiskasi: ”Sallikaa lasten tulla minun luokseni, älkää estäkö heitä. Heidän kaltaistensa on Jumalan valtakunta.”³

”Hänen muistiinpanonsa kävivät hämäräksi. Hän yritti noudattaa kokouksen suunniteltua teemaa, mutta [pienen tytön] nimi ja kuva eivät väistyneet hänen mielestään.”⁴

Presidentti Monson kuunteli Henkeä ja järjesti aikataulunsa uudelleen. Varhain seuraavana aamuna hän jätti ne yhdeksänkymmentäyhdeksän ja matkusti monien kilometrien päähän päästäkseen sen yhden luo, tämän vuoteen vierelle.

Siellä hän ”katsoi lasta, joka oli liian sairas nousemaan vuoteesta ja liian heikko puhuakseen. Hänen sairautensa oli tehnyt hänet nyt sokeaksi. Syvästi näkemänsä ja – Herran Hengen liikuttamana veli Monson – otti lapsen hennon käden omaansa. ’Christal’, hän kuiskasi, ’olen tässä.’

Suurin ponnistuksin tämä sai kuiskatuksi: ”Veli Monson, minä tiesin, että sinä tulisit.”⁵

Rakkaat veljeni ja sisareni, pyrkikäämme olemaan niiden joukossa, joiden Herra voi luottaa kuulevan Hänen

kuiskauksensa ja vastaavan kuten Saul vastasi, kun tämä oli *omalla* Damaskoksen tiellään: ”Herra, mitä sinä tahdot minun tekevän?”⁶

Palvelkaa

Toinen syy siihen, miksi emme joskus tunnista Herran ääntä elämässämme, on se, että Hengen ilmoitukset eivät ehkä tule suoraan meille vastauksena rukouksiimme.

Kun pyrimme saamaan vastauksia kysymyksiin ja huolenaiheisiin omassa elämässämme, meidän taivaallinen Isämme odottaa meidän ensin tutkivan asiaa ja sitten rukoilevan johdattua. Meidän taivaallinen Isämme on vakuuttanut meille, että Hän kuulee rukouksemme ja vastaa niihin. Vastaus saattaa tulla luotettujen ystävien ja perheenjäsenten äänellä ja viisaudella, pyhien kirjoitusten ja profeettojen sanojen välityksellä.

Kokemukseni mukaan jotkin saamistamme voimallisimmista kuiskauksista ovat paitsi meidän omaksi hyväksemme myös muiden hyväksi. Jos ajattelemme vain itseämme, meiltä saattaa jäädä huomaamatta joitakin voimallisimpia hengellisiä kokemuksia ja syvällisimpiä ilmoituksia elämässämme.

Presidentti Spencer W. Kimball opetti tätä ajatusta sanoessaan: ”Jumala huomaa meidät, ja Hän valvoo meitä. Mutta tavallisesti Hän täyttää tarpeemme jonkun toisen henkilön välityksellä. Siksi on tärkeää, että me palvelemme toinen toistamme.”⁷ Veljet ja sisaret, meillä jokaisella on liitonalainen vastuu olla herkkiä muiden tarpeille ja palvelu, kuten Vapahtaja palveli, auttaaksemme, siunataksemme ja ylentääksemme lähipiirissämme olevia.

Usein vastaus rukoukseemme ei tule ollessamme polvillamme vaan ollessamme pystyssä palvelemissa

elokuvia tai säätä – ja pyrimme kertomaan uskonnollisista kokemuksista, joita meillä perheenä oli viikonlopun aikana ollut – esimerkiksi mitä joku nuori puhuja oli sanonut *Nuorten voimaksi* -kirjaseen tasovaatimuksista tai kuinka meitä olivat koskettaneet sellaisen nuoren miehen sanat, joka oli lähdössä lähetystyöhön, tai kuinka evankeliumi ja kirkko olivat auttaneet meitä perheenä voittamaan jonkin tietyn haasteen, joka meillä oli. Yritimme välttää saarnaamista tai määräilyä. Vaimoni Harriet osasi aina parhaiten keksiä jotakin innoittavaa, kohottavaa tai huvittavaa kerrottavaa. Tämä johti usein syvällisempiin keskusteluihin. Sinänsä mielenkiintoista oli se, että aina kun puhuimme ystävien kanssa elämän haasteista selviytymisestä, kuulumme usein kommentin: ”Teille se on helppoa; teillähän on se teidän kirkko.”

Kun meillä on niin monia yhteisöllisen median mahdollisuuksia ja käytettävissämme suuri määrä enemmän tai vähemmän hyödyllisiä laitteita, evankeliumin hyvästä uutisesta kertominen on helpompaa ja vaikutukset ulottuvat paljon laajemmalle kuin koskaan aikaisemmin. Itse asiassa melkein pelkään, että jotkut kuuntelijat ovat jo lähettäneet tekstiviestejä kuten: ”Hän on puhunut jo 10 minuuttia eikä vielä kukaan mitään lentämiseen liittyvää vertausta!” Rakkaat nuoret ystäväni, ehkäpä Herran kehoitukseen avata suunne⁹ saattaisi nykyään sisältyä myös ”käyttäkää käsiänne” kirjoittaaksenne blogissa ja tekstiviesteissä evankeliumista koko maailmalle! Mutta muistattehan, että kaikki oikeaan aikaan ja oikeassa paikassa.

Veljet ja sisaret, nykyajan tekniikan siunausten ansiosta voimme ilmaista kiitollisuutta ja iloa Jumalan suurenmoisesta suunnitelmasta lapsiaan varten siten, että se kuullaan paitsi

Herraa ja palvelemissa lähipiirisämme olevia. Epäitsekkäät palvelun ja pyhittäytymisen teot jalostavat henkeämme, poistavat suomet hengellisistä silmistämme ja avaavat taivaan ikkunat. Kun meistä tulee vastaus jonkun rukoukseen, löydämme usein vastauksen omaankin rukoukseemme.

Kertokaa evankeliumista

On hetkiä, jolloin Herra ilmoittaa meille asioita, jotka on tarkoitettu vain meille. Siitä huolimatta on monia, monia tilanteita, jolloin Hän antaa todistuksen totuudesta niille, jotka todistavat muille ihmisille. Näin on ollut jokaisen profeetan kohdalla Aadamin ajoista asti. Edelleen Herra odottaa kirkkonsa jäsenten avaavan

suunsa aina ja julistavan Hänen evankeliumiaan riemun äänellä.⁸

Se ei ole aina helppoa. Jotkut mieluummin kiskoisivat käsikärryä vaikka yli preerian kuin ryhtyisivät puhumaan uskosta ja uskonnosta ystävilleen ja työtovereilleen. He kantavat huolta siitä, millaisina heitä pidettäisiin tai kuinka se saattaisi vahingoittaa heidän suhdettaan. Niin ei tarvitse olla, koska meillä on kerrottavana hyvä sanoma ja meillä on ilosanoma.

Vuosia sitten perheemme asui ja työskenteli sellaisten ihmisten keskuudessa, jotka lähes poikkeuksetta eivät olleet uskoamme. Kun he kysyivät meiltä, kuinka viikonloppumme oli sujunut, yritimme välttää tavanomaisia aiheita – kuten urheilutapahtumia,

työympäristössämme myös ympäri maailman. Joskus todistuksen yksittäinen ilmaus voi panna liikkeelle tapahtumia, jotka vaikuttavat jonkun elämään iankaikkisesti.

Tehokkain tapa julistaa evankeliumia on esimerkin avulla. Jos me elämme uskonkäsitystemme mukaan, ihmiset kyllä huomaavat. Jos Jeesuksen Kristuksen kasvopiirteet loistavat elämässämme¹⁰, jos olemme iloisia ja

rauhassa maailman kanssa, ihmiset haluavat tietää syyn siihen. Yksi suurimmista saarnoista, mitä on koskaan lausuttu lähetystyöstä, on tämä Fransiskus Assisilaisen lausumana pidetty yksinkertainen ajatus: ”Julista evankeliumia kaikkina aikoina, ja mikäli tarpeen, käytä sanoja.”¹¹ Tähän on mahdollisuuksia kaikkialla ympärillämme. Älkää hukatko niitä odottamalla liian pitkään Damaskoksen tiellä.

São Paulo, Brasilia

Meidän Damaskoksen tiemme

Todistan, että Herra puhuu profeetoilleen ja apostoleilleen meidän aikanamme. Hän puhuu myös kaikille niille, jotka tulevat Hänen luokseen vilpittömin sydämin ja vakain aikein.¹²

Älkää epäilkö. Muistakaa: ”Autuaita ne, jotka uskovat, vaikka eivät näe.”¹³ Jumala rakastaa teitä. Hän kuulee rukouksenne. Hän puhuu lapsilleen ja tarjoaa lohtua, rauhaa ja ymmärrystä niille, jotka etsivät Häntä ja kunnioittavat Häntä kulkemalla Hänen tietään. Lausun pyhän todistukseni siitä, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkko on kurssissa. Meillä on elävä profeetta. Tätä kirkkoa johtaa Hän, jonka nimeä me edustamme, nimittäin Vapahtaja Jeesus Kristus.

Veljet ja sisaret, rakkaat ystävät, älkäämme odottako liian pitkään *omalla* Damaskoksen tiellämme. Kulkekaamme sen sijaan rohkeasti eteenpäin uskoen, toivoen ja rakkautta osoittaen, niin meitä siunataan sillä valolla, jota me kaikki etsimme todellisen opetuslapsuuden tiellä. Tätä rukoilen ja jätän teille siunaukseni ja rakkauteni Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ap. t. 8:3.
2. Ap. t. 9:3–4.
3. Mark. 10:14.
4. Ks. Jeffrey R. Holland, ”Presidentti Thomas S. Monson: ’aina Herran asialla’”, *Valkeus*, marraskuu 1986, s. 20.
5. ”Presidentti Thomas S. Monson: ’aina Herran asialla’”, s. 20.
6. Ap. t. 9:6, ks. englanninkielinen kuningas Jaakon raamatunkäännös.
7. *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 88.
8. Ks. OL 28:16.
9. Ks. OL 60:2.
10. Ks. Alma 5:14.
11. Julkaisussa William Fay ja Linda Evans Shepherd, *Share Jesus without Fear*, 1999, s. 22.
12. Ks. Moroni 10:3–5.
13. Joh. 20:29.

Vanhin Paul V. Johnson
seitsemänkymmenen koorumista

Meille antaa riemuvoiton Hän, joka on meitä rakastanut

Näiden koettelemusten tarkoituksena ei ole vain koetella meitä. Ne ovat ratkaisevan tärkeitä tullaksemme osallisiksi jumalallisesta luonnosta.

Elämään maan päällä sisältyy koetuksia, koettelemuksia ja kärsimyksiä, ja jotkin elämässä kohtaamistamme koettelemuksista voivat olla äärimmäisen tuskallisia. Olipa kyse sairaudesta, pettämisestä, kiusauksista, rakkaan ihmisen menettämisestä, luonnonkatastrofeista tai jostakin muusta koettelemuksesta, kärsimys kuuluu kuolevaisuuden kokemuksiimme. Monet ovat mietineet, miksi meidän on kohdattava vaikeita haasteita. Me tiedämme, että yksi syy on uskomme koetteleminen, jotta nähtäisiin, teemmekö me kaiken sen, mitä Herra on käskenyt.¹ Onneksi tämä elämä maan päällä on täydellinen paikka kohdata näitä koetuksia – ja selviytyä niistä.²

Mutta näiden koettelemusten tarkoituksena ei ole vain koetella meitä. Ne ovat ratkaisevan tärkeitä tullaksemme osallisiksi jumalallisesta luonnosta.³ Jos me suhtaudumme näihin ahdinkoihin oikealla tavalla, ne pyhitetään hyväksemme.⁴

Vanhin Orson F. Whitney on sanonut: ”Mikään kärsimämme tuska, mikään kokemamme koettelemus ei mene hukkaan. – – Kaikki, mitä kärsimme, ja kaikki, mitä kestäimme, etenkin kun kestäimme kärsivällisesti, vahvistaa luonnettamme, puhdistaa sydäntämme, avartaa sieluamme ja tekee meistä herkempiä ja armeliaampia. – – Juuri surun ja kärsimyksen, vaivan ja vaikeuksien kautta me saamme koulutusta, jota tulimme tänne hankkimaan.”⁵

Äskettäin eräällä yhdeksänvuotiaalla pojalla todettiin harvinainen luusyöpä. Lääkäri selitti diagnoosin ja hoidon, johon kuului kuukausia kemoterapiaa ja suuria leikkauksia. Lääkäri sanoi, että se olisi hyvin vaikeaa aikaa pojalle ja hänen perheelleen, mutta lisäsi sitten: ”Minulta kysytään: ’Olenko samanlainen, kun tämä on ohi?’ Sanon heille: ’Ei, et ole samanlainen. Tulet olemaan hyvin paljon vahvempi. Tulet olemaan suurenmoinen!’”

Toisinaan voi vaikuttaa siltä, että koettelemuksemme keskittyvät niihin elämämme osa-alueisiin ja niihin sielumme osiin, joiden kohdalla meillä tuntuu olevan vähiten kykyä selviytyä. Koska näiden haasteiden tarkoituksena on saada aikaan henkilökohtaista kasvua, ei pitäisi olla mikään yllätys, että koettelemukset voivat olla hyvin henkilökohtaisia – miltei laserohjattuja erityisiin tarpeisiimme tai heikkouksiimme. Eikä ketään ole vapautettu niistä, ei etenkin pyhiä, jotka pyrkivät tekemään sitä, mikä on oikein. Jotkut kuuliaiset pyhät saattavat kysyä: ”Miksi minä? Minä yritän olla hyvä! Miksi Herra sallii tämän tapahtua?” Ahdingon ahjo auttaa puhdistamaan jopa parhaimmatkin pyhät polttamalla pois kuonan heidän elämästään ja jättämällä jäljelle puhdasta kultaa.⁶ Jopa rikkainkin malmi tarvitsee jalostamista epäpuhtauksien poistamiseksi. Ei riitä, että on hyvä. Me haluamme tulla Vapahtajan kaltaisiksi, joka oppi kärsiessään ”kaikenlaisia kipuja ja ahdinkoja ja koetuksia”⁷.

Loganin kanjonissa oleva Crimson Trail on yksi mieluisimmista patikointireiteistäni. Pääosa reitistä kiemurtelee korkeiden kalkkikivikallioiden laella ja tarjoaa kauniita näkymiä kanjoniin ja alhaalla olevaan laaksoon. Kallioiden laelle ei ole kuitenkaan helppoa päästä. Polku sinne on jatkuvaa kiipeämistä, ja juuri ennen kuin kiipeilijä pääsee laelle, hän kohtaa polun jyrkimmän kohdan ja kalliot peittävät näkymät kanjoniin. Viimeinen ponnistus maksaa kuitenkin vaivan, sillä kun kiipeilijä pääsee ylhäälle, näkymät ovat henkeäsalpaavat. Ainoa keino nähdä ne on kiivetä ylös.

Eräs pyhien kirjoitusten ja elämän antama kaava osoittaa, että synkimät, vaarallisimmat koetukset tulevat monesti juuri ennen merkittäviä tapahtumia ja valtavaa kasvua. ”Paljon

ahdingon jälkeen tulevat siunaukset.”⁸ Israelin lapset olivat ansassa Kaislameren rannalla ennen kuin meri jakautui.⁹ Nefi kohtasi vaaroja, veljiensä vihaa ja monia epäonnistumisia ennen kuin hän kykeni saamaan haltuunsa pronssilevyt.¹⁰ Joseph Smithin valtasi pahan voima niin täysin, että hän luuli olevansa tuomittu täydelliseen tuhoon. Kun hän oli miltei valmis vaipumaan epätoivoon, hän ponnisti voimansa Jumalan avuksi huutamiseen, ja juuri sillä hetkellä Isä ja Poika ilmestyivät hänelle.¹¹ Evankeliumin tutkijat kokevat usein vastustusta ja koettelemuksia kasteensa lähestyessä. Äidit tietävät, että synnytyksen haasteet edeltävät syntymisen ihmettä. Kerta toisensa jälkeen näemme ihmeellisiä siunauksia

suurten koettelemusten kannoilla.

Kun isoäitini oli noin 19-vuotias, hän sairastui tautiin, joka teki hänet erittäin sairaaksi. Myöhemmin hän sanoi: ”En pystynyt kävelemään. Vasen jalkani oli aivan toimintakyvytön, koska olin maannut vuoteessa useita kuukausia. Luut olivat pehmeitä kuin sieni, ja kun kosketin jalallani lattiaa, tuntui kuin olisin saanut sähköiskun.”¹² Kun hän oli vuoteenomana ja hänen kärsimyksensä olivat kovimmillaan, hän sai Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesusuksen Kristuksen Kirkosta lehtisiä ja tutki niitä. Hän koki kääntymyksen ja meni myöhemmin kasteelle. Monesti jokin tietty haaste auttaa valmistamaan meitä johonkin erittäin tärkeään.

Ongelmien keskellä on miltei

mahdotonta nähdä, että tulevat siunaukset ylittävät moninkertaisesti tuskan, nöyryytyksen tai murheen, jota saatamme silloin kokea. ”Vaikka kuritus ei sitä vastaan otettaessa koskaan tunnu iloiselta vaan ikävältä asialta, se lopulta antaa näin valmennetuille hedelmänsä: rauhan ja vanhurskautta.”¹³ Apostoli Paavali opetti, että ”hetkellinen ja vähäinen ahdinkomme tuottaa meille määrättömän suuren, ikuisen kirkkauden”¹⁴. On kiinnostavaa, että Paavali käyttää ilmausta ”vähäinen ahdinko”. Tämän sanoo ihminen, jota lyötiin ja kivitettiin, joka joutui haaksirikkoon ja vankilaan ja joka koki monia muita koettelemuksia.¹⁵ Uskon, etteivät monetkaan meistä pitäisi koettelemuksiamme vähäisinä. Silti verrattuna siunauksiin ja kasvuun, joita viimein koemme sekä tässä elämässä että iankaikkisuudessa, koettelemuksemme ovat todellakin vähäisiä.

Me emme tavoittele koetuksia, koettelemuksia ja kärsimyksiä. Henkilökohtainen matkamme elämän halki tarjoaa niitä juuri oikean määrän tarpeisiimme. Monet koetukset ovat vain luonnollinen osa kuolevaisuuttamme, mutta niillä on hyvin tärkeä osa edistymisessämme.

Kun Vapahtajan palvelutyö kuolevaisuudessa oli päättymässä, Hän koki kaikkien aikojen vaikeimman koettelemuksen – käsittämättömän kärsimyksen Getsemanessa ja Golgatalla. Se edelsi loistokasta ylösnousemusta ja lupausta, että jonakin päivänä kaikki kärsimyksemme päättyy. Hänen kärsimisensä oli edellytys sille, että hauta oli tyhjä tuona pääsiäisaamuna ja että me voimme tulevaisuudessa saada kuolemattomuuden ja iankaikkisen elämän.

Joskus haluamme kasvaa ilman haasteita ja kehittää itsessämme voimaa ilman mitään kamppailua. Mutta kasvua ei voi tapahtua, jos valitsee

helpon tien. Me ymmärrämme selkeästi, ettei urheilijasta, joka vastustaa tiukkaa harjoittelua, koskaan tule maailmanluokan urheilijaa. Meidän pitää varoa vastustamasta juuri niitä asioita, jotka auttavat meitä saamaan jumalallisen luonnon.

Yksikään kohtaamistamme koetuksesta ja kärsimyksistä ei ylitä kestokykyämme, koska voimme saada apua Herralta. Me voimme tehdä kaiken Hänen avullaan, joka antaa meille voimaa.¹⁶

Toivuttuaan vakavista terveyttä uhkaavista ongelmista vanhin Robert D. Hales sanoi yleiskonferenssissa seuraavaa: ”Muutamina hetkinä kerroin Herralle, että olin jo varmasti oppinut ne läksyt, jotka minulle oli määrä opettaa, ja ettei minun olisi tarpeen kestää enää enempää kärsimystä. Nämä hartaat pyynnöt näyttivät hyödyttömiltä, sillä minulle tehtiin selväksi, että tämä puhdistava koetusten tapahtumasarja oli määrä kestää Herran määräämänä aikana ja Herran omalla tavalla. – – Opin, – – ettei minua jätettäisi yksin kohtaamaan näitä koettelemuksia ja kärsimyksiä, vaan suojelusenkelit pitäisivät minusta huolta. Oli muutamia, jotka olivat lähes enkeleitä – lääkäreitä, sairaanhoitajia ja ennen kaikkea suloinen kumppanini Mary. Ja tarpeen tullen, kun Herra niin halusi, minun oli määrä saada lohdutusta taivaallisilta sotajoukoilta, jotka hätäni hetkellä toivat lohtua ja iankaikkista varmuutta.”¹⁷

Taivaallinen Isämme rakastaa meitä, ja me tiedämme, että ”jokainen, joka panee turvansa Jumalaan, saa vahvistusta koettelemuksissaan ja vastoinkäymisissään ja ahdingoissaan, ja hänet ylennetään viimeisenä päivänä”¹⁸. Jonakin päivänä kun pääsemme verhon toiselle puolelle, me haluamme enemmän kuin että joku vain sanoo meille: ”No, sinä selviydyit.” Sen sijaan haluamme Herran sanovan: ”Hyvin tehty! Olet hyvä ja luotettava palvelija.”¹⁹

Rakastan näitä Paavalin sanoja:

”Mikä voi erottaa meidät Kristuksen rakkaudesta? Tuska tai ahdistus, vaino tai nälkä, alastomuus, vaara tai miekka? – –

[Ei, vaan] kaikissa näissä ahdingoissa

Bukarest, Romania

meille antaa riemuvoiton hän, joka on meitä rakastanut.”²⁰

Tiedän, että Jumala elää ja että Hänen Poikansa Jeesus Kristus elää. Tiedän myös, että Heidän avullaan me voimme saada riemuvoiton koettelemuksista, joita kohtaamme tässä elämässä. Meistä voi tulla Heidän kaltaisiaan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. 1. Piet. 1:6–8; Abr. 3:25.
2. Ks. 1. Piet. 2:20.
3. Ks. 2. Piet. 1:4.
4. Ks. 2. Nefi 2:2.
5. Lainattuna julkaisussa Spencer W. Kimball, *Faith Precedes the Miracle*, 1972, s. 98.
6. Ks. Jes. 48:10; 1. Nefi 20:10.
7. Alma 7:11–12.
8. OL 58:4.
9. Ks. 2. Moos. 14:5–30.
10. Ks. 1. Nefi 3–4.
11. Ks. JS–H 15–17.
12. Amalie Hollenweger Amacher, kirjoittajan hallussa oleva julkaisematon historia.
13. Hepr. 12:11.
14. 2. Kor. 4:17.
15. Ks. 2. Kor. 11:23–28.
16. Ks. Fil. 4:13.
17. ”Kasteenliitto: Olla Jumalan valtakunnassa ja kuulla siihen”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 6.
18. Alma 36:3.
19. Matt. 25:21.
20. Room. 8:35, 37.

Piispa H. David Burton
johtava piispa

Huoltotyö – pyhittävää työtä

Työ, jota teemme, kun huolehdimme toisistamme ja olemme ystävällisiä köyhille, on pyhittävää työtä, Isän käskyn mukaista työtä.

Hyvää huomenta, veljet ja sisaret. Vuonna 1897 nuori David O. McKay seiso i eräällä ovella lentolehtinen kädessään. Hän oli lähetyssaarnaajana Stirlingissä Skotlannissa ja oli ollut samassa tilanteessa monta kertaa aiemmin. Mutta sinä päivänä oven avasi hyvin riutuneen näköinen nainen. Nainen oli kehnosti pukeutunut, hänen poskensa olivat kuopalla ja hiuksensa kampaamatta.

Nainen otti lentolehtisen, jota vanhin McKay hänelle tarjosi, ja sanoi kuusi sanaa, joita tämä ei sittemmin koskaan unohtanut: ”Saanko minä tällä ostettua yhtään leipää?”

Tämä kohtaaminen jätti pysyvän vaikutuksen nuoreen lähetyssaarnaajaan. Myöhemmin hän kirjoitti: ”Siitä hetkestä ymmärsin syvällisemmin, että Kristuksen kirkon pitäisi olla ja se on kiinnostunut ihmisen ajallisesta pelastuksesta. Kävelin pois ovelta tuntien, että tuo [nainen] – – katkeruutta [sydämessään] ihmisiä ja Jumalaa kohtaan ei kyennyt mitenkään ottamaan vastaan evankeliumin sanomaa. [Hän] tarvitsi ajallista apua, eikä Stirlingissä ollut mitään organisaatiota, sikäli kuin sain selville, joka voisi antaa sitä [hänelle].”¹

Muutama vuosikymmen myöhemmin maailma huokaili suuren lamakauden taakan alla. Juuri tuolloin, 6. huhtikuuta 1936, presidentti Heber J. Grant ja hänen neuvonantajansa J. Reuben Clark ja David O. McKay ilmoittivat ohjelmasta, joka tultiin myöhemmin tuntemaan kirkon huoltotyöohjelmaksi. Mielenkiintoista kyllä, kaksi viikkoa myöhemmin vanhin Melvin J. Ballard nimitettiin sen ensimmäiseksi puheenjohtajaksi ja Harold B. Lee sen ensimmäiseksi toiminnanjohtajaksi.

Se ei ollut mikään tavanomainen hanke. Vaikka Herra oli kutsunut sen johtoon merkittäviä ihmisiä, presidentti J. Reuben Clark teki selväksi, että ”[huoltotyö]koneiston perustaminen on tulosta ilmoituksesta, jonka Pyhä Henki antoi presidentti Grantille, ja sitä on viety eteenpäin siitä asti samankaltaisin ilmoituksin, joita siitä vastuussa olevat johtavat veljet ovat saaneet”².

Kirkon johtohenkilöiden sitoumus lievittää inhimillistä kärsimystä on ollut yhtä varmaa kuin peruuttamatontakin. Presidentti Grant halusi ”järjestelmän, joka ulottuisi – – pitämään huolta

ihmisistä riippumatta kustannuksista”. Hän sanoi olevansa jopa valmis ”sulkemaan seminaarit, lakkauttamaan lähetystyön joksikin aikaa tai jopa sulkemaan tempelit, mutta he eivät antaisi ihmisten nähdä nälkää”³.

Olin presidentti Gordon B. Hinckleyn seurassa Managuassa Nicaraguassa, kun hän puhui 1 300 kirkon jäsenelle, jotka olivat selviytyneet hengissä tuhoisasta hurrikaanista sen surmatessa yli 11 000 ihmistä. ”Niin kauan kuin kirkolla on voimavaroja”, hän sanoi heille, ”emme anna teidän nähdä nälkää tai olla vailla vaatteita tai suojaa. Teemme kaiken voitavamme auttaaksemme tavalla, jolla Herra on suunnitellut sen tehtäväksi.”⁴

Yksi tämän innoitetun evankeliumikeskeisen pyrkimyksen tunnusomaisista piirteistä on se, että se korostaa henkilökohtaista vastuuta ja omavaraisuutta. Presidentti Marion G. Romney selitti: ”Hyvää tarkoittavat ihmiset ovat laatineet monenlaisia ohjelmia puutteenalaisten auttamiseksi. Mutta monilla näistä ohjelmista on lyhytnäköinen tavoite ’auttaa ihmisiä’ sen sijaan että ’ihmisiä autettaisiin auttamaan itseään.’”⁵

Omavaraisuus on tulosta kaukonäköisestä elämäntavasta ja itsekurin harjoittamisesta raha-asioissa. Alusta asti kirkko on opettanut, että perheiden – siinä määrin kuin kykenevät – on tarpeen ottaa vastuu omasta ajallisesta hyvinvoinnistaan. Jokaisen sukupolven on itse opittava omavaraisuuden perusperiaatteet: välttää velkaa, noudata tarkan taloudenpidon periaatteita, valmistaudu ahdingon aikoihin, kuuntele ja noudata elävien profettojen sanoja, totuttaudu erottamaan tarpeet haluista ja sitten elä sen mukaisesti.

Se tarkoitus ja ne lupaukset ja periaatteet, jotka vahvistavat työmme huolehtia köyhistä ja tarvitsevista, ulottuvat kauas yli kuolevaisuuden

rajojen. Tätä pyhää työtä ei tehdä vain niiden hyväksi ja siunaukseksi, jotka kärsivät tai ovat puutteenalaisia. Me Jumalan pojat ja tyttäret emme voi periä iankaikkista elämää täydessä määrin, ellemmme panosta täysin toisistamme huolehtimiseen ollessamme täällä maan päällä. Juuri uhraamalla aikaamme ja antamalla omastamme muille hyvää hyvyttämme me opimme uhraamisen ja pyhittämisen selestisiä periaatteita.⁶

Suuri kuningas Benjamin opetti, että yksi niistä syistä, miksi me annamme omaisuudestamme köyhille ja autamme heitä, on se, että me voisimme säilyttää syntiemme anteeksiannon päivästä toiseen ja vaeltaa syyttöminä Jumalan edessä.⁷

Maaailman perustamisesta asti vanhurskaiden yhteiskuntien kangas on aina kudottu lähimmäisenrakkauden kultaisista langoista. Me kaipaamme rauhallista maailmaa ja vauraita yhteisöjä. Me pyydämme rukouksissamme ystävällisiä ja hyveellisiä yhteiskuntia, joissa jumalattomuus hylätään ja joissa vallitsee hyvyys ja oikeus. Vaikka rakentaisimme kuinka monta tempeliä, vaikka jäsenistömme kasvaisi kuinka suureksi, vaikka meihin suhtauduttaisiin maailman silmissä kuinka myönteisesti, niin jos epäonnistumme tässä suuressa ydinkäskyssä auttaa heikkoja, nostaa hervonneita käsiä ja vahvistaa voimattomia polvia⁸, tai jos

käännämme sydämemme pois kärsivistä ja murehtivista, olemme tuomion alaisia emmekä voi olla Herran mielen mukaisia⁹, ja sydämemme riemukas toive jää ikuisesti saavuttamatta.

Eri puolilla maailmaa lähes 28 000 piispaa etsii köyhiä huolehtiakseen heidän tarpeistaan. Jokaista piispaa auttaa seurakuntaneuvosto, joka koostuu pappeusjohtajista ja apujärjestöjen johtohenkilöistä, joihin kuuluu tehtävälleen omistautunut Apuyhdistyksen johtaja. He voivat ”kiiruhtaa muukalaisen avuksi, valella öljyä ja viiniä ahdingossa olevan haavoitettuun sydämeen – – [sekä] kuivata orvon kyyneleet ja ilahduttaa lesken sydäntä”¹⁰.

Lähimmäisten rakastamisen ja heistä huolehtimisen opit sekä niihin liittyvä jumalallinen henki vaikuttavat myönteisesti kirkon jäsenten ja johtohenkilöiden sydämeen kautta maailman ja ohjaavat heitä.

Eräs pappeusjohtaja Etelä-Amerikassa kantoi huolta pienen vaaransa jäsenten nälästä ja puutteesta. Koska hän ei halunnut lasten kärsivän nälkää, hän etsi tyhjän maapalstan ja organisoivat pappeusveljet muokkamaan ja kylvämään sen. He löysivät vanhan hevosen, valjastivat sen alkeellisen auran eteen ja alkoivat kyntää maata. Mutta ennen kuin he saivat työn valmiiksi, tapahtui murheellinen käänne ja vanha hevonen kuoli.

Sen sijaan että olisivat antaneet

veljiensä ja sisariensa kärsiä nälkää, pappeusveljet kiinnittivät vanhan auran omaan selkäänsä ja kiskoivat sitä kovaa maaperää kyntäen. He ottivat kirjaimellisesti kantaakseen veljiensä ja sisariensa kärsimyksen ja kuormien ikeen.¹¹

Tapaus oman sukuni historiasta on esimerkki sitoutumisesta puutteenalaisista huolehtimiseen. Monet ovat kuulleet Willien ja Martinin käsikärrykomppanioista ja siitä, kuinka monet näistä uskollisista pioneereista kärsivät ja kuolivat talvipakkasissa ja vaikeissa oloissa matkallaan länteen. Robert Taylor Burton, isoisäni isoisä, oli yksi niistä, joita Brigham Young pyysi lähtemään ratsain pelastamaan noita rakkaita, epätoivoisia pyhiä.

Isoisäni isoisä kirjoitti tuosta ajasta päiväkirjaansa: ”Syvää hankea [ja] erittäin kylmää. – – Niin kylmää, ettemme kyyneleet liikkumaan. – – Lämpömittarissa 24 pakkasastetta – –; niin kylmää, etteivät ihmiset päässeet eteenpäin.”¹²

St. Catherine, Jamaika

Ansaan jääneille pyhille vietiin tarvikkeita hengentimeksi, mutta ”huolimatta kaikesta mitä [pelastajat] kykenivät tekemään, monet laskettiin lepoon tienvarteen”.¹³

Kun pelastetut pyhät kulkivat Echokanjonin osuutta taipaleesta, muutamia vankkureita ohjattiin tien laitaan, että voitiin auttaa tyttövauvan synnytyksessä. Robert huomasi, ettei nuorella äidillä ollut tarpeeksi vaatetta pitääkseen vastasyntyntä vauvaansa lämpimänä. Jäätävän kylmästä säästä huolimatta hän ”riisui oman kotikutoisen paitansa ja antoi sen äidille, jotta tämä voisi [kietoa] sen vauvan ympärille”.¹⁴ Lapsi sai nimen Echo – Echo Squires – muistoksi tuosta paikasta ja syntymänsä olosuhteista.

Myöhemmin vuosinaan Robert sai kutsun kirkon johtavaan piispakuntaan, jossa hän palveli yli kolme vuosikymmentä. 86-vuotiaana Robert Taylor Burton sairastui. Hän kokosi perheensä vuoteensa viereen antaakseen heille viimeisen siunauksensa. Hänen viimeisimpien sanojensa joukossa oli tämä yksinkertainen mutta hyvin syvälinen neuvo: ”Olkaa ystävällisiä köyhille.”¹⁵

Veljet ja sisaret, me kunnioitamme niitä innovatiivisia jättäisiä, jotka Herra kutsui järjestämään ja johtamaan organisoitua ohjelmaa kirkkonsa apua tarvitsevien jäsenten hyväksi.

Me kunnioitamme niitä, jotka meidän aikanamme auttavat lukemattomin ja usein vähäeleisin tavoin olemalla ystävällisiä köyhille, ruokkimalla nälkäisiä, vaatettamalla alastomia, hoitamalla sairaita ja käymällä vangittujen luona.

Tämä on sitä pyhää työtä, jota Vapahtaja odottaa opetuslapsiltaan. Se on työtä, jota Hän rakasti kulkiessaan maan päällä. Tiedän, että se on työtä, jota näkisimme Hänen tekevän, jos Hän olisi täällä keskuudessamme tänä päivänä.¹⁶

Ihmiskunnan hengelliselle ja ajalliselle pelastamiselle omistautunut järjestelmä sai vaatimattoman alkunsa 75 vuotta sitten. Sen jälkeen se on kohentanut ja siunannut kymmenien miljoonien ihmisten elämää kautta maailman. Profeetallinen huoltotyösuunnitelma ei ole pelkästään kiinnostava alaviite kirkon historiassa. Periaatteet, joihin se perustuu, määrittelevät sen, keitä me olemme kansana. Se on Vapahtajamme ja Esikuvamme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsena olemisemme ydin.

Työ, jota teemme, kun huolehdimme toisistamme ja olemme ystävällisiä köyhille, on pyhittävää työtä, Isän käskyn mukaista työtä ja jumalallisesti suunniteltua Hänen lastensa siunaukseksi, kehitykseksi ja korotukseksi. Noudattakaamme neuvoa, jonka

Vapahtaja antoi tietyille lainopettajalle vertauksessa laupiaasta samarialaisesta: ”Mene ja tee sinä samoin.”¹⁷ Tästä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Cherished Experiences from the Writings of President David O. McKay*, toim. Clare Middlemiss, 1955, s. 189.
2. J. Reuben Clark jr., ”Testimony of Divine Origin of Welfare Plan”, *Church News*, 8. elokuuta 1951, s. 15; ks. myös Glen L. Rudd, *Pure Religion*, 1995, s. 47.
3. *Pure Religion*, s. 34.
4. Julkaisussa ”President Hinckley Visits Hurricane Mitch Victims and Mid-Atlantic United States”, *Ensign*, helmikuu 1999, s. 74.
5. Ks. Marion G. Romney, ”Omavaraisuuden selestinen luonne”, *Liahona*, maaliskuu 2009, s. 15.
6. Ks. OL 104:15–18; ks. myös OL 105:2–3.
7. Ks. Moosia 4:26–27.
8. Ks. OL 81:5; ks. myös Matt. 22:36–40.
9. Ks. OL 104:18.
10. Joseph Smith, julkaisussa *History of the Church*, osa 4, s. 567–568.
11. Haastattelusta huoltotyöosaston aiemman toiminnanjohtajan Harold C. Brownin kanssa.
12. Robert T. Burtonin päiväkirja, 2.–6. marraskuuta 1856, kirkon historian kirjasto.
13. Robert Taylor Burton, julkaisussa Janet Burton Seegmiller, ”Be Kind to the Poor”: *The Life Story of Robert Taylor Burton*, 1988, s. 164.
14. Lenore Gunderson, julkaisussa Jolene S. Allphin, *Tell My Story, Too*, tellmystorytoo.com/art_imagepages/image43.html.
15. Robert Taylor Burton, julkaisussa ”Be Kind to the Poor”, s. 416.
16. Ks. Dieter F. Uchtdorf, ”Te olette minun käteni”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 68–70, 75.
17. Luuk. 10:37.

Silvia H. Allred

ensimmäinen neuvonantaja
Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

Opetuslapsuuden perusolemus

Kun rakkaudesta tulee periaate, joka ohjaa huolenpitoamme muista, heille osoittamastamme palvelusta tulee evankeliumia käytännössä.

Aikojen alusta asti Herra on opettanut, että tullaksemme Hänen kansakseen meillä pitää olla yksi sydän ja yksi mieli.¹ Vapahtaja selitti myös, että kaksi suurta käskyä laissa ovat ”rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi, koko sielustasi ja mielestäsi” ja ”rakasta lähimmäistäsi niin kuin itseäsi”.² Viimeksi, pian kirkon palauttamisen jälkeen, Herra antoi pyhille käskyn ”käydä katsomassa köyhiä ja tarvitsevia ja antaa heille apua”.³

Mikä on yhteinen teema kaikissa näissä käskyissä? Se, että meidän on rakastettava toisiamme ja palveltava toisiamme. Se on itse asiassa opetuslapsuuden perusolemus Jeesuksen Kristuksen tosi kirkossa.

Kun juhlimme kirkon huoltotyöohjelman 75. vuotta, meitä muistutetaan huoltotyön tarkoituksista, jotka ovat auttaa jäseniä auttamaan itseään tulemaan omavaraisiksi, huolehtia köyhistä ja tarvitsevista sekä palvella. Kirkko on järjestänyt voimavaransa avustukseksi jäseniä turvaamaan oman, perheensä ja muiden fyysisen, hengellisen, sosiaalisen ja emotionaalisen hyvinvoinnin. Piispan virkaan kuuluu erityinen toimeksianto pitää

huolta köyhistä ja tarvitsevista ja käyttää näitä voimavaroja seurakuntansa jäsenten hyväksi. Pappuskoorunit, Apuyhdistys ja etenkin koti- ja kotikäyntiopettajat auttavat piispaa hänen pyrkimyksissään.

Apuyhdistys on aina ollut huoltotyön ytimessä. Perustaessaan Apuyhdistyksen vuonna 1842 profeetta Joseph Smith sanoi naisille: ”Tämä on parempien päivien alku köyhille ja tarvitseville.”⁴ Hän sanoi sisarille, että yhdistyksen tarkoitus oli ”köyhien, hädänalaisten, leskien ja orpojen auttaminen ja kaikenlainen hyväntahtoinen toiminta. – He – valelevat öljyä ja viiniä ahdingossa olevan haavoitettuun sydämeen, kuivaavat orvon kyyneleet ja ilahduttavat lesken sydäntä.”⁵

Hän sanoi myös, että yhdistys ”voisi innoittaa veljiä hyviin tekoihin köyhien tarpeista huolehtimisessa – etsimään laupeudentyön kohteita ja huolehtimaan heidän tarpeistaan – auttamaan kohentamalla moraalia ja vahvistamalla yhteisön hyveellisyyttä.”⁶

Kirkon miehet ja naiset tekevät nykyään yhdessä työtä tuodakseen apua tarvitseville. Pappudenhaltijat antavat välttämätöntä tukea niille,

jotka tarvitsevat hengellistä opastusta ja apua. Innoitetut kotiopettajat siunaavat ihmisten elämää ja tuovat evankeliumin siunaukset jokaiselle perheyksikölle. Lisäksi he antavat apuaan ja käyttävät kykyjään muilla tavoin kuten auttavat perhettä kodin korjaustöissä tai muutossa tai veljeä kaivatun työpäivän löytämisessä.

Apuyhdistyksen johtajat käyvät kodeissa arvioimassa tarpeita piispan puolesta. Innoitetut kotikäyntiopettajat kaitsevat sisaria ja perheitä ja pitävät heistä huolta. He ovat usein ensimmäisinä auttamassa välittömän tarpeen hetkinä. Apuyhdistyksen sisaret vievät aterioita, tekevät laupeudentyötä ja antavat jatkuvaa tukea koettelemusten aikoina.

Kirkon jäsenet kaikkialla maailmassa ovat riemuinneet aiemmin ja heidän tulisi riemuita nyt tilaisuuksista, joita meillä on palvella muita. Yhteiset pyrkimyksemme tuovat apua niille, jotka ovat köyhiä, nälkäisiä, kärsiviä tai ahdistuneita, ja pelastavat siten sieluja.

Jokaisella piispalla on käytössään Herran varastohuone, joka syntyy silloin, kun uskolliset jäsenet antavat piispalle aikaansa, kykyjään, taitojaan, myötätuntoaan, tavaroitaan ja rahojaan köyhistä huolehtimiseen ja Jumalan valtakunnan rakentamiseen maan päällä.⁷ Me kaikki voimme antaa oman panoksemme Herran varastohuoneeseen, kun maksamme paastouhrimme ja annamme kaikki voimavaramme piispan käyttöön tarvitsevien auttamiseksi.

Huolimatta nopeasti muuttuvasta maailmasta huoltotyön periaatteet eivät ole muuttuneet ajan kuluessa, koska ne ovat jumalallisesti innoitettua, ilmoitettua totuutta. Kun kirkon jäsenet ja heidän perheensä tekevät kaiken voitavansa elättääkseen itsensä eivätkä silti kykene huolehtimaan perustarpeistaan, kirkko on valmiina

auttamaan. Lyhytaikaisista tarpeista huolehditaan heti, ja sitten laaditaan suunnitelma, jolla avunsaajaa autetaan tulemaan omavaraiseksi. Omavaraisuus on kyky huolehtia omista ja perheen hengellisistä ja ajallisista elämän välttämättömyyksistä.

Kun kasvatamme omaa omavaraisuuttamme, me lisäämme kykyämme auttaa ja palvella muita siten kuin Vapahtaja. Me noudatamme Vapahtajan esimerkkiä, kun me palvelemme tarvitsevia, sairaita ja kärsiviä. Kun rakkaudesta tulee periaate, joka ohjaa huolenpitoamme muista, heille osoittamastamme palvelusta tulee evankeliumia käytännössä. Se on evankeliumia parhaimmillaan. Se on puhdasta uskontoa.

Eri tehtävissäni kirkossa olen tuntenut nöyryyttä sen rakkauden ja huolen edessä, jota piispat ja Apuyhdistyksen johtohenkilöt osoittavat laumaansa kohtaan. Kun palvelin vaarnan Apuyhdistyksen johtajana Chilessä 1980-luvun alussa, maa oli syvässä lamassa ja työttömyysaste oli 30 prosenttia.

Näin, kuinka sankarilliset Apuyhdistyksen johtajat ja uskolliset kotikäyntiopettajat kulkivat ympäri tehden hyvää⁸ noissa ankeissa olosuhteissa. He kuvastivat kohtaa Sananl. 31:20: ”Hän avaa kätensä onnettomalle ja antaa apuaan köyhälle.”

Sisaret, joiden perheillä oli hyvin vähän itsellään, auttoivat jatkuvasti niitä, joiden he arvelivat olevan suuremmassa puutteessa. Silloin ymmärsin selkeämmin, mitä Vapahtaja näki, kun Hän julisti kohdassa Luuk. 21:3–4:

”Totisesti: tämä köyhä leski antoi enemmän kuin yksikään toinen.

Kaikki nuo muut antoivat lahjansa liiastaan, mutta hän antoi vähästään, kaiken mitä hän elääkseen tarvitsi.”

Muutama vuosi myöhemmin näin omin silmin samaa vaarnan Apuyhdistyksen johtajana Argentiinassa, kun maata koetteli valtava inflaatio ja sitä seurannut taloudellinen lama, joka vaikutti moniin uskollisiin jäseniimme. Näin samaa myös käydessäni äskettäin Kinshasassa Kongon demokraattisessa tasavallassa, Antananarivossa

Madagaskarilla ja Bulawayossa Zimbabwessa. Seurakuntien jäsenet kaikkialla ja erityisesti Apuyhdistyksen sisaret edelleenkin rakentavat uskoa, vahvistavat yksilöitä ja perheitä ja auttavat tarvitsevia.

On ällistyttävää ajatella, että nöyrä sisar tai veli, jolla on jokin kirkon tehtävä, voi mennä johonkin kotiin, jossa on köyhyyttä, surua, sairautta tai ahdinkoa, ja tuoda rauhaa, apua ja onnea. Olipa seurakunta missä tahansa tai olipa ryhmä kuinka suuri tai pieni tahansa, jokaisella jäsenellä kautta maailman on tilaisuus tähän. Niin tapahtuu joka päivä, ja niin tapahtuu jossakin juuri tällä hetkellä.

Karla on nuori kahden lapsen äiti. Hänen miehensä Brent tekee pitkää päivää, ja edestakaiseen työmatkaan kuluu kaksi tuntia. Pian heidän toisen pienen tyttärensä syntymän jälkeen Karla kertoi seuraavan kokemuksen. ”Päivä sen jälkeen, kun olin saanut kutsun palvella neuvonantajana seurakuntamme Apuyhdistyksessä, tilanne alkoi tuntua melkein ylivoimaiselta.

Kuinka kykenisin mitenkään kantaamaan vastuun auttaa huolehtimaan naisista seurakunnassamme, kun minulla oli jo vaikeuksia täyttää tehtäväni vaimona ja hyvin aktiivisen kaksivuotiaan ja uuden vauvan äitinä? Näitä vatvoessani kaksivuotiaamme sairastui. En oikein tiennyt, mitä tehdä hänen hyväkseen ja kuinka huolehtia samaan aikaan vauvasta. Juuri silloin sisar Wasden, joka on toinen kotikäyntioppettajistani, tuli odottamatta ovelle. Aikuisten lasten äitinä hän tiesi täsmälleen, mitä tehdä auttaakseen. Hän kertoi minulle, mitä minun piti tehdä sillä aikaa kun hän kävi apteekissa hakemassa tarvikkeita. Myöhemmin hän järjesti miehelleni kyydin rautatieasemalta, niin että tämä pääsisi nopeasti kotiin auttamaan minua. Sisar Wasdenin reagointi siihen, minkä uskon olleen Pyhän Hengen kehoitus, sekä hänen halukkuutensa palvella minua olivat juuri se vahvistus, jota tarvitsin Herralta, että Hän auttaisi minua täyttämään uuden tehtäväni.”

Taivaallinen Isä rakastaa meitä ja tuntee ainutlaatuiset olosuhteemme ja kykymme. Vaikka me etsimme Hänen apuaan päivittäin rukoilemalla, Hän vastaa tarpeisiimme yleensä jonkun toisen henkilön välityksellä.⁹

Herra on sanonut: ”Kaikki tuntevat teidät minun opetuslapsikseni, jos te rakastatte toisianne.”¹⁰

Me ilmaisemme Kristuksen puhdasta rakkautta palvellessamme epäitsekästi. Toistemme auttaminen on pyhittävä kokemus, joka ylentää saajaa ja tekee antajan nöyräksi. Se auttaa meitä tulemaan Kristuksen tosi opetuslapsiksi.

Huoltotyösuunnitelma on aina ollut evankeliumin iankaikkisten periaatteiden käytäntöön soveltamista. Se on todellakin auttamista Herran tavalla. Uudistakoon jokainen meistä halunsa olla osa Herran varastohuonetta muiden siunaukseksi.

Rukoilen, että Herra siunaisi meitä jokaista suuremmilla laupeuden, rakkauden ja myötätunnon tunteilla.

Pyydän hartaasti, että saisimme lisää halua ja kykyä ojentaa kätemme ja auttaa vähempiosaisia, ahdistuneita ja kärsiviä, jotta heidän tarpeisiinsa vastattaisiin, jotta heidän uskonsa vahvistuisi ja heidän sydämensä täytyisi kiitollisuudella ja rakkaudella.

Herra siunatkoon meitä jokaista, kun vaellamme kuuliaisina Hänen käskyilleen, Hänen evankeliumilleen ja Hänen valolleen. Jeesuksen Kristuksen nimessä. ■

VIITTEET

1. Ks. Moos. 7:18.
2. Ks. Matt. 22:36–40.
3. OL 44:6.
4. Joseph Smith, julkaisussa *History of the Church*, osa 4, s. 607.
5. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, 2007, s. 472.
6. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph Smith*, s. 472.
7. Ks. *Huoltotyötä Herran tavalla – yhteenveto johtajan huoltotyöoppaasta*, Kirjanen, 2009, s. 3.
8. Ks. Ap. t. 10:38; UK 13.
9. Ks. *Kirkon presidenttien opetuksia: Spencer W. Kimball*, 2006, s. 88.
10. Joh. 13:35.

Vanhin David A. Bednar
kahdentoista apostolin koorumista

Ilmoituksen henki

Ilmoituksen henki on todellinen – ja se voi toimia ja se toimii omassa elämässämme sekä [kirkossa].

Ilmaisen kiitollisuuteni siitä innoituksesta, joka johti valitsemaan minun puheeni jälkeiseksi lauluksi ”Tänään olenko hyvää mä tehnyt lain” (*MAP-lauluja*, 144). Ymmärrän vihjeen.

Kutsun teidät miettimään kahta kokemusta, jotka useimmilla meistä on ollut valosta.

Ensimmäinen kokemus on se, kun olemme astuneet pimeään huoneeseen ja painaneet valokatkaisijaa. Muis- telkaa, kuinka kirkas valon tulva on hetkessä täyttänyt huoneen ja hälven- tänyt pimeyden. Se, mikä oli aiemmin ollut näkymätöntä ja epämääräistä, tuli selkeäksi ja tunnistettavaksi. Tälle kokemukselle on luonteenomaista väli- tön ja voimakas valon tunnistaminen.

Toinen kokemus on ollut silloin, kun olemme katselleet yön vaihtu- mista aamuksi. Muistatteko, kuinka valo on hitaasti ja miltei huomaamatta lisääntynyt taivaanrannassa? Toisin kuin pimeässä huoneessa sytytetty valo, nousevan auringon valo ei ole alkanut loistaa heti. Sen sijaan valon määrä on lisääntynyt hitaasti mutta varmasti, ja yön pimeyden on korvan- nut aamun sarastus. Viimein aurinko on noussut taivaanrannan yläpuolelle. Mutta näkyvä todiste auringon lähes- tyvästä saapumisesta on ollut ilmeinen tunteja ennen kuin aurinko on todella ilmaantunut horisontin yläpuolelle.

Tälle kokemukselle on luonteen- omaista hienovarainen ja vähittäinen valon huomaaminen.

Näiden kahden tavanomaisen valoon liittyvän kokemuksen avulla me voimme oppia paljon ilmoituksen hengestä. Rukoilen, että Pyhä Henki innoittaa ja ohjaa meitä, kun keski- tymme nyt ilmoituksen henkeen ja perusmalleihin siitä, kuinka ilmoitusta saadaan.

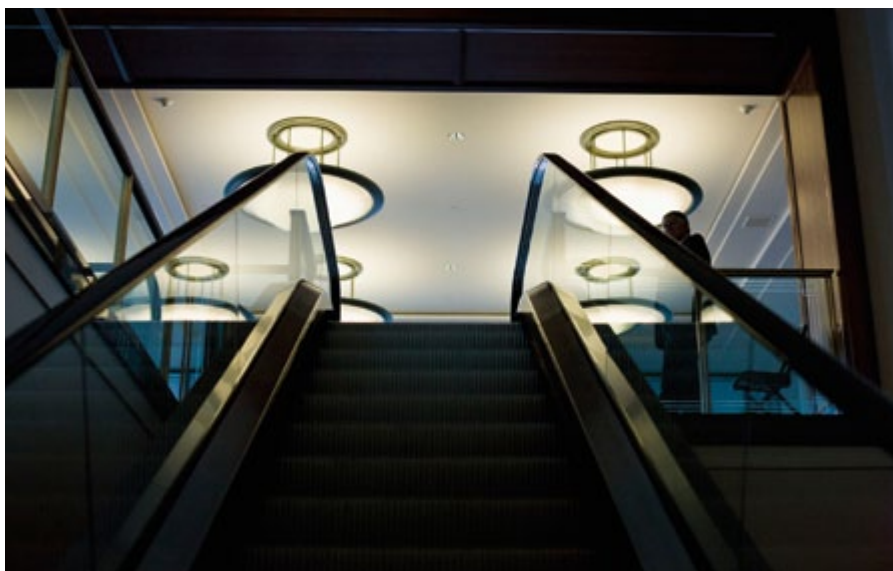
Ilmoituksen henki

Ilmoitus on Jumalan yhteyden- pitoa lapsiinsa maan päällä ja yksi

suurista siunauksista, jotka liittyvät Pyhän Hengen lahjaan ja jatkuvaan kumppanuuteen. Profeetta Joseph Smith on opettanut, että ”Pyhä Henki on ilmoituksenantaja” ja että ”kukaan ei voi saada Pyhää Henkeä saamatta ilmoituksia” (*Kirkon presidenttien ope- tuksia: Joseph Smith, 2007, s. 137*).

Ilmoituksen henki on jokaisen sellaisen ihmisen ulottuvilla, joka saa asianmukaisella pappeuden valtuu- della pelastavat toimitukset – upotus- kasteen syntien anteeksisaamiseksi ja Pyhän Hengen lahjan käten päälle- panemisella – ja joka toimii uskossa täyttääkseen pappeuden kehotuksen: ”Ota vastaan Pyhä Henki.” Tätä siu- nausta ei ole rajattu kirkon johtaville auktoriteeteille, vaan pikemminkin se kuuluu jokaiselle sellaiselle miehelle, naiselle ja lapselle, joka saavuttaa vas- tuullisen iän ja solmii pyhiä liittoja, ja sen pitäisi toimia heidän elämässään. Vilpittömän halu ja kelpoisuus kutsuvat elämäämme ilmoituksen hengen.

Joseph Smith ja Oliver Cowdery saivat arvokkaan kokemuksen ilmoi- tuksen hengestä kääntäessään Mor- monin kirjaa. Nämä veljet oppivat, että

he voisivat saada mitä tahansa sellaista tietoa, mitä he tarvitsisivat saattaakseen työnsä päätökseen, jos he pyytäisivät uskossa rehellisin sydämin luottaen siihen, että he saisivat. Ja ajan mittaan he ymmärsivät yhä paremmin sen, että ilmoituksen henki toimii yleensä ajatuksina ja tunteina, joita Pyhän Hengen voima tuo mieleemme ja sydämeemme. (Ks. OL 8:1–2; 100:5–8.) Herra opettikin heitä: ”Nyt, katso, tämä on ilmoituksen henki; katso, tämä on henki, jonka avulla Mooses johdatti Israelin lapset Punaisenmeren poikki kuivaa maata myöten. Ja nyt tämä on sinun lahjasi; käytä sitä.” (OL 8:3–4.)

Tähdennän ilmoituksen hengen yhteydessä ilmausta ”käytä sitä”. Pyhissä kirjoituksissa Pyhän Hengen vaikutusta kuvataan usein hiljaiseksi, vienoksi ääneksi (ks. 1. Kun. 19:12; 1. Nefi. 17:45; ks. myös 3. Nefi 11:3) ja täydellisen lempeäksi ääneksi (ks. Hel. 5:30). Koska Henki kuiskaa meille hellästi ja lempeästi, on helppoa ymmärtää, miksi meidän pitäisi karttaa sopimatonta mediatarjontaa, pornografiaa ja vahingollisia, riippuvuutta aiheuttavia aineita ja käyttäytymistapoja. Nämä vastustajan työkalut voivat heikentää ja lopulta tuhota kykymme tunnistaa Jumalan hienovaraiset viestit, jotka Hänen Henkensä voima välittää, ja kykymme vastata niihin. Jokaisen meistä tulee harkita vakavasti ja pohtia rukoillen, kuinka voimme torjua paholaisen houkutukset ja käyttäen vanhurskaasti tätä ilmoituksen henkeä omassa elämässämme ja perheemme elämässä.

Ilmoituksen malleja

Ilmoitusta annetaan monin eri tavoin, joita ovat esimerkiksi unet, näyt, keskustelut taivaallisten sanansaattajien kanssa ja innoitus. Jotkin ilmoitukset saadaan heti ja

voimakkaina. Toiset tunnistetaan vähitellen ja hienovaraisesti. Kaksi kuvaamaani kokemusta valosta auttavat meitä ymmärtämään paremmin näitä kahta ilmoituksen perusmallia.

Pimeässä huoneessa sytytettävää valoa voi verrata viestin saamiseen Jumalalta nopeasti, täydellisesti ja yhdellä kertaa. Monet meistä ovat kokeneet tämän ilmoituksen mallin, kun olemme saaneet vastauksia vilpittömiin rukouksiin tai meille on annettu tarvitsemaamme ohjausta tai suojelusta Jumalan tahdon ja aikataulun mukaan. Kuvauksia tällaisista välittömistä ja voimakkaista ilmeneisistä on pyhissä kirjoituksissa, niistä kerrotaan kirkon historiassa ja niistä on todisteita omassa elämässämme. Näitä voimallisia ihmeitä todellakin tapahtuu. Tämä ilmoituksen malli on kuitenkin pikemminkin harvinainen kuin yleinen.

Nousevasta auringosta säteilevän valon vähittäinen lisääntyminen on kuin saisi viestin Jumalalta rivinä rivin päälle, opetuksena opetuksen päälle (ks. 2. Nefi 28:30). Useimmin ilmoitus tulee pieninä palasina ajan kuluessa, ja sitä suodaan halumme, kelvollisuutemme ja valmistautumisemme mukaan. Sellaiset yhteydenotot taivaalliselta Isältä laskeutuvat sieluamme vähitellen ja lempeästi ”kuin kaste taivaasta” (OL 121:45). Tämä ilmoituksen malli on enemmänkin yleinen kuin harvinainen ja tulee selkeästi esiin Nefin kokemuksissa, kun hän kokeili useita eri lähestymistapoja, ennen kuin onnistui saamaan pronssilevyt Labanilta (ks. 1. Nefi 3–4). Viimein Henki johdatti hänet Jerusalemiin hänen edeltä käsin tietämättä, mitä hänen pitäisi tehdä (ks. 1. Nefi 4:6). Eikä Nefi oppinut rakentamaan taidokasta laivaa yhdellä kertaa vaan ”Herra näytti [hänelle] aika ajoin, millä tavoin [hänen] tuli käsitellä laivapuita” (1. Nefi 18:1).

Niin kirkon historia kuin oma elämämmekin on täynnä esimerkkejä Herran mallista antaa ilmoitusta rivinä rivin päälle, opetuksena opetuksen päälle. Esimerkiksi palautetun evankeliumin perustotuuksia ei annettu profeetta Joseph Smithille yhdellä kertaa pyhässä lehdossa. Näitä korvaamattomia aarteita ilmoitettiin, kun olosuhteet sitä edellyttivät ja ajoitus oli oikea.

Presidentti Joseph F. Smith selitti, kuinka tämä ilmoituksen malli ilmeni hänen elämässään. ”Nuorena poikana – – pyysin usein, että Herra näyttäisi minulle jonkin ihmeen, jotta saisin todistuksen. Mutta Herra pidätti minulta ihmeet ja näytti minulle totuuden, rivin rivin päälle – – kunnes Hän sai koko olemukseni totuuden tuntuun ja kunnes epäily ja pelko oli minusta täysin pyyhitty pois. Hänen ei tarvinnut lähettää luokseni taivaan enkeliä tätä tarkoitusta varten, eikä Hänen tarvinnut puhua ylienkelelin pasuunan äänellä. Elävän Jumalan Hengen hiljaisen äänen kuiskauksin Hän antoi minulle sen todistuksen, jonka omistan. Ja tämän periaatteen ja voiman avulla Hän antaa kaikille ihmislapsille pysyvän tiedon totuudesta, ja se saa heidät tuntemaan totuuden niin kuin Jumala sen tuntee, ja tekemään Jumalan tahdon niin kuin Kristus sen tekee. Eikä mikään määrä ihmeellisiä merkkejä saisi koskaan tätä aikaan.” (*Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 268.)

Meillä kirkon jäsenillä on taipumus korostaa ihmeellisiä ja dramaattisia hengellisiä ilmenemisiä niin paljon, ettemme kenties arvosta sitä tavantomaista mallia, jolla Pyhä Henki tekee työtään, tai saatamme jopa väheksyä sitä. Koska keino saada pieniä ja vähittäisiä hengellisiä vaikutelmia, joista ajan myötä ja täydellisesti koostuu

haluttu vastaus tai tarvitsemamme ohjaus, on niin yksinkertainen (ks. 1. Nefi 17:41), me saatamme katsoa ”yli maalin” (MK Jaak. 4:14).

Olen puhunut monien sellaisten ihmisten kanssa, jotka asettavat kyseenalaiseksi oman todistuksensa voiman ja vähättelevät hengellistä kykyään, koska eivät saa lukuisia, ihmeellisiä tai voimakkaita vaikutelmia. Ehkäpä me – mieltiessämme Josephin kokemuksia pyhässä lehdossa, Saulin kokemuksia tiellä Damaskokseen ja Alma nuoremman kokemuksia – alamme uskoa, että meissä on jokin vialla tai että meiltä puuttuu jotakin, ellei elämässämme ole näitä tunnettuja ja hengellisesti vaikuttavia esimerkkejä. Jos teillä on ollut samankaltaisia ajatuksia tai epäilyksiä, tietäkää, että se on

melko normaalia. Ponnistelkaa vain eteenpäin kuuliaisesti ja Vapahtajaan uskoen. Kun teette niin, ”ette voi mennä harhaan” (OL 80:3).

Presidentti Joseph F. Smith on neuvonut: ”Näyttäkää minulle myöhempien aikojen pyhiä, joiden täytyy saada ravinnokseen ihmeitä, merkkejä ja näkyjä pysyäkseen kestävinä kirkossa, niin näytän teille – jäseniä, jotka eivät ole hyvämaineisia Jumalan edessä ja jotka kulkevat lipevilla poluilla. Loistavat ilmestykset eivät tuo meille varmuutta totuudesta, vaan sen tuo nöyryys ja uskollinen kuuliaisuus Jumalan käskyille ja laeille.” (Julkaisussa Conference Report, huhtikuu 1900, s. 40.)

Vielä yksi tyypillinen valoon liittyvä kokemus auttaa meitä oppimaan lisätotuuden ”rivinä rivin päälle,

opetuksena opetuksen päälle” -kaltaisesta ilmoituksen mallista. Joskus auringon noustessa aamu on pilvinen tai sumuinen. Pilvisen sään vuoksi valon havaitseminen on vaikeampaa eikä ole mahdollista erottaa juuri sitä hetkeä, jolloin aurinko kohoaa taivaanrannan yläpuolelle. Mutta sellaisinkin aamuina meillä on riittävästi valoa tunnistaaksemme uuden päivän alkaneen ja hoitaaksemme tehtävämme.

Samalla tavoin saamme monta kertaa ilmoitusta tunnistamatta täsmälleen, kuinka tai milloin saamme ilmoitusta. Eräs tärkeä tapahtuma kirkon historiassa havainnollistaa tätä periaatetta.

Keväällä 1829 Oliver Cowdery toimi opettajana Palmyrassa New Yorkin osavaltiossa. Kun hän sai kuulla Joseph Smithistä ja Mormonin kirjan käännöstyöstä, hän tunsu innoitusta tarjota apuaan nuorelle profeetalle. Sen johdosta hän matkusti Harmonyyn Pennsylvanian osavaltioon ja ryhtyi Josephin kirjuriksi. Hänen saapumisensa ajankohta ja hänen antamansa apu olivat elintärkeitä Mormonin kirjan esiintulolle.

Vapahtaja ilmoitti myöhemmin Oliverille, että niin usein kuin hän oli rukoillut johdatusta, hän oli saanut Herran Hengen ohjausta. ”Ellei niin olisi tapahtunut”, Herra julisti, ”et olisi siinä, missä olet tällä hetkellä. Katso, sinä tiedät, että olet kysynyt minulta ja että minä valaisin sinun mielesi; ja nyt minä sanon sinulle tämän, jotta tietäisit, että totuuden Henki on sinut valaissut.” (OL 6:14–15.)

Näin Oliver sai profeetta Joseph Smithin välityksellä ilmoituksen, jossa hänelle kerrottiin, että hän oli saanut ilmoitusta. Ilmeisesti Oliver ei ollut tunnistanut, kuinka ja milloin hän oli saanut ohjausta Jumalalta, ja hän tarvitsi tämän ohjeen saadakseen lisää

ymmärrystä ilmoituksen hengestä. Vertauskuvallisesti Oliver oli kulkenut pilvisenä aamuna sarastavan auringon valossa.

Niissä monissa epätietoisuuden hetkissä ja haasteissa, joita kohtaamme elämässämme, Jumala vaatii meitä tekemään parhaamme, toimimaan eikä olemaan toiminnan kohteina (ks. 2. Nefi 2:26) ja turvaamaan Häneen. Emme kenties näe enkeleitä, kuule taivaallisia ääniä tai saa pakahduttavia hengellisiä vaikutelmia. Saatamme usein ponnistella eteenpäin toivoen ja rukoillen – mutta vailla ehdotonta varmuutta – että toimimme Jumalan tahdon mukaan. Mutta kun kunnioitamme liittojamme ja pidämme käskyt, kun pyrimme entistä johdonmukaisemmin tekemään hyvää ja tulemaan paremmiksi, voimme kulkea varmoina siitä, että Jumala ohjaa askeliamme. Ja voimme puhua varmoina siitä, että Jumala innoittaa sanomisiamme. Sitä tarkoittaa osaltaan pyhien kirjoitusten kohta, joka julistaa: ”Silloin sinun luottamuksesi vahvistuu Jumalan edessä” (OL 121:45).

Kun tavoittelette oikealla tavalla ilmoituksen henkeä ja käytätte sitä, lupaan, että tulette vaeltamaan Herran valossa (ks. Jes. 2:5; 2. Nefi 12:5). Joskus ilmoituksen henki toimii heti ja voimakkaana, toisinaan hienovaraisesti ja vähitellen ja usein niin hennoin keinoin, ettette edes tietoisesti tunnista sitä. Mutta riippumatta siitä mallista, jolla tätä siunausta saadaan, sen tuoma valo valaisee sielunne ja avartaa ymmärrykseenne (ks. Alma 5:7; Alma 32:28) sekä ohjaa ja suojelee teitä ja perhettänne.

Julistan apostolisen todistukseni siitä, että Isä ja Poika elävät. Ilmoituksen henki on todellinen – ja se voi toimia ja se toimii omassa elämässämme sekä Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkossa. Näistä totuuksista todistan Herran Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Amen. ■

Presidentti Thomas S. Monson

Pyhä temppeli – johtotähti maailmalle

Kirkon jäsenyyden kaikkein tärkeimmät ja kruunaavat siunaukset ovat ne siunaukset, jotka me saamme Jumalan tempeleissä.

Rakkaat veljeni ja sisareni, esitän rakkauteni ja tervehdykseni jokaiselle teistä ja rukoilen, että taivaallinen Isämme ohjaa ajatuksiani ja innoittaa sanojani, kun puhun teille tänään.

Saanan aloittaa mainitsemalla muuttaman huomion hienoista sanomista, jotka olemme kuulleet tänä aamuna sisar Allredin, piispa Burtonin ja muiden puhuessa kirkon huoltotyöohjelmasta. Kuten on sanottu, tänä vuonna tämä innoitettu ohjelma, joka on siunannut hyvin monia ihmisiä, täyttää 75 vuotta. Minulla on ollut etuoikeus tuntea henkilökohtaisesti muutamia tämän suuren hankkeen pioneereista – miehiä, joilla on ollut myötätuntoa ja kaukokatseisuutta.

Kuten sekä piispa Burton että sisar Allred ja muut mainitsivat, seurakunnan piispalle on annettu vastuu huolehtia apua tarvitsevista, jotka asuvat hänen seurakuntansa alueella. Se oli etuoikeuteni, kun johdin hyvin nuorena piispana Salt Lake Cityssä seurakuntaa, jossa oli 1 080 jäsentä, joiden joukossa 84 leskeä. Seurakunnassa oli monia, jotka tarvitsivat apua. Kuinka kiitollinen olinkaan kirkon

huoltotyöohjelmasta sekä Apuyhdistyksen ja pappeuskoorumien avusta.

Julistan, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon huoltotyöohjelma on Kaikkivaltiaan Jumalan innoittama.

Veljeni ja sisareni, tässä konferenssissa tulee kuluneeksi kolme vuotta siitä, kun minut hyväksyttiin kirkon presidentiksi. Tietenkin nämä vuodet ovat olleet kiireisiä, täynnä monia haasteita mutta myös lukemattomia siunauksia. Tilaisuus, joka minulla on ollut vihkiä ja vihkiä uudelleen tempeleitä, on ollut nautittavimpia ja pyhimpiä näistä siunauksista, ja juuri tempeleistä haluan puhua teille tänään.

Lokakuun yleiskonferenssissa vuonna 1902, lähes 109 vuotta sitten, kirkon presidentti Joseph F. Smith ilmaisi avauspuheessaan toiveen, että jonakin päivänä meillä olisi ”tempeleitä rakennettuina [maailman] eri osiin, missä jäsenet niitä tarvitsevat”¹.

Ensimmäisten 150 vuoden aikana kirkon perustamisesta, vuodesta 1830 vuoteen 1980, rakennettiin 21 temppeliä, mukaan luettuina temppelit Ohion Kirtlandiin ja Illinoisin Nauvooseen.

Verratkaa sitä vuoden 1980 jälkeisiin 30 vuoteen, jona aikana rakennettiin ja vihittiin käyttöön 115 temppeleä. Eilen ilmoitettujen kolmen uuden temppelein myötä rakenteilla tai suunnitteluvaiheessa on lisäksi 26 temppeleä. Nämä luvut tulevat edelleen kasvamaan.

Presidentti Joseph F. Smithin vuonna 1902 toivoma tavoite on toteutumassa. Haluamme tuoda temppelein mahdollisimman lähelle jäseniämme.

Yksi niistä temppeleistä, joita parhailaan rakennetaan, on Manausissa Brasiliassa. Monta vuotta sitten luin eräästä yli sadan jäsenen ryhmästä, joka lähti Amazonin sademetsän keskellä sijaitsevasta Manausista matkustaakseen silloin lähimpänä olleeseen temppeleihin. Se oli São Paulossa Brasiliassa – noin 4 000 kilometriä Manausista. Nuo uskolliset pyhät matkasivat laivalla neljä päivää pitkin Amazonia ja sen sivujokia. Kuljettuaan tämän matkan vesitse he nousivat linja-autoihin ja tekivät matkaa vielä kolme päivää pitkin kuoppaisia teitä. Heillä oli hyvin vähän syötävää eikä missään mukavaa paikkaa nukkua. Seitsemän vuorokauden jälkeen he saapuivat São Paulon temppeleihin, missä suoritettiin toimituksia, jotka ovat luonteeltaan iankaikkisia. Heidän paluumatkinsa oli tietenkin aivan yhtä vaikea. He olivat kuitenkin saaneet temppelein toimitukset ja siunaukset, ja vaikka heidän kukkaronsa oli tyhjä, he itse olivat täynnä temppelein henkeä ja kiitollisuutta saamistaan siunauksista.² Nyt monta vuotta myöhemmin jäsenemme Manausissa riemuitsevat seurattessaan, kuinka heidän omaa temppeleään rakennetaan Rio Negrin läheisyyteen. Temppeleit – missä niitä rakennetaan – tuovat iloa uskollisille jäsenillemme.

Kertomukset uhrauksista, joita tehdään, jotta saataisiin yksinomaan Jumalan temppeleissä tarjolla olevat

siunaukset, koskettavat aina sydäntäni ja saavat minut uudelleen tuntemaan kiitollisuutta temppeleistä.

Saanen esittää teille Tihi ja Tararaina Mou Thamin sekä heidän kymmenen lapsensa kertomuksen. Koko perhe yhtä tytärtä lukuun ottamatta liittyi kirkkoon 1960-luvun alkupuolella, kun lähetyssaarnaajat tulivat heidän saarelleen, joka sijaitsee noin 160 kilometriä Tahitista etelään. He alkoivat pian toivoa siunausta tulla sinetöidyksi iankaikkiseksi perheeksi temppeleissä.

Siihen aikaan Mou Thamin perhettä lähinnä oleva temppelele oli Hamiltonissa Uudessa-Seelannissa, 4 000 kilometriä lounaaseen, ja sinne pääsi ainoastaan tekemällä kalliin lentomatkan. Suurella Mou Thamin perheellä, joka ansaitsi vähäisen elantonsa pieneltä plantaasilta, ei ollut rahaa lentomatkkaan, eikä heidän Tyynenmeren saarellaan ollut mitään työllistymismahdollisuuksia. Niinpä veli Mou Tham ja hänen poikansa Gérard tekivät vaikean päätöksen matkustaa työhön 4 800 kilometrin päähän

Uuteen-Kaledoniaan, missä toinen poika jo oli työssä. Työnantaja maksoi työntekijöidensä matkan kaivoksille mutta ei matkaa takaisin kotiin.

Kolme Mou Thamin perheen miestä teki neljä vuotta töitä. Tuona aikana kotona kävi yksin veli Mou Tham ja hänkin ainoastaan kerran yhden tyttären häiden vuoksi.

Neljän vuoden jälkeen veli Mou Tham ja hänen poikansa olivat säästäneet riittävästi rahaa viedäkseen perheen Uuden-Seelannin temppeleihin. Kaikki, jotka olivat jäseniä, lähtivät matkalle yhtä tytärtä lukuun ottamatta, joka odotti vauvaa. Heidät sinetöitiin ajaksi ja iankaikkisuudeksi, mikä oli sanoin kuvaamattoman riemullinen kokemus.

Veli Mou Tham palasi temppeleistä suoraan Uuteen-Kaledoniaan, missä hän teki vielä kaksi vuotta töitä maksaakseen sen yhden tyttären matkan, joka ei ollut ollut temppeleissä heidän kanssaan – naimisissa olevan tyttären, tämän lapsen ja aviomiehen.

Myöhemminä vuosinaan veli ja sisar Mou Tham halusivat palvella

temppeleissä. Siihen mennessä oli rakennettu ja vihitty käyttöön Papeeten temppeleitä Tahitissa, ja he palvelivat siellä lähetystyössä neljä kertaa.³

Veljeni ja sisareni, temppeleitä ovat enemmän kuin kiveä ja laastia. Ne ovat täynnä uskoa ja paastoamista. Ne rakennetaan koettelemusten ja todistusten voimalla. Ne pyhitetään uhrauksien ja palveluksella.

Ensimmäinen temppeleitä, joka rakennettiin tällä taloudenhoitokaudella, oli Kirtlandin temppeleitä Ohion osavaltiossa. Pyhät olivat tuolloin köyhiä, ja silti Herra oli antanut käskyn, että temppeleitä oli rakennettava, joten he rakensivat sen. Vanhin Heber C. Kimball kirjoitti tästä kokemuksesta: ”Herra yksin tietää ne köyhyyden, koettelemusten ja ahdingon tilat, jotka me kävimme läpi voidaksemme tehdä sen.”⁴ Ja sitten kun kaikki oli huolella saatu valmiiksi, pyhät pakoettiin lähtemään Ohiota ja jättämään rakas temppeleitänsä. He löysivät viimein turvapaikan – vaikka se olisikin väliaikainen – Mississippijoen rannoilta Illinoisin osavaltiota. He antoivat asutukselleen nimen Nauvoo. Vahvoina uskossa ja auliina uhraamaan jälleen kerran kaikkensa he pystyivät toisen temppeleitä Jumalallensa. Vainot kuitenkin raivosivat heitä vastaan, ja kun Nauvooon temppeleitä oli häidin tuskin saatu valmiiksi, heidät karkotettiin

jälleen kerran kodeistaan etsimään turvapaikkaa erämaasta.

Ponnisteleminen ja uhraaminen alkoi jälleen kerran, kun he tekivät työtä 40 vuotta pystyttäkseen temppeleitä, joka kohoaa majesteettisena viereisessä korttelissa etelään meistä, jotka olemme tänään täällä konferenssikeskuksessa.

Temppeleitä rakentamiseen ja siellä käymiseen on aina liittynyt jossakin määrin uhrautumista. Lukemattomia ovat ne, jotka ovat uurastaneet ja ponnistelleet hankkiakseen itselleen ja perheelleen siunaukset, jotka ovat tarjolla Jumalan temppeleissä.

Miksi niin monet ovat halukkaita antamaan niin paljon saadakseen temppeleitä siunaukset? Ne, jotka ymmärtävät ne iankaikkiset siunaukset, jotka temppeleitästä saa, tietävät, ettei mikään uhraus ole liian suuri, mikään hinta liian korkea, mikään ponnistelu liian vaikea niiden siunausten saamiseksi. Koskaan ei ole liian monia kilometrejä matkattavana, liian monia esteitä voitettavana tai liian paljon vaivaa kestettävänä. Temppeleitässä saatavat pelastavat toimitukset, joiden ansiosta voimme palata jonakin päivänä taivaallisen Isämme luo iankaikkisissa perhesuhteissa ja saada lahjaksi siunauksia ja voimaa ylhäältä, ovat jokaisen uhrauksen ja jokaisen ponnistelun arvoisia.

Nykyään useimpien meistä ei tarvitse kärsiä suuria vaikeuksia päästäksemme temppeleitäin. Kirkon jäsenistä 80 prosenttia asuu nyt noin 300 kilometrin säteellä temppeleitästä, ja erittäin monille meistä tuo etäisyys on paljon lyhyempi.

Jos olette olleet temppeleitässä itse ja jos elätte suhteellisen lähellä temppeleitä, uhraus, joka teidän on kenties tehtävä, voisi olla se, että varaatte kiireisestä elämästänne aikaa käydä temppeleitässä säännöllisesti. Temppeleitässämme on paljon tehtävää niiden hyväksi, jotka odottavat verhon toisella puolella. Kun me teemme työtä heidän puolestaan, tulemme tietämään, että olemme suorittaneet heidän puolestaan jotakin sellaista, mihin he eivät itse pysty. Presidentti Joseph F. Smith lausui voimallisessa julistuksessa: ”Kun teemme työn heidän puolestaan, heitä sitovat kahleet putoavat heidän yltään ja heitä ympäröivä pimeys hälvenee niin, että valkeus pääsee loistamaan heidän ylleen, ja he kuulevat henkimaailmassa työstä, jonka heidän lapsensa ovat täällä tehneet heidän

Vanhin Richard G. Scott

kahdentoista apostolin koorumista

Jonakin päivänä tulevaisuudessa uskolliset tässä ikuisessa kaupungissa saavat Jumalan pyhässä huoneessa toimituksia, jotka ovat luonteeltaan ikuisia.

Ilmaisen ikuisen kiittolisuuteni taivaalliselle Isälleni temppelistä, jota nyt rakennetaan Roomaan, ja kaikista temppeleistämme, missä niitä onkin. Jokainen kohoaa johtotähtenä maailmalle ilmaisten todistuksemme siitä, että Jumala, iankaikkinen Isämme, elää, että Hän haluaa siunata meitä ja todellakin siunata poikiaan ja tyttäriään kaikissa sukupolvissa. Jokainen temppeleistämme ilmaisee todistuksemme siitä, että elämä haudan tuolla puolen on yhtä todellista ja yhtä varmaa kuin elämämme täällä maan päällä. Siitä todistan.

Rakkaat veljeni ja sisareni, tekkäämme kaikki tarvittavat uhraukset, jotta voisimme käydä temppelissä ja jotta meillä voisi olla temppelin henki sydämessämme ja kodissamme. Kulkekaamme Herramme ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen jalanjäljissä. Hän antoi meidän puolestamme suurimman uhrin, jotta meillä voisi olla iankaikkinen elämä ja korotus taivaallisen Isämme valtakunnassa. Tämä on vilpiton rukoukseni, ja lausun sen Vapahtajamme, Herran Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, 1999, s. 306.
2. Ks. Vilson Felipe Santiago ja Linda Ritchie Archibald, "From Amazon Basin to Temple", *Church News*, 13. maaliskuuta 1993, s. 6.
3. Ks. C. Jay Larson, "Temple Moments: Impossible Desire", *Church News*, 16. maaliskuuta 1996, s. 16.
4. Lainattuna artikkelissa James E. Faust, "Välineitä Jumalan käsissä", *Liahona*, marraskuu 2005, s. 116.
5. *Kirkon presidenttien opetuksia: Joseph F. Smith*, s. 247.
6. *The Teachings of Spencer W. Kimball*, toim. Edward L. Kimball, 1982, s. 301.
7. "Saak käydä temppeliin", *Lasten laulukirja*, s. 99.

Avioliiton iankaikkiset siunaukset

Temppelisinetoimisellä on suurempi merkitys, kun elämä etenee. Se auttaa teitä pääsemään yhä lähemmäs toisianne ja kokemaan suurempaa iloa ja täyttymystä.

Tämä suurenmoisen kuoron kaunis sanoma kuvaa mielestäni sitä, mikä on elämän malli hyvin monelle meistä: "Kuin Jeesus mä olla tahdon".

Heinäkuun 16. päivänä vuonna 1953 rakastettuni Jeanene ja minä polvistuimme nuorena parina alttarin ääreen Mantin temppelissä Utahissa. Temppelinjohtaja Lewis R. Anderson julisti meidät sinetoimisvaltuudella aviomiehiksi ja vaimoksi, jotka on vihitty avioliittoon ajaksi ja koko iankaikkisuudeksi. En pysty kuvailemaan rauhaa ja tyyneyttä, joka tulee siitä varmuudesta, että kun elän jatkuvasti kelvollisena, voin olla ikuisesti rakkaan Jeaneneni ja lastemme kanssa tuon pyhän toimituksen ansiosta, joka suoritettiin asianmukaisella pappeuden valtuudella Herran huoneessa.

Meidän seitsemän lastamme on sidottu meihin pyhin temppelitoimituksin. Rakas vaimoni Jeanene ja kaksi lapsistamme ovat verhon tuolla puolen. He motivoivat voimallisesti jokaista jäljellä olevaa perheemme jäsentä elämään niin, että me tulemme

yhdessä saamaan kaikki temppelissä luvutut iankaikkiset siunaukset.

Kaksi niistä tärkeistä pilareista, jotka kannattelevat taivaallisen Isän onnensuunnitelmaa, ovat avioliitto ja perhe. Niiden ylevää merkitystä korostaa se, että Saatana pyrkii armotta pirstomaan perhettä ja heikentämään niiden temppelitoimitusten tärkeyttä, jotka sitovat perheen yhteen iankaikkisuudeksi. Temppelisinetoimisellä on suurempi merkitys, kun elämä etenee. Se auttaa teitä pääsemään yhä lähemmäs toisianne ja kokemaan suurempaa iloa ja täyttymystä kuolevaisuudessa.

Sain kerran tärkeän opetuksen vaimoltani. Matkustin paljon ammatinni vuoksi. Olin ollut matkoilla melkein kaksi viikkoa ja palasin kotiin yhtenä lauantaiaamuna. Minulla oli neljä tuntia aikaa ennen kuin lähtisin jälleen kokoukseen. Huomasin, että pieni pesukoneemme oli mennyt rikki ja vaimoni pesi vaatteita käsin. Aloin korjata konetta.

Jeanene tuli luokseni ja kysyi: "Rich, mitä sinä teet?"

Vastasin: ”Korjaan pesukonetta, niin ettei sinun tarvitse pestä pyykkiä käsin.”

Hän sanoi: ”Ei. Mene leikkimään lasten kanssa.”

Minä sanoin: ”Voin leikkiä lasten kanssa milloin tahansa. Minä haluan auttaa sinua.”

Silloin hän sanoi: ”Richard, ole kiltti ja mene leikkimään lasten kanssa.”

Kun hän puhui minulle niin käskvästi, minä tottelin.

Minulla oli ihania hetkiä lastemme kanssa. Ajoimme toisiamme takaa ja kieriskelimme syksyn lehdissä. Myöhemmin lähdin kokoukseeni. Olin luultavasti unohtanut tuon kokemuksen, ellen olisi saanut sitä opetusta, jonka vaimoni halusi antaa minulle.

Seuraavana aamuna noin neljän aikoihin heräsin siihen, että tunsin kahden pienen käsivarren kietoutuvan kaulalleni, sain sukon poskelleni ja korvaani kuiskattiin nämä sanat, joita en koskaan unohda: ”Isi, minä rakastan sinua. Sinä olet minun paras ystäväni.”

Jos teillä on tuollaisia kokemuksia perheessänne, koette yhtä elämän suurimmista iloista.

Jos olette sopivan ikäisiä nuorukaisia ettekä ole naimisissa, älkää tuhlatko aikaa tyhjäänpäiväisyyksiin. Menkää eteenpäin elämässä ja tähdätkää naimisiinmenoon. Älkää vain ajelehtiko tämän elämänvaiheen läpi. Nuoret miehet, palvelkaa kelpollisesti lähetyksessä. Asettakaa sitten kelpollisen iankaikkisen kumppanin löytäminen tärkeimmälle sijalle elämässänne. Kun huomaatte, että alatte kiinnostua jostakusta nuoresta naisesta, osoittakaa hänelle, että olette harvinaislaatuinen ihminen, johon hänestä olisi kiinnostavaa tutustua paremmin. Viekö hänet paikkoihin, joissa kannattaa käydä. Osoittakaa hieman luovuutta. Jos haluatte ihanan vaimon, teidän pitää

saada hänet näkemään teidät hienona miehenä ja tulevana aviomiehenä.

Jos olette jo löytäneet hänet, voitte muodostaa harvinaislaatuisen ihanan seurusteluajan ja avioliiton ja olla hyvin, hyvin onnellisia iankaikkisesti pysymällä niissä kelpollisuuden rajoissa, jotka Herra on asettanut.

Jos olette naimisissa, oletteko uskollisia puolisolenne niin henkisesti kuin fyysisestikin? Oletteko uskollisia avioliittonne liitoille, niin että ette milloinkaan ryhdy toisen henkilön kanssa sellaiseen keskusteluun, jota ette haluaisi puolisonne vahingossa kuulevan? Oletteko ystävällisiä puolisoanne ja lapsianne kohtaan ja annatko heille tukenne?

Teettekö aloitteen sellaisiin perheen toimintoihin kuin pyhien kirjoitusten tutkiminen, perherukous ja perheilta, vai täyttääkö vaimonne sen aukon, jonka teidän huomion puutteenne jättää kotinne? Kerrotteko vaimolenne

usein, kuinka tavattoman paljon rakastatte häntä? Se tuo hänelle suurta onnea. Kun sanon niin, olen kuullut miesten vastaavan minulle: ”Kyllä hän sen tietää.” Teidän pitää sanoa se hänelle. Nainen kasvaa ja saa tuosta vakuutuksesta suuria siunauksia. Ilmaiskaa kiittolisuutta siitä, mitä puolisonne tekee hyväksenne. Ilmaiskaa tuota rakkautta ja kiittolisuutta usein. Se tekee elämästä paljon rikkaampaa ja miellyttävämpää ja merkityksellisempää. Älkää pidätelkö noita luonnollisia rakkauden ilmaisuja. Ja ne toimivat paljon paremmin, jos pidätte häntä lähellänne silloin kun kerrotte niitä hänelle.

Opin vaimoltani, miten tärkeää on ilmaista rakkautta. Avioliittomme alkuvaiheissa kun avasin pyhät kirjoitukset esittäkseni jonkin sanoman jossakin kokouksessa, löysin usein rakastavan, tukea antavan viestin, jonka Jeanene oli sujauttanut sivujen väliin. Joskus

ne olivat niin helliä, että menin aivan sanattomaksi. Nuo kallisarvoiset viestit rakastavalta vaimolta olivat ja ovat edelleen korvaamaton lohtua ja innoitusta tuova aarre.

Aloin tehdä samoin hänelle tajua-matta, kuinka paljon se hänelle todella merkitsi. Muistan, kuinka meillä oli yhtenä vuonna sen verran tiukkaa, ettei minulla ollut varaa ostaa hänelle ystävänpäivälahjaa, joten päätin maalata jääkaappimme oveen vesiväri-maalauksen. Tein parhaani, mutta tein silti yhden virheen. Käytin emaliväriä enkä vesiväriä. Hän ei antanut minun koskaan yrittää poistaa jääkaapista sitä vedenkestävää maalia.

Muistan, kuinka kerran otin niitä pieniä paperiympyröitä, joita syntyy, kun paperiin tekee lävistäjällä reikiä, ja kirjoitin niihin numerot yhdestä sataan. Käänsin jokaisen toisin päin ja kirjoitin hänelle viestin, yhden sanan jokaiseen ympyrään. Sitten keräsin ne yhteen ja panin kirjekuoreen. Ajattelin, että hän saisi siitä hyvät naurut.

Kun hän kuoli ja kävin läpi häneltä jääneitä henkilökohtaisia tavaroita, huomasin, kuinka paljon hän oli arvostanut yksinkertaisia viestejä, joita olimme antaneet toisillemme. Huomasin, että hän oli huolella liimannut jokaisen noista ympyröistä paperiin. Hän oli paitsi säilyttänyt hänelle antamani viestit myös päällystännyt ne muovilla aivan kuin ne olisivat arvokas aarre. On vain yksi, jota hän ei ollut pannut muiden joukkoon.

Se on yhä keittiön kellomme lasin takana. Siinä lukee: ”Jeanene, on aika kertoa sinulle, että rakastan sinua.” Se pysyy siellä ja muistuttaa minua tuosta harvinaislaatuudesta taivaallisen Isän tyttärestä.

Kun olen ajatellut yhteistä elämäämme, tajuan, kuinka siunattuja me olemme olleet. Kotonamme ei ole riideltä emmekä ole lausuneet toisillemme epäystävällistä sanaa. Tajuan nyt, että se siunaus johtui hänestä. Se johtui hänen auliudestaan antaa, jakaa ja olla koskaan ajattelematta itseään. Myöhemmin yhteisen elämämme aikana olen yrittänyt jäljitellä hänen esimerkkiään. Ehdotan, että aviomiehenä ja vaimona te teette samoin kodissanne.

Puhdas rakkaus on verraton, väkevä, hyvää aikaansaava voima. Vanhurskas rakkaus on onnistuneen avioliiton perusta. Se on pääasiallinen syy siihen, että lapset ovat tyytyväisiä ja kehittyvät hyvin. Kuka voi mitata oikein äidinrakkauden vanhurskasta vaikutusta? Mitä kestäviä hedelmiä versoo niistä totuuden siemenistä, joita äiti huolella kylvää ja rakastaen hoivaa lapsen luottavaisen mielen ja sydämen hedelmällisessä maaperässä? Teille äideille on annettu jumalallisia vaistoja, jotka auttavat teitä aistimaan lapsenne erityisiä lahjoja ja ainutlaatuisia kykyjä. Aviomiehenne kanssa voitte ravita ja vahvistaa noita ominaisuuksia ja saada ne kukoistamaan.

On hyvin palkitsevaa olla

naimisissa. Avioliitto on suurenmoinen asia. Aikanaan alatte ajatella samalla tavoin ja saatte samoja ideoita ja vaikutelmia. On aikoja, jolloin olette äärimmäisen onnellisia, ja koetusten aikoja ja koettelemusten aikoja, mutta Herra johdattaa teidät yhdessä kaikkien niiden kasvukokemusten halki.

Yhtenä yönä pieni poikamme Richard, jolla oli sydänvika, heräsi itkien. Me kumpikin kuulimme sen. Yleensä vaimoni nousi aina hoitamaan itkevää vauvaa, mutta tällä kertaa sanoin: ”Minä huolehdin hänestä.”

Tämä poikamme sydänvika aiheutti sen, että hänen itkiessään hänen pieni sydämensä löi erittäin taajaan. Yleensä hän oksensi ja tahri vuodevaatteet. Sinä yönä pidin häntä hyvin lähellä yrittäen rauhoittaa hänen kiivaasti pamppailevaa sydäntään ja saada hänet lopettamaan itkunsa, kun vaihdoin hänelle vaatteet ja laitoin vuoteeseen uudet lakanat. Pitelin häntä, kunnes hän nukahti. En tiennyt silloin, että vain muutamaa kuukautta myöhemmin hän kuolisi. Tulen aina muistamaan, miten pitelin häntä sylissäni silloin keskellä yötä.

Muistan hyvin päivän, jolloin hän kuoli. Kun Jeanene ja minä ajoimme pois sairaalasta, pysähdyimme tien viereen. Pitelin vaimoani sylissäni. Kumpikin meistä itki vähän, mutta me ymmärsimme, että saisimme hänet verhon tuolla puolen niiden liittojen vuoksi, jotka olimme tehneet tempelissä. Siksi oli vähän helpompaa hyväksyä hänen menettämisensä.

Jeanenen ystävällisyys opetti minulle hyvin monia arvokkaita asioita. Olin niin kypsytetty, ja hän oli niin kurinalainen ja niin hengellinen. Avioliitto luo ihanteelliset puitteet voittoa mahdolliset taipumukset itsekkyyteen tai itsekeskeisyyteen. Uskon, että yksi syy siihen, että meitä neuvotaan menemään naimisiin

varhain elämässä, on se, että vältämme omaksumasta sopimattomia luonteenpiirteitä, joita on vaikea muuttaa.

Säälin jokaista sellaista miestä, joka ei ole vielä päättänyt etsiä iankaikkista kumppania, ja sydämeni itkee niiden sisarten vuoksi, joilla ei ole ollut tilaisuutta mennä naimisiin. Jotkut teistä saattavat tuntea itsensä yksinäisiksi ja kokea, ettei teitä arvosteta, ettekä pysty näkemään, kuinka teidän on mahdollista saada avioliiton siunauksia ja lapsia eli oma perhe. Kaikki on mahdollista Herralle, ja Hän pitää lupauksia, jotka Hän innoittaa profeettojaan julistamaan. Iankaikkisuus on pitkä aika. Uskokaa noihin lupauksiin ja eläkää niiden arvoisina niin että Herra voi aikanaan toteuttaa ne elämässänne. Varmaa on, että saatte jokaisen luvatusiunauksen, johon olette kelpollisia.

Suonette anteeksi, että olen puhunut rakkaasta vaimostani Jeanenesta, mutta me olemme iankaikkinen perhe. Hän oli aina iloisen onnellinen, ja suurimmaksi osaksi se johtui muiden palvelemisesta. Vielä ollessaan hyvin sairas hän pyysi aina aamurukouksessaan, että taivaallinen Isä johdattaisi hänet jonkun sellaisen luo, jota hän voisi auttaa. Tuohon vilpittömään pyyntöön vastattiin kerta toisensa jälkeen. Monen taakka keveni, heidän elämänsä kirkastui. Häntä siunattiin jatkuvasti sen vuoksi, että hän oli välikappale, jota Herra johdatti.

Tiedän, mitä on rakastaa taivaallisen Isän tyttärtä, joka eli viehkeästi ja omistautuneesti vanhurskaan naiseutensa täydessä naisellisessa loistossa. Olen varma siitä, että kun tulevaisuudessamme näen hänet jälleen verhon tuolla puolen, me huomaamme rakastavamme toisiamme vieläkin syvemmin. Me arvostamme toisiamme vieläkin enemmän vietettyämme tämän ajan verhon erottamina. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin D. Todd Christofferson
kahdentoista apostolin koorumista

Jokaista, jota rakastan, minä nuhtelen ja kuritan

Itse kurituksen kestämisen kokemus voi jalostaa meitä ja valmistaa meitä suurempiin hengellisiin etuoikeuksiin.

Taivaallinen Isämme on korkeiden odotusten Jumala. Hänen meitä koskevat odotuksensa on Hänen Poikansa Jeesus Kristus ilmaissut näillä sanoilla: ”Minä tahdon, että te olisitte täydellisiä, niin kuin minä tai teidän taivaallinen Isänne on täydellinen” (3. Nefi 12:48). Hän aikoo tehdä meistä pyhiä, niin että me voisimme elää selestisessä kirkkaudessa (ks. OL 88:22) ja asua Hänen edessään (ks. Moos. 6:57). Hän tietää, mitä se vaatii, ja niinpä tehdäkseen muuttumissamme mahdolliseksi Hän on antanut käskynsä ja liittonsa, Pyhän Hengen lahjan ja, mikä tärkeintä, rakkaan Poikansa sovituksen ja ylösnousemuksen.

Kaikessa tässä Jumalan tarkoitus on, että me Hänen lapsensa kykenisimme kokemaan suurinta iloa, olemaan Hänen kanssaan ikuisesti ja vieläpä tulemaan sellaisiksi kuin Hän on. Joitakin vuosia sitten vanhin Dallin H. Oaks selitti: ”Viimeinen tuomio ei ole vain lopullinen arvio hyvistä ja pahoista teoistamme – kaikesta siitä, mitä olemme *tehneet*. Se on tekojemme ja ajatustemme lopullisen vaikutuksen tunnistamista – sitä, mitä meistä on *tullut*. Ei riitä, että tekee vain sen, mitä on tehtävä.

Evankeliumin käskyt, toimitukset ja liitot eivät ole luettelo talletuksista, joita edellytetään tehtäviksi jollekin taivaalliselle tilille. Jeesuksen Kristuksen evankeliumi on suunnitelma, joka osoittaa meille, kuinka me voimme tulla sellaisiksi kuin taivaallinen Isä haluaa meidän tulevan.”¹

Surullista kyllä, suuri osa nykyajan kristikunnasta ei tunnusta, että Jumalalla on mitään todellisia vaatimuksia niitä kohtaan, jotka uskovat Häneen, vaan pitää Häntä pikemminkin kuin hovimestarina, ”joka kutsuttaessa täyttää heidän tarpeensa”, tai terapeutina, jonka tehtävänä on auttaa ihmisiä ”ajattelemaan hyvää itsestään”.² Se on uskonnollinen ajattelutapa, joka ”ei väitä muuttavansa ihmisten elämää”.³ ”Sen sijaan”, kuten yksi kirjoittaja toteaa, ”sekä heprealaisissa että kristillisissä pyhissä kirjoituksissa kuvattu Jumala pyytää paitsi sitoutumista myös itse elämäämme. Raamatun Jumala käy kauppaa elämällä ja kuolemalla, ei mukavuudella, ja vaatii uhrautuvaa rakkautta, ei lepsua hällävälismä.”⁴

Haluaisin puhua yhdestä tietyistä asenteesta ja tavasta, joka meidän on omaksuttava, jos aiomme vastata taivaallisen Isämme korkeisiin odotuksiin.

Se on tämä: ottaa auliisti vastaan ja jopa tavoitella ojennusta. Ojennus on elintärkeää, jos haluamme mukauttaa elämämme täydellisen ihmisen mukaan, Kristuksen täyteyttä vastaavan mitan mukaan (ks. Ef. 4:13). Paavali sanoi jumalallisesta ojentamisesta eli kurituksesta: ”Jota Herra rakastaa, sitä hän kurittaa” (Hepr. 12:6). Vaikka ojennusta on usein vaikea kestää, meidän pitäisi todellakin riemuita siitä, että Jumala pitää meitä siihen tarvittavan ajan ja vaivan arvoisina.

Jumalallisella kurituksella on ainakin kolme tarkoitusta: 1) taivutella meidät tekemään parannus, 2) jalostaa ja pyhittää meitä ja 3) toisinaan ohjata elämämme suunta tielle, jonka Jumala tietää paremmaksi.

Pohtikaa ensinnäkin parannusta, joka on anteeksisaamisen ja puhdistamisen välttämätön edellytys. Herra on julistanut: ”Jokaista, jota rakastan, minä nuhtelen ja kuritan. Tee siis parannus, luovu penseydestäsi.” (Ilm. 3:19.) Edelleen Hän on sanonut: ”Ja kansaani täytyy kurittaa, kunnes se oppii kuuliaisuutta siitä, mitä se kärsii, jos niin täytyy olla” (OL 105:6; ks. myös OL 1:27). Myöhempien aikojen ilmoituksessa Herra antoi neljälle korkeassa kirkon johtotehtävässä palvelevalle henkilölle käskyn tehdä parannus (kuten Hän saattaisi antaa monille meistä) siitä, etteivät he olleet opettaneet lapsiaan riittävästi käskyjen mukaan eivätkä olleet uutterampia ja toimeliaampia kotona (ks. OL 93:41–50). Jeredin veli Mormonin kirjassa teki parannuksen, kun Herra seisoi pilven sisässä ja puhui hänen kanssaan ”kolmen tunnin ajan – ja nuhteli häntä, koska hän ei ollut muistanut huutaa avuksi Herran nimeä” (Et. 2:14). Koska Jeredin veli otti niin auliisti vastaan tämän ankaran nuhteen, hän sai myöhemmin etuoikeuden nähdä Lunastajan tämän kuolevaisuutta edeltävässä tilassa

ja saada tältä opetusta (ks. Et. 3:6–20). Jumalan kurituksen hedelmä on vanhurskauteen johtava parannus (ks. Hepr. 12:11).

Parannukseen kannustamisen lisäksi itse kurituksen kestäminen kokemus voi jalostaa meitä ja valmistaa meitä suurempiin hengellisiin etuoikeuksiin. Herra on sanonut: ”Minun kansaani on koeteltava kaikessa, jotta se olisi valmis ottamaan vastaan sen kirkkauden, joka minulla on sitä varten, nimittäin Siionin kirkkauden; ja se, joka ei kestä kuritusta, ei ole arvollinen minun valtakuntaani” (OL 136:31). Eräässä toisessa kohdassa Hän sanoi: ”Sillä ne, jotka eivät tahdo kestää kuritusta vaan kieltävät minut, eivät voi tulla pyhitetyiksi” (OL 101:5; ks. myös Hepr. 12:10). Kuten vanhin Paul V. Johnson sanoi tänä aamuna, meidän tulisi huolehtia tarkoin siitä, ettemme pahastu juuri niistä asioista, jotka auttavat meitä saamaan jumalallisen luonnon.

Alman seuraajat perustivat Helamiin Siionin yhteisön, mutta joutuivat sitten orjuuteen. He eivät todellakaan ansainneet kärsimystään, mutta aikakirja kertoo:

”Mutta Herra näkee hyväksi kurittaa kansaansa; niin, hän koettelee sen kärsivällisyyttä ja uskoa.

Kuitenkin, jokainen, joka panee turvansa häneen, ylennetään viimeisenä päivänä. Ja näin oli tämän kansan laita.” (Moosia 23:21–22.)

Herra vahvisti heitä ja kevensi heidän kuormiaan siinä määrin, että he tuskin tunsivat niitä selässään, ja

sitten aikanaan vapautti heidät (ks. Moosia 24:8–22). Heidän kokemuksensa vahvisti mittaamattomasti heidän uskoaan, ja sen jälkeen he nauttivat aina erityisestä suhteesta Herraan.

Jumala käyttää muunkinlaista kuritusta tai ojentamista johdattaakseen meitä tulevaisuuteen, jota emme nyt näe tai voi nähdä, mutta jonka Hän tietää olevan meille parempi tie. Presidentti Hugh B. Brown, entinen kahdentoista koorumin jäsen ja neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, kertoi erään oman kokemuksensa. Hän kertoi ostaneensa monta vuotta aiemmin huonosti hoidetun maatilan Kanadasta. Kun hän raivasi ja kunnosteli tilaansa, hän löysi herukkapensa, joka oli kasvanut parimetrisiksi eikä tuottanut marjoja, joten hän leikkasi sitä rajusti jättäen jäljelle vain pieniä oksantynkiä. Sitten hän näki kyyneltä muistuttavan pisan kaikkien näiden pienten tynkien päässä, aivan kuin herukkapensas olisi itkenyt, ja hän ajatteli kuulevansa sen sanovan:

”Miten saatoit tehdä tämän minulle? Minähän kasvoin niin hyvin. – Ja nyt sinä olet katkaissut minut. Jokainen puutarhan kasvi tulee katsomaan minuun alentuvasti. – Miten saatoit tehdä tämän minulle? Luulin, että sinä olit täällä puutarhuri.”

Presidentti Brown vastasi: ”Katsohan, pieni herukkapensas, minä olen täällä puutarhuri ja tiedän, millainen haluan sinun olevan. En tarkoittanut sinua hedelmäpuuksi enkä varjoa antavaksi puuksi. Haluan sinun olevan

herukkapensas, ja jonakin päivänä, pieni herukkapensas, kun sinä olet täynnä marjoja, sinä tulet sanomaan: 'Kiitos, Puutarhuri, että rakastit minua tarpeeksi katkaistaksesi minut.'

Vuosia myöhemmin presidentti Brown oli everstinä Kanadan armeijassa ja palveli Englannissa. Kun presidentti Brownia ylempi upseeri kaatui taistelussa, hän oli seuraavana vuorossa ylennettäväksi prikaatikenraaliksi, ja hän sai kutsun Lontooseen. Mutta vaikka hän oli täysin pätevä saamaan ylennyksen, se evättiin häneltä, koska hän oli mormoni. Komentava kenraali sanoi periaatteessa näin: "Te ansaitsette nimityksen, mutta en voi antaa sitä teille." Se mitä presidentti Brown oli kymmenen vuoden ajan toivonut, rukoillut ja mihin valmistautunut, livahti hänen käsistään sillä hetkellä ilmiselvän syrjinnän takia. Jatkaessaan kertomustaan presidentti Brown muisteli:

"Nousin junaan ja aloitin paluumatkani – sydän murtuneena ja katkeruus sielussani. – Kun pääsin telттаani, – sinkosin lakkini lavitsalle. Puristin käteni nyrkkiin ja heristelin nyrkkejäni taivasta kohden. Sanoin: 'Miten saatoit tehdä tämän minulle, Jumala? Olen tehnyt kaiken voitavani täyttääkseni vaatimukset. Ei ole mitään sellaista, mitä olisin vielä voinut tehdä – mitä minun olisi pitänyt tehdä – mitä en ole jo tehnyt. Miten saatoit tehdä tämän minulle?' Olin katkera kuin sappi.

Ja sitten kuulin äänen, ja tunnistin tämän äänen. Se oli oma ääneni, ja ääni sanoi: 'Minä olen täällä puutarhuri ja tiedän, mitä haluan sinun tekevän.' Katkeruus haihtui sielustani, ja lankesin polvilleni lavitsan ääreen pyytääkseni anteeksi kiittämättömyyttäni. –

Ja nyt, lähes 50 vuotta myöhemmin, katson ylös [Jumalaan] ja sanon:

'Kiitos, Puutarhuri, että leikkasit minut, että rakastit minua tarpeeksi satuttaaksesi minua.'

Jumala tiesi, mitä Hugh B. Brownista oli määrä tulla ja mitä tarvittiin, että niin kävisi, ja Hän ohjasi vanhin Brownin tietä valmistukseksi tätä pyhään apostolinvirkaan.

Jos meillä on vilpityn halu ja me pyrimme vastaamaan taivaallisen Isämme korkeisiin odotuksiin, Hän tulee takaamaan, että me saamme kaiken tarvitsemamme avun, olipa se lohdutusta, vahvistusta tai kuritusta. Jos olemme avoimia ojennukselle, sitä tulee monessa muodossa ja monista lähteistä. Sitä voi tulla rukoillessamme, kun Jumala puhuu mielellemme ja sydämellellemme Pyhän Hengen

välityksellä (ks. OL 8:2). Sitä voi tulla rukouksina, joihin vastataan "ei" tai eri tavoin kuin olimme odottaneet. Ojennusta voi tulla, kun tutkimme pyhiä kirjoituksia ja saamme muistutuksen puutteista, tottelemattomuudesta tai pelkästään laiminlyödyistä asioista.

Ojennusta voi tulla muiden kautta, etenkin niiden, joita Jumala innoittaa edistämään onneamme. Kirkossa on nykyään apostoleja, profeettoja, patriarkkoja, piispoja ja muita aivan kuten muinoin pyhien täydellisiksi tekemiseksi, "[varustamaan] kaikki seurakunnan jäsenet palvelutyöhön, Kristuksen ruumiin rakentamiseen" (Ef. 4:12). Ehkäpä jotkin tässä konferenssissa sanotuista asioista ovat tulleet teille kutsuna parannukseen tai muutokseen,

ja jos otatte niistä vaarin, ne kohottavat teitä korkeammalle. Me voimme auttaa toisiamme jäsentovereina kirkossa. Se on yksi ensisijaisista syistä, minkä vuoksi Vapahtaja perusti kirkon. Silloinkin kun kohtaamme ilkeämielistä arvostelua sellaisten ihmisten taholta, jotka eivät juuri arvosta tai rakasta meitä, voi olla hyödyllistä osoittaa siinä määrin sävyisyyttä, että arvioimme sitä ja seulomme siitä sellaisen, mistä saat- taisi olla meille hyötyä.

Ojennusta, toivottavasti lempeää, voi tulla aviopuolisolta. Vanhin Richard G. Scott, joka juuri puhui meille, muistaa avioliittonsa alkuajoilta tapauksen, jolloin hänen vaimonsa Jeanene neuvoi häntä katsomaan ihmisiä silmiin, kun hän puhui heille. ”Sinä katsot lattiaan, kattoon, ikkunaan – kaikkialle muualle paitsi heidän silmiinsä”, Jeanene sanoi. Vanhin Scott otti tämän lempeän nuhtelun var- teen, ja se teki hänestä paljon tehok- kaamman, kun hän neuvoi ihmisiä ja työskenteli heidän kanssaan. Koska olen palvellut kokoaikaisena lähetyk- saarnaajana silloisen lähetysohjohtaja Scottin alaisuudessa, voin todistaa, että hän todellakin katsoo ihmistä suoraan silmiin keskustellessaan tämän kanssa.

Voin myös lisätä, että kun tuo ihminen tarvitsee ojennusta, se katse voi olla hyvin läpitunkeva.

Vanhemmat voivat ja heidän täytyy ojentaa, jopa kurittaa, etteivät heidän lapsensa jää säälimättömän vastustajan ja hänen kannattajiensa armoille. Pre- sidentti Boyd K. Packer on havainnut, että kun ihminen, jonka tehtävänä on ojentaa toista, ei tee niin, tuo ihminen ajattelee itseään. Muistakaa, että nuhteen tulee olla ajankohtainen, vakava ja selkeä, ”kun Pyhä Henki kehottaa; ja osoittaen sen jälkeen suurempaa rakkautta sitä kohtaan, jota olet nuh- dellut, jottei hän pidä sinua vihollise- naan” (OL 121:43).

Muistakaa, että jos me vastus- tamme ojennusta, muut voivat lakata kokonaan tarjoamasta sitä, vaikka he rakastavatkin meitä. Jos me toistuvasti jätämme toimimatta rakastavan Juma- lan kurituksen mukaan, niin Hänkin lopettaa sen. Hän on sanonut: ”Minun Henkeni [ei] ainaisesti kiistelee ihmi- sen kanssa” (Et. 2:15). Viime kädessä suuren osan kuritustamme pitäisi tulla itsestämme – meidän pitäisi ojentaa itseämme. Yksi niistä tavoista, joilla rak- kaasta edesmenneestä työtoveristamme vanhin Joseph B. Wirthlinistä tuli niin

puhdas ja nöyrä opetuslapsi, oli se, että hän analysoi suoritustaan jokai- sessa tehtävässä ja työssä. Halussaansa olla Jumalalle mieleen hän päätti ottaa selville, mitä hän olisi voinut tehdä paremmin, ja sitten hän sovelsi uutte- rasti jokaista oppimaansa asiaa.

Me kaikki voimme vastata Jumalan suuriin odotuksiin, olivatpa kykyimme ja lahjamme kuinka suuria tai pieniä hyvänsä. Moroni vakuuttaa: ”Jos te kiellätte itseltänne kaiken jumalatto- muuden ja rakastatte Jumalaa koko väkevyydestänne, mielestänne ja voimastanne, silloin [Jumalan armo] riittää teille, niin että te hänen armos- taan voitte olla täydellisiä Kristuksessa” (Moroni 10:32). Juuri meidän uttetera, omistautunut ponnistelumme kutsuu esiin tämän voimistavan ja mahdol- listavan armon – ponnistelu, johon todellakin sisältyy alistuminen Juma- lan kurittavaan käteen sekä vilpittön, varaukseton parannuksenteko. Rukoil- kaamme Hänen rakkauden innoitta- maa ojennustaan.

Jumala tukekoon teitä pyrkimyk- sessänne vastata Hänen korkeisiin odotuksiinsa ja suokoon teille täyden määrän onnea ja rauhaa, jotka siitä luontaisesti seuraavat. Tiedän, että teistä ja minusta voi tulla yhtä Jumalan ja Kristuksen kanssa. Todistan nöyrästi ja luottavaisena taivaallisesta Isästämme ja Hänen rakkaasta Pojastaan sekä niistä riemullisista mahdollisuuksista, joita meillä on Heidän ansiostaan. Jeesusken Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Haaste muuttua”, *Liahona*, tammikuu 2001, s. 40.
2. Kenda Creasy Dean, *Almost Christian: What the Faith of Our Teenagers Is Telling the American Church*, 2010, s. 17.
3. *Almost Christian*, s. 30; ks. myös Christian Smith ja Melinda Lundquist Denton, *Soul Searching: The Religious and Spiritual Lives of American Teenagers*, 2005, s. 118–171.
4. *Almost Christian*, s. 37.
5. ”Herukkapensas”, *Liahona*, maaliskuu 2002, s. 22–24.

Vanhin Carl B. Pratt
seitsemänkymmenen koorumista

Herran runsaimmat siunaukset

Kun maksamme kymmenyksemme uskollisesti, Herra avaa taivaan ikkunat ja vuodattaa meille runsaimpia siunauksiaan.

Olen kiitollinen vanhurskaista esivanhemmista, jotka opettivat lapsilleen evankeliumia kotona kauan ennen kuin oli olemassa virallisia perheiltä. Äidinpuoleiset isovanhempani olivat Ida Jesperson ja John A. Whetten. He asuivat pienellä Colonia Juárezin paikkakunnalla Chihuahuassa Meksikossa. Whettenin lapsia opetettiin sanoin ja heidän vanhempiansa antamalla esimerkillä.

1920-luvun alku oli Meksikossa kovaa aikaa. Väkivaltainen vallankumous oli juuri päättynyt. Rahaa oli kierrossa hyvin vähän, ja siitäkin suurin osa oli hopeakolikoina. Liiketoimet hoidettiin usein vaihtokaup-poina eli vaihtamalla hyödykkeitä ja palveluja.

Eräänä loppukesän päivänä isoisä John tuli kotiin tehtyään vaihtokaup-pat, joista hän oli saanut osana hintaa sata pesoa hopeakolikoina. Hän antoi rahat Idalle sanoen, että ne piti käyttää lasten tulevien koulumaksujen kattamiseen.

Ida oli kiitollinen rahoista mutta muistutti Johnille siitä, että he eivät olleet maksaneet yhtään kymmenyksiä koko pitkän kesän aikana. Heillä ei

ollut ollut rahallisia tuloja, mutta Ida muistutti häntä siitä, että eläimistä oli saatu lihaa, munia ja maitoa. Heidän puutarhansa oli tuottanut runsaasti hedelmiä ja vihanneksia, ja he olivat tehneet muutakin kauppaa hyödykkeillä ilman rahaa. Ida ehdotti, että he antaisivat rahat piispalle kymmenyksen kättämiseksi.

John oli hieman pettynyt, sillä rahoista olisi ollut paljon apua lasten koulumaksuissa, mutta hän myönsi auliisti, että heidän piti maksaa kymmenyksensä. Hän kantoi painavan pussin kymmenystoimistoon ja teki selvityksen piispan kanssa.

Pian sen jälkeen hän sai sanan, että eräs herra Hord, varakas liikemies Yhdysvalloista, saapuisi seuraavalla viikolla muutamien miesten kanssa viettämään joitakin päiviä metsästäen ja kalastaen vuorilla.

Isoisä John meni seuruetta vastaan rautatieasemalle lähellä Colonia Juárezia. Hänellä oli mukanaan satuloituja hevosia ja välttämättömiä kuormajuh-tia valmiina kuljettamaan matkatavarat ja leiriytymisvarusteet vuorille. Seuraava viikko kului opastamalla miehiä ja huolehtimalla leiristä ja eläimistä.

Viikon kuluttua miehet palasivat rautatieasemalle mennäkseen junalla takaisin Yhdysvaltoihin. Johnille maksettiin sinä päivänä hänen työstään, ja hän sai pussillisen hopeapesokolikoita muiden kulujen kattamiseksi. Kun John ja hänen miehensä olivat saaneet palkkansa, John palautti loput rahat herra Hordille, joka hämmästytti, koska ei ollut odottanut rahaa jäävän jäljelle. Hän kyseli Johnilta, oliko kaikki kustannukset varmasti katettu, ja John vastasi, että kaikki retken kulut oli maksettu ja että se oli jäänyt jäljelle.

Juna vihelsi. Herra Hord kääntyi lähteäkseen, mutta kääntyikin sitten takaisin ja heitti painavan kolikkopussin Johnille. ”Tässä, vie tämä kotiin poikiasi varten”, hän sanoi. John siepasi pussin ja lähti takaisin Colonia Juáreziin.

Kun perhe sinä iltana illallisen jälkeen kokoontui yhteen kuulemaan retkestä, John muisti pussin, toi sen sisään ja pani pöydälle. John sanoi, ettei hän tiennyt, paljonko pussissa oli, joten pussi tyhjennettiin huvin vuoksi pöydälle – kolikoita oli aikamoinen kasa – ja kun rahat oli laskettu, niitä oli tasan sata hopeapesoa. Sitä, että herra Hord oli päättänyt lähteä tuolle retkelle, pidettiin tietenkin suurena siunauksena. John poikineen oli ansainnut hyvän palkan, mutta sata pesoa ylimääräistä palautti mieleen juuri saman kymmenyksen, joka oli maksettu viikkoa aikaisemmin. Joidenkuiden mielestä se voisi olla kiinnostava sattumus, mutta Whettenin perheelle se oli selkeästi opetus Herralta siitä, että Hän muistaa lupauksensa niille, jotka maksavat kymmenyksensä uskollisesti.

Rakastin tuota kertomusta lapsena, koska siinä oli kyse vuorille ratsain tehdystä metsästys- ja kalastusretkestä ja sinne leiriytymisestä. Ja rakastin sitä, koska se opettaa, että kun me

noudatamme käskyjä, meitä siunataan. Me voimme kaikki päätellä tämän kertomuksen perusteella monta asiaa kymmenyksistä.

Ensiksi, huomaattehan, että kymmenysten maksaminen ei tässä tapauksessa liittynyt rahatulojen summaan. Whettenit päättivät käyttää ensimmäiset saamansa rahat kymmenyksiin, koska he olivat eläneet hyvin elämistään ja tuottoisasta hedelmä- ja vihannestarhastaan. He tunsivat selvästikin olevansa siunauksistaan velassa Herralle.

Se muistuttaa Herran sanojen merkityksestä Hänen kysyessään: "Voiko ihminen riistää jotakin Jumalalta? Sitä te kuitenkin yritätte. 'Mitä me sinulta riistämme?' te kysytte." Ja Herra jyrisee vastaukseksi: "Kymmenyksiä ja uhrilahjoja!" (Mal. 3:8.) Niin, veljet ja sisaret, juuri niin kuin John ja Ida Whetten käsittivät tuona kesänä kymmeniä vuosia sitten, me olemme kaikki velassa Herralle. Älköön meitä syytetäkö Jumalalta riistämisestä. Olkaamme rehellisiä ja maksakaamme velkamme Herralle. Hän pyytää vain 10 prosenttia. Nuhteettomuus velkamme maksamisessa Herralle auttaa meitä olemaan rehellisiä lähimmäistemme kanssa.

Seuraava asia, jonka huomaan tuosta kertomuksesta, on se, että isovanhempani maksoivat kymmenykset perheensä taloudellisen aseman heikkoudesta huolimatta. He tunsivat Herran käskyn, he sovelsivat pyhiä kirjoituksia itseensä (ks. 1. Nefi 19:23–24) ja noudattivat lakia. Juuri sitä Herra odottaa kaikelta kansaltaan. Hän odottaa meidän maksavan kymmenykset, ei runsaudestamme eikä perheen talousarvion ylijäämästä, vaan kuten Hän on käskenyt muinoin, "esikoistuloistamme", olipa niitä niukasti tai runsaasti. Herra on käskenyt: "Uhraa minulle viivyttämättä ensi hedelmä" (2. Moos. 22:28). Henkilökohtainen kokemukseni on ollut, että varmin tapa maksaa kymmenykset uskollisesti on maksaa ne heti kun saamme jotain tuloa. Itse asiassa olen havainnut sen olevan ainoa tapa.

Opimme isoisä ja isoäiti Whetteniltä, ettei kymmenyksissä oikeastaan ole kysymys rahasta. Kyse on uskosta – uskosta Herraan. Hän lupaa siunauksia, jos me noudatamme Hänen käskyjään. John ja Ida Whetten osoittivat selkeästi suurta uskoa maksamalla kymmenyksensä. Osoittakaamme me oma uskomme Herraan maksamalla

omat kymmenyksemme. Maksakaa ne ensiksi, maksakaa ne rehellisesti. Opettakaamme lapsiamme maksamaan kymmenykset jopa taskurahoistaan ja muista tuloista ja viekäämme heidät sitten kymmenysseivittelyyn, niin että he ovat tietoisia esimerkistämme ja rakkaudestamme Herraa kohtaan.

Tässä isovanhempieni kertomuksessa on mahdollisuus väärinkäsitykseen. Saattaisimme päätellä, että koska me maksamme kymmenykset rahana, Herra siunaa meitä aina rahallisesti. Lapsena minä olin taipuvainen ajattelemaan siihen tapaan. Sittemmin olen oppinut, että niin ei välttämättä ole. Herra lupaa siunauksia niille, jotka maksavat kymmenyksensä. Hän lupaa avata "taivaan ikkunat ja [vuodattaa] – – runsaan siunauksen" (Mal. 3:10). Todistan, että Hän täyttää lupauksensa ja että jos maksamme kymmenyksemme uskollisesti, meiltä ei puutu elämän perustarvikkeita, mutta rikkautta Hän ei lupaa. Raha ja pankkitilit eivät ole Hänen runsaimpia siunauksiaan. Hän siunaa meitä viisaudella hallita rajallisia aineellisia voimavarojamme, viisaudella niin että kykenemme elämään 90 prosentilla

tuloistamme paremmin kuin 100 prosentilla. Näin uskolliset kymmenysten maksajat ymmärtävät elää kaukonäköisesti ja pyrkivät olemaan omavaraisempia.

Olen oppinut, että Herran runsaimmat siunaukset ovat hengellisiä ja että ne liittyvät usein perheeseen, ystäviin ja evankeliumiin. Näyttää siltä, että Hän antaa usein erityisen herkkyyden siunauksen Pyhän Hengen vaikutuksen ja johdatuksen havaitsemiseen, etenkin avioliitossa sekä sen kaltaisissa perheasioissa kuin lasten kasvattaminen. Sellainen hengellinen herkkyys voi auttaa meitä nauttimaan sopusoinnun ja rauhan siunauksista kotona. Presidentti James E. Faust on sanonut, että kymmenysten maksu on erinomainen vakuutus avioeroa vastaan (ks. ”Avioliitonne rikastaminen”, *Liahona*, huhtikuu 2007, s. 5–6).

Kymmenysten maksaminen auttaa meitä saamaan alistuvan ja nöyrän sydämen ja kiittolisen sydämen, joka on taipuvainen tunnustamaan ”hänen [kätensä] kaikessa” (OL 59:21). Kymmenysten maksaminen vaalii meissä anteliasta ja anteeksiantavaa sydäntä sekä armeliasta sydäntä täynnä Kristuksen puhdasta rakkautta. Meistä tulee innokkaita palvelemaan ja siunaamaan muita, kun meillä on kuuliainen sydän, joka alistuu Herran tahtoon. Säännöllisten kymmenysten maksajat havaitsevat uskonsa Herraan Jeesukseen Kristukseen vahvistuvan, ja he saavat lujan, kestävänsä todistuksen Hänen evankeliumistaan ja Hänen kirkostaan. Mitkään näistä siunauksista eivät ole millään tavalla rahallisia tai aineellisia, mutta ne ovat varmasti Herran runsaimpia siunauksia.

Todistan, että kun maksamme kymmenyksemme uskollisesti, Herra avaa taivaan ikkunat ja vuodattaa meille runsaimpia siunauksiaan. Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin Lynn G. Robbins
seitsemänkymmenen koorumista

Millaisia miehiä ja naisia teidän siis tulee olla?

Olkoot pyrkimyksenne omaksua Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia menestyksekkäitä, jotta saisitte Hänen kuvansa kasvoihinne ja jotta Hänen ominaisuutensa näkyisivät käytöksessänne.

”Ollako vai eikö olla?” on todellakin oikein hyvä kysymys.¹ Vapahtaja esitti saman kysymyksen syvällisemmin tehden siitä elintärkeän opillisen kysymyksen meistä jokaiselle: ”Millaisia miehiä [ja naisia] teidän siis tulee olla? Totisesti minä sanon teille: Sellaisia kuin *minä olen*.” (3. Nefi 27:27, kursivointi lisätty.) *Minä olen* on *olla*-verbin yksikön ensimmäisen persoonan preesens. Hän pyytää meitä ottamaan päällemme Hänen nimensä ja Hänen luonteensa.

Jotta meistä tulisi sellaisia kuin Hän *on*, meidän täytyy myös *tehdä* niitä asioita, joita Hän *teki*: ”Totisesti, totisesti minä sanon teille: Tämä on minun evankeliumini, ja te tiedätte, mitä teidän on minun kirkossani *tehtävä*, sillä niitä tekoja, joita te olette nähneet minun *tekevän*, teidänkin tulee *tehdä*” (3. Nefi 27:21, kursivointi lisätty).

Oleminen ja *tekeminen* ovat erottamattomia. Toisistaan riippuvaisina oppeina ne vahvistavat ja edistävät toinen toistaan. Esimerkiksi usko

innoittaa rukoilemaan, ja rukous puolestaan vahvistaa uskoa.

Vapahtaja arvosteli usein niitä, jotka *tekivät* ilman että he *olivat* – kutsuen heitä tekopyhiksi: ”Tämä kansa kunioittaa minua huulillaan, mutta sen sydän on kaukana minusta” (Mark. 7:6). *Tekeminen* ilman *olemista* on tekopyhää eli sellaisen esittämistä ja teeskentelemistä, mitä ei oikeasti ole.

Käänteisesti *oleminen* ilman *tekemistä* on tyhjää, kuten ”[uskokin] yksinään, ilman tekoja, [on] *kuollut*” (Jaak. 2:17, kursivointi lisätty). *Oleminen* ilman *tekemistä* ei oikeastaan ole *olemista* – se on itsepetosta: sitä että uskoo olevansa hyvä vain siitä syystä, että omat aikomukset ovat hyviä.

Tekeminen ilman *olemista* – tekopyhyys – esittää väärää kuvaa toisille, kun taas *oleminen* ilman *tekemistä* esittää väärää kuvaa ihmiselle itselleen.

Vapahtaja nuhteli lainopettajia ja fariseuksia heidän tekopyhyytensä tähden: ”Te maksatte kymmenykset” – sitä he *tekivät* – ”jopa mintusta, tillistä ja kuminasta, mutta laiminlyötte sen,

mikä laissa on tärkeintä: oikeudenmukaisuuden, laupeuden ja uskollisuuden” (Matt. 23:23). Eli toisin sanoen, he eivät *olleet* sitä, mitä heidän olisi *pitänyt olla*.

Vaikka Vapahtaja myönsi *tekemisen* olevan tärkeää, Hän sanoi *olemisen* olevan tärkeintä. Seuraavat esimerkit kuvaavat sitä, kuinka *oleminen* on tärkeämpää:

- Kasteen vesiin astuminen on jotakin, mitä me *teemme*. Se *oleminen*, jonka täytyy edeltää kastetta, on usko Jeesukseen Kristukseen ja voimallinen sydämen muutos.
- Sakramentin nauttiminen on jotakin, mitä me *teemme*. *Se, että on* kelvollinen nauttimaan sakramentin, on tärkeämpi ja paljon tähdellisempi asia.
- Pappeteen asettaminen on toimintaa eli *tekemistä*. Tärkeintä on kuitenkin pappisuuden voima, joka perustuu vanhurskauden periaatteisiin (ks. OL 121:36), eli *oleminen*.

Meistä monet laativat luetteloita asioista, joita meidän tulee *tehdä*, muistuttamaan meitä siitä, mitä haluamme saada aikaan. Mutta ihmisillä on harvoin luetteloita siitä, mitä heidän tulisi *olla*. Miksi? Asiat, jotka meidän tulee *tehdä*, ovat toimia tai tapahtumia, jotka voidaan aikaan merkitä *tehdyiksi*. *Oleminen* ei kuitenkaan koskaan tule valmiiksi. *Olemisen* luettelosta ei voi merkitä kohtia suoritetuiksi. Voin viedä vaimoni ulos hienoa illanviettoa varten tänä perjantaina, mikä on *tekemistä*. Mutta hyvänä aviomiehenä *oleminen* ei ole yksittäinen tapahtuma; sen täytyy *olla* osa luonnettani eli sitä, kuka minä olen.

Tai milloin voin vanhempana merkitä luettelooni, että lapsi on nyt *valmis*? Emme saa koskaan valmiiksi

hyvinä vanhempina *olemista*. Ja jotta olisimme hyviä vanhempia, yksi tärkeimmistä asioista, mitä voimme opettaa lapsillemme on se, kuinka *olla* enemmän Vapahtajan kaltainen.

Kristuksen kaltainen *oleminen* ei ole näkyvää, mutta se on liikkeellepainevoima sille, mitä me *teemme* ja mikä näkyy. Kun vanhemmat auttavat lasta esimerkiksi kävelemään opettelemisessa, huomaamme, että vanhemmat *tekevät* asioita kuten tukevat ja kehuvat lasta. Nämä *tekemiset* paljastavat heidän sydämessään olevan näkymättömän rakkauden sekä heidän lapsensa mahdollisuuksiin liittyvän näkymättömän uskon ja toivon. Päivästä toiseen heidän ponnistelunsa jatkuvat – todisteena näkymättömästä kärsivällisyyden ja uutteruuden *olemisesta*.

Koska *oleminen* saa aikaan *tekemistä* ja on *tekemisen* taustalla oleva vaikutin, *olemisen* opettaminen parantaa käyttäytymistä tehokkaammin kuin *tekemiseen* keskittyminen.

Kun lapset käyttäytyvät huonosti, kun he esimerkiksi riitelevät keskenään, me suuntaamme usein kurinpitomme virheellisesti siihen, mitä he ovat *tehneet*, eli havaitsemaamme riitelyyn. Mutta tuo *tekeminen* – heidän käyttäytymisensä – on vain oire heidän sydämessään olevasta näkymättömästä vaikuttimesta. Voisimme kysyä itseltämme: ”Mitkä ominaisuudet korjaisivat tällaista käytöstä tulevaisuudessa, jos lapsi vain ymmärtäisi ne? Se, että on kärsivällinen ja anteeksiantavainen, kun joku häiritsee? Että on rakastava ja rauhantekijä? Että ottaa henkilökohtaisen vastuun teoistaan eikä syytä muita?”

Millä tavoin vanhemmat opettavat näitä ominaisuuksia lapsilleen? Meille ei tule koskaan parempaa tilaisuutta opettaa ja osoittaa Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia lapsillemme kuin se

tapa, jolla ojentamme heitä. Englanninkielisellä kuria ja ojentamista merkitsevällä sanalla *'discipline'* on sama kanta kuin opetuslasta merkitsevällä sanalla *'disciple'*. Se viittaa meidän osoittamaamme kärsivällisyyteen ja opettamiseen. Sitä ei saisi tehdä vihaisena. Me voimme ja meidän tulisi ojentaa tavalla, jolla Oppi ja liitot 121 opettaa meitä: ”taivuttelemalla, pitkämielisyydellä, lempeydellä, sävyisyydellä ja vilpittömällä rakkaudella” (jakeet 41–42). Ne kaikki ovat Kristuksen kaltaista *olemista*, jonka tulisi kuulua siihen, keitä me *olemme* vanhempina ja Kristuksen opetuslapsina.

Ojentamisen kautta lapsi oppii seurauksista. Sellaisina hetkinä on hyödyllistä kääntää kielteiset asiat myönteisiksi. Jos lapsi tunnustaa tehneensä väärin, kehuu rohkeutta, jonka tunnustaminen vaatii. Kysykää lapselta, mitä hän on oppinut virheestä tai väärinteosta, mikä antaa teille – ja mikä tärkeämpää, Hengelle – tilaisuuden koskettaa ja opettaa häntä. Kun opetamme lapsille oppia Hengen avulla, sillä opilla on ajan myötä voima muuttaa heidän luonnettaan – *olemista*.

Alma huomasi tämän saman periaatteen, että ”sanon saarnaamisella oli suuri taipumus johdattaa kansaa *tekemään* sitä, mikä oli oikein – niin, sillä oli ollut kansan mieleen voimallisempi vaikutus kuin miekalla” (Alma 31:5, kursivointi lisätty). Miksi? Koska miekka keskittyi rankaisemaan vain käyttäytymisestä – eli *tekemisestä* – kun taas sanan saarnaaminen muutti ihmisten luonnetta – keitä he *olivat* tai keitä heistä voisi *tulla*.

Herttainen ja tottelevainen lapsi saa isän tai äidin aloittamaan vasta vanhemmuuden peruskurssin. Jos teitä on siunattu lapsella, joka koettelee kärsivällisyyttänne ”potenssiin

n”, olette aloittaneet vanhemmuuden mestarikurssin. Sen sijaan että ihmettelette, mitä olette ehkä tehneet väärin kuolevaisuutta edeltäneessä elämässä ansaitaksenne haasteellisemmän lapsen, voisitte pitää häntä siunauksena ja tilaisuutena tulla enemmän Jumalan kaltaisiksi. Minkä lapsen kanssa teidän kärsivällisyyttänne, pitkämielisyyttänne ja muita Kristuksen kaltaisia hyveitä todennäköisimmin koetellaan, omakсутaan ja hiotaan? Voisiko olla mahdollista, että te tarvitsette tätä lasta yhtä paljon kuin tämä lapsi tarvitsee teitä?

Olemme kaikki kuulleet neuvon tuomita syntyä eikä synnintekijää. Samalla tavoin, kun lapsemme käyttäytyy huonosti, meidän on varottava sanomasta sellaista, mikä saisi hänet uskomaan, että se, mitä hän *teki* väärin, määrittelee sen, kuka hän *on*. ”Älä koskaan anna epäonnistumisen siirtyä teoista olemukseen”, minkä myötä tulee sellaisia leimoja kuin ”tyhmä”, ”hidas”, ”laiska” tai ”kömpelö”.² Meidän lapsemme ovat Jumalan lapsia. Se on heidän todellinen olemuksensa ja mahdollisuutensa. Hänen nimenomainen suunnitelmansa on auttaa lapsiaan voittamaan virheet ja väärin teot sekä edistymään sellaisiksi kuin Hän *on*. Huonoa käytöstä tulisi sen vuoksi pitää väliaikaisena, ei pysyvänä – tekona, ei olemuksena.

Meidän on siksi ojentaessamme varottava käyttämästä pysyvyyteen viittaavia ilmauksia kuten ”sinä aina...” tai ”sinä et koskaan...” Varokaa ilmauksia kuten ”sinä et koskaan ajattele, miltä minusta tuntuu” tai ”miksi meidän pitää aina odottaa sinua?” Tämänkaltaiset ilmaukset saavat teot vaikuttamaan olemukselta ja voivat vaikuttaa haitallisesti lapsen minäkuvaa ja omanarvontuntoon.

Kun kysymme lapsilta, mitä he haluavat *olla* isona, se voi johtaa hämmennykseen minäkuvasta – ikään

kuin se, mitä ihminen *tekee* ammatikseen, määrittäisi sen, kuka hän *on*. Ammatti tai omaisuus ei saisi määrittää minäkuvaa tai itsetuntoa. Esimerkiksi Vapahtaja oli vaatimaton puuseppä, mutta se tuskin määritti Hänen elämänsä.

Kun autamme lapsia pääsemään perille siitä, keitä he ovat, ja autamme vahvistamaan heidän itsetuntoaan, voimme asianmukaisesti kehua heidän saavutustaan tai käytöstään – sitä, mitä he *tekevät* – mutta olisi vielä viisaampaa keskittää suurin tunnustuksemme heidän luonteeseensa ja uskonkäsityksiinsä – siihen, keitä he *ovat*.

Urheilutilanteessa olisi viisasta kehua lastemme suoritusta – sitä, mitä he *tekevät* – sen pohjalta, mitä he *ovat* – viitaten heidän tarmoonsa, sinnikkyteensä, itsevarmuuteen vastoinkäymisten edessä jne. – kehumalla näin sekä sitä, millaisia he *ovat* että mitä he *tekevät*.

Kun pyydämme lapsia *tekemään* kotitöitä, voimme myös keksiä keinoja kehua sitä, millaisia he *ovat*, kuten ”Olen iloinen, kun teet kotityösi niin mielelläsi”.

Kun lapset saavat koulusta todistuksen, voimme kehua heitä hyvistä arvosanoista, mutta suurempaa ja pysyvämpää hyötyä voi koitua kehumalla heidän *uutteruuttaan*: ”Sinä teit kaikki tehtävät. Sinä olet sellainen, joka osaa suoriutua vaikeista asioista ja tehdä ne valmiiksi. Olen sinusta ylpeä.”

Kun luette pyhiä kirjoituksia yhdessä perheenä, etsikää esimerkkejä ominaisuuksista, joita löysitte sinä päivänä lukemastanne, ja keskustelkaa niistä. Koska Kristuksen kaltaiset ominaisuudet ovat lahjoja Jumalalta ettekä voi omaksua niitä ilman Hänen apuaan³, rukoilkaa noita lahjoja perherukouksissa ja henkilökohtaisissa rukouksissa.

Jutelkaa päivällispöydässä toisinaan ominaisuuksista, etenkin niistä, joita olette löytäneet pyhistä kirjoituksista aiemmin sinä aamuna. ”Millä tavoin sinä olet ollut hyvä ystävä tänään? Kuinka olet osoittanut myötätuntoa? Kuinka usko on auttanut sinua kohtaamaan päivän haasteet? Millä tavoin olet ollut luotettava? Rehellinen? Reilu? Nöyrä?” Pyhissä kirjoituksissa on valtavasti ominaisuuksia, joita tulee opettaa ja oppia.

Tärkein tapa opettaa *olemista on olla* sellaisia vanhempia omille lapsillemme kuin taivaallinen Isämme on meille. Hän on täydellinen Isä, ja Hän on antanut meille vanhemmuuden käsikirjansa – pyhät kirjoitukset.

Tämänpäiväiset sanani on osoitettu pääasiassa vanhemmille, mutta periaatteet soveltuvat kaikille. Olkoot pyrkimyksenne omaksua Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia menestyksekkäitä, jotta saisitte Hänen kuvansa kasvoinhinne ja jotta Hänen ominaisuutensa näkyisivät käytöksessänne. Sitten kun lapsenne tai muut ihmiset tuntevat rakkautenne ja näkevät käytöksenne, se muistuttaa heitä Vapahtajasta ja tuo heitä Hänen luokseen. Tämä on rukoukseni ja todistukseni Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. *William Shakespearen kootut draamat: Hamlet*, 1953, suom. Paavo Cajander, 3. näytös, 1. kohtaus.
2. Carol Dweck, lainattu julkaisussa Joe Kita, ”Bounce Back Chronicles”, *Reader's Digest*, toukokuu 2009, s. 95.
3. Ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani: lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 120.

Vanhin Benjamin De Hoyos
seitsemänkymmenen koorumista

Pyhiksi kutsuttuja

Kuinka siunattuja me olemmekaan, kun meidät on tuotu tähän myöhempien aikojen pyhien yhteyteen!

Rakkaat veljeni ja sisareni, rukoilen, että Pyhä Henki auttaa minua esittämään sanomani.

Vieraillessani ja osallistuessani konferensseihin vaarnoissa ja seurakunnissa minut täyttää aina syvä ilon tunne, kun tapaan kirkon jäseniä – niitä, joita nykyään samoin kuin ajan keskipäivänä kutsutaan pyhiksi. Se rauhan ja rakkauden henki, jota tunnen aina ollessani heidän kanssaan, auttaa minua ymmärtämään, että olen yhdessä Siionin vaarnoista.

Vaikka monet tulevatkin perheistä, joissa on ollut kirkon jäseniä kahden tai useamman sukupolven ajan, monet muut ovat uusia käännyttäisiä. Heille me toistamme ne sydämelliset sanat, jotka apostoli Paavali lausui efesolaisille:

”Te ette siis enää ole vieraita ja muukalaisia, vaan kuulutte Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät.

[Me olemme] kiviä siinä rakennuksessa, jonka perustuksena ovat apostolit ja profeetat ja jonka kulmakivenä on itse Kristus Jeesus.” (Ef. 2:19–20.)

Joitakin vuosia sitten palvellessani kirkon tiedotustoimistossa Meksikossa meitä pyydettiin osallistumaan eräaseen radion puheohjelmaan. Ohjelman tarkoituksena oli kuvata maailman eri uskontoja ja keskustella niistä.

Kahdelle meistä annettiin tehtävä edustaa kirkkoa ja vastata kysymyksiin, joita mahdollisesti esitettäisiin tämäntyyppisessä ohjelmassa. Useiden mainoskatkojen jälkeen, kuten radiokielessä sanotaan, ohjelman juontaja esitti tämän kommentin: ”Meillä on tänä iltana kanssamme kaksi Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon vanhinta.” Hän pysähtyi ja kysyi sitten: ”Miksi kirkolla on niin pitkä nimi? Miksette käytä lyhyempää tai myyvämpää nimeä?”

Toverini ja minä hymyilimme niin loistavalle kysymykselle ja ryhdyimme sitten selittämään, että kirkon nimi

ei ollut ihmisen valitsema. Sen oli antanut Vapahtaja profeetan välityksellä näinä myöhempinä aikoina. ”Sillä näin kirkkoani on kutsuttava viimeisinä aikoina, nimittäin Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkoksi” (OL 115:4). Ohjelman juontaja vastasi heti kunnioittavasti: ”Näin ollen toistamme sen oikein kernaasti.” En muista, kuinka monta kertaa hän toisti kirkon merkittävän nimen, mutta muistan kyllä sen suloisen hengen, joka vallitsi, kun selitimme paitsi kirkon nimen myös sen, kuinka nimi viittaa kirkon jäseniin – myöhempien aikojen pyhiin.

Uudessa testamentissa kerrotaan, että Jeesuksen Kristuksen kirkon jäseniä kutsuttiin ensimmäisen kerran kristityiksi Antiokiassa (ks. Ap. t. 11:26), mutta he kutsuivat *toisiaan* pyhiksi. Kuinka liikuttavalta heistä on varmaan tuntunut kuulla apostoli Paavalin sanovan heidän kuuluvan ”Jumalan perheeseen, samaan kansaan kuin pyhät” (Ef. 2:19) ja myös sanovan heidän *olevan* kutsuttuja pyhiksi (ks. Room. 1:7, vuoden 1938 suomennos).

Siinä määrin kuin kirkon jäsenet elävät evankeliumin mukaan ja

Ushuaia, Argentiina

noudattavat profeettojen neuvoja, heistä tulee vähä vähältä ja jopa huomaamattaan pyhiä. Nöyristä kirkon jäsenistä, jotka pitävät päivittäin perherukouksen ja tutkivat pyhiä kirjoituksia, jotka osallistuvat sukututkimukseen ja pyhittävät usein aikaansa temppeleipalveluun, tulee pyhiä. He ovat niitä, jotka ovat omistautuneita luomaan iankaikkisia perheitä. He ovat myös niitä, jotka varaavat kiireidensä keskellä aikaa pelastaa niitä, jotka ovat vieraantuneet kirkosta, ja kannustaa heitä palaamaan ja istumaan Herran pöydän ääreen.

He ovat niitä vanhimpia ja sisaria sekä kypsässä iässä olevia aviopareja, jotka vastaavat kutsuun palvella Herran lähetyssaarnaajina. Niin, veljeni ja sisareni, heistä tulee pyhiä siinä määrin, että he löytävät sen lämpimän ja ihanan tunteen, jota kutsutaan aidoksi rakkaudeksi eli Kristuksen puhtaaksi rakkaudeksi (ks. Moroni 7:42–48).

Pyhät eli kirkon jäsenet tulevat tuntemaan Vapahtajamme myös vastoinkäymisten ja koetusten kautta. Älkäämme unohtako, että Hänenkin oli kärsittävä kaikki. ”Ja hän ottaa päällensä kuoleman päästääkseen kuoleman siteet, jotka sitovat hänen kansaansa; ja hän ottaa päällensä heidän heikkoutensa, jotta hänen sydämensä täyttyisi armolla, lihan mukaisesti, jotta hän osaisi lihan mukaisesti auttaa kansaansa sen heikkouksien mukaisesti” (Alma 7:12).

Muutamien viime vuosien aikana olen omin silmin nähnyt monien ihmisten, myös monien pyhiemme, kärsivän. Rukoilemme jatkuvasti heidän puolestaan ja pyydämme, että Herra puuttuisi tilanteeseen, jotta heidän uskonsa ei heikkenisi vaan että he kulkisivat kärsivällisinä eteenpäin. Näille me toistamme Mormonin kirjan profeetta Jaakobin lohdulliset sanat:

”Oi siis rakkaat veljeni, tulkaa Herran, Pyhän, luokse. Muistakaa, että hänen polkunsu ovat vanhurskaat. Katso, ihmisen tie on kaita, mutta se on suorana reittinä hänen edessään, ja portin vartija on Israelin Pyhä; eikä hän käytä siihen palvelijaa; eikä ole mitään muuta tietä kuin portin kautta; sillä häntä ei voi pettää, sillä Herra Jumala on hänen nimensä.

Ja jokaiselle, joka kolkuttaa, hän avaa.” (2. Nefi 9:41–42.)

Sillä ei ole väliä, mitkä olosuhteet, koettelemukset tai haasteet meitä saatavatkin ympäröidä. Kristuksen opin ja Hänen sovituksensa ymmärtäminen on voimamme ja rauhamme lähde – niin, veljet ja sisaret, sen sisäisen levollisuuden, joka syntyy Hengestä ja jonka Herra antaa uskollisille pyhilleen. Hän ravitsee meitä sanoen: ”Minä jätän teille rauhan. – Olkaa rohkeat, älkää vaipuko epätoivoon.” (Joh. 14:27.)

Monien vuosien ajan olen omin silmin nähnyt kirkon jäsenten uskollisuuden – myöhempien aikojen pyhien, jotka uskossa taivaallisen Isämme suunnitelmaan ja Vapahtajamme Jeesuksen Kristuksen sovitukseen ovat voittaneet ahdistukset ja ahdingot rohkeina ja hyvin innokkaina kestäen siten lujina ja jatkaen pyhittymisen kaidalla ja kapealla

polulla. En osaa sanoin kyllin ilmaista kiitollisuuttani ja ihailuani kaikkia niitä uskollisia pyhiä kohtaan, joiden kanssa minulla on ollut etuoikeus olla kanssakäymisissä!

Vaikka evankeliumin ymmärryksemme ei ehkä olekaan yhtä syvä kuin todistuksemme sen totuudesta, niin jos panemme luottamuksemme Herraan, me saamme voimaa kaikissa vaikeuksissamme, koettelemuksissamme ja ahdingoissamme (ks. Alma 36:3). Tämä Herran antama lupaus pyhilleen ei tarkoita sitä, että me olisimme vapaita kärsimyksistä tai koettelemuksista vaan että saamme voimaa selviytyä niiden läpi ja että tiedämme, että juuri Herra on antanut meille voimaa.

Rakkaat veljeni ja sisareni, kuinka siunattuja me olemmekaan, kun meidät on tuotu tähän myöhempien aikojen pyhien yhteyteen! Kuinka siunattuja me olemmekaan, kun meillä entisaikojen ja nykyaikojen profeettojen tavoin on todistus Vapahtajasta!

Todistan, että meidän Herramme, Israelin Pyhä, elää ja että Hän johtaa kirkkoaan, Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkkoa, rakkaan profeettamme Thomas S. Monsonin välityksellä. Herramme Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

Vanhin C. Scott Grow
seitsemänkymmenen koorumista

Sovituksen ihme

Ei ole syntiä tai rikkomusta, tuskaa tai murhetta, joka jäisi Hänen sovituksensa parantavan voiman ulkopuolelle.

Kun valmistelin puhettani tätä konferenssia varten, sain järkyttävän puhelun isältäni. Hän kertoi, että nuorempi veljeni oli sinä aamuna kuollut nukkuessaan. Olin murheen murtama. Veljeni oli vain 51-vuotias. Kun ajattelin häntä, tunsin, että minun pitää kertoa teille joitakin tapahtumia hänen elämästään. Sain luvan tehdä sen.

Nuorena veljeni oli komea, ystävällinen ja seurallinen – täysin omistautunut evankeliumille. Palveltuaan kunniallisesti lähetystyössä hänet vihittiin rakkaimpansa kanssa temppelissä. Heidä siunattiin pojalla ja tyttärellä. Hänen tulevaisuutensa oli täynnä toivoa.

Mutta sitten hän antoi periksi heikkoudelle. Hän valitsi hedonistisen elämäntavan, joka maksoi hänelle hänen terveytensä, avioliittonsa sekä jäsenyytensä kirkossa.

Hän muutti kauas kotoa. Hän jatkoi itsetuhoista käytöstään yli vuosikymmenen ajan, mutta Vapahtaja ei ollut unohtanut eikä hylännyt häntä. Lopulta hänen epätoivonsa tuska antoi nöyryyden hengen tunkeutua hänen sieluunsa. Hänen vihan, kapinan ja taistelunhaluisuuden tunteensa alkoivat haihtua. Tuhlaajapojan tavoin hän ”meni itseensä”¹. Hän alkoi ojentaa kättään kohti Vapahtajaa ja palata

kotiin ja uskollisten vanhempien luo, jotka eivät koskaan luovuttaneet hänen kohdallaan.

Hän kulki parannuksenteon polkua. Se ei ollut helppoa. Hänen oltuaan poissa kirkosta kaksitoista vuotta hänet kastettiin uudelleen ja hän sai jälleen Pyhän Hengen lahjan. Lopulta hänen pappautensa ja tempelisiunauksensa palautettiin.

Häntä siunattiin niin, että hän löysi naisen, joka ei välittänyt hänen aiemman elämäntapansa terveydelle aiheuttamista jatkuvista ongelmista, ja heidät sinetöitiin temppelissä. He saivat kaksi lasta. Hän palveli piispakunnassa uskollisesti useita vuosia.

Veljeni kuoli maanantaiaamuna, maaliskuun 7. päivänä. Edellisenä perjantai-iltana hän oli ollut vaimonsa kanssa temppelissä. Sunnuntaiaamuna, päivää ennen kuolemaansa, hän opetti pappesusoppiaiheen omassa ylipappien ryhmässään. Samana iltana hän meni vuoteeseensa – eikä herännyt enää tässä elämässä, mutta tulisi esiin vanhurskaiden ylösnousemuksessa.

Olen kiitollinen sovituksen ihmeestä veljeni elämässä. Vapahtajan sovitus on meidän kaikkien ulottuvilla – aina.

Pääsemme osallisiksi sovitukselta parannuksenteon kautta. Kun teemme parannuksen, Herra antaa

meidän jättää menneisyyden virheet taaksemme.

”Katso, se, joka on tehnyt parannuksen synneistään, se saa anteeksi, enkä minä, Herra, muista niitä enää.

Tästä te voitte tietää, tekeekö ihminen parannuksen synneistänsä – katso, hän tunnustaa ne ja hylkää ne.”²

Jokainen meistä tuntee henkilön, jolla on ollut vakavia haasteita elämässään – jonkun, joka on eksynyt tai horjunut. Tuo henkilö voi olla ystävä tai sukulainen, vanhempi tai lapsi, aviomies tai vaimo. Tuo henkilö voi jopa olla sinä itse.

Puhun kaikille, myös sinulle. Puhun sovituksen ihmeestä.

Messias tuli lunastamaan ihmiset Aadamin lankeemuksesta.³ Kaikki Jeesuksen Kristuksen evankeliumissa viittaa Messiaan, Jumalan Pojan, sovitusuhriin.⁴

Pelastussuunnitelmaa ei olisi voitu saada aikaan ilman sovitutusta. ”Sen tähden Jumala itse sovittaa maailman synnit toteuttaakseen armonsuunnitelman, tyydyttääkseen oikeudenmukaisuuden vaatimukset, jotta Jumala voisi olla täydellinen, oikeudenmukainen Jumala ja myös armollinen Jumala.”⁵

Synnittömän Jumalan Pojan täytyi toteuttaa sovitusuhri, sillä langennut ihminen ei voisi sovittaa omia syntejään.⁶ Sovituksen täytyi olla ääretön ja iankaikkinen – käsittääkseen kaikki ihmiset, kautta koko iankaikkisuuden.⁷

Kärsimyksellään ja kuolemallaan Vapahtaja sovitti kaikkien ihmisten synnit.⁸ Hänen sovituksensa alkoi Getsemanessa ja jatkui ristillä ja huipentui ylösnousemukseen.

”Niin, – – hänet viedään ristiin-aulittavaksi ja surmattavaksi; siten liha tulee kuoleman alaiseksi, Pojan tahto sulautuu Isän tahtoon.”⁹ Sovitusuhriinsa kautta Hän antoi ”sielunsa uhriksi synnin tähden”¹⁰.

Jumalan ainosyntyisenä Poikana Hän peri voiman voittaa fyysinen kuolema. Sen ansiosta Hän saattoi pysyä hengissä, kun Hän kärsi ”jopa enemmän kuin ihminen voi kärsiä kuolematta; sillä katso, veri tihkuu jokaisesta huokosesta, niin suuri on – – hänen piinansa hänen kansansa jumalattomuuden ja iljetysten tähden”¹¹.

Sen lisäksi että Hän maksoi hinnan kaikkien ihmisten synneistä, Hän myös otti ”päällensä kansansa kivut ja sairaudet”. Ja Hän otti ”päällensä heidän heikkoutensa, jotta hänen sydämensä täytyisi armolla, – – jotta hän osaisi lihan mukaisesti auttaa kansansa sen heikkouksien mukaisesti”¹².

Vapahtaja tunsi koko ihmiskunnan tuskan painon – – synnin ja murheen tuskan. ”Totisesti hän on kantanut meidän surumme ja ottanut taakakseen meidän murheemme.”¹³

Sovituksellaan Hän parantaa paitsi sen, joka on rikkonut, mutta Hän parantaa myös viattoman, joka kärsii noiden rikkomusten tähden. Kun viattomat uskovat Vapahtajaan ja Hänen sovituksensa ja antavat syntiselle anteeksi, hekin voivat parantua.

On aikoja, jolloin jokainen meistä tarvitsee vapautusta syyllisyyden tunteista, jotka ovat seurausta virheistä ja synneistä.¹⁴ Kun teemme parannuksen, Vapahtaja poistaa syyllisyyden sielustamme.

Hänen sovitusuhrinsa kautta meidän syntimme annetaan anteeksi. Kadotuksen poikia lukuun ottamatta sovitus on kaikkien ulottuvilla, koko ajan, huolimatta siitä, kuinka suuri tai pieni synti on, ”parannuksen ehdoilla”¹⁵.

Äärettömän rakkautensa ansiosta Jeesus Kristus kehottaa meitä tekemään parannuksen, ettei meidän tarvitse kärsiä syntiemme koko painoa:

”[Tee parannus] – tee parannus, – – etteivät kärsimyksesi olisi ankaria

– kuinka ankaria, et tiedäkään; kuinka suuria, et tiedäkään; niin, kuinka kovia kestää, et tiedäkään.

Sillä katso, minä, Jumala, olen kärsinyt tämän kaikkien puolesta, jottei heidän tarvitse kärsiä, jos he tekevät parannuksen;

mutta elleivät he tee parannusta, heidän täytyy kärsiä samoin kuin minä,

mikä kärsimys sai minut, tosiaankin Jumalan, suurimman kaikista, vapisemaan tuskasta ja vuotamaan verta joka huokosesta ja kärsimään sekä ruumiissa että hengessä.”¹⁶

Vapahtaja tarjoaa paranemista synnistä kärsiville. ”Ettekö nyt palaa minun luokseni ja tee parannusta synneistänne ja käänny, jotta minä voin parantaa teidät”¹⁷

Jeesus Kristus on sielumme Suuri Parantaja. Kadotuksen syntejä lukuun ottamatta ei ole syntiä tai rikkomusta, tuskaa tai murhetta, joka jäisi Hänen sovituksensa parantavan voiman ulkopuolelle.

Kun teemme syntiä, Saatana sanoo meille, että olemme hukassa. Sitä vastoin meidän Lunastajamme tarjoaa lunastusta kaikille, sinulle ja minulle – huolimatta siitä, mitä olemme tehneet väärin.

Kun pohdit omaa elämäsi, onko olemassa asioita, joita sinun tulee muuttaa? Oletko tehnyt virheitä, jotka odottavat yhä korjaamista?

Jos kärsit syyllisyyden tai katumuksen, katkeruuden tai vihan tunteista tai uskon puutteesta, kehotan sinua etsimään huojennusta. Tee parannus ja hylkää syntisi. Pyydä sitten rukouksessa anteeksiantoa Jumalalta. Pyydä anteeksi niiltä, joita vastaan olet rikkonut. Anna anteeksi niille, jotka ovat rikkooneet sinua vastaan. Anna anteeksi itsellesi.

Mene tarvittaessa piispan luokse. Hän on Herran armon sanansaattaja. Hän auttaa sinua, kun yrität epätoivoisesti tulla puhtaaksi parannuksenteon kautta.

Uppoudu rukoukseen ja pyhien kirjoitusten tutkimiseen. Kun teet niin,

tunnet Hengen pyhittävän vaikutuksen. Vapahtaja sanoi: ”[Pyhittäytäkää]; niin, puhdistakaa sydämenne ja peskää kätenne – – minun edessäni, niin että minä voin tehdä teidät puhtaiksi.”¹⁸

Kun meidät tehdään puhtaiksi Vapahtajan sovituksen voimasta, Hänestä tulee meidän puolustajamme Isän tykönä. Hän anoo:

”Isä, katso hänen kärsimyksiään ja kuolemaansa, joka ei syntii tehnyt ja johon sinä olit mieltynyt; katso Poikasi verta, joka vuodatettiin, hänen vertansa, jonka sinä annoit, jotta sinä itse saisit kunnian;

sen tähden, Isä, säästä nämä veljeni, jotka uskovat minun nimeeni, jotta he voisivat tulla minun luokseni ja saada ikuisen elämän.”¹⁹

Meille jokaiselle on annettu moraalisen tahdonvapauden lahja. ”Ihmiset ovat vapaita – – valitsemaan vapauden ja iankaikkisen elämän kaikkien ihmisten suuren Välimiehen kautta, tai valitsemaan orjuuden ja kuoleman Perkeleen – – vallan mukaisesti.”²⁰

Vuosia sitten veljeni käytti tahdonvapauttaan, kun hän valitsi

elämäntavan, joka maksoi hänelle hänen terveytensä, perheensä ja jäsenyytensä kirkossa. Vuosia myöhemmin hän käytti samaa tahdonvapauttaan, kun hän päätti tehdä parannuksen, sovittaa elämänsä Vapahtajan opetusten mukaiseksi ja kirjaimellisesti syntyä uudelleen sovituksen voimasta.

Todistan sovituksen ihmeestä. Olen nähnyt sen parantavan voiman veljeni elämässä ja tuntenut sen omassa

elämässäni. Sovituksen parantava ja lunastava voima on meidän jokaisen ulottuvilla – aina.

Todistan, että Jeesus on Kristus – sielumme parantaja. Rukoilen, että jokainen meistä päättää vastata Vapahtajan kutsuun: ”Ettekö nyt palaa minun luokseni ja tee parannusta synneistänne ja käänny, jotta minä voin parantaa teidät?”²¹ Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Luuk. 15:17.
2. OL 58:42–43.
3. Ks. 2. Nefi 2:25–26.
4. Ks. Alma 34:14.
5. Alma 42:15.
6. Ks. Alma 34:11.
7. Ks. Alma 34:10.
8. Ks. Alma 22:14.
9. Moosia 15:7.
10. Moosia 14:10.
11. Moosia 3:7.
12. Alma 7:11–12.
13. Moosia 14:4.
14. Ks. *Saarnatkaa minun evankeliumiani – lähetystyöpalvelun opas*, 2005, s. 2.
15. OL 18:12.
16. OL 19:15–18.
17. 3. Nefi 9:13.
18. OL 88:74.
19. OL 45:4–5.
20. 2. Nefi 2:27.
21. 3. Nefi 9:13.

Vanhin Jeffrey R. Holland
kahentoista apostolin koorumista

Merkkiviiri kansoille

Jos me opetamme Hengen avulla ja te kuuntelette Hengen avulla, niin joku meistä koskettaa teidän olosuhteitanne.

Jokainen laulettu sävel ja jokainen puhuttu sana on liikuttanut minua niin, että rukoilen pystyväni jotenkin puhumaan.

Ennen lähtöä Nauvoosta talvella 1846 presidentti Brigham Young näki unessa enkelin seisovan kartion muotoisella kukkulalla jossakin lännessä osoittaen alhaalla olevaan laaksoon. Kun presidentti Young puolisoista vuotta myöhemmin saapui Suolajärven laaksoon, hän näki aivan tämän paikan yläpuolella, johon nyt olemme kokoontuneet, saman kukkulakohouman, jonka hän oli nähnyt näyssä.

Kuten tältä puhujakorokkeelta on usein kerrottu, veli Brigham johti kourallisen kirkon johtajia sen kukkulan huipulle ja julisti, että sen nimi olisi Ensign Peak, 'merkkiviirihuippu' – nimi täynnä uskonnollista merkitystä näille nykyajan israelilaisille. Kaksi ja puoli vuosituhatta aikaisemmin profetta Jesaja oli julistanut, että viimeisinä aikoina "Herran pyhäkön vuori seisoo lujana. Ylimpänä vuorista se kohooa." Siellä "hän kohottaa merkkiviirin kansoille."¹

Nähdessään tuon historiallisen hetken tämän profetian osittaisena täyttymisenä johtavat veljet halusivat kohottaa jonkinlaisen viirin tehdäkseen ajatuksen "merkkiviiristä kansoille" kirjaimelliseksi. Vanhin Heber

C. Kimballilla oli keltainen huivi. Veli Brigham satoi sen vanhin Willard Richardsin kävelykeppiin ja pystytti tämän tilapäisen lipun sitten maahan julistaen, että Ison Suolajärven laakso ja sitä ympäröivät vuoret ovat se profetoitu paikka, josta Herran sana tulisi myöhemminä aikoina.

Veljet ja sisaret, tämä yleiskonferenssi ja muut vastaavat vuosittain ja puolivuositain pidettävät konferenssit ovat jatkoa sille varhaiselle julistukselle maailmalle. Todistan, että kahden viime päivän kokoukset ovat jälleen yksi todiste siitä, että "Siionin viiri hulmuu"², kuten eräässä kirkon laulusamme sanotaan. Ei ole sattumaa, että yleiskonferenssimme sanomat julkaitaan englannin kielellä lehdessä, jonka nimenä on yksinkertaisesti *Ensign*, 'merkkiviiri'.

Kun konferenssimme nyt päättyy, pyydän teitä pohtimaan tulevina päivinä paitsi kuulemianne sanomia myös sitä ainutlaatuista ilmiötä, joka yleiskonferenssi itsessään on – mitä me myöhempien aikojen pyhät uskomme tämänkaltaisten konferenssien olevan ja mitä me pyydämme maailmaa kuulemaan ja seuraamaan niissä. Me todistamme jokaiselle kansakunnalle, suvulle, kielelle ja kansalle paitsi sen, että Jumala elää, myös sen, että Hän puhuu, että neuvot, joita olette

kuulleet Pyhän Hengen ohjaamina, ovat "Herran tahto, – – Herran sana, – – Herran ääni ja Jumalan voima pelastukseksi"³ meidän aikaamme varten ja meidän aikanamme.

Kenties jo tiedättekin (ainakin teidän pitäisi tietää), että harvoja poikkeuksia lukuun ottamatta kenellekään täällä puhuvalle ei määrätä mitään aihetta. Jokaisen puhujan tulee paastota ja rukoilla, tutkia ja pohtia, aloittaa ja keskeyttää ja aloittaa uudelleen, kunnes hän on varma siitä, että tätä konferenssia varten tänä aikana hänen aiheensa on se, jonka Herra haluaa hänen esittävän riippumatta henkilökohtaisista toiveista tai mieltymyksistä. Jokainen mies ja nainen, jonka olette kuulleet puhuvan tämän yleiskonferenssin kymmenen tunnin aikana, on pyrkinyt olemaan uskollinen sille johdatukselle. Jokainen on vuodattanut kyyneliä, kantanut huolta ja vilpittömästi etsinyt Herran johdatusta opastamaan ajatuksiaan ja esitystapaansa. Ja aivan kuten Brigham Young näki enkelin seisovan tämän paikan yllä, samoin minäkin näen enkelien seisovan siinä. Tämä kuvaus saa kirkon johtaviin virkailijoihin kuuluvat veljeni ja sisareni vaivaantuneiksi, mutta sellaisina minä näen heidät – kuolevaisina sanansaattajina, joilla on enkelin sanomia, miehinä ja naisina, joilla on kaikki ne fyysiset, taloudelliset ja perheeseen liittyvät vaikeudet, joita teillä ja minulla on, mutta jotka ovat uskossa pyhittäneet elämänsä heille annettuun kutsumukseen ja velvollisuuteen julistaa Jumalan sanaa, ei omaansa.

Miettikää kuulemienne sanomien monipuolisuutta – mikä on sitäkin ihmeellisempää, kun niitä koordinoi yksinomaan taivaan johdatus. Mutta miksipä ne eivät olisi monipuolisia? Suurin osa yleisöstämme täällä ja muualla koostuu kirkon jäsenistä.

Ihmeellisten uusien viestintätapojen ansiosta yhä suurempi osa konferenssiemme yleisöä koostuu kuitenkin niistä, jotka eivät ole kirkon jäseniä – vielä. Niinpä meidän on puhuttava niille, jotka tuntevat meidät oikein hyvin, sekä niille, jotka eivät tunne meitä lainkaan. Jo yksistään kirkon piirissä meidän täytyy puhua lapsille, nuorille ja nuorille aikuisille, keski-ikäisille ja iäkkäämmille. Meidän täytyy puhua perheille ja vanhemmille ja kotona asuville lapsille samalla kun puhumme niille, jotka eivät ole naimisissa, joilla ei ole lapsia ja jotka ovat kenties hyvin kaukana kotoa. Yleiskonferenssin aikana me tähdennämme aina niitä iankaikkisia totuuksia, jotka liittyvät uskoon, toivoon, rakkauteen⁴ ja ristiinnaulittuun Kristukseen⁵, samalla kun puhumme suoraan hyvin täsmällisistä moraalisiin liittyvistä ajankohtaisista aiheista. Pyhissä kirjoituksissa meille annetaan käsky:

”Älä opeta tälle sukupolvelle mitään muuta kuin parannusta”⁶, ja samalla meidän on määrää julistaa sävyisille hyvää sanomaa ja parantaa ne, joiden mieli on murtunut. Esitettiin nämä konferenssisanomat missä muodossa tahansa, ne julistavat ”vangituille vapautusta”⁷ ja ilmoittavat ”Kristuksen tutkimattomasta rikkaudesta”⁸. Niissä hyvin monenlaisissa saarnoissa, joita pidetään, oletetaan olevan jokaiselle jotakin. Tässä suhteessa arvelen, että presidentti Harold B. Lee ilmaisi asian parhaiten vuosia sitten, kun hän sanoi, että evankeliumin on määrää ”keventää vaivattujen oloa ja vaivata kevytmielisten oloa”⁹.

Haluamme aina, että opettamiemme yleiskonferenssissa on yhtä ylevää ja lämminhenkistä kuin Kristuksen opetus oli aikanaan, muistaen niin tehdessämme sen järjestyksen, joka on aina ollut luontaista Hänen sanomalleen. Tunnetuimman koskaan

pidetyn saarnan Jeesus aloitti lausumalla ihmeellisen lempeitä siunauksia, jotka meistä jokainen haluaa saada osakseen – siunauksia, joita luvataan hengessään köyhille, puhdassydämisille, rauhantekijöille ja kärsivällisille.¹⁰ Kuinka opettavaisia nuo autuaaksijulistukset ovatkaan, ja kuinka tyyntäviä ne ovat sielulle. Ne ovat totta. Mutta samaisessa saarnassa Vapahtaja jatkoi osoittaen, kuinka rauhantekijöiden ja puhdassydämisten tien tulisi olla yhä kaidempi. ”Teille on opetettu tämä isille annettu käsky: ’Älä tapa’”, Hän huomautti. ”Mutta minä sanon teille: jokainen, joka on vihoissaan veljelleen, on ansainnut oikeuden tuomion.”¹¹

Ja samalla tavoin:

”Teille on opetettu tämä käsky: ’Älä tee aviorikosta.’

Mutta minä sanon teille: jokainen, joka katsoo naista niin, että alkaa himoita häntä, on sydämessään jo tehnyt aviorikoksen hänen kanssaan.”¹²

Kun opetuslapseuden polku nousee ylöspäin, reitti käy ilmeisesti yhä kapeammaksi, kunnes tulemme siihen polvilleen vievään saarnan huipentumaan, josta vanhin Christofferson juuri puhui: ”Olkaa siis täydellisiä, niin kuin teidän taivaallinen Isänne on täydellinen.”¹³ Se, mikä oli lempeätä alkuvaiheen uskollisuuden alavilla mailla, vaihtuu äärimmäisen raskaaksi ja erittäin vaativaksi todellisen opetuslapseuden huipulla. Ne, jotka luulevat Jeesuksen opettaneen syyttömyyden teologiaa, eivät selvästikään ole lukee neet sopimuksen pienellä kirjoitettua tekstiä! Ei, opetuslapseuteen liittyvissä asioissa kirkko ei ole mikään pikaruokapaikka, jossa voi tilata mieleisensä annoksen. Jonakin päivänä *jokainen* polvi on notkistuva ja *jokainen* kieli tunnustava, että Jeesus on Kristus ja että pelastus voi tulla vain *Hänen* tavallaan.¹⁴

Vaikka haluammekin yleiskonferenssisanomissamme saarnata evankeliumia asiaan kuuluvalla tavalla sekä ankarasti että tynnyttävästi, pyydän teitä olemaan vakuuttuneita siitä, että puhuessamme vaikeista aiheista me ymmärrämme, ettei jokainen katsele pornografiaa, välttele avioliittoa tai harrasta kiellettyjä sukupuolisuhteita. Tiedämme, ettei jokainen riko lepöpäivän pyhittämisen käskyä tai lausu väärää todistusta tai pahoinpitele puolisoa. Tiedämme, että useimmat kuulijakunnastamme *eivät* syyllisty sellaisiin asioihin, mutta meitä velvoittaa vakava vastuu esittää varoituksia niille, jotka syyllistyvät niihin – missä tahansa heitä onkin maailmassa. Jos siis yritätte parhaanne – jos esimerkiksi yritätte pitää perheillan huolimatta siitä hullunmyllystä, joka toisinaan vallitsee kodissa, joka on täynnä hullunmylläjiä – niin antakaa itsellenne tunnustusta, ja kun puhumme siitä aiheesta, kuunnelkaa seuraavaa puhetta, joka käsittelee aihetta, jossa teidän on kenties kehityttävä. Jos me opetamme Hengen avulla ja te kuuntelette Hengen avulla, niin joku meistä koskettaa teidän olosuhteitanne ja lähettää henkilökohtaisen profeetallisen epistolan juuri teille.

Veljet ja sisaret, yleiskonferenssissa me lausumme todistuksemme yhdessä muiden todistusten kanssa, joita tulee, koska tavalla tai toisella Jumala *kyllä* saattaa äänensä kuuluville. ”Minä lähetin teidät maailmaan todistamaan ja varoittamaan kansaa”, on Herra sanonut profeetoilleen.¹⁵

”[Ja] teidän todistuksenne jälkeen tulee maanjäristysten todistus, – – ukkosten, – – salamoiden, – – myrskyjen – – ja yli äyräidensä nousevien meren aaltojen äänen todistus.

Ja enkelit [huutavat] kovalla äänellä, soittaen Jumalan pasuunaa.”¹⁶

Nämä kuolevaiset enkelit, jotka tulevat tänne puhujakorokkeelle, ovat

Bukarest, Romania

jokainen omalla tavallaan soittaneet ”Jumalan pasuunaa”. Jokainen lausuttu saarna on aina itsessään sekä todistus rakkaudesta että varoitus, kuten luonto itsekkin viimeisinä aikoina todistaa rakkaudella ja varoittaen.

Hetken kuluttua presidentti Thomas S. Monson tulee puhujakorokkeelle päättämään tämän konferenssin. Saanen sanoa jotakin henkilökohtaista tästä rakkaasta miehestä, virkaiältään vanhimmasta apostolista ja profeetasta tänä aikana, jota me nyt elämme. Kun ajattelee niitä vastuullisia tehtäviä, joihin olen viitannut, ja kaikkea, mitä olette kuulleet tässä konferenssissa, on ilmiselvää, ettei profeettojen elämä ole helppoa, eikä presidentti Monsonin elämä ole helppoa. Hän viittasi erityisesti siihen eilen illalla pappeskokouksessa. Kun hänet 36-vuotiaana kutsuttiin apostoliksi, hänen lapsensa olivat iältään 12-, 9- ja 4-vuotiaita. Sisar Monson on antanut miehensä ja nuo lapset ovat antaneet isänsä kirkolle ja kirkon velvollisuuksille nyt jo yli viidenkymmenen vuoden ajan. He ovat kestäneet sairauksia ja haasteita, niitä kuolevaisuuden kolhuja ja ruhjeita, joita jokainen kohtaa ja joista jotkin ovat heillä epäilemättä vielä edessäpäin. Mutta presidentti Monson on aina ja kaikessa lannistumattoman iloinen. Mikään ei masenna häntä. Hänellä on aivan erityisen suuri usko ja hänessä on poikkeuksellista sisua.

Presidentti, tämän koko yleisön puolesta täällä ja muualla sanon, että

me rakastamme ja kunnioitamme sinua. Sinun omistautumisesi on esimerkkinä meille kaikille. Me kiitämme sinua johtajuudestasi. Neljätoista muuta, joilla on apostolin virka, sekä muut täällä korokkeella istuvat, yleisön joukossa istuvat sekä valtavat joukot, jotka ovat koolla ympäri maailman, rakastavat sinua, tukevat sinua ja seisovat rinta rinnan vierelläsi tässä työssä. Me kevennämme kuormaasi kaikin mahdollisin tavoin. Sinä olet yksi niistä enkelisanansaattajista, jotka on kutsuttu ennen maailman perustamista heiluttamaan Jeesuksen Kristuksen evankeliumin merkkiviriä koko maailmalle. Teet sitä aivan erinomaisesti. Todistan siitä evankeliumista, jota julistetaan, sen suomasta pelastuksesta sekä Hänestä, joka suo sen. Herramme Jeesuksen Kristuksen ylväässä ja loistavassa nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Jes. 2:2; 11:12.
2. ”Nyt aamu koittaa armainen”, *MAP-lauluja*, 1.
3. OL 68:4.
4. Ks. 1. Kor. 13:13.
5. Ks. 1. Kor. 1:23.
6. OL 6:9; 11:9.
7. Jes. 61:1.
8. Ef. 3:8.
9. Ks. artikkelissa ”The Message”, *New Era*, tammikuu 1971, s. 6.
10. Ks. Matt. 5:3–12.
11. Matt. 5:21–22; ks. 3. Nefi 12:22.
12. Matt. 5:27–28.
13. Matt. 5:48.
14. Ks. Room. 14:11; Moosia 27:31.
15. OL 88:81.
16. OL 88:89–90, 92.

Presidentti Thomas S. Monson

Erotessamme

Yksikään meistä [ei] pysty täysin ymmärtämään sen merkitystä, mitä Kristus teki meidän puolestamme Getsemanessa, mutta jokaisena elämäni päivänä olen kiitollinen Hänen sovitusuhristaan meidän puolestamme.

Veljeni ja sisareni, päättäessämme tätä konferenssia sydämeni on täynnä kiitollisuutta. Olemme tunneneet Herran Hengen hyvin runsaana. Esitän omasta puolestani ja kirkon jäsenten puolesta kaikkialla kiitokset jokaiselle konferenssiin osallistuneelle, myös rukouksen pitäneille. Toivon, että muistamme kuulemamme sanomat kauan. Kun saamme ne *Ensign*- ja *Liahona*-lehtien numerot, joissa nämä puheet ovat kirjoitetussa muodossa, lukekaamme ja tutkikaamme niitä.

Kaikkien konferenssikokousten musiikki on jälleen kerran ollut kaudista. Esitän henkilökohtaisen kiitollisuuteni niille, jotka ovat halukkaita käyttämään lahjojaan meidän hyväksemme samalla koskettaen ja innoittaen meitä.

Olemme antaneet kohotetuin käsin tukemme niille veljille, jotka on tämän konferenssin aikana kutsuttu uusiin tehtäviin. Haluamme heidän tietävän, että odotamme innolla saavamme työskennellä heidän kanssaan Mestarin asialla.

Osoitan rakkauteni ja arvontoni omistautuneille neuvonantajilleni, presidentti Henry B. Eyringille ja presidentti Dieter F. Uchtdorffille. He ovat viisaita ja ymmärtäväisiä miehiä.

Heidän palvelutyönsä on korvaamaton. Rakastan veljiäni kahdentoista apostolin koorumissa ja tuen heitä. He palvelevat mitä tehokkaimmin, ja he ovat täysin omistautuneita tälle työlle. Ilmaisen rakkauteni myös seitsemänkymmenen koorumien ja johtavan piispakunnan jäsenille.

Nykyajan maailmassa me kohtaamme monia haasteita, mutta vakuutan teille, että taivaallinen Isämme muistaa meidät. Hän rakastaa meitä jokaista ja siunaa meitä, kun etsimme Häntä rukouksessa ja pyrimme pitämään Hänen käskynsä.

Me olemme maailmanlaajuinen kirkko. Jäsenistöämme on kaikkialla maailmassa. Olkaamme hyviä kansalaisia kotimaissamme ja hyviä lähimmäisiä kotipaikkakunnillamme auttaen sekä niitä, jotka kuuluvat muihin uskontuntiin, että niitä, jotka kuuluvat omaamme. Olkaamme esimerkkinä rehellisyydestä ja nuhteettomuudesta kaikkialla minne menemmekin ja kaikessa mitä teemmekin.

Veljeni ja sisareni, kiitos siitä, että rukoilette puolestani ja kaikkien kirkon johtavien auktoriteettien puolesta. Olemme syvästi kiitollisia teistä ja kaikesta siitä, mitä teette edistääksenne Herran työtä.

Kun palaatte koteihinne, kulkekaa turvallisesti. Olkoot taivaan siunaukset teidän yllänne.

Ennen kuin lähdemme täältä tänään, saanen kertoa teille rakkautestani Vapahtajaa ja Hänen meidän hyväksemme tekemää suurta sovitusuhria kohtaan. Kolmen viikon päästä koko kristikunta viettää pääsiäistä. Uskon, ettei yksikään meistä pysty täysin ymmärtämään sen merkitystä, mitä Kristus teki meidän puolestamme Getsemanessa, mutta jokaisena elämäni päivänä olen kiitollinen Hänen sovitusuhristaan meidän puolestamme.

Viimeisellä hetkellä Hän olisi voinut perääntyä. Mutta Hän ei tehnyt niin. Hän laskeutui kaiken alapuolelle, jotta Hän voisi pelastaa kaiken. Niin tehdessään Hän antoi meille elämän, joka ulottuu tämän kuolevaisen olemassaolon tuolle puolen. Hän pelasti meidät Aadamin lankeemuksesta.

Olen koko sieluni sopukoita myöten kiitollinen Hänelle. Hän opetti meitä elämään. Hän opetti meitä kuolemaan. Hän varmisti meidän pelastuksemme.

Saanen lopuksi lausua teille Emily Harrisin kirjoittamat koskettavat sanat, jotka kuvaavat niin hyvin tuntemuksiani pääsiäisen lähestyessä:

Käärinliinoissa, joihin Hänet oli kerran kiedottu, ei ole mitään.

Ne lojuvat siinä

Käyttämättöminä ja valkoisina ja puhtaina.

Ovi on aukaistu.

Kivi on vieritetty pois,

Ja saatan miltei kuulla enkelien

laulavan Hänen ylistyksekseen.

Käärinliinat eivät Häntä pitele.

Kivi ei Häntä pitele.

Sanat kaikuivat läpi tyhjän

kalkkikivikammion:

”Ei hän ole täällä.”

*Käärinliinoissa, joihin Hänet oli
kerran kiedottu, ei ole nyt mitään.
Ne lojuvat siinä
Käyttämättöminä ja valkoisina ja
puhtaina.
Ja oi, halleluja, niissä ei ole mitään.¹*

Rukoilen teille siunauksia, veljeni ja sisareni. Jeesuksen Kristuksen, meidän Vapahtajamme, nimessä. Aamen. ■

VIITE

1. Emily Harris, "Empty Linen", *New Era*, huhtikuu 2011, s. 49.

Ann M. Dibb

toinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

Uskon, että tulee olla vilpittömän ja uskollinen

Se, että me olemme uskollisia omille uskonkäsityksillemme – silloinkin kun se ei ole suosittua, helppoa tai hauskaa – pitää meidät turvallisesti polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään taivaallisen Isämme luona.

Rakkaat nuoret naiseni, pidän suurenmoisena etuoikeutena ja tilaisuutena seisoa edessänne tänä iltana. Olette ihmeellinen ja innoittava näky.

Toimintailtojen johtoaihe vuonna 2011 on kolmastoista uskonkappale. Osallistuessani nuorten tilaisuuksiin ja sakramenttikokouksiin tänä vuonna olen kuullut nuorten miesten ja nuorten naisten kertovan, mitä kolmastoista uskonkappale merkitsee heille ja kuinka se soveltuu heidän elämäänsä. Monet tietävät, että se on uskonkappaleista viimeinen, pisin ja hankalin opetella ulkoa. He toivovat, ettei piispa pyydä heitä lausumaan juuri sitä uskonkappaleita ääneen. Monet teistä kuitenkin ymmärtävät, että kolmastoista uskonkappale on paljon enemmän.

Kolmastoista uskonkappale on opas vanhurskaaseen, kristilliseen elämään. Kuvitelkaa hetki, millainen maailmamme olisi, jos jokainen päättäisi elää kolmannentoista uskonkappaleen

opetusten mukaan: "Me uskomme, että tulee olla vilpittömän, uskollinen, siveellinen, hyväntahtoinen ja hyveellinen ja että tulee tehdä hyvää kaikille ihmisille; tosiaankin, voimme sanoa seuraavamme Paavalin kehotusta – me uskomme kaikessa, me toivomme kaikessa, me olemme kestäneet paljon ja toivomme voivamme kestää kaiken. Jos on jotakin hyveellistä, rakastettavaa tai hyvältä kuuluvaa tai kiitettävää, sitä me etsimme."

Ensimmäisessä sunnuntaiaamun yleiskonferenssipuheessaan profeetta presidentti Thomas S. Monson lainasi Paavalin kehotusta, joka on kohdassa Fil. 4:8. Tämä kehotus on ollut innoituksena moniin kolmannentoista uskonkappaleen periaatteisiin. Presidentti Monson myönsi, että elämme vaikeita aikoja, ja tarjosi rohkaisua. Hän sanoi: "Seuratkaamme tällä toisinaan vaarallisella kuolevaisuuden matkalla – apostoli Paavalin neuvoa, joka auttaa meitä pysymään turvassa ja oikeassa suunnassa."¹

Montalban, Filippiinit

Haluaisin tänään keskittyä kahteen kolmannentoista uskonkappaleen periaatteeseen, jotka liittyvät läheisesti toisiinsa ja varmasti auttavat ”meitä pysymään turvassa ja oikeassa suunnassa”. Minulla on luja todistus vilpittömyyden ja uskollisuuden tärkeistä periaatteista ja olen sitoutunut niihin.

Ensiksi, ”[minä uskon], että tulee olla vilpiton”. Mitä tarkoittaa olla vilpiton eli rehellinen? Kirjasessa *Lujana uskossa* opetetaan: ”Rehellisyys tarkoittaa sitä, että on aina vilpiton, totuudellinen ja vailla petollisuutta.”² Rehellisyys on Jumalan antama käsky³, ja ”täydellinen rehellisyys on pelastuksellemme välttämätöntä”⁴.

Presidentti Howard W. Hunter opetti, että meidän tulee haluta olla ehdottoman rehellisiä. Hän sanoi:

”Monta vuotta sitten kappeleimme eteisaulassa ja sisäänkäynnin luona oli julisteita, joissa oli otsikko ’Ole rehellinen itsellesi’. Useimmat niistä koskivat elämän pieniä, tavallisia asioita. Juuri niissä rehellisyyden periaate kehittyi.

Jotkut myöntävät, että on moraalisesti väärin olla epärehellinen suurissa asioissa – kuitenkin he uskovat, että se on puolustettavissa, jos nuo asiat ovat vähemmän tärkeitä. Onko siinä tosiaan mitään eroa, että on epärehellinen tuhannen dollarin asiassa tai sellaisessa, joka koskee vain pikkukolikkoa? – Onko epärehellisyyden asteita tosiaan olemassa sen mukaan,

onko asia suuri vai pieni?”

Presidentti Hunter jatkaa: ”Jos haluamme, että meillä on Mestarin ja Pyhän Hengen kumppanuus, meidän tulee olla rehellisiä itsellemme, rehellisiä Jumalan edessä ja kanssaihmistemme edessä. Siitä seuraa todellinen ilo.”⁵

Kun olemme rehellisiä kaikissa asioissa, suurissa ja pienissä, koemme mielenrauhaa ja meillä on puhdas omatunto. Meidän ihmissuhteemme paranevat, koska ne perustuvat luotamukseen. Ja suurin siunaus, mikä rehellisyydestä tulee, on se, että meillä voi olla Pyhän Hengen kumppanuus.

Haluaisin kertoa pienen kertomuksen, joka on vahvistanut minun sitoutumistani olla rehellinen kaikissa asioissa:

”Eräs mies – meni eräänä iltana varastamaan viljaa naapurin pellolta. Hän otti mukaan pienen poikansa, joka istuisi aidalla vahtimassa ja varoitaisi, jos joku sattuisi tulemaan. Mies hyppäsi aidan yli suuri säkki käsivarrellaan. Ennen kuin hän alkoi ottaa viljaa, hän katsoi kaikkialle ympärilleen, ensin yhteen suuntaan ja sitten toiseen. Koska hän ei nähnyt ketään, hän aikoi juuri alkaa täyttää säkkiään. – [Silloin poika huudahti]:

’Isä, et ole vielä katsonut yhteen suuntaan! – Unohdit katsoa ylöspäin.’”⁶

Kun tunnemme kiusausta olla epärehellisiä, ja tämä kiusaus tulee meille kaikille, saatamme olettaa,

ettei kukaan saa koskaan tietää. Tämä kertomus muistuttaa meitä siitä, että meidän taivaallinen Isämme tietää aina ja olemme lopulta tilivelvollisia Hänelle. Tämä tieto auttaa minua jatkuvasti pyrkimään siihen, että elän tämän sitoumuksen mukaisesti: ”[Minä uskon], että tulee olla vilpiton.”

Toinen periaate, joka opetetaan kolmannessatoista uskonkappaleessa, on: ”[Minä uskon], että tulee olla – uskollinen.” Sanan *uskollinen* synonyymejä ovat muun muassa lojaali, luotettava, kunnollinen ja rehellinen.⁷

Yksi lempikirjoistani on englantilainen klassikko *Kotiopettajattaren romaani*, jonka on kirjoittanut Charlotte Brontë ja joka julkaistiin vuonna 1847. Päähenkilö Jane Eyre on pennitön, teini-ikäinen orpo, joka on todellinen esimerkki siitä, mitä tarkoittaa olla uskollinen. Tässä kuvitteellisessa kertomuksessa eräs mies, herra Rochester, rakastaa neiti Eyreä muttei voi mennä tämän kanssa naimisiin. Sen sijaan hän anelee neiti Eyreä elämään kanssaan ilman avioliiton tuomaa etua. Neiti Eyrekin rakastaa herra Rochesteria, ja hetken hän tuntee houkutusta ja kysyy

itseltään: ”Onko koko maailmassa ketään, joka välittää *sinusta*? Tai joka pahastuu siitä mitä teet?”

Janen omatunto vastaa nopeasti: ”*Minä* itse välitän siitä. Mitä yksinäisempi, mitä enemmän vailla ystäviä, mitä turvattomampi olen, sitä enemmän haluan voida kunnioittaa itseäni. Tahdon pitää Jumalan asettaman – – lain. – – Lakia ja periaatteita ei kaivata silloin kun ei ole kiusauksia – ne on tarkoitettu sellaisia hetkiä varten kuin juuri tämä. – – Jos rikkoisin niitä vastaan silloin kun se olisi minulle itselleni mukavaa, missä niiden arvo silloin olisi? Ne ovat arvokkaita lakeja, niin olen aina uskonut. – – Aikaisemmin omaksumani mielipiteet, varhaisemmat päätökseni ovat ainoat, joihin voin turvata tällä hetkellä. Niille voin laskea jalkani tukevasti.”⁸

Äärimmäisenä kiusauksen hetkenä Jane Eyre oli uskollinen omille uskonkäsityksilleen, hän pani luottamuksensa Jumalan antamaan lakiin ja laski jalkansa tukevasti vastustamaan kiusausta.

Se, että me olemme uskollisia omille uskonkäsityksillemme – silloinkin kun se ei ole suosittua, helppoa tai hauskaa – pitää meidät turvallisesti polulla, joka johtaa iankaikkiseen elämään taivaallisen Isämme luona. Pidän kovasti tästä kuvasta, jonka yksi nuori nainen piirsi muistuttaakseen itseään siitä, että hän haluaa kokea ilon elää ikuisesti taivaallisen Isän luona.

Se, että olemme uskollisia, antaa meidän myös vaikuttaa myönteisesti toisten elämään. Kuulin äskettäin

tämän innoittavan tarinan nuoresta naisesta, jolla oli suuri vaikutus erään toisen nuoren naisen elämään, koska hän oli uskollinen omille uskonkäsityksilleen.

Monta vuotta sitten Kristi ja Jenn olivat lukiossa Hurstissa Texasissa samalla kuoroluokalla. Vaikka he eivät tunteneetkaan toisiaan hyvin, Jenn kuuli Kristin eräänä päivänä juttelevan ystäviensä kanssa uskonnosta, heidän erilaisista uskonkäsityksistään ja Raamatun lempikertomuksista. Vastikään, tavattuun Kristin pitkästä ajasta, Jenn kertoi näin:

”Olin surullinen, koska en tiennyt mitään siitä, mistä sinä ja ystäväsi juttelit. Niinpä pyysin vanhemmiltani joululahjaksi Raamatun. Sain Raamatun ja aloin lukea sitä. Siitä alkoi hengellinen matkani ja tosi kirkon etsintäni. – – Kului kaksitoista vuotta. Sinä aikana tutustuin muutamaiin kirkkoihin ja kävin kirkossa säännöllisesti, mutta minusta tuntui yhä, että oli olemassa jotakin enemmän. Eräänä iltana lankesin polvilleni ja pyysin hartaasti saada tietää, mitä tehdä. Sinä iltana näin unta sinusta, Kristi. En ollut nähnyt sinua lukion päättäjien

jälkeen. Ajattelin, että uneni oli kummallinen, mutten pitänyt sitä tärkeänä. Näin sinusta unta uudestaan kolmena seuraavana yönä. Mietin jonkin aikaa unieni merkitystä. Muistin, että sinä olet mormoni. Kävin mormonien internetsivustolla. Ensimmäinen asia, jonka löysin, oli viisauden sana. Äitini oli kuollut keuhkosityöpään kaksi vuotta aiemmin. Hän oli tupakoinut, ja viisauden sanasta lukeminen vaikutti minuun suuresti. Myöhemmin olin käymässä isäni luona. Istuin hänen olohuoneessaan ja aloin rukoilla. Pyyisin saada tietää, minne mennä ja mitä tehdä. Sillä hetkellä televisiosta tuli kirkon mainospätkä. Kirjoitin numeron muistiin ja soitin samana iltana. Kolme päivää myöhemmin lähetyssaarnaajat soittivat minulle ja kysyivät, voisivatko he tuoda Mormonin kirjan kotiini. Sanoin: ’Kyllä.’ Minut kastettiin kolme ja puoli kuukautta myöhemmin. Kaksi vuotta myöhemmin tapasin kirkossa aviomieheni. Meidät vihittiin Dallasin tempelissä. Nyt meillä on kaksi kaunista pientä lasta.

Halusin kiittää sinua, Kristi. Näytti niin hienoa esimerkkiä koko lukion ajan. Sinä olit ystävällinen ja

hyveellinen. Lähetysaarnajat opetivat minulle oppiaineet ja kehottivat minua menemään kasteelle, mutta *sinä* olit kolmas lähetysaarnajani. Sinä kylvit siemenen teoillasi ja olet todella tehnyt elämästäni paremman. Nyt minulla on iankaikkinen perhe. Lapseni saavat kasvaa tuntien evankeliumin täyteyden. Se on suurin siunaus, mitä kukaan meistä voi saada. Sinä autoit tuomaan sen elämäni.”

Kun otin yhteyttä Kristiin, hän kertoi: ”Luulen, että joskus kuulemme kolmannessatoista uskonkappaleessa olevan luettelon ominaisuuksista ja ne tuntuvat ylivoimaisilta. Mutta minä tiedän, että kun elämme näiden tasovaatimusten mukaan ja pyrimme noudattamaan Kristuksen esimerkkiä, me voimme saada jotakin aikaan. – – Minusta tuntuu paljolti samalta kuin Ammonista kohdassa Alma 26:3, kun hän sanoo: ’Ja tämä on se siunaus, joka meille on suotu, että meistä on tehty välineitä Jumalan käsissä tämän suuren työn toteuttamiseksi.’”

Rukoilen, että jokainen teistä paitsi sanoo ”Uskon, että tulee olla vilpiton ja uskollinen” myös sitoutuu elämään sen lupauksen mukaan joka ikinen päivä. Rukoilen, että kun teette niin, taivaallisen Isän voima, rakkaus ja siunaukset ovat tukenanne, kun teette sitä työtä, jota jokainen teistä on lähetetty tänne tekemään. Sanon nämä asiat Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. ”Taaksepäin katsoen ja eteenpäin kulkien”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 90.
2. *Lujana uskossa*, 2005, s. 141.
3. Ks. 2. Moos. 20:15–16.
4. *Evankeliumin periaatteet*, 2009, s. 183.
5. ”Basic Concepts of Honesty”, *New Era*, helmikuu 1978, s. 4, 5.
6. Ks. William J. Scott, ”Forgot to Look Up”, *Scott’s Monthly Magazine*, heinäkuu 1867, s. 953.
7. Ks. SuomiSanakirja.fi.
8. Charlotte Brontë, *Kotiopettajattaren romaani*, 2009, s. 379–380.

Mary N. Cook

ensimmäinen neuvonantaja Nuorten Naisten ylimmässä johtokunnassa

”Siis en unhoittaa saa, ett rakkaus alkavi minusta”

Hyväntahtoisuus voi tuoda iloa ja ykseyttä kotiinne, luokkaanne, seurakuntaanne ja kouluunne.

Joitakin viikkoja sitten opin tärkeän asian eräältä lehvensitojalta, joka piti puheen seurakuntani sakramenttikokouksessa. Minua liikutti, kun hän luottavaisesti opetti ja todisti Jeesuksesta Kristuksesta. Hän päätti puheensa näihin sanoihin: ”Kun teen Jeesuksesta Kristuksesta elämäni keskipisteen, päiväni sujuu paremmin, olen ystävällisempi rakkaimpiani kohdan ja olen täynnä iloa.”

Olen viime kuukausina tarkkailut jonkin matkan päästä tätä nuorta naista. Hän tervehtii kaikkia silmät sädehtien ja hymyn väläyttäen. Olen katsellut, kun hän on riemuinnut toisten nuorten onnistumisista. Kaksi ruusutyttöä kertoi minulle äskettäin tämän nuoren naisen päätöksestä luopua elokuvaipusta, kun hän ymmärsi, ettei kyseessä olisi ”hyveellinen ja rakastettava”¹ kokemus. Hän on rakastava, ystävällinen ja kuuliaisempi. Hän tulee yksinhuoltajaperheestä ja hänen elämässään on ollut haasteita, joten olen ihmeteltyt, kuinka hän onnistuu olemaan niin iloinen ja ystävällinen sielu. Kun tämä nuori

nainen todisti: ”Teen Jeesuksesta Kristuksesta elämäni keskipisteen”, sain vastauksen.

”Me uskomme, että tulee olla vilpiton, uskollinen, siveellinen, hyväntahtoinen ja hyveellinen ja että tulee tehdä hyvää kaikille ihmisille.” Tämä kolmannentoista uskonkappaleen ihana luettelo Kristuksen kaltaisista ominaisuuksista valmistaa meitä tempelisiunauksia ja iankaikkista elämää varten.

Haluaisin keskittyä vain yhteen näistä sanoista – sanaan *hyväntahtoinen*. *Hyväntahtoinen* on ihastuttava sana, jota emme kuule kovin usein. Se tarkoittaa sitä, että tahtoo toisille hyvää.² Hyväntahtoisuus on sitä, että on ystävällinen, hyvää tarkoittava ja armelias. Monet teistä ovat oppineet ajatuksen hyväntahtoisuudesta, kun olitte Alkeisyhdistyksessä ja opettelitte ulkoa tämän laulun:

*”Jos jokaista vois rakastaa,
Ois oiva maailma.
Siis en unhoittaa saa, ett rakkaus
Alkavi minusta.”³*

Meidän Vapahtajamme opetti meille hyväntahtoista elämää ja Hän eli hyväntahtoisesti. Jeesus rakasti kaikkia ja Hän palveli kaikkia. Se, että teemme Jeesuksesta Kristuksesta elämämme keskipisteen, auttaa meitä saamaan tämän hyväntahtoisuuden ominaisuuden. Voidaksemme omaksua näitä samoja Kristuksen kaltaisia ominaisuuksia meidän on opittava Vapahtajasta ja ”seurattava Hänen jäljissään”⁴.

Vertauksesta laupiaasta samarialaisesta opimme, että meidän tulee rakastaa kaikkia. Kertomus alkaa Luukkaan evankeliumin luvussa 10, kun muuan lainopettaja kysyi Vapahtajalta: ”Mitä minun pitää tehdä, jotta saisin omakseni iankaikkisen elämän?”

Vastaus: ”Rakasta Herraa, Jumalaasi, koko sydämestäsi ja koko sielustasi, koko voimallasi ja koko ymmärrykselläsi, ja lähimmäistäsi niin kuin itseäsi.”

Sitten lainopettaja kysyi: ”Kuka sitten on minun lähimmäiseni?” Se

oli hyvin mielenkiintoinen kysymys lainopettajan esittämäksi, sillä juutalaisilla oli pohjoisina naapureina samarialaiset, joita he inhosivat niin paljon, että kun he matkustivat Jerusalemissa Galileaan, heillä oli tapana kulkea pitempää reittiä Jordanlaakson kautta sen sijaan että olisivat matkanneet Samarian halki.

Jeesus vastasi lainopettajan kysymykseen kertomalla vertauksen laupiaasta samarialaisesta. Vertauksen mukaan

”eräs mies oli matkalla Jerusalemissa Jerikoon, kun rosvojoukko yllätti hänet. Rosvot veivät häneltä vaatteetkin päältä ja pieksivät hänet verille. Sitten he lähtivät tiehensä ja jättivät hänet henkivieveriin. – –

Mutta sitten tuli samaa tietä muuan samarialainen. Kun hän saapui paikalle ja näki miehen, hänen tuli tätä sääli.

Hän meni miehen luo, valeli tämän

haavoihin öljyä ja viiniä ja satoi ne. Sitten hän nosti miehen juhtansa selkään, vei hänet majataloon ja piti hänestä huolta.

Seuraavana aamuna hän otti kulkurastaan kaksi denaaria, antoi ne majatalon isännälle ja sanoi: ’Hoida häntä. Jos sinulle koituu enemmän kuluja, minä korvaan ne, kun tulen takaisin.’”⁵

Päinvastoin kuin juutalainen pappi ja leeviläinen, jotka kulkivat omaan väkeensä kuuluvan loukkaantuneen miehen ohitse, samarialainen oli ystävällinen heidän erilaisuudestaan huolimatta. Hän osoitti Kristuksen kaltaista hyväntahtoisuutta. Jeesus opetti meille tällä kertomuksella, että jokainen on meidän lähimmäisemme.

Eräs neuvonantaja piisapakunnassa kertoi äskettäin kokemuksesta, joka opettaa, kuinka tärkeä jokainen lähimmäinen on. Katsellessaan seurakuntaa hän näki lapsen, jolla oli iso laatikollinen eri sävyisiä väriliituita. Kun hän katseli seurakuntansa lukuisia jäseniä, hänelle muistutettiin, että kuten nuo väriliidut, hekin ovat hyvin samankaltaisia, mutta jokainen henkilö on myös hyvin ainutlaatuinen.

Hän sanoi: ”Sävy, jonka nämä henkilöt tuovat seurakuntaan ja maailmaan, on aivan heidän omansa. – – Heillä on omat yksilölliset vahvuutensa ja heikkoutensa, henkilökohtaiset toiveensa, yksityiset unelmansa. Mutta yhdessä he sulautuvat hengellisen ykseyden väriympyräksi. – –

Ykseys on hengellinen ominaisuus. Se tarkoittaa rauhan ja tarkoituksen suloisia tunteita, jotka tulevat kuulumisesta perheeseen. – – Se tarkoittaa sitä, että haluaa toisten parasta yhtä paljon kuin omaakin parasta. – – Se tarkoittaa sitä, että tietää, ettei kukaan aio sinulle pahaa. [Se tarkoittaa, ettet ole koskaan yksinäinen.]”⁶

Me rakennamme tuota ykseyttä ja

jaamme omia ainutlaatuisia värejämme hyväntahtoisuuden kautta: yksittäisin ystävällisin teoin.

Oletteko te koskaan tunteneet olevanne yksinäisiä? Huomaatteko ne, jotka ovat yksinäisiä ja elävät mustavalkoisessa maailmassa? Nuoret naiset, olen katsellut sitä, kuinka te tuotte oman ainutlaatuisen värinne toisten elämään hymyllänne, ystävällisillä sanoillanne tai kannustavalla viestillänne.

Presidentti Thomas S. Monson on opettanut meille, kuinka voimme toimia ikätovereittemme ja kaikkien tapaamiemme ihmisten kanssa. Hän on sanonut kirkon nuorille naisille: ”Kallisarvoiset nuoret sisareni, pyydän teitä olemaan rohkeasti tuomitsematta ja arvostelematta muita samoin kuin huolehtimaan rohkeasti siitä, että jokainen otetaan mukaan joukkoon ja että jokainen tuntee olevansa rakastettu ja arvokas.”⁷

Me voimme noudattaa laupiaan samarialaisen esimerkkiä ja ”muuttaa edes jonkun ihmisen maailman” olemalla hyväntahtoisia.⁸ Haluaisin pyytää teitä jokaista tekemään tulevalle viikolla ainakin yhden laupiaan samarialaisen kaltaisen teon. Se voi vaatia sitä, että ojennatte auttavan kätenne tavallisen ystäväpiirinne ulkopuolella olevalle tai että voitatte ujoutenne. Saatatte päättää rohkeasti palvelulla jotakuta, joka ei kohtelee teitä hyvin. Lupaamme, että jos teette enemmän kuin vain sen mikä on helppoa, teidän sisimmäsänne tuntuu niin hyvältä, että ystävällisyydestä alkaa tulla osa jokapäiväistä elämänne. Huomaatte, että hyväntahtoisuus voi tuoda iloa ja ykseyttä kotiinne, luokkaanne, seurakuntaanne ja kouluunne. ”Siis en unhoitaa saa, ett rakkaus alkavi minusta.”

Vapahtaja ei ainoastaan rakastanut kaikkia, vaan Hän palveli kaikkia. Ulottakaa hyvyyttenne moniin.

Teidän ystävällinen palvelutyönne voi siunata suuresti vanhoja sekä nuoria. Vanhoilla ihmisillä on ollut erityinen paikka presidentti Monsonin sydämessä nuorukaisesta asti. Hän ymmärtää, kuinka arvokas voi olla lyhyt vierailu, herkkä hymy tai raihnaisen, ryppyisen käden puristus. Sellaiset yksinkertaiset armeliaisuuden teot tuovat väriä elämään, joka joskus muodostuu pitkistä, yksinäisistä, harmaista päivistä. Kehotan teitä jokaista huomaamaan isovanhempanne ja vanhat ihmiset. Katsokaa huomenna ympärillenne kirkossa ja huomatkaa ne, jotka voisivat kaivata teidän värisävynne lisäystä elämäänsä. Se ei vaadi paljon: tervehtikää heitä nimeltä, jutelkaa hetkinen heidän kanssaan, olkaa valmiita auttamaan heitä. Voisitko avata oven tai tarjoutua auttamaan heitä kotona tai puutarhassa? Jokin tehtävä, joka on teille nuorille yksinkertainen, voi vanhemmalle ihmiselle olla ylivoimainen projekti. ”Siis en unhoitaa saa, ett rakkaus alkavi minusta.”

Joskus hyväntahtoisena oleminen on vaikeinta omassa perheessämme. Vahvat perheet vaativat työtä. ”Ole hyväntuulinen, avulias ja huomaavainen toisia kohtaan. Monet kotien ongelmista syntyvät siitä, että perheenjäsenet ovat itsekäitä tai epäystävällisiä puheissaan ja teoissaan. Ota huomioon muiden perheesi jäsenten tarpeet. Pyri rakentamaan rauhaa. Älä kiusaa toisia, älä tappele äläkä riitele.”⁹

”Siis en unhoitaa saa, ett rakkaus alkavi minusta.”

Jeesus rakasti lapsia, otti heidät syliinsä ja siunasi heitä.¹⁰ Vapahtajan tavoin tekin voitte ystävällisyydellänne siunata kaikkia lapsia, ei vain omassa kodissanne olevia.

Ette ehkä tiedä, millainen vaikutus teidän elämällänne ja esimerkillänne voi olla pieneen lapseen. Sain äskettäin kirjeen eräältä ystävältä, joka johtaa päiväkotia paikallisessa lukiorakennuksessa. Siinä lukiossa opiskelee useita nuoria miehiä ja nuoria naisia, jotka ovat kirkon jäseniä. Hän kertoi minulle tällaisen kokemuksen: ”Kun kuljen käytävien läpi pienten lasten kanssa, on hienoa nähdä, kuinka monissa säilytyslokeroissa on oven sisäpuolelle teipattuna Jeesuksen tai temppelein kuva. Yksi lapsista näki Jeesuksen kuvan erään [nuoren naisen] säilytyslokeron avoimen oven sisäpuolella ja sanoi: ’Katso, Jeesus on meidän koulussa!’ Tuo koululainen liikkui kyyneliin asti kumartuessaan halaamaan lasta. Kiitin tätä nuorta naista hyvästä esimerkistä, jota hän näytti muille. On mieltä ylentävää tietää, että on niin monia nuoria, jotka yrittävät puolustaa totuutta ja vanhurskautta ja tehdä oman osansa Hengen kutsumisessa elämäänsä, vaikka se on toisinaan vaikeaa, kun heidän ympärillään on maailma kaikine hälinöineen ja karkeuksineen. Meillä kirkossa on ihania nuoria.”

Olen täsmälleen samaa mieltä! Nuoret naiset, *te* muutat maailmaa, kun te teette Jeesuksesta Kristuksesta elämänne keskipisteen ja teistä tulee ”sellaisia, mitä Hän haluaa teidän olevan”¹¹.

Kiitos teille hyväntahtoisesta elämästänne – siitä, että otatte mukaan niitä, jotka ovat ehkä erilaisia; että olette ystävällisiä ikätovereillenne, vanhoille ihmisille, perheellenne ja pienille lapsille; että olette lähimmäisiä

niille, jotka ovat yksinäisiä, ja niille, joilla on haasteita ja syvää murhetta. Hyväntahtoisuutenne avulla te ”johdatte toisia [Vapahtajan] valoon”¹². Kiitos siitä, että muistatte, ”että rakkaus alkavi minusta”.

Tiedän, että presidentti Thomas S. Monson on Jumalan profeetta, jonka elämä on ollut hyväntahtoisuuden malli, josta voimme ottaa oppia. Seuratkaa profeettaamme. Oppikaa hänen esimerkistään ja kuunnelkaa hänen sanojaan. Uskon Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin, ja tiedän, että pappeus on palautettu maan päälle Joseph Smithin kautta.

Tiedän, että Vapahtajamme elää ja rakastaa meitä jokaista. Hän on antanut henkensä kaikkien puolesta. Rukoilen, että teemme Jeesuksesta Kristuksesta elämämme keskipisteen ja ”seuraamme Hänen jäljissään” rakastamalla ja palvelemalla toinen toistamme.¹³ Kun teemme niin, tiedän, että voimme tehdä maailmasta paremman paikan, koska ”me uskomme, että tulee olla – – hyväntahtoinen”¹⁴. Siitä todistan Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. UK 13.
2. Sanan ’hyväntahtoinen’ synonyymeja ovat mm. sopuisa, sävyisä, suopea ja sydämellinen (SuomiSanakirja.fi).
3. ”Jos jokaista vois in rakastaa”, *Lasten laulukirja*, s. 83.
4. Ks. ”Guardians of Virtue,” *Strength of Youth Media 2011: We Believe*, dvd, 2010; saatavana myös osoitteessa lds.org/youth/video/youth-theme-2011-we-believe.
5. Ks. Luuk. 10:25, 27, 29, 30, 33–35.
6. Ks. Jerry Earl Johnston, ”The Unity in a Ward’s Uniqueness”, *Mormon Times*, 9. helmikuuta 2011, s. M1, M12.
7. Ks. ”Olkaa rohkeita”, *Liahona*, toukokuu 2009, s. 125.
8. ”Guardians of Virtue”.
9. *Nuorten voimaksi*, kirjanen, 2002, s. 10.
10. Ks. Mark. 10:16.
11. ”Guardians of Virtue”.
12. ”Guardians of Virtue”.
13. ”Guardians of Virtue”.
14. UK 13.

Elaine S. Dalton

Nuorten Naisten ylijohtaja

Hyveellisyyden varjelijoina

Valmistautukaa nyt, niin että olisitte kelpollisia saamaan kaikki siunaukset, jotka odottavat teitä Herran pyhissä tempeleissä.

On hetkiä, jolloin sanat eivät kykene ilmaisemaan, mitä tunnemme. Rukoilen, että Henki todistaa sydämellenne jumalallisesta alkuperästänne ja iankaikkisesta vastuustanne. Te olette Israelin toivo. Te olette rakastavan taivaallisen Isämme valittuja ja kuninkaallisia tyttäriä.

Viime kuussa minulla oli tilaisuus osallistua erään nuoren naisen temppelevihkimiseen. Olen tuntenut hänet hänen syntymästään saakka. Kun istuin sinetöimishuoneessa katsellen kaunista kattokruunua, joka sädehti temppelevihkimyksessä, muistin sen päivän, jolloin pidin häntä sylissäni ensimmäistä kertaa. Hänen äitinsä oli pukuunut hänet pieneen valkoiseen mekkoon, ja minusta hän oli yksi kauneimmista vauvoista, mitä olin milloinkaan nähnyt. Sitten tämä nuori nainen tuli ovesta sisään jälleen kerran valkoisiin puettuna. Hän oli säteilevä ja onnellinen. Kun hän astui huoneeseen, toivoin koko sydämeäni, että jokainen nuori nainen voisi kuvitella mielessään sen hetken ja pyrkiä aina olemaan kelpollinen tekemään pyhiä liittoja ja pitämään ne sekä saamaan temppelevihkimykset

valmistautuessaan nauttimaan korotuksen siunauksista.

Polvistuessaan pyhän alttarin ääreen tämä pari sai kuolevaisen käsityskyvyn ylittäviä lupauksia, jotka tulevat siunauttamaan, vahvistamaan ja auttamaan heitä heidän matkallaan kuolevaisuudessa. Se oli yksi niistä hetkistä, jolloin maailma seisahtui ja koko taivas riemuitsi. Kun vastavihitty pari katseli huoneen suuriin peileihin, sulhaselta kysyttiin, mitä hän näki. Hän sanoi: ”Kaikki ne, jotka ovat eläneet ennen minua.” Sitten hääpari katsoi vastakkaisen seinän suureen peiliin, ja morsian sanoi kyyneliä silmissään: ”Minä näen kaikki ne, jotka tulevat meidän jälkeemme.” Hän näki tulevan perheensä – jälkeläisensä. Tiedän, että sinä hetkenä hän ymmärsi jälleen, kuinka tärkeää on uskoa siveellisyyteen ja hyveellisyyteen. Ei ole kauniimpaa näkyä kuin aviopari, joka asianmukaisesti valmistautuneena polvistuu yhdessä temppelevihkimykseen.

Teidän vuotenne Nuorissa Naisissa valmistavat teitä temppeleihin. Siellä tulette saamaan siunauksia, joihin teillä on oikeus kallisarvoisina Jumalan tyttärinä. Taivaallinen Isänne rakastaa

teitä ja haluaa, että olette onnellisia. Se tapahtuu, kun vaellatte hyveen polkuja¹ ja pysytte liitoissanne².

Nuoret naiset, maailmassa, jossa on yhä enemmän siveettömyyden saatetta, jumalattomuuden suvaitsemista, naisten riistämistä ja roolien vääristelyä, teidän on varjeltava itseänne, perhettänne ja kaikkia niitä, joiden kanssa olette tekemisissä. Teidän on oltava hyveellisyyden varjelijoita.

Mitä on hyveellisyys ja mikä on varjelija? ”Hyveellisyys on korkeisiin moraalin tasovaatimuksiin perustuva ajattelu- ja käyttäytymismalli. Siihen sisältyy siveys ja puhtaus.”³ Ja mikä on varjelija? Varjelija on sellainen, joka suojelee, turvaa ja puolustaa.⁴ Näin ollen te hyveellisyyden varjelijoina suojelette, turvaatte ja puolustatte siveellistä puhtautta, koska voima luoda kuolevaista elämää on pyhä ja ylevä voima, ja sitä on varjeltava siihen asti kun olette naimisissa. Hyveellisyys on edellytys Pyhän Hengen toveruuden ja johdatuksen saamiseen. Te tarvitsette tuota johdatusta suunnitaksenne onnistuneesti maailmassa, jossa elätte. Hyveellisyys on edellytys temppeliin pääsemiseksi. Ja se on edellytys sille, että olette kelvollisia

seisomaan Vapahtajan edessä. Te valmistaudutte nyt tuohon aikaan. Edistymisen-ohjelma ja *Nuorten voimaksi* -kirjaseen tasovaatimukset ovat tärkeitä. Kummankin kirjaseen periaatteiden mukaan eläminen vahvistaa ja auttaa teitä valmistautumaan valtakuntaan⁵.

Viime kesänä ryhmä nuoria naisia Utahin Alpinesta päätti valmistautua valtakuntaan paremmin. He päättivät keskittyä temppeliin kävelemällä Draperin temppeliltä Suolajärven temppelille, 35 kilometrin matkan, aivan kuten yksi pioneereista, John Rowe Moyle oli kävellyt. Veli Moyle oli kivenhakkaaja, jonka profeetta Brigham Young kutsui tekemään työtä Suolajärven temppelillä. Joka viikko veli Moyle käveli 35 kilometrin matkan kotoaan temppelille. Yksi hänen tehtävistään oli kaivertaa Suolajärven temppelin idänpuoleiseen seinään sanat ”Pyhitetty Herralle”. Se ei ollut helppoa, ja hänen oli voitettava monia esteitä. Yhdessä vaiheessa yksi hänen lehmistään potkaisu häntä sääreen. Koska sääri ei parantunut, se oli amputoitava. Mutta se ei estänyt häntä hoitamasta sitoumustaan profeetalle ja työskentelemästä temppelillä. Hän veisti puujalan, ja monen viikon

kuluttua hän käveli jälleen 35 kilometriä temppelille tekemään työtä, jota hän oli sitoutunut tekemään.⁶

Nuoret naiset Cedar Hillsin 6. seurakunnasta päättivät kävellä tuon saman matkan jonkun esivanhemman nimissä ja myös jonkun sellaisen nimissä, joka innoitti heitä pysymään kelvollisina pääsemään temppeliin. Joka viikko toimintailla he harjoittelivat, ja kävellessään he kertoivat toisilleen temppelistä oppimiaan asioita ja sen herättämiä ajatuksiaan.

He aloittivat matkansa temppelille varhain aamulla pitämällä rukouksen. Kun he lähtivät matkaan, heidän varmuutensa teki minuun vaikutuksen. He olivat valmistautuneet hyvin, ja he tiesivät olevansa valmiita. Heidän katseensa kohdistui heidän tavoitteesensa. Jokainen askel, jonka he ottivat, oli vertauskuva teistä jokaisesta, kun tekin valmistaudutte parhaillaan menemään temppeliin. Teidän henkilökohtainen valmentautumisenne on alkanut omista päivittäisistä rukouksistanne, päivittäisestä Mormonin kirjan lukemisestanne ja työstänne Edistymisen-ohjelman parissa.

Kun nämä nuoret naiset jatkoivat kävelemistä, matkan varrella oli

häiriötekijöitä, mutta he pysyivät tavoitteeseensa keskittyneinä. Jotkut alkoivat tuntea rakkoja jaloissaan, ja toiset tunsivat polviensa alkavan protestoida, mutta he jatkoivat matkaa. Teidän jokaisen polulla temppeleihin on monia häiriötekijöitä, tuskia ja esteitä, mutta tekin olette päättäväisiä ja jatkatte matkaa. Näiden nuorten naisten kulkeman reitin olivat kartoittaneet heidän johtajansa, jotka olivat kävelleet ja ajaneet sitä ja päättäneet, mikä oli turvallisin ja suurin tie. Teidänkin reittinne on merkitty, ja voitte olla varmoja siitä, että Vapahtaja on paitsi kulkenut sen itse, myös kulkee jälleen sen kanssanne – matkan joka askeleen.

Tämän temppeleihin johtavan matkan varrella oli isiä, äitejä, perheenjäseniä ja pappeusjohtajia toimimassa varjelijoina. Heidän tehtävänään oli varmistaa, että kaikki olivat turvassa ja suojassa vaaralta. He huolehtivat siitä, että jokainen nuori nainen sai riittävästi nestettä ja että heillä oli riittävästi ravintoa voimien ylläpitämiseen. Heidän pappeusjohtajansa olivat

järjestäneet avustuspisteitä, joissa voi levätä ja juoda vettä. Nuoret naiset, teidän isänne, teidän äitinne, teidän piispanne ja hyvin monet muut tulevat olemaan varjelijoitanne, kun kuljette polkuanne temppeleihin. He tulevat huutamaan varoituksia ja ohjaamaan kulkuanne, ja mikäli loukkaannutte tai vahingoitutte tai kuljette harhaan, he auttavat teitä.

Minuun teki vaikutuksen se, että näiden nuorten naisten matkan viimeisillä kilometreillä veljet, muut nuoret miehet ja ystävät tulivat antamaan tukeaan näille päättäväisille nuorille naisille ja kannustamaan heitä. Yksi veli nosti siskonsa, jonka jaloissa oli suuria rakkoja, ja kantoi tämän selässään loppumatkan temppeleille. Kun nämä uskomattomat nuoret naiset saavuttivat tavoitteensa, kyyneliä vuodatettiin heidän koskettaessaan temppeleitä ja tehdessään mielessään sitoumuksen pysyä aina kelvollisena pääsemään sinne.

Kävely temppeleille on vertauskuva teidän elämästänne. Vanhemmat ja pappeusjohtajat seisovat varjelijoina reitin varrella. He antoivat tukea ja apua. Nuoret naiset varjelivat ja kannustivat toisiaan. Nuoret miehet ihailivat nuorten naisten voimaa, sitoutumista ja kestävyyttä. Veljet kantoivat siskoja, jotka olivat saaneet vammoja. Perheet riemuitsivat tyttäristään näiden päättäessä kävelynsä temppeleille ja veivät heidät turvallisesti kotiin.

Pysyäkseen temppeleihin johtavalla polulla teidän täytyy varjella henkilökohtaista hyveellisyyttänne ja niiden hyveellisyyttä, joiden kanssa olette tekemisissä. Miksi? Mormon opetti Mormonin kirjassa, että hyveellisyys ja siveys ovat ”kaikkea muuta kalliimpaa ja arvokkaampaa”⁷.

Mitä kukin teistä voi tehdä ollakseen hyveellisyyden varjelija? Se alkaa sillä, että uskotte voivanne vaikuttaa.

Se alkaa sitoutumisesta. Kun minä olin nuori nainen, opin, että on päätöksiä, jotka on tarpeen tehdä vain kerran. Kirjoitin pieneen vihkoon luettelon asioista, joita tekisin *aina*, ja asioista, joita en tekisi *koskaan*. Siinä oli asioita kuten viisauden sanan noudattaminen, rukoileminen päivittäin, kymmenysten maksaminen ja sitoutuminen käymään kirkossa aina. Tein nuo päätökset kerran, ja sitten päätöksenteon hetken tullessa tiesin täsmälleen, mitä tehdä, koska olin päättänyt sen etukäteen. Kun ystäväni lukiossa sanoivat: ”Ei yhdestä ryypystä ole haittaa”, minä nauroin ja sanoin: ”Päätin 12-vuotiaana, etten juo.” Päätösten tekeminen etukäteen auttaa teitä olemaan hyveellisyyden varjelijoita. Toivon, että jokainen teistä kirjoittaa luettelon asioista, joita teette *aina*, ja asioista, joita ette tee *koskaan*. Eläkää sitten luettelonne mukaan.

Hyveellisyyden varjelijana oleminen tarkoittaa myös sitä, että olette aina säädyllyisiä paitsi pukeutumisesanne myös puheissanne, teoissanne ja siinä, miten käytätte yhteisöllistä mediaa. Hyveellisyyden varjelijana oleminen tarkoittaa, ettette koskaan lähetä nuorille miehille tekstiviestejä tai kuvia, jotka saavat heidät kenties menettämään Hengen vaikutuksen, menettämään pappeuden voimansa tai menettämään hyveellisyytensä. Se tarkoittaa sitä, että ymmärrätte siveyden tärkeyden, koska ymmärrätte myös, että ruumiinne on temppeleitä ja että luomisen pyhiä voimia ei saa käyttää ennen avioliittoa. Te ymmärrätte, että teillä on pyhää voimaa, johon sisältyy pyhä vastuu tuoda maailmaan muita henkiä saamaan ruumis iankaikkisen henkensä majaksi. Tämä voima koskee toista pyhää sielua. Te varjellette sellaista, mikä ”voittaa korallit kalleudessa”⁸. Olkaa uskollisia. Olkaa kuuliaisimpia. Valmistautukaa nyt, niin että

olisitte kelvollisia saamaan kaikki siunaukset, jotka odottavat teitä Herran pyhissä temppeleissä.

Te äidit, jotka olette tänä iltana kuuntelemassa: te olette tyttärienne tärkein esimerkki säädyllisyydestä ja hyveellisyydestä – kiitos teille. Älkää koskaan epäröikö opettaa heille, että he ovat Jumalan kuninkaallisia tyttäriä ja ettei heidän arvonsa perustu heidän aistilliseen viehätykseensä. Ja antakaa heidän nähdä uskonkäsityksenne ilmenevän oikein ja johdonmukaisesti omassa henkilökohtaisessa asenteessanne ja ulkoisessa olemuksessanne.⁹ Myös te olette hyveellisyyden varjelijoita.

Kiipesin tällä viikolla jälleen Ensign Peakille. Oli varhainen aamu, ja kun katselin tuolta vuorelta Herran huoneen vuorta – Suolajärven temppeliä – ajatus oli jälleen kristallin kirkas. Pioneerit antoivat kaikkensa tullakseen vuorten huipulle, niin että teillä ja minulla voisi olla temppelin siunaukset ja voisimme olla iankaikkisesti sine-töityjä perheiksi. 40 vuotta uhrauksia, huolellista työtä ja jopa kävelemistä Alpinesta temppelille – miksi? Koska he uskoivat kuten te! He uskoivat profeettaan. He uskoivat, että hän oli nähnyt Jumalan ja tämän rakkaan Pojan ja keskustellut Heidän kanssaan. He uskoivat Vapahtajaan. He uskoivat Mormonin kirjaan. Siksi he saattoivat sanoa: ”Me uskomme kaikessa, me toivomme kaikessa, me olemme kestäneet paljon ja toivomme voivamme kestää kaiken.”¹⁰ He kestäivät paljon, ja niin voimme mekin. Me uskomme kolmannentoista uskonkappaleen asioihin, koska juuri ne tekevät meistä kelvollisia pääsemään temppeliin ja seisomaan kerran taivaallisen Isämme edessä – koeteltuina, puhtaina ja sine-töityinä. Se edellyttää, että te valmistaudutte valtakuntaan ja että teette sen nyt ja opitte luottamaan siihen, että kykenette tekemään vaikeita asioita.

Nuoret naiset, te olette mukana suuressa työssä! Ettekä te ole yksin! Kun varjelette hyveellisyyttänne ja puhtauttanne, teille annetaan voimaa. Kun pidätte tekemänne liitot, Pyhä Henki johdattaa ja varjelee teitä. Ympäriillänne on taivaallisia enkeli-joukkoja. Presidentti Thomas S. Monson muistuttaa meitä: ”Muistakaa, ettemme juokse yksin tässä suuressa elämän kilpajuoksussa; meillä on oikeus saada Herralta apua.”¹¹ Valmistautukaa siihen päivään, jolloin menette Herran temppeliin kelvollisina ja valmiina tekemään pyhiä liittoja. Hyveellisyyden varjelijoina te haluatte *etsiä* Vapahtajaa Hänen pyhässä huoneessaan.

Todistan, että Jumala elää ja että Hänen rakas Poikansa, Lunastajamme Jeesus Kristus, elää ja että Hänen äärettömän sovituksensa lunastavan

São Paulo, Brasilia

ja mahdollistavan voiman ansiosta jokaista teitä tullaan ohjaamaan ja varjelemaan polullanne temppeliin ja takaisin Heidän luokseen. Rukoilen, että jokaista teitä vahvistetaan siihen työhön, joka tulee olemaan teidän huippuhetkenne. Eläkää sitä ihanaa päivää varten, josta Johanneksen ilmestyksessä puhutaan ja jolloin käyskentelette ”valkeissa vaatteissa”, koska olette kelvollisia¹². Jeesuksen Kristuksen nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Ks. OL 25:2.
2. Ks. OL 25:13.
3. *Nuorten Naisten edistyminen*, kirjanen, 2010, s. 70.
4. Ks. thefreedictionary.com/guardian.
5. Ks. ”Suo enemmän mulle”, *MAP-lauluja*, 76.
6. Ks. Dieter F. Uchtdorf, ”Nostakaa siitä missä seisotte”, *Liahona*, marraskuu 2008, s. 55.
7. Moroni 9:9.
8. Sananl. 3:15.
9. Ks. M. Russell Ballard, ”Äidit ja tyttäret”, *Liahona*, toukokuu 2010, 18–21.
10. UK 13.
11. Thomas S. Monson, ”Loistava tulevaisuus”, puhe kirkon koululaitoksen takkavalkeilla 11. tammikuuta 2009, s. 5, <http://lds.org/library/display/0,4945,538-1-4773-1,00.html>.
12. Ilm. 3:4.

Presidentti Henry B. Eyring

ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

Elävä todistus

Todistus vaatii ravitsemista uskon rukouksella, Jumalan sanan etsimistä pyhistä kirjoituksista ja kuuliaisuutta – totuudelle.

Rakkaat nuoret sisareni, te olette Herran kirkon kirkas toivo. Tarkoitukseni tänä iltana on auttaa teitä uskomaan, että niin on. Jos tuo usko voi muuttua Jumalalta saaduksi syväksi todistukseksi, se tulee muovaamaan valintojanne päivittäin ja tunneittain. Ja sitten niiden valintojen myötä, jotka vaikuttavat teistä ehkä pieniltä, Herra johdattaa teidät halajamaan onneen. Teidän valintojenne avulla Hän kykenee siunaamaan lukemattomia muita.

Valintanne olla kanssamme tänä iltana on esimerkki valinnoista, joilla on merkitystä. Mukaan kutsuttiin yli miljoona nuorta naista, äitiä ja johtohenkilöä. Kaikista niistä asioista, joita olisitte voineet tehdä, te valitsitte sen, että olette kanssamme. Teitte sen uskonkäsitystenne vuoksi.

Te uskotte Jeesuksen Kristuksen evankeliumiin. Uskotte riittävästi tullaksenne tänne kuulemaan Hänen palvelijoitaan, ja teillä on riittävästi uskoa toivoaksenne, että jokin, mitä kuulette tai tunnette, vie teitä kohti parempaa elämää. Tunsitte sydämessänne, että Jeesuksen Kristuksen seuraaminen on tie suurempaan onneen.

Te ette kenties ole vielä tunnistanneet sitä tietoisesti valinnaksi, jolla olisi mitään suurta merkitystä. Ystävät

tai perhe ovat mahdollisesti vaikuttaneet siihen, että tunnette halua olla kanssamme. Olette ehkä vain vastanneet jonkun ystävälliseen kutsuun tulla tänne. Mutta vaikka ette ole vielä huomanneetkaan, niin te olette tunneet ainakin heikon kaiun Vapahtajan kutsusta: ”Tule ja seuraa minua.”¹

Yhdessä viettämämme tunnin aikana Herra on syventänyt uskoanne Häneen ja vahvistanut todistustanne. Olette kuulleet enemmän kuin sanoja ja musiikkia. Olette tunteneet sydämessänne Hengen todistavan, että maan päällä Herran tosi kirkossa on eläviä profeettoja ja että tie onneen löytyy Hänen valtakunnastaan. Todistuksenne siitä, että tämä on ainoa tosi ja elävä kirkko maan päällä tänä aikana, on kasvanut.

Me emme ole kaikki tunteneet täsmälleen samoja asioita. Osa meistä on saanut Hengen todistuksen siitä, että Thomas S. Monson on Jumalan profeetta. Toiset ovat saaneet todistuksen siitä, että rehellisyys, hyveellisyys ja hyvän tekeminen kaikille ihmisille ovat todella Vapahtajan ominaisuuksia. Ja sen myötä on tullut suurempi halu olla Hänen kaltaisensa.

Kaikki te toivotte, että todistuksenne Jeesuksen Kristuksen evankeliumista vahvistuisi. Presidentti Brigham

Young näki tarpeen monia vuosia sitten. Hän oli Jumalan profeetta, ja profeettallisella kaukokatseisuudella hän näki teidät ja tarpeen 142 vuotta sitten. Hän oli rakastava isä ja elävä profeetta.

Hän pystyi näkemään maailman vaikuttavan omiin tyttäriinsä. Hän näki, että nuo maailmalliset vaikutukset vetivät heitä pois Herran tieltä, joka johtaa onneen. Hänen aikanaan nuo vaikutukset tulivat osittain siksi, että uusi mantereen poikki kulkeva rautatie yhdisti eristyksissä ja suojaassa olevat pyhät maailmaan.

Hän ei ehkä nähnyt nykyajan tekniikan ihmeitä, kuten sitä, että käteen mahtuvalla laitteella voitte tehdä valinnan päästä yhteyteen lukuisten ideoiden ja ihmisten kanssa kautta maailman. Mutta hän näki sen, miten arvokasta hänen tyttärilleen – ja teille – on tehdä valintoja, jotka perustuvat voimalliseen todistukseen elävästä ja rakastavasta Jumalasta ja Hänen onnensuunnitelmastaan.

Tässä on hänen profeettallinen ja innoitettu neuvonsa tyttärilleen ja teille aina.

Se on sanomani pohjana tänä iltana. Hän sanoi eräessä kotinsa huoneessa, noin kilometrin päässä paikasta, josta tämä sanoma lähtee nyt Jumalan tyttärille kansakunnissa kautta maailman: ”Israelin nuorten tyttärien pitää saada elävä todistus totuudesta.”²

Sitten hän perusti nuorten naisten yhdistyksen, josta on tullut se, mitä kutsumme nyt Herran kirkossa Nuorten Naisten järjestöksi. Olette tänä iltana tunteneet joitakin ihania vaikutuksia siitä valinnasta, jonka hän teki siinä sunnuntai-illan kokouksessa kotinsa olohuoneessa.

Yli sata vuotta myöhemmin Israelin tyttärillä kautta maailman on sama halu saada itse elävä todistus totuudesta. Koko loppuelämäne ajan

tulette tarvitsemaan tuota elävää ja kasvavaa todistusta vahvistamaan itseänne ja johtamaan tienne iankaikiseen elämään. Ja sen myötä teistä tulee Kristuksen valon välittäjiä veljilenne ja sisarillenne kautta maailman ja yli sukupolvien.

Tiedätte omasta kokemuksestanne, mikä todistus on. Presidentti Joseph Fielding Smith opetti, että todistus ”on ilmoituksella annettua vakuuttavaa tietoa [ihmiselle], joka etsii nöyrästi totuutta”. Hän sanoi todistuksesta ja Pyhästä Hengestä, joka tuo tuon ilmoituksen: ”Hänen vakuuttava voimansa on niin suuri, ettei mieleen voi jäädä mitään epäilystä, kun Henki on puhunut. Se on ainoa tapa, jolla ihminen voi todella tietää, että Jeesus on Kristus ja että Hänen evankeliuminsa on totta.”³

Olette itse tunteneet tuota innoitusta. Se on voinut tulla vahvistuksena johonkin osaan evankeliumia, kuten minulle kävi tänä iltana. Kun kuulin 13. uskonkappaleen sanat ”vilpitön, uskollinen, siveellinen [ja] hyväntahtoinen”, minusta tuntui kuin Herra olisi sanonut ne. Tunsin jälleen, että ne ovat Hänen ominaisuuksiaan. Tunsin,

että Joseph Smith oli Hänen profeettansa. Niinpä ne eivät olleet minulle pelkkiä sanoja.

Mieleissäni näin Juudean pölyiset tiet ja Getsemanen puutarhan. Sydämessäni tunsin ainakin jotakin siitä, millaista olisi ollut polvistua niin kuin Joseph teki Isän ja Pojan edessä metsikössä New Yorkin osavaltiossa. En nähnyt mielessäni valoa, joka oli kirkkaampi kuin keskipäivän aurinko, kuten hän näki, mutta tunsin todistuksen lämmön ja ihmetyksen.

Todistus tulee teille pala kerrallaan, kun saatte vahvistuksen Jeesuksen Kristuksen evankeliumin koko totuuden osasista. Kun esimerkiksi luette Mormonin kirjaa ja pohditte sitä, aiemmin lukemanne jakeet tuntuvat teistä uusilta ja tuovat uusia ajatuksia. Todistuksenne kasvaa laajuudeltaan ja syvyydeltään, kun Pyhä Henki vahvistaa, että ne ovat totta. Elävä todistuksenne avartuu, kun tutkutte ja pohditte pyhiä kirjoituksia ja rukoulette niiden johdosta.

Mielestäni paras kuvaus siitä, kuinka voi saada tämän elävän todistuksen ja säilyttää sen, on jo mainittu. Se on Mormonin kirjassa Alman kirjan luvussa 32. Olette ehkä lukeneet sen

monta kertaa. Minä saan uutta valoa siitä joka kerta, kun luen sen. Kerataanpa jälleen tänä iltana opetus, jonka se antaa.

Noissa innoitetuissa jakeissa meitä opetetaan aloittamaan todistuksen etsintämme sillä, että meillä on vähäsen uskoa ja halu saada se kasvamaan.⁴ Tänä iltana olette tunteneet uskoa ja tuota halua, kun olette kuulnelleet innoittavia puheita Vapahtajan hyvydestä, Hänen rehellisyydestään sekä puhtaudesta, jonka Hänen käskynsä ja sovituksensa tekivät meille mahdolliseksi.

Niinpä uskon siemen on jo kylvetty sydämeenne. Olette ehkä jopa tunteet jonkin verran Alman kirjassa luvattua paisumista rinnassanne. Minä olen.

Mutta sitä täytyy ravita aivan kuten kasvia tai se kuihtuu. Jatkuvat ja sydämeistä lähtevät uskon rukoukset ovat elintärkeitä ja tarpeellisia ravinteita. Kuuliaisuus totuudelle, jota olette saaneet, pitää todistuksen elävänä ja vahvistaa sitä. Kuuliaisuus käskyille on osa ravintoa, jota teidän on annettava todistuksellenne.

Muistatthän Vapahtajan lupauksen: ”Joka tahtoo noudattaa hänen

tahtoon, pääsee kyllä selville siitä, onko opetukseni lähtöisin Jumalasta vai puhunko omiani.”⁵

Niin on käynyt minun kohdallani, ja niin tulee käymään teidän kohdallanne. Yksi evankeliumin opeista, joita minulle opetettiin nuorena, oli se, että suurin kaikista Jumalan lahjoista on iankaikkinen elämä.⁶ Opin, että osa iankaikkisesta elämästä on elää yhdessä rakastavina perheinä ikuisesti.

Siitä asti kun kuulin nuo totuudet ensimmäisen kerran ja sain niistä vahvistuksen sydämeeni, tunsin olevani velvollinen jokaisella mahdollisella valinnallani välttämään kiistaa ja puhumaan rauhaa perheessänne ja kodissani.

Vasta tämän elämän jälkeen voin nauttia tuon kaikista siunauksista suurimman täyteydestä, iankaikkisesta elämästä. Mutta tämän elämän haasteiden keskellä minulle on annettu ainakin pilkahduksia siitä, millainen perheeni taivaassa voi olla. Noiden kokemusten perusteella todistukseni temppeleissä käytettävän sinetöimisyvoiman todellisuudesta on kasvanut ja vahvistunut.

Kun olen nähnyt, miten kaksi tytärtäni on kastettu temppelissä esivanhempiansa puolesta, sydämeni on kääntynyt näiden puoleen ja niiden esivanhempien puoleen, joiden nimet olemme löytäneet. Elia lupaus, että sydämet kääntyvät toistensa puoleen perheissä ja suvuissa, on toteutunut meidän kohdallamme.⁷ Niinpä usko on omalla kohdallani muuttunut varmaksi tiedoksi, kuten meille Alman kirjassa luvataan.

Olen kokenut ainakin jonkin verran siitä iloa, jota esivanhempani tunsivat, kun Vapahtaja meni kuolevaisuuden palvelutyönsä jälkeen henkimaailmaan. Tässä on kuvaus Opista ja liitoista:

”Ja pyhät riemuitsivat lunastuksesta ja polvistuivat ja tunnustivat Jumalan Pojan Lunastajakseen ja Pelastajakseen kuolemasta ja helvetin kahleista.

Heidän kasvonsa loistivat, ja Herran kirkkauden säteily lepäsi heidän päälleen, ja he lauloivat ylistystä hänen pyhälle nimelleen.”⁸

Olen itse tuntenut samaa riemua, kun olen toiminut sen todistukseni mukaan, että Herran lupaus iankaikkisesta elämästä on todellinen. Tuo todistus on vahvistunut – kuten Vapahtaja lupasi käyvän – kun olen itse päättänyt toimia sen mukaan.

Herra on myös opettanut meille, että sen lisäksi että päätämme olla kuuliaisia, meidän on pyydettävä rukouksessa todistusta totuudesta. Hän opetti sen meille käskyssään rukoilla Mormonin kirjan johdosta. Hän sanoi profeetta Moronin kautta:

”Katso, minä tahtoisin kehottaa teitä näitä asioita lukiessanne – jos on Jumalan viisauden mukaista, että saatte ne lukea – muistamaan, kuinka armollinen Herra on ollut ihmislapsille Aadamin luomisesta aina siihen aikaan asti, kun te saatte nämä asiat, ja pohdiskelemaan sitä sydämässänne.

Ja kun te nämä saatte, minä tahtoisin kehottaa teitä kysymään Jumalalta, iankaikkiselta Isältä, Kristuksen nimessä, eivätkö nämä asiat ole totta; ja jos te kysytte vilpittömin sydämin, vakain aikein, Kristukseen uskoen, hän ilmoittaa niistä teille totuuden Pyhän Hengen voimalla.

Ja Pyhän Hengen voimalla te voitte tietää totuuden kaikesta.”⁹

Toivon, että te kaikki olette kokeilleet itse tuota lupausta tai että teette niin pian. Vastaus ei kenties tule yhtenä ainoana ja voimallisena hengellisenä kokemuksena. Minulle se tuli alkuun vaivihkaa. Mutta se tulee aina voimakkaammin joka kerta kun olen

lukenut Mormonin kirjaa ja rukoillut sen johdosta.

En ole sen varassa, mitä on tapahtunut aiemmin. Pidän elävän todistukseni Mormonin kirjasta lujana lunastamalla Moronin lupauksen usein. En pidä tuota todistuksen siunausta itsestään selvänä asiana, jatkuvana oikeutena.

Todistus vaatii ravitsemista uskon rukouksella, Jumalan sanan etsimistä pyhistä kirjoituksista ja kuuliaisuutta saamallemme totuudelle. Rukouksen laiminlyöminen on vaarallista. Todistuksellemme on vaarallista, jos tutkimme ja luemme pyhiä kirjoituksia vain satunnaisesti. Ne ovat välttämättömiä ravinteita todistuksellemme.

Muistatte varoituksen Alman kirjasta:

”Mutta jos te laiminlyötte puun ettekä huolehdi sen ravinnosta, katso, se ei juurru; ja kun aurinko tulee ja paahtaa sitä, niin koska sillä ei ole juurta, se kuivettuu, ja te vedätte sen maasta ja heitätte sen pois.

Nyt, tämä ei johdu siitä, ettei siemen ollut hyvä, eikä siitä, ettei sen hedelmä olisi haluttavaa, vaan se johtuu siitä, että teidän maanne on hedelmätön ettekä te ravitse puuta; sen tähden te ette voi saada siitä hedelmää.”¹⁰

Jumalan sanalla kestitsemistä, sydäimestä lähtevää rukousta ja kuuliaisuutta Herran käskyille on toteutettava johdonmukaisesti ja jatkuvasti, jotta todistuksenne kasvaisi ja kukoistaisi. Me kaikki olemme toisinaan olosuhteissa, joita emme hallitse ja jotka keskeyttävät pyhien kirjoitusten tutkimisen tapamme. Voi olla vaiheita, jolloin jostakin syystä päätämme olla rukoilematta. On kenties käskyjä, joista päätämme olla jonkin aikaa piittaamatta.

Mutta toiveenne saada elävä todistus ei toteudu, jos unohdatte Alman kirjan varoituksen ja lupauksen:

”Ja siten, jos te ette ravitse sanaa, odottaen uskollisesti sen hedelmää, te ette voi koskaan poimia elämän puun hedelmää.

Mutta jos te uskollanne ravitsette sanaa, niin, ravitsette puuta, kun se alkaa kasvaa, hyvin uutterasti ja kärsivällisesti, odottaen siitä hedelmää, se juurtuu; ja katso, se on oleva puu, joka versoo ikuiseen elämään.

Ja uutteruutenne ja uskonne ja kärsivällisyytenne ansiosta ravitsesanne sanaa, jotta se juurtuisi teissä, katso, lopulta te saatte poimia sen hedelmää, joka on mitä kallisarvoisinta, joka on makeampaa kuin kaikki, mikä on makeaa, ja joka on valkoisempaa kuin kaikki, mikä on valkoista, niin, ja puhtaampaa kuin kaikki, mikä on puhdasta; ja te saatte kestittää itseänne tällä hedelmällä kylkiksenne, niin ettei teidän ole nälkä eikä jano.

Silloin – te saatte korjata palikan uskostanne ja uutteruudestanne ja kärsivällisyydestänne ja

pitkämielisyydestänne odottaessanne, että puu tuottaisi teille hedelmää.”¹¹

Tuossa kohdassa olevat sanat ”odottaen siitä hedelmää” ovat ohjanneet viisasta opetusta, jota olette saaneet tänä iltana. Siksi silmänne suunnattiin kohti tulevaa päivää temppelein sinetöimishuoneessa. Siksi teitä autettiin tänä iltana kuvittelemaan näennäisen loputonta valoketjua, joka heijastuu seinillä olevista vastakkaisista peileistä sinetöimishuoneessa, jossa voisitte olla solmimassa avioliittoa Jumalan temppeleissä.

Jos voitte odottaa sitä päivää todistuksen synnyttämällä riittävällä halulla, teitä vahvistetaan vastustamaan maailman kiusauksia. Joka kerta kun päätätte pyrkiä elämään enemmän Vapahtajan kaltaisesti, teidän todistuksenne vahvistuu. Tulette aikanaan tietämään itse, että Hän on maailman valo.

Tulette tuntemaan valon lisääntyvän elämässänne. Se ei tapahdu ilman ponnistelua. Mutta se tapahtuu, kun

todistuksenne kasvaa ja päätätte ravita sitä. Tässä on varma lupaus Opista ja liitoista: ”Se, mikä on Jumalasta, on valo; ja se, joka ottaa vastaan valoa ja pysyy Jumalassa, saa lisää valoa; ja se valo kirkastuu kirkastumistaan täyteen päivään saakka.”¹²

Te tulette olemaan valona maailmalle, kun kerotte todistuksestanne muille. Tulette heijastamaan muille Kristuksen valoa elämässänne. Herra löytää tapoja, joilla tuo valo voi koskettaa rakkaitanne. Ja tyttäriensä yhteisen uskon ja todistuksen avulla Jumala koskettaa valollaan miljoonien ihmisten elämää valtakunnassaan ja kautta maailman.

Teidän todistuksessanne ja valinnoissanne lepää kirkon ja niiden sukupolvien toivo, jotka seuraavat esimerkkiänne kuulla ja vastaanottaen Herran kutsu: ”Tule ja seuraa minua.” Herra tuntee teidät ja rakastaa teitä.

Jätän teille rakkauteni ja todistukseni. Te olette rakastavan ja elävän taivaallisen Isän tyttäriä. Tiedän, että Hänen ylösnoussut Poikansa Jeesus Kristus on maailman Vapahtaja ja valo. Todistan, että Pyhä Henki on lähettänyt teille tänä iltana viestejä vahvistaen totuuden sydämässänne. Presidentti Thomas S. Monson on Jumalan elävä profeetta. Todistan niin Jeesuksen Kristuksen pyhässä nimessä. Aamen. ■

VIITTEET

1. Luuk. 18:22.
2. Brigham Young, julkaisussa *A Century of Sisterhood: Chronological Collage, 1869–1969*, 1969, s. 8.
3. *Answers to Gospel Questions*, toim. Joseph Fielding Smith jr., 5 osaa, 1957–1966, osa 3, s. 31.
4. Ks. Alma 32:27.
5. Joh. 7:17.
6. Ks. OL 14:7.
7. Ks. Mal. 3:23–24; JS-H 38–39.
8. OL 138:23–24.
9. Moroni 10:3–5.
10. Alma 32:38–39.
11. Alma 32:40–43.
12. OL 50:24.

Konferenssikertomusten hakemisto

Seuraavassa on luettelo eräistä konferenssipuheissa olevista kertomuksista, joita voi käyttää henkilökohtaisessa tutkimisessa, perheilloissa ja muussa opetuksessa. Numero viittaa puheen ensimmäiseen sivuun.

PUHUJA	KERTOMUS
Jean A. Stevens	(10) Lapset näyttävät esimerkkiä maksamalla kymmenykset. Liam kuuntelee isänsä ääntä saadessaan sädehoitoa.
Vanhin Walter F. González	(13) Toimittaja miettii, onko puolison ystävällinen kohtelemisen totta vai kuviteltua.
Vanhin Kent F. Richards	(15) Nuori tyttö näkee sairaalassa lasten ympärillä enkeleitä.
Vanhin Quentin L. Cook	(18) Käsilaukun sisältö kertoo nuoren naisen elävän evankeliumin mukaan. Tongalainen sisar ehdottaa keinoa, jolla voidaan auttaa nuoria aikuisia miehiä.
Presidentti Henry B. Eyring	(22) Paikkakuntalaiset tekevät palvelutyötä Tetonin padon murtuessa.
Presidentti Boyd K. Packer	(30) Vaaranjohtaja neuvoo miestä, jonka vaimo on kuollut hoitovirheen tähden: "Anna asian olla."
Vanhin Dallin H. Oaks	(42) Kapteeni Ray Cox tinkii yönistään pitääkseen sotilaansa turvassa. Aron Ralston kerää rohkeutta pelastaakseen henkensä.
Vanhin M. Russell Ballard	(46) Kullanetsijä oppii arvostamaan kultahippuja.
Vanhin Neil L. Andersen	(49) Sidney Going päättää asettaa lähetystyön rugby edelle.
Larry M. Gibson	(55) Diakonien koorumin johtaja oppii velvollisuutensa.
Presidentti Dieter F. Uchtdorf	(58) Mies ei ymmärrä, mitä etuja laivaristeilyyn sisältyy.
Presidentti Henry B. Eyring	(62) Koorumi etsii metsään eksynyttä jäsentä. Henry B. Eyring käy uskollisen ylipapin luona.
Presidentti Thomas S. Monson	(66) Thomas S. Monson kutsuu avioparin seuraamaan sinetöimistä.
Vanhin Paul V. Johnson	(78) Nuori nainen kokee kääntymyksen pitkän sairauden aikana.
Piispa H. David Burton	(81) Robert Taylor Burton auttaa käsikärkykomppanian pelastamisessa.
Silvia H. Allred	(84) Kotikäyntiopettaja palvelee nuorta äitiä.
Presidentti Thomas S. Monson	(90) Brasilialaiset pyhät matkustavat pitkän matkan Manausista temppeleihin. Mou Thamin perhe tekee uhrauksia päästäkseen temppeleihin. Thomas S. Monson osallistuu Rooman temppelin maanmurtotilaisuuteen.
Vanhin Richard G. Scott	(94) Vaimo kehottaa Richard G. Scottia pesukoneen korjaamisen sijaan leikkimään lasten kanssa. Jeanene Scott säästää rakkausviestejä. Richard G. Scott hoitaa pientä poikaansa, jolla on sydänsairaus.
Vanhin D. Todd Christofferson	(97) Hugh B. Brown karsii herukkapensasta ja on sitten itse kuvaannollisesti karsittavana.
Vanhin Carl B. Pratt	(101) Whettenin perhe maksaa kymmenykset ja saa siunauksia.
Vanhin C. Scott Grow	(108) C. Scott Grow'n veli tekee huonoja valintoja mutta tekee sitten parannuksen.
Ann M. Dibb	(115) Kristi näyttää esimerkkiä, jonka Jenn muistaa etsiessään totuutta.
Mary N. Cook	(118) Lapsi näkee Jeesuksen kuvan eräessä koulun säilytyslokeron ovesta. Nuori nainen päättää olla menemättä katsomaan kyseenalaista elokuvaa.
Elaine S. Dalton	(121) Nuoret naiset kävelevät Utahin Draperista Suolajärven temppeleille.

Kuinka voimme omaksua konferenssin opetukset elämäämme

Voitte halutessanne käyttää näitä toimintoja ja kysymyksiä perheen keskustelun tai henkilökohtaisen mietiskelyn pohjana, kun sisällytätte yleiskonferenssin opetuksia elämäänne.

Yleiskonferenssi puheet ovat internetissä osoitteessa conference.lds.org.

Huom. Alla mainitut sivunumerot ilmoittavat puheen ensimmäisen sivun.

Lapsille

• Presidentti Thomas S. Monson ilmoitti, että kirkko rakentaa kolme uutta temppeliä, jolloin toiminnassa tai rakenteilla olevia tai ilmoitettuja

temppeleitä on yhteensä 160. Etsi kartalta Idahon osavaltiosta Yhdysvalloista Meridian, Coloradon osavaltiosta Yhdysvalloista Fort Collins, Manitoban provinssista Kanadasta Winnipeg ja lopuksi sinua lähinnä oleva temppeli. Lukekaa tai kertokaa omin sanoin joitakin niistä kertomuksista, joita presidentti Monson kertoi uskollisista

Ljubljana, Slovenia

jäsenistä, jotka tekivät suuria uhrauksia päästäkseen temppeliin (s. 90). Asettakaa tavoitteita käydä temppelissä niin pian kuin voitte tai keskustelkaa tavoista, joilla voitte pysyä kelvollisina menemään temppeliin.

• Kun Aadam ja Eeva elivät maan päällä, yksi tapa, jolla he palvelivat taivaallista Isää, oli eläinten uhraaminen. Vanhin L. Tom Perry opetti, että Vapahtaja esitteli sapatinpäivänä opetuslapsilleen sakramentin uutena tapana palvella Jumalaa. Me jatkamme tuota tapaa nauttimalla sakramentin lepopäivänä. Kerratkaa yhdessä perheen vanhin Perryn puheesta (s. 6), mikä on sopiva pyhäasu ja millä muilla tavoilla voi kunniottaa sakramenttia ja lepopäivää.

• Vanhin D. Todd Christofferson opetti, että Jeesus Kristus kehotti meitä olemaan Hänen ja taivaallisen Isämme kaltaisia (s. 97). Joskus taivaallinen

Isämme ”kurittaa” lapsiaan auttaakseen meitä tulemaan enemmän Hänen kaltaisikseen. Keskustelkaa siitä, mitä kurittaminen tarkoittaa. Lukekaa tai kertokaa omin sanoin kertomus villiintyneestä herukkapensaasta. Puhukaa siitä, kuinka jokin takaisku tai epäonnistuminen voi itse asiassa auttaa meitä tulemaan vahvemmiksi ja saamaan enemmän aikaan.

- Vanhin Richard J. Maynes opetti, että perheet voivat olla kuin köysiä (s. 37). Köydessä on monia säikeitä, jotka ovat heikkoja yksinään mutta vahvoja, kun ne punotaan yhteen. Samalla tavoin kun kaikki perheenjäsenet tekevät sitä, mikä on oikein, ja auttavat toisiaan, jokainen henkilö perheessä vahvistuu ja pystyy tekemään enemmän kuin pystyisi yksin. Anna jokaiselle perheenjäsenelle patkka lankaa tai narua. Puhukaa tavoista, joilla jokainen perheenjäsen palvelee ja vahvistaa muita perheenjäseniä. Katsokaa sitten, kuinka vahvoja langanpatkat tai narunpatkat ovat, kun ne pannaan yhteen.

Nuorille

- Onko luokkasi tai koorumisi niin yhtenäinen kuin mahdollista? Käy läpi presidentti Henry B. Eyringin puhe ykseydestä (s. 62) ja tee luettelo

asioista, joita sinä voit tehdä tuodaksesi ryhmäsi tiiviimmin yhteen.

- Vanhin Russell M. Nelson puhui valikoivasta suhtautumistavasta kuuliisuuteen (s. 34). Keskustele perheesi, luokkasi tai koorumisi kanssa siitä, mitä se tarkoittaa ja miksi se ei toimi.

- Vanhin M. Russell Ballard kuvaili Kristuksen puhdasta rakkautta aktiiviseksi rakkaudeksi (s. 46), joka näkyy yksinkertaisissa ystävällisissä ja palvelevissa teoissa. Suunnittele jokin tapa, jolla luokkanne tai kooruminne voi osoittaa rakkautta jotakuta seurakuntaanne kuuluvaa tai paikkakunnallanne asuvaa kohtaan, ja toteuttakaa sitten suunnitelmanne.

- Vanhin Quentin L. Cook kertoi käsilaukusta, joka oli löytynyt nuorten tanssien jälkeen (s. 18). Mitä sellaista johtohenkilöt löysivät käsilaukusta, mikä kertoi paljon laukun omistavasta nuoresta naisesta? Mitä sinun käsilaukkusi tai koululaukkusi sisältö kertoo sinusta ja mitä muutoksia haluaisit kenties tehdä siinä, mitä tavaroita pidät lähelläsi?

- Vanhin Lynn G. Robbins puhui siitä, kuinka voimme tulla enemmän Vapahtajan kaltaisiksi (s. 103). Mieti, mitä tarkoittaa se, että *on* Jeesuksen Kristuksen kaltainen eikä vain että *tekee*, mitä Hän pyytää. Ajattele sitten, mitä muutoksia voit tehdä elämässäsi tullaksesi enemmän sellaiseksi kuin Vapahtaja.

Aikuisille

- Presidentti Dieter F. Uchtdorf (s. 58) kertoo miehestä, joka ei käyttänyt hyväkseen etuoikeuksiaan

Coatzacoalcos, Meksiko

vaan jäi ilman monia laivaristeilyllä tarjottuja toimintoja ja hyvää ruokaa, koska hän ei ymmärtänyt, että se kaikki sisältyi hänen lippunsa hintaan. Keskustele perheenjäsenen kanssa, joilla on pappeus, siitä, miten he voivat ”elää omien etuoikeuksiensa mukaan, mitä tulee pyhään voimaan, lahjoihin ja siunauksiin, jotka ovat heidän mahdollisuutensa ja oikeutensa Jumalan pappeuden haltijoina”.

- Presidentti Boyd K. Packer opetti anteeksiantamisen voimasta (s. 30). Onko ihmisiä, joille sinun pitää antaa anteeksi, tai onko sinulla sellaisia kokemuksia, jotka vaivaavat mieltäsi ja joiden sinun pitää ”antaa olla”? Etsi Herran apua saadaksesi rauhan ja voiman antaa anteeksi.

- Vanhin Richard G. Scott kertoi siitä, kuinka hän ja hänen vaimonsa Jeanene osoittivat rakkautta kirjoittamalla toisilleen viestejä (s. 94). Sinäkin voisit kirjoittaa puolisollesi viestin ja kertoa siinä, kuinka paljon rakastat ja arvostat häntä. Pane se paikkaan, josta puolisolasi löytää sen.

- Vanhin David A. Bednar lainasi presidentti Joseph F. Smithin kokemusta todistuksen saamisesta (s. 87). Kertaa tämä kertomus ja mieti, mitkä kokemukset ovat vaikuttaneet omaan todistukseesi. ■

Apujärjestöjen ylimmät johtokunnat

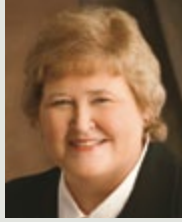
APUYHDISTYS

Silvia H. Allred
ensimmäinen neuvonantaja

Julie B. Beck
johtaja

Barbara Thompson
toinen neuvonantaja

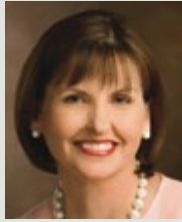
NUORET NAISET

Mary N. Cook
ensimmäinen neuvonantaja

Elaine S. Dalton
johtaja

Ann M. Dibb
toinen neuvonantaja

ALKEISYHDISTYS

Jean A. Stevens
ensimmäinen neuvonantaja

Rosemary M. Wixom
johtaja

Cheryl A. Esplin
toinen neuvonantaja

NUORET MIEHET

Larry M. Gibson
ensimmäinen neuvonantaja

David L. Beck
johtaja

Adrián Ochoa
toinen neuvonantaja

PYHÄKOULU

David M. McConkie
ensimmäinen neuvonantaja

Russell T. Osguthorpe
johtaja

Matthew O. Richardson
toinen neuvonantaja

Opetuksia aikaamme varten

Neljänsien sunnuntain Melkisedekin pappouden ja Apuyhdistyksen oppiaiheina käytetään ”opetuksia aikaamme varten”. Kukin oppiaihe voidaan valmistaa yhdestä tai useammasta viimeisimmän yleiskonferenssin puheesta. Vaarnan- ja piirinjohtajat voivat valita, mitä puheita tulee käyttää, tai he voivat antaa tämän tehtävän piispoille ja seurakunnanjohtajille. Johtajien tulee tähdentää sitä, miten arvokasta on, että Melkisedekin pappouden veljet ja Apuyhdistyksen sisaret tutkivat samoja puheita samoina sunnuntaina.

Neljänsien sunnuntain oppitunneille osallistuvia kehoitetaan tutkimaan lehden viimeisintä yleiskonferenssinumeroa ja tuomaan se mukanaan luokkaan.

Ehdotuksia oppiaiheen valmistamiseksi puheista

Rukoile, että Pyhä Henki on kanssasi, kun tutkit ja opetat puhetta tai puheita. Saatat tuntea houkuttusta valmistaa oppiaiheen muuta aineistoa käyttäen, mutta

hyväksyttynä oppiaineistona ovat konferenssipuheet. Tehtäväsi on auttaa muita oppimaan evankeliumia ja elämään sen mukaan siten kuin kirkon viimeisimmässä yleiskonferenssissa on opetettu.

Käy puhe tai puheet läpi etsien periaatteita ja oppeja, jotka vastaavat luokan jäsenten tarpeita. Etsi puheesta tai puheista myös kertomuksia, pyhien kirjoitusten viitteitä ja lausuntoja, jotka auttavat sinua opettamaan näitä totuuksia.

Tee jäsentely siitä, kuinka opetat periaatteet ja opit. Jäsentelyysi tulee sisältyä kysymyksiä, jotka auttavat luokan jäseniä

- etsimään puheesta (puheista) periaatteita ja oppeja
- ajattelemaan niiden merkitystä
- kertomaan toisilleen käsityksiään, ajatuksestaan ja kokemuksestaan sekä lausumaan todistuksensa
- soveltamaan näitä periaatteita ja oppeja elämäänsä. ■

KUUKAUDET

Toukokuu 2011 –
lokakuu 2011

Marraskuu 2011
– huhtikuu 2012

NELJÄNSIEN SUNNUNTAIN OPPIAIEHDIT

Toukokuun 2011 *Liahonassa*
julkaistut puheet*

Marraskuun 2011 *Liahonassa*
julkaistavat puheet*

* Puheet ovat saatavissa (monilla kielillä) osoitteessa conference.lds.org.

Kirkon johtohenkilöt juhlivat huoltotyötä ja ilmoittivat temppeleistä

Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon 181. vuosikonferenssin viiteen kokoukseen osallistui yli 100 000 ihmistä konferenssikeskuksessa Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa, ja miljoonat muut seurasivat kokouksia tv-, radio-, satelliitti- ja internetlähetysten välityksellä.

Kautta maailman konferenssiin osallistui jäseniä 93 kielellä. Lähetysten ääni-, kuva- ja tekstitalenteet ovat jo verkossa monella kielellä osoitteessa conference.lds.org, ja ne tulevat saataville myöhemmin DVD- tai CD-levyillä.

Presidentti Thomas S. Monson avasi konferenssin ilmoittamalla kolmen uuden temppelin sijaintipaikat – Yhdysvalloissa Fort Collins Coloradon osavaltiossa ja Meridian Idahon osavaltiossa sekä Kanadassa Winnipeg

Yllä: Nuori mies kerää viinirypälesatoa Maderassa Kaliforniassa Yhdysvalloissa kirkon omistamassa viinitarhassa, joka tuottaa rusinoita kirkon huoltotyöohjelmaan. Alempana vasemmalla: Perhe osallistuu vuosikonferenssin satelliittilähetykseen Coimbrassa Portugalissa.

Manitoban provinssissa. Näiden ansiosta ilmoitettujen tai rakenteilla olevien temppelien lukumäärä nousee 26:een. Tällä hetkellä toiminnassa on 134 temppeliä.

Presidentti Monson tähdensi myös lähetystyön merkitystä sanoen: ”Lähetystyö on valtakunnan elinehto.” Eri puolilla maailmaa palvelee noin 52 000 lähetysaarnajaa 340 lähetyskentällä.

Lauantain iltapäiväkokouksessa hyväksyttiin kymmenen uutta johtavaa auktoriteettia ja 41 vyöhykeseitsenkymmentä sekä vapautettiin 34 vyöhykeseitsenkymmentä. Lisäksi vanhin Don R. Clarke seitsemänkymmenen toisesta koorumista kutsuttiin palvelemaan seitsemänkymmenen ensimmäisessä koorumissa. Vuoden 2010 tilastoraportti osoitti, että kirkon jäsenmäärä on nyt yli 14 miljoonaa.

Moni kaksipäiväisen konferenssin puheista keskittyi kirkon huolto-työhön ja kirkon ainutlaatuisen

huoltotyöohjelmaan, joka tänä vuonna juhlii 75-vuotista taivaltaan.

Lauantaina presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, ilmoitti, että 75-vuotiaan huoltotyöohjelman kunniaksi jäseniä kautta maailman kutsutaan osallistumaan palvelupäivään. Palvelupäivä tulee järjestää seurakunnittain tai vaarointain jossakin vaiheessa vuoden aikana. Paikallisten johtohenkilöiden tulee päättää kunkin projektin yksityiskohdista, ja jäseniä kannustetaan kutsumaan muita osallistumaan tilanteen mukaan.

Presidentti Monson päätti konferenssin pääsiäisaiheisella todistuksellaan Kristuksesta: ”Viimeisellä hetkellä [Jeesus Kristus] olisi voinut perääntyä. Mutta Hän ei tehnyt niin. Hän laskeutui kaiken alapuolelle, jotta Hän voisi pelastaa kaiken. Niin tehdessään Hän antoi meille elämän, joka ulottuu tämän kuolevaisen olemassaolon tuolle puolen.” ■

Vanhin José L. Alonso

*seitsemänkymmenen
koorumista*

Jo ennen kirkkoon liittymistä José Luis Alonso Trejolla oli todistus rukouksen voimasta. ”Kun olin 11-vuotias”, hän kertoo, ”minä olin vähällä kuolla. Lääkärit olivat luopuneet toivosta kohdallani – kuulin heidän puhuvan siitä. Niinpä rukoilin rukoilemistani Herraa, ja Hän paransi minut.

Kun myöhemmin kuulin kertomuksen Joseph Smithistä ja siitä, kuinka poika, joka oli vasta 14-vuotias, oli puhunut Jumalan kanssa, tiesin sen olevan totta. Tiesin, että Jumala voi vastata rukouksiimme, että Hän tuntee meidät.”

Tuo sama lohdun tunne opasti vanhin Alonsoa, kun hän tutki Mormonin kirjaa. ”Rukouksen ja tämän kirjan ansiosta tiedän varmasti, että Jeesus on Kristus”, hän sanoo.

Vanhin Alonso syntyi Meksikon pääkaupungissa Méxicossa marraskuussa 1958 Luis ja Luz Alonson perheeseen. Ollessaan teini-ikässä hän muutti Cuautlan kaupunkiin, missä hän liittyi kirkkoon. Toimintailtoihin osallistuessaan hän tapasi uskossa vahvoja nuoria, jotka ystäväystyivät hänen kanssaan ja joiden seurassa hän oli kuin kotonaan. Ja toimintailtoihin osallistuessaan hän myös tapasi Rebecca Salazarin, josta tuli myöhemmin hänen vaimonsa.

Täytettyään 19 vuotta vanhin Alonso palveli kokoikäisessä lähetystyössä Hermosillon lähetyskentällä Meksikossa. Lähetystyön jälkeen hän ja Rebecca solmivat avioliiton 24. helmikuuta 1981 Mesan temppelissä Arizonassa Yhdysvalloissa. Heillä on kaksi lasta.

Sen lisäksi että vanhin Alonso on palvellut instituutinjohtajana kirkon koululaitoksessa, hänellä on lastenlääkärin tutkinto ja hän on toiminut homeopaattisena lääkärinä ja kirurgina. Hänen uransa on osoitus pitkäaikaisesta halusta palvella ja siunata muita – aivan kuten Herra siunasi häntä, kun hän oli lapsena sairaana. ”Muiden palveleminen luo ykseyttä ja veljeyttä”, hän sanoo, ”ja tuo Herran voiman elämäämme.”

Ennen kutsua seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin vanhin Alonso on palvellut piispana, vaarnan lähetystyönjohtajana, vaarnajohtajana, lähetysjohtajan neuvonantajana, Tijuanan lähetyskentän johtajana Meksikossa ja vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin Ian S. Ardern

*seitsemänkymmenen
koorumista*

Aina kun puhelin soi tai ovelta kuuluu koputus, vanhin Ian Sidney Ardernin ensimmäiset sanat ovat yleensä: ”Kuinka voin auttaa sinua?”

Vanhin Ardern syntyi Harry ja Gwladys McVicar Wiltshiren perheeseen Te Arohassa Uudessa-Seelannissa helmikuussa 1954. Hän kertoo, että usein juuri ilmeisen pienillä palveluksilla on suurin merkitys antajan ja saajan elämässä. ”Tilaisuus palvella ei tule aina sopivalla hetkellä, mutta se on aina siunauksena elämässä”, sanoo vanhin Ardern.

Vanhin ja sisar Ardern tapasivat käydessään kirkon collegea Uudessa-Seelannissa ja solmivat avioliiton Uuden-Seelannin Hamiltonin temppelissä 17. tammikuuta 1976. Heidän neljä lastaan ovat varttuneet kodissa, jossa tärkeällä sijalla ovat olleet rakastava huolenpito toinen toisesta sekä tarve ymmärtää evankeliumin periaatteita ja elää niiden mukaan. ”On siunaus nähdä näiden samojen asioiden olevan tärkeällä sijalla naimisissa olevien lastemme kodeissa”, vanhin Ardern sanoo.

Herra odottaa paljon lapsiltaan, ja Hän valmistaa keinoon vastata noihin odotuksiin. ”Olen erittäin kiitollinen kaikille niille, jotka ovat auttaneet perhettämme seuraamaan Herraa”, vanhin Ardern sanoo.

Profeettojen opetusten noudattaminen kodissa on ollut tärkeällä sijalla Ardernien perheessä. Päivittäisestä pyhien kirjoitusten tutkimisesta tuli tapa, koska pienet lapset huolehtivat siitä, että niin tehtiin, jotta he voisivat kukin vuorollaan liimata punaisen tarran kalenteriin osoitukseksi siitä, että sinä päivänä oli luettu. ”Pienillä ja yksinkertaisilla asioilla voidaan luoda hyviä tapoja”, sanoo sisar Ardern.

Ennen kutsua seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin vanhin Ardern on palvellut lähetysvaarnajana Ranskassa ja Belgiassa, vaarnan Nuorten Miesten johtajana, korkean neuvoston jäsenenä, piispan neuvonantajana, piispana, vaarnajohtajan neuvonantajana, Suvan lähetyskentän johtajana Fidžissä sekä vyöhykeseitsenkymmenenä.

Vanhin Ardern on suorittanut alemman ja ylemmän korkeakoulututkinnon kasvatustieteessä Waikaton yliopistossa Uudessa-Seelannissa. Urallaan hän on toiminut monissa kirkon koululaitoksen tehtävissä, kuten opettajana, johtajana ja seminaarin koordinaattorina Uudessa-Seelannissa, kirkon collegen rehtorina Uudessa-Seelannissa sekä Tyynenmeren aluejohtajana. ■

Vanhin Carl B. Cook

*seitsemänkymmenen
koorumista*

Kun Carl Bert Cook nuorena lähetyssaarnaajana oli kielikoulussa (lähetyssaarnaajien koulutuskeskukseen edeltäjä) ja valmistautui lähtemään Hampuriin, hänellä oli vaikeuksia oppia saksaa. Kun hän vasta yritti omaksua perussanastoa, hänen piirinsä jäsenet siirtyivät jo monimutkaisempiin käsitteisiin.

Turhautuneena siihen, ettei edistynyt, nuori vanhin Cook etsi jumalallista apua rukoilemalla ja pyytämällä pappeuden siunauksen. Erään erityisen hartaan rukouksen jälkeen vanhin Cook muistaa saaneensa selkeän vastauksen: Herra ei ollut kutsunut häntä osaamaan hyvin saksaa vaan palvelemaan koko sydämeästään, mielestään ja voimastaan.

”Ajattelin heti: ’Sen minä voin tehdä’”, kertoo vanhin Cook, joka on kutsuttu hiljattain seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin. ”Voin palvella koko sydämeistäni, mielestäni ja voimastani.’ Nousin pystyyn ja koin helpotuksen tunteen. Yhtäkkiä kriteerinäni ei enää ollutkaan se, kuinka toverini ja piirini jäsenet pärjäisivät, vaan se, mitä Herra ajatteli tekemisistäni.”

Vaikka vanhin Cook sanookin, ettei hän välttämättä tuon kokemuksen jälkeen oppinut kieltä nopeammin, hän ei enää kantanut aiempia huoliaan, koska hän tiesi tekevänsä sitä, mitä Herra halusi hänen tekevän. Se opetus on hänen mukaansa ollut tärkeä kaikissa tehtävissä, joita hänellä on ollut sen jälkeen, kuten piispana, neuvonantajana vaarnan johtokunnassa, vaarnanjohtajana, Aucklandin lähetyksentän johtajana Uudessa-Seelannissa, vyöhykeseitsenkymmenenä ja nyt nykyisessä tehtävässään.

Vanhin Cook on suorittanut alemman korkeakoulututkinnon markkinoinnissa Weber Staten korkeakoulussa ja ylemmän korkeakoulututkinnon liikkeenjohdossa Utahin valtionyliopistossa. Työuransa hän teki kiinteistöalalla.

Vanhin Cook syntyi Ogdenissa Utahissa Yhdysvalloissa lokakuussa 1957 Ramona Cook Barkerin ja edesmenneen Bert E. Cookin perheeseen. Hän solmi avioliiton Lynette Hansenin kanssa 14. joulukuuta 1979 Ogdenin temppelissä. Heillä on viisi lasta. ■

Vanhin LeGrand R. Curtis jr.

*seitsemänkymmenen
koorumista*

Vanhin LeGrand Raine Curtis jr. tietää, että ”Herra vaatii sydäntä ja altista mieltä” (OL 64:34).

”Hän rakastaa palvelemista kirkossa, ja hän palvelee utterasti ja alttiilla asenteella”, sanoo hänen vaimonsa Jane Cowan Curtis, jonka kanssa hän solmi avioliiton Suolajärven temppelissä 4. tammikuuta 1974. ”Palveleminen on hänen suurin toiveensa ja halunsa.”

Vanhin Curtis syntyi elokuussa 1952 Ogdenissa Utahissa Yhdysvalloissa LeGrand R. ja Patricia Glade Curtisin perheeseen. Hänen isästään tuli myöhemmin (1990–1995) seitsemänkymmenen toisen koorumin jäsen.

Ennen kutsua seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin vanhin Curtis on palvellut lähetyksessä Italian pohjoisella lähetyksentällä sekä piispana, korkean neuvoston jäsenenä, vaarnanjohtajana, Padovan lähetyksentän johtajana Italiassa ja vyöhykeseitsenkymmenenä. Kun hänet kutsuttiin seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin, hän palveli seitsemänkymmenen viidennen koorumin jäsenenä Utahin Salt Lake Cityn vyöhykkeellä.

Vanhin Curtis on suorittanut taloustieteen tutkinnon Brigham Youngin yliopistossa ja oikeustieteen tohtorin tutkinnon Michiganin yliopistossa. Saadessaan kutsun johtavaksi auktoriteetiksi hän työskenteli asianajajana ja osakkaana lakiasiaintoimistossa. Opiskelun ja työn ohessa vanhin Curtis ja hänen vaimonsa ovat kasvattaneet viisi lasta.

Palveltuaan vyöhykeseitsenkymmenenä vuosina 2004–2011 vanhin Curtis sanoo arvostaneensa tilaisuutta työskennellä yhdessä johtavien auktoriteettien kanssa. ”Minua on siunattu saadessani työskennellä joidenkuiden harvinaislaatuisten johtohenkilöiden kanssa kirkossa”, hän sanoo. ”On ollut suuri etuoikeus seurata heitä ja oppia heiltä.”

Sisar Curtis kertoo, että vanhin Curtisilla on aina ollut alttiit kädet ja altis sydän. ”Hänen asenteensa on ollut aina: ’Minä teen’”, sisar Curtis sanoo.

Kohta OL 64:34 päättyy näihin sanoihin: ”Altitiit ja kuuliaiset saavat syödä Siionin maan hyvyttä näinä viimeisinä aikoina.” Veli ja sisar Curtis ovat sitä mieltä, että he, heidän lapsensa ja lastenlapsensa ovat olleet harvinaislaatuisten siunattuja, koska he ovat palvelleet Herraa. ■

Vanhin W. Christopher Waddell

*seitsemänkymmenen
koorumista*

Vanhin Wayne Christopher Waddellin perheessä kirjoittamattomana, ohjaavana periaatteena on ollut aina: ”Turvaa Herraan.”

”Kun turvaa Herraan, ei tarvitse olla huolissaan suurista muutoksista”, vanhin Waddell sanoo elämän odottamattomista mutkista ja käänteistä. ”Me tiedämme, että Herra tahtoo parastamme ja meitä siunataan.”

Vanhin Waddell syntyi kesäkuussa 1959 Manhattan Beachissä Kaliforniassa Yhdysvalloissa Wayne ja Joann Waddellin perheeseen. Hän suoritti historian kandidaatin tutkinnon San Diegon valtionyliopistossa, missä hän pelasi myös koripalloa. Hän on työskennellyt monissa eri tehtävissä maailmanlaajuisessa sijoituspalveluyrityksessä.

Vanhin Waddell solmi avioliiton Carol Stanselin kanssa 7. kesäkuuta 1984 Los Angelesin temppelissä Kaliforniassa. Heillä on neljä lasta. Waddellien perheessä tärkeintä on ykseys. Heidän mielestään tuo ykseys on sen ansiota, että he ovat pyrkineet kodissaan noudattamaan Vapahtajan evankeliumia. Tärkeitä ovat olleet myös perheen toiminnot – yhdessä vietetty aika rannalla lähellä kotia ja osallistuminen perheenä urheilutapahtumiin.

Ennen kutsua seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin vanhin Waddell on palvellut kokoaikaisena lähetyssaarnaajana Espanjassa, piispana, korkean neuvoston jäsenenä, lähetysjohtajan neuvonantajana, vaaranjohtajana, Barcelonan lähetyskentän johtajana Espanjassa ja vyöhykeseitsenkymmenenä.

Vanhin Waddell sanoo, että aiempien varaan rakentuessaan kukin kokemus kartuttaa ”todistuksen aarretta”, johon hän turvautuu kohdatessaan haasteita elämässä.

Puhuessaan valmistautumisesta uuteen tehtäväänsä vanhin Waddell puhuu temppelistä.

”Mikä on valmistanut meitä tähän? Kun menimme temppeliin ensimmäisen kerran ja teimme liittoja, lupasimme olla halukkaita tekemään mitä tahansa Herra meiltä pyytäisi, vaikkei se tulisikaan sopivaan aikaan”, hän sanoo. ”Temppelissä käyminen, lähetystyössä palveleminen, liittojen tekeminen ja sitten Hänen kätensä näkeminen siinä, miten Hän ohjaa työtä – siinä on kaikki, mitä tarvitaan. Me emme tee mitään ainutlaatuisia – me vain pidämme tekemämme liitot, aivan kuten kaikki muutkin.” ■

Vanhin Kazuhiko Yamashita

*seitsemänkymmenen
koorumista*

Tultuaan nuorena piispaksi Fukuokassa Japanissa vanhin Kazuhiko Yamashita on ottanut oppia vanhempien johtohenkilöiden hyvästä esimerkistä ja asenteista.

Pian sen jälkeen kun vanhin Yamashita oli solminut avioliiton Tazuko Tashiron kanssa, he muuttivat Tokiosta Fukuokaan, jossa vanhin Yamashita kutsuttiin piispaksi alle 30-vuotiaana.

”Se oli vaikeaa minulle ja perheelleni”, vanhin Yamashita sanoo. ”Meillä oli tuolloin kolme pientä lasta ja olimme juuri muuttaneet alueelle – mutta se oli myös erittäin hyvä opetus- ja oppimiskokemus minulle, ja todistukseni ja uskoni vahvistuivat.”

”Tietenkin meillä oli vaikeita hetkiä, koska perheeni oli nuori eikä minulla ollut juuri aiempaa kokemusta kirkon johtohenkilönä olemisesta”, vanhin Yamashita sanoo. ”Minua vanhemmat johtohenkilöt olivat hyviä esimerkkejä ja opettivat minua paljon asenteellaan ja käytöksellään.”

Sisar Yamashita sanoo, että hän on nähnyt miehensä saavan monia tehtäviä ja kehittyvän hienoksi isäksi ja hienoksi hengelliseksi johtajaksi noiden tehtävien tuomien haasteiden myötä. Ajan kuluessa hän on nähnyt miehensä muuttuvan ja tulevan ystävällisemmäksi, rakastavammaksi isäksi ja aviomieheksi. Perhe nauttii saadessaan olla yhdessä, kuten tehdessään pitkiä automatkoja joka vuosi.

Vanhin Yamashita syntyi syyskuussa 1953 Kiyoshi ja Sadae Yamashitan perheeseen. Hän varttui Tokiossa, missä hän löysi kirkon vuonna 1971 käytyään Expo 70 -maailmannäyttelyssä.

Vanhin Yamashita on suorittanut kasvatustieteen kandidaatin tutkinnon Saitaman yliopistossa ja maisterin tutkinnon urheilutieteessä Tsukuban yliopistossa. Hän on myös opiskellut liikuntakasvatustieteitä Brigham Youngin yliopistossa. Vanhin Yamashita on toiminut opettajana ja professorina eri yliopistoissa ja palvellut lukuisissa tiede-, yhteiskunta- ja urheilujärjestöissä.

Vanhin Yamashita ja hänen vaimonsa solmivat avioliiton 29. maaliskuuta 1980, ja heidät sinetöitiin joulukuussa 1980, kun Tokion temppeli oli valmistunut. Heillä on kuusi lasta.

Ennen kutsuaan seitsemänkymmenen ensimmäiseen koorumiin vanhin Yamashita on palvellut piispana, korkean neuvoston jäsenenä, vaaran lähetystyönjohtajana, vaaranjohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä. ■

Vanhin Randall K. Bennett

*seitsemänkymmenen
koorumista*

Kun Randall Kay Bennett oli uransa huipulla hammaslääkärinä, hän ja hänen vaimonsa Shelley saivat ”selkeän tunteen” valmistautua palvelemaan lähetystyössä. Se merkitsi sitä, että heidän pitäisi heti myydä talonsa.

Syy tuohon tunteeseen ei käynyt heti selväksi – talon myyminen kesti kolme vuotta. Siihen prosessiin tarvittiin paljon kärsivällisyyttä, ja heidän oli osoitettava Herralle olevansa todella sitoutuneita, vanhin Bennett kertoo. ”Me luotimme edelleen Herraan ja yritimme pysyä lähellä Häntä käymällä usein temppelissä, tutkimalla päivittäin pyhiä kirjoituksia, rukoilemalla, paastoamalla ja palvelemalla muita.”

Pian sen jälkeen kun heidän kotinsa lopulta meni kaupaksi, vanhin Bennett kutsuttiin palvelemaan Provon lähetysaarnajien koulutuskeskuksessa ja sitten Samaran lähetyskentän johtajana Venäjällä.

”Oli hienoa – ja hyvin nöyräksi tekevää – tietää, että Herra oli pitänyt meidät mielessään ja oli valmistanut meitä”, vanhin Bennett sanoo. ”Olemme tulleet tietämään, että Herra on tietoinen ajatuksista mielessämme ja tunteista sydämessämme. Olemme oppineet luottamaan siihen, että Hän tietää paremmin kuin me, että Hän tietää enemmän kuin me ja että Hän rakastaa meitä.”

Sen lisäksi, että vanhin Bennett on palvellut seitsemänkymmenen toisen koorumin jäsenenä ja lähetysjohtajana, hän on palvellut myös Provon lähetysaarnajien koulutuskeskuksessa seurakunnanjohtajana ja seurakunnanjohtajan neuvonantajana, vaarnan korkean neuvoston jäsenenä, neuvonantajana piispakunnassa, seurakunnan Nuorten Miesten johtajana, monissa muissa eri tehtävissä sekä lähetysaarnajana Pariisissa ja Toulousen lähetyskentillä Ranskassa.

Vanhin Bennett on suorittanut hammaskirurgian tohtorin tutkinnon Albertan yliopistossa Kanadassa ja hammaslääkärin tutkinnon Loma Lindan yliopistossa Etelä-Kaliforniassa Yhdysvalloissa.

Vanhin Bennett syntyi kesäkuussa 1955 Magrathissa Albertassa Kanadassa. Hänen vanhempansa ovat Donald Kay Bennett ja Anne Darlene Long. Hän solmi avioliiton Shelley Dianne Watchmanin kanssa 23. huhtikuuta 1977 Cardstonin temppelissä Albertassa Kanadassa. Heillä on neljä lasta. ■

Vanhin J. Devn Cornish

*seitsemänkymmenen
koorumista*

Vanhin John Devn Cornish tietää, että jokainen jäsen ja jokainen tehtävä kirkossa on tärkeä.

”On tärkeää muistaa, että kun mietimme tehtäviä kirkossa, sillä ei ole väliä, missä kohtaa me koneessa istumme – tärkeää on se, että olemme koneessa”, hän sanoo. ”Sillä, että osallistumme työhön, on iankaikkista merkitystä. Sillä, mikä tehtävä meillä on, on hyvin vähän merkitystä.”

Aina kutsusta palvella Guatemalassa El Salvadorin lähetyskentällä tähän viimeisimpään kutsuun palvella seitsemänkymmenen toisessa koorumissa vanhin Cornish on palvellut antaumuksella kirkon tehtävissä, kuten seurakunnan Nuorten Miesten johtajana, vanhinten koorumin johtajana, seurakunnan toimisihteerinä, ylipappien ryhmän johtajana, korkean neuvoston jäsenenä, piispana, vaarnajohtajana, Santiagon lähetyskentän johtajana Dominikaanisessa tasavallassa ja vyöhykeseitsenkymmenenä.

Vanhin Cornish syntyi huhtikuussa 1951 Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa George ja Naomi Cornishin perheeseen, varttui Utahin, Georgian ja Virginian osavaltioissa ja palasi sitten opiskelemaan Utahiin.

Asuessaan Provossa hän tapasi Elaine Simmonsin eräässä nuorten naimattomien aikuisten toiminnassa. He solmivat avioliiton Mantin temppelissä Utahissa elokuussa 1973.

Kasvattaessaan vaimonsa kanssa kuusi lasta vanhin Cornish palveli Yhdysvaltain ilmavoimien lääkintäjoukoissa, suoritti lääketieteen kandidaatin tutkinnon Johns Hopkinsin yliopistossa ja suoritti erikoistumisjakson lastenlääkäriksi Harvardin lääketieteellisessä tiedekunnassa – Bostonin lastensairaalassa.

Opiskelu ja työnteko Idahon, Texasin, Kalifornian ja Georgian osavaltioissa on vuosien kuluessa vienyt perhettä eri puolille maata, mutta missä ovat olleetkin, vanhin ja sisar Cornish sanovat, että he ovat rakastaneet palvelemista kirkossa.

”Työ kasvaa kautta maailman, ja on suuri siunaus kyetä auttamaan Herran lasten palvelemisessa missä heitä sitten onkin”, vanhin Cornish sanoo.

Tämä kutsu seitsemänkymmenen koorumiin, ”kuten jokainen kutsu kirkossa, on jälleen yksi tilaisuus olla mukana Herran työssä”, vanhin Cornish sanoo. ”Olemme kiitollisia tästä etuoikeudesta.” ■

Vanhin O. Vincent Haleck

*seitsemänkymmenen
koorumista*

Hyvin pienestä asti vanhin Otto Vincent Haleck on maksanut kymmenyksiä, paastonnut ja tutkinut pyhiä kirjoituksia – ja sitten hän tapasi lähetysseuraajia ja meni kasteelle.

Vanhin Haleckin äiti oli kirkon jäsen mutta ei ollut vuosiin käynyt kirkossa. Vanhin Haleckin isä ei ollut kirkon jäsen. Silti perhe maksoi kymmenykset, paastosi viikoittain, luki päivittäin Raamattua ja antoi omastaan puutteessa oleville. Vanhin Haleck on saanut uskon perinnön.

Vanhin Haleck syntyi tammikuussa 1949 Amerikan Samoalla. Hänen vanhempansa Otto ja Dorothy Haleck lähettivät hänet kouluun Kaliforniaan Yhdysvaltoihin. 17-vuotiaana hän pani merkille, että muutamat ystävät oppilaskunnan johdossa olivat erilaisia kuin muut oppilaat. ”He kutsuivat minut toimintailtaan, ja loppu onkin historiaa”, vanhin Haleck sanoo.

Vanhin Haleck suoritti Brigham Youngin yliopistossa kandidaatin tutkinnon pääaineenaan mainonta ja markkinointi. Hän omistaa joukon yrityksiä Amerikan Samoalla ja on mukana hyväntekeväisyystyössä. Vanhin Haleck ja hänen vaimonsa Peggy Ann Cameron solmivat avioliiton 29. kesäkuuta 1972 Provon temppelissä Utahissa. Heillä on kolme lasta.

Ennen pitkää koko vanhin Haleckin perhe löysi evankeliumin. Vanhin Haleckilla oli etuoikeus kastaa 80-vuotias isänsä ja nähdä äitinsä tulevan taas aktiiviseksi kirkossa 50 avioliittovuoden jälkeen.

Ennen kutsua seitsemänkymmenen toiseen koorumiin vanhin Haleck on palvellut kokoaikaisena lähetysseuraajana Apian lähetyskentällä Samoassa, piispana, vaarnan korkean neuvoston jäsenenä, patriarkkana, vaarnanjohtajana ja viimeksi Apian lähetyskentän johtajana Samoassa.

Vanhin Haleck uskoo, että kaikki kokemukset hänen elämässään ovat johtaneet hänet siihen, missä hän nyt on. ”Kun katson elämäni taaksepäin, voin sanoa näkeväni Herran käden kosketuksen”, vanhin Haleck sanoo. ”Olen kiitollinen ja ylpeä luottamuksesta, jota Herra on osoittanut meitä kohtaan. Minä rakastan Herraa ja toivon olevani hyvä välikappale. Tiedän, että Herra auttaa minua.” ■

Vanhin Larry Y. Wilson

*seitsemänkymmenen
koorumista*

Työn, kirkon ja perhevelvollisuuksien tuomien vaatimusten tasapainottaminen on ollut haaste vanhin Larry Young Wilsonille, mutta hän on huolehtinut siitä, että perheenjäsenet tietävät, kuinka tärkeitä he ovat hänelle.

”Kokemus, joka on muovannut minua eniten, on ollut aviomiehenä ja isänä oleminen”, vanhin Wilson sanoo. ”Olin yleensä aina katsomassa, kun lapset olivat mukana jossakin urheilu-, musiikki- tai muussa tapahtumassa. Luin heille iltasatuja ja pidin heidän kanssaan rukouksia ennen kuin peittelin heidät iltaisin vuoteeseen. On hyvin tärkeää olla paikalla.”

Vanhin Wilson tuntee hyvin vaatimukset, jotka kohdistuvat henkilöön, joka on johtotehtävissä kaikilla elämän osa-alueilla. Hän syntyi joulukuussa 1949 Salt Lake Cityssä Utahissa Yhdysvalloissa George ja Ida Wilsonin perheeseen ja varttui Pocatellossa Idahossa Yhdysvalloissa. Hän suoritti alemman korkeakoulututkinnon Harvardin yliopistossa pääaineinaan Englannin ja Amerikan kirjallisuus ja myöhemmin ylemmän korkeakoulututkinnon liikkeenjohdossa Standfordin kauppakorkeakoulussa.

Vanhin Wilson on työurallaan toiminut konsulttina ja johtajana terveydenhuoltoalalla. Vaikka hänen työnsä on ollut vaativaa, hän on pitänyt huolen siitä, ettei se ole koskaan hallinnut hänen elämänsä.

”Työelämälleen täytyy asettaa rajat”, hän sanoo. ”Muutoin se nielaisee kaiken muun. Käytännössä työn, kirkon ja perhe-elämän täytyy kunkin vuorollaan joutua odottamaan. Kun rukoilee johdatusta, niin tietää, mikä on etusijalla minäkin päivänä.”

Ennen kutsua seitsemänkymmenen toiseen koorumiin vanhin Wilson on palvellut ahkerasti lähetysseuraajana Brasilian keskisellä lähetyskentällä sekä piispana, vaarnanjohtajana ja vyöhykeseitsenkymmenenä.

Apuna tuon tärkeän tasapainon löytämiseen kaikessa palvelutyössä vanhin Wilsonilla on ollut hänen vaimonsa Lynda Mackey Wilson, jonka kanssa hän solmi avioliiton 10. heinäkuuta 1974 Loganin temppelissä Utahissa. Wilsonit ovat kasvattaneet neljä lasta.

”Aina kun lähdin kirkon kokouksiin, vaimollani oli tapana sanoa: ’Hei hei, kulta. Mene palvelemaan Herraa’”, vanhin Wilson sanoo. ”Hän opetti lapsillemme palvelemini syvempää merkitystä. Ennen pitkää hekin sanoivat: ’Hei hei, isi. Mene palvelemaan Herraa!’” ■

Presidentit David O. McKay, Heber J. Grant ja J. Reuben Clark jr. (vasemmalta oikealle) ensimmäisestä presidenttikunnasta käymässä huoltotyöaukiolla vuonna 1940.

Kirkon huoltotyötä jo 75 vuotta

Heather Wrigley

kirkon lehdet

Monet puheet kirkon 181. vuosikonferenssissa omistettiin kirkon huoltotyöohjelmalle sen juhliessa nyt 75 vuottaan.

Kirkon huoltotyön perustamispäivänä vuonna 1936 presidentti David O. McKay, silloinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, vahvisti suunnitelman olevan jumalallisesti innoitettu: ”[Huoltotyöohjelma] on perustettu jumalallisesta ilmoituksesta, eikä koko maailmassa ole mitään muuta järjestöä, joka voi huolehtia jäsenistään yhtä tehokkaasti.”¹

75 vuotta on kulunut. Talouselämän sykli ovat seuranneet toistaan. Maailmassa on nähty valtavia yhteiskunnallisia ja kulttuurisia muutoksia, ja kirkko on kasvanut tavattomasti.

Mutta sanat, jotka sanottiin kirkon jumalallisesti innoitetusta huoltotyösuunnitelmasta tuona päivänä vuonna 1936, ovat yhtä totta nyt kuin ne olivat silloin.

Huoltotyön periaatteet

Vuonna 1929 Yhdysvallat koki valtavia taloudellisia menetyksiä, kun osakemarkkinat romahtivat. Vuoteen 1932 mennessä työttömyys Utahissa oli noussut 35,8 prosenttiin.

Vaikka kirkossa oli toteutettu huoltotyön periaatteita, kuten järjestetty varastohuoneita ja ohjelmia, jotka auttoivat jäseniä löytämään työtä, monet jäsenet kääntyivät yhteiskunnan avun puoleen.

”Minä uskon, että kansan keskuudessa on yhä enemmän taipumusta yrittää saada Yhdysvaltain valtiolta jotakin ilman vähäistäkään toivoa voida maksaa sitä koskaan takaisin”, sanoi tuolloin presidentti Heber J. Grant (1856–1945).²

Kirkon johtohenkilöt halusivat auttaa vaikeuksissa kamppailevia jäseniä ilman että tukisivat joutilaisuutta tai etujen vaatimista. Tavoitteena oli auttaa ihmisiä auttamaan itseään

tulemaan riippumattomiksi.

Vuonna 1933 ensimmäinen presidenttikunta ilmoitti: ”Terveitä jäseniämme ei saa ennen kuin äärimmäisessä hähdässä saattaa siihen kiusalliseen tilanteeseen, että he joutuvat ottamaan jotakin vastaan ilmaiseksi. – Apua antavien kirkon virkailijoiden on keksittävä keinoja ja tapoja, joiden avulla kaikki terveet kirkon jäsenet, jotka kärsivät puutetta, voivat korvata heille annetun avun suorittamalla sen vastapainoksi jonkinlaista palvelua.”³

Kun periaatteet olivat kohdallaan ja pyhät osoittivat uskoaan, yksittäiset kirkon yksiköt sekä kirkko kokonaisuutena ryhtyivät työhön järjestäen oppitunteja ompelemisesta ja säilönästä, koordinoitua työhankkeita, hankkien maatiloja sekä tähdentäen vanhurskasta, säästeliästä ja riippumattomaa elämäntapaa.

Kirkon huoltotyösuunnitelma

Kirkon turvaohjelman (joka vuonna 1938 sai uudeksi nimekseen kirkon huoltotyösuunnitelma) järjestämisen myötä ihmisille annettiin tilaisuus tehdä työtä kykyjensä mukaan saamansa avun vastineeksi. Suunnitelma opetti ihmisiä hyödyntämään omaa apuaan sen sijaan että etsisivät avustusta muista lähteistä.

”Meidän ensisijainen tarkoituksemme – oli perustaa ohjelma, jonka toimiessa päästäisiin eroon joutilaisuuden kirouksesta sekä sosiaaliapuun liittyvistä epäkohdista ja kansamme keskuudessa alettaisiin taas arvostaa riippumattomuutta, ahkeruutta, säästäväisyyttä ja itsekunnioitusta”, sanoi presidentti Grant lokakuun 1936 yleiskonferenssissa. ”Työ on jälleen asetettava kunniaansa kirkkomme jäsenten elämän hallitsevana periaatteena.”⁴

Vuosien kuluessa kirkon huoltotyöjärjestelmään on sisällytetty monia ohjelmia: sosiaalipalvelut (nykyään

Onpa sitten kyse leipomisesta (yllä vasemmalla), viinirypäleiden viljelemisestä (yllä oikealla) tai avun antamisesta jollakin muulla tavoin, kirkon huoltotyöohjelma tähtää omavaraisuuden kasvattamiseen uskon kautta Jeesukseen Kristukseen.

MAP-perhepalvelut), LDS Charities, humanitaariset palvelut ja hätäapu. Nämä ohjelmat ja muut ovat olleet siunauksena sadoilletuhansille niin kirkon jäsenille kuin kirkkoon kuulumattomillekin.

Kansainvälistymistä

Vaikka suuri lamakausi päättyikin toisen maailmansodan puhjetessa, presidentti J. Reuben Clark jr., toinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa, puhui innoitetusti huoltotyöohjelman jatkamisen puolesta. Lokakuussa 1945 Yhdysvaltain presidentti Harry S. Truman kutsui luokseen kirkon presidentin George Albert Smithin (1870–1951) päättämään, kuinka ja mitä tarvikkeita voitaisiin toimittaa sodan runtelemille alueille Eurooppaan. Presidentti Trumanin hämmästykseksi kirkon johtohenkilöt vastasivat, että ruokaa ja vaatteita sekä muita avustustarvikkeita oli jo koottu, ja ne olivat valmiina lähetettäväksi.

Aikanaan kirkko laajensi huoltotyöhankkeitaan ja -ohjelmiaan kattamaan lisää avuntarpeita ja maantieteellisiä alueita. 1970-luvulla kirkko laajensi huoltotyöhankkeitaan ja -tuotantoaan Meksikoon, Englantiin ja Tyynenmeren saarille. Seuraavalla vuosikymmenellä Argentiina, Chile, Paraguay ja Uruguay

olivat ensimmäisiä maita Yhdysvaltain ulkopuolella, jonne perustettiin kirkon työllistämiskeskuksia.

Kun kirkon humanitaariset palvelut perustettiin vuonna 1985, kirkon kansainväliset huoltotyöhankkeet kasvoivat valtavasti. Vaatteita ja muita tarvikkeita lajiteltiin lähetettäväksi ympäri maailman vastaamaan köyhyyden ja luonnonkatastrofeihin.

Nykyään kirkon jäsenmäärän kasvu kansainvälisesti etenkin kehitysmaissa tuo uusia haasteita, joihin huoltotyöohjelmaa mukautetaan vastaamaan.

Innoitettu suunnitelma tälle ajalle

Huoltotyön peruseriaatteet – omavaraisuus ja ahkeruus – pysyvät samanaikaisina kuin silloin kun Herra antoi Aadamille käskyn: ”Otsa hiessä sinun on hankittava leipäsi” (1. Moos. 3:19).

Myöhemmin aikoina Herra on julistanut: ”Ja varastohuonetta ylläpidettäköön kirkon jäsenten pyhittämällä lahjoituksilla; ja leskistä ja orvoista on huolehdittava, sekä köyhistä” (OL 83:6). Sitten Hän muistuttaa meitä: ”Mutta se täytyy tehdä minun omalla tavallani” (OL 104:16).

Huoltotyön periaatteet toimivat jäsenten elämässä kautta maailman päivittäisenä periaatteena yksittäisissä kodeissa.

”Kirkon voima ja Herran todellinen varastohuone on Hänen kansansa kodeissa ja sydämissä”, vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista on sanonut.⁵

Kun ihmiset uskon avulla Jeesukseen Kristukseen edistävät omavaraisuuttaan, ohjelman pitkäaikainen tavoite, kuten presidentti Clark sen määritteli, jatkaa toteutumistaan. Tuo tavoite on ”kirkon jäsenten, niin antajien kuin saajienkin, luonteen vahvistaminen, kaiken sen pelastaminen, mikä on parasta heidän sisimmässään, ja hengen piilevän rikkauden saattaminen kukkaan ja hedelmään, mikä loppujen lopuksi on tämän kirkon tehtävä ja sen olemassaolon tarkoitus ja syy”⁶. ■

VIITTEET

1. Thomas S. Monsonin lainaamana artikkelissa ”Yksilöä ja perhettä koskevan huoltotyön pääperiaatteet”, *Valkeus*, helmikuu 1987, s. 2.
2. Julkaisussa *Kirkon historia aikojen täytyessä*, Uskonto 341–343, 2005, s. 543.
3. Julkaisussa *Kirkon historia aikojen täytyessä*, s. 544.
4. Heber J. Grant julkaisussa Conference Report, lokakuu 1936, s. 3.
5. ”Huoltotyön periaatteet elämämme oppaana – iankaikkinen suunnitelma ihmisielujen menestykseksi”, *Valkeus*, 1986, konferenssiraportti 156. vuosikonferenssista, s. 26.
6. Julkaisussa *Huoltotyötä Herran tavalla: Yhteenveto johtajan huoltotyöoppaasta*, 2009, etusivu.

Innoitettuja sanoja innoitetusta työstä: mitä puhujat sanoivat huoltotyöstä

Monet puheet kirkon 181. vuosikonferenssissa omistettiin kirkon huoltotyöohjelmalle sen juhliessa nyt 75 vuottaan.

Seuraavat ovat otteita yleiskonferenssipuheista, jotka keskittyivät huoltotyöohjelmaan sekä Herran antamiin huoltotyön periaatteisiin, jotka auttavat Hänen lapsiaan auttamaan itseään.

Presidentti Thomas S. Monson

”Julistan, että Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen Kristuksen Kirkon huoltotyöohjelma on Kaikkivaltiaan Jumalan innoittama.” (Ks. ”Pyhä tempeli – johtotähti maailmalle”, s. 90.)

Presidentti Henry B. Eyring, ensimmäinen neuvonantaja ensimmäisessä presidenttikunnassa

”Jälleen meidän aikanamme taivaallisen Isän lapsilla on suuria ajallisia tarpeita, kuten niitä on ja tulee olemaan kaikkina aikoina. Kirkon huoltotyöohjelman perustana olevat periaatteet

eivät ole vain yhtä aikakautta tai yhtä paikkaa varten. Ne on tarkoitettu kaikkiin aikoihin ja kaikkiin paikkoihin.”

”[Herra] on pyytänyt ja käsenyt meitä osallistumaan työhönsä avuntarpeessa olevien kohottamiseksi. Me teemme liiton tehdä niin kasteen vesissä ja Jumalan pyhissä tempeleissä. Me uudistamme tuon liiton sunnuntaisin, kun nautimme sakramentin.” (Ks. ”Tilaisuuksia tehdä hyvää”, s. 22.)

Piispa H. David Burton, johtava piispa

”Profeetallinen huoltotyösuunnitelma ei ole pelkästään kiinnostava alaviite kirkon historiassa. Periaatteet, joihin se perustuu, määrittelevät sen, keitä me olemme kansana. Se on Vapahtajamme ja Esikuvamme Jeesuksen Kristuksen opetuslapsena olemisemme ydin.”

”Tätä pyhää työtä ei tehdä vain niiden hyväksi ja siunaukseksi, jotka kärsivät tai ovat puutteenalaisia. Me

Jumalan pojat ja tyttäret emme voi periä iankaikkista elämää täydessä määrin, elleimme panosta täysin toisistamme huolehtimiseen ollessamme täällä maan päällä. Juuri uhraamalla aikaamme ja antamalla omastamme muille hyvää hyvyttämme me opimme uhraamisen ja pyhittämisen selestisiä periaatteita.”

”Tämä on sitä pyhää työtä, jota Vapahtaja odottaa opetuslapsiltaan. Se on työtä, jota Hän rakasti kulkiesaan maan päällä. Tiedän, että se on työtä, jota näkisimme Hänen tekevän, jos Hän olisi keskuudessamme tänä päivänä.” (Ks. ”Huoltotyö – pyhittävää työtä”, s. 81.)

Silvia H. Allred, ensimmäinen neuvonantaja Apuyhdistyksen ylimmässä johtokunnassa

”Kirkon miehet ja naiset tekevät nykyään yhdessä työtä tuodakseen apua tarvitseville. – Kun rakkaudesta tulee muista huolehtimistamme ohjaava periaate, heille osoittamastamme palvelusta tulee evankeliumia käytännössä. Se on evankeliumia parhaimmillaan. Se on puhdasta uskontoa.” (Ks. ”Opetuslapsuuden perusolemus”, s. 84.) ■

Jatkuva koulutusrahasto täyttää profeetallisia lupauksia

Natasia Garrett kirkon lehdet

Kymmenen vuotta sitten presidentti Gordon B. Hinckley (1910–2008) toi esiin ongelman – monet lähetystyössä palvelleet ja muut kelvolliset nuoret kehityksissä eivät kyenneet pääsemään eroon köyhyydestä – ja tarjosi ratkaisun: jatkuvan koulutusrahaston.

Jatkuva koulutusrahasto perustettaisiin käyttäen kirkon jäsenten ja ystävien lahjoituksia, ja se tarjoaisi opintolainoja nuorille sillä edellytyksellä, että he valmistautuisivat hankkimaan kannattavan työn omalla paikkakunnallaan ja maksaisivat lainansa takaisin, jotta muut voisivat saada samanlaisia tilaisuuksia. Presidentti Hinckley sanoi, että kirkko

luottaisi rahaston menestyvän vapaaehtoisten sekä jo olemassa olevien kirkon voimavarojen turvin.

Toteutuneita ihmeitä

Kun presidentti Hinckley astui puhujakorokkeelle 31. maaliskuuta 2001 ja selosti kirkon pappisuudenhaltijoille näkemyksen jatkuvasta koulutusrahastosta, monille oli ilmiselvää, että Herran profeetta oli saanut johdatusta.

Epäonnistumisen mahdollisuus olisi saattanut näyttää mahdolliselta, kun jatkuvan koulutusrahaston juuri

VALOKUVA BRIAN WILCOX

Jatkuva koulutusrahasto, joka aloitettiin 10 vuotta sitten, on auttanut yli 47 000:ää nuorta aikuista.

nimitetyt johtohenkilöt kiiruhtivat presidentti Hinckleyn ohjeen mukaisesti aloittamaan lainojen myöntämisen syksyllä 2001. Profeetan innoitettua hahmotelmaa lukuun ottamatta ei ollut olemassa mitään toimintasuunnitelmaa eikä mitään yksityiskohtaista ehdotusta. Ohjelma organisoitiin presidentti Hinckleyn konferenssipuheen tekstin pohjalta. Kirkon keskustoimistoon tulvi satoja lainahakemuksia samanaikaisesti kun johtohenkilöitä kutsuttiin ja ohjelman perusrakennetta luotiin.

Mutta ihmeitä oli jo tapahtumassa. Ensimmäisenä vuonna ohjelmaan lahjoitettiin miljoonia dollareita. Monia henkilöitä, joiden tausta teki heidät ainutlaatuisen sopiviksi jatkuvan koulutusrahaston työhön, oli heti saatavilla palvelemaan vapaaehtoisina johtajina. Jatkuvan koulutusrahaston maailmanlaajuiseen toimintaan tarvittava infrastruktuuri oli jo olemassa kirkon koululaitoksen instituuttiohjelmien ja kirkon työllistämiskeskusten

muodossa. Kaikki, mitä tarvittiin, järjestyi nopeasti, ja niin ohjelma oli, kuten presidentti Hinckley huhtikuussa 2002 raportoi, ”vakaalla pohjalla”¹.

Rex Allen, joka palvelee parhaillaan koulutuksen ja viestinnän

”Presidentti Hinckleyn kehoitus auttaa sekä niitä, jotka lahjoittavat jatkuvan koulutusrahastoon, että niitä, jotka [käyttävät sitä], kehittymään ja pääsemään lähemmäksi Vapahtajaamme.”

– Vanhin John K. Carmack

vapaaehtoisena johtajana jatkuvassa koulutusrahastossa, sanoo: ”Kauan sitten Mooses ojensi sauvansa Kaislameren yli, ja vedet jakaantuivat. Presidentti Hinckley osoitti samaa uskoa pidellesään profetallista viittaansa köyhyyden

synkän meren yllä ja pannessaan alulle jatkuvan koulutusrahaston.”

”Se on ihme”, presidentti Hinckley vahvisti kerran toisensa jälkeen.

Kymmenen vuoden jälkeen suurimmat ihmeet ovat silti kenties vasta tuloillaan.

Täyttyneitä lupauksia

Ilmoittaessaan jatkuvasta koulutusrahastosta ja myöhemmissä puheissaan presidentti Hinckley lupasi, että jatkuvasta koulutusrahastosta koituisi monia siunauksia. Jokainen niistä on täyttyvässä lisääntyvällä vauhdilla, kun yhä useammat osallistujat päättävät opintonsa jatkuvan koulutusrahaston turvin ja maksavat takaisin lainansa.

Mahdollisuus ja työllistyminen

”[Lainansaajilla] on mahdollisuus hankkia hyvä koulutus, joka nostaa heidät köyhyyden kurimuksesta”, presidentti Hinckley sanoi.²

Helmikuuhun 2011 mennessä lähes 90 prosenttia niistä, jotka ovat hakenneet työtä valmistumisensa jälkeen, on saanut työpaikan. Noin 78 prosenttia niistä, joilla on nyt työpaikka, sanoo, että heidän nykyinen työpaikkansa on parempi kuin se, missä he olivat ennen kouluttautumista. Jatkuvan koulutusrahaston lainansaajien keskitulot koulutuksen jälkeen ovat 3–4 kertaa suuremmat kuin ennen koulutusta, mikä kertoo taloudellisen aseman valtavasta kohentumisesta.

Perhe ja yhteisö

”He solmivat avioliiton ja jatkavat eteenpäin taidoilla, jotka antavat heille mahdollisuuden ansaita hyvin ja löytää paikkansa yhteiskunnassa, jossa he voivat vaikuttaa merkittäväällä tavalla”, presidentti Hinckley julisti.³ Vähän yli kolmannes nykyisistä jatkuvan koulutusrahaston lainansaajista on nyt naimisissa.

Vanhin John K. Carmack, jatkuvan koulutusrahaston toiminnanjohtaja, sanoo: ”Yksi rohkaisevimpia jatkuvan koulutusrahaston tuloksia tähän mennessä on se, että me näemme nuorten ihmisten saavan enemmän toivoa. Tämä toivo antaa heille rohkeutta mennä naimisiin ja siirtyä elämässään eteenpäin.”

Kun he tekevät niin, heidän kasvava perheensä odottaa innokkaasti valoisampaa tulevaisuutta.

Kirkko ja johtajuus

”Uskollisina kirkon jäsenenä he maksavat kymmenyksensä ja lahjoituksensa, ja kirkko tulee olemaan paljon vahvempi heidän ansiostaan siellä, missä he asuvat”, presidentti Hinckley sanoi.⁴

Joillakin alueilla, missä jatkuva koulutusrahasto on toiminut useita vuosia, jopa 10–15 prosenttia nykyisistä kirkon johtohenkilöistä on ollut

mukana jatkuvan koulutusrahaston toiminnassa.

”Lainansaajat ovat rohkaisseet muita nuoria ihmisiä käyttämään jatkuvan koulutusrahaston lainoja ja murtautumaan ulos köyhyydestä”, sanoo Rex Allen. ”Kymmenen vuoden jälkeen näemme toivon piirin laajenevan, kun ne, joita on siunattu, jakavat siunauksiaan muiden kanssa.”

Vaikutuksia monien elämään

”[Jatkuva koulutusrahasto] tulee olemaan siunauksena kaikille, joiden elämää se koskettaa – nuorille miehille ja naisille, heidän tuleville perheilleen, kirkolle, joka tulee saamaan siunauksia heidän vahvasta paikallisesta johtajuudestaan”, presidentti Hinckley lupasi.⁵

Syksystä 2001 alkaen jatkuva koulutusrahasto on myöntänyt lainan yli 47 000 henkilölle. Tuohon lukuun ei ole laskettu mukaan sukulaisia, joita jatkuvan koulutusrahaston lainansaajat tukevat ja innoittavat, eikä seurakuntia, jotka hyötyvät jäsenistä, joilla on suurempi kyky palvella ja antaa panoksensa, eikä paikallista talouselämää, joka tarvitsee kasvuun ammattitaitoisia työntekijöitä.

”Kuvitelkaa, kuinka moniin ohjelma vaikuttaa”, veli Allen sanoo. ”Se ulottuu niihin, jotka lahjoittavat rahaa jatkuvaan koulutusrahastoon – lahjoittajiin, heidän perheisiinsä, heidän seurakuntiinsa – heidän lahjoituksensa on siunaukseksi kaikille.

”Miltei jokainen myöhempien aikojen pyhä pystyy antamaan säännöllisesti jotakin tähän rahastoon ja muihin kelvollisiin hankkeisiin”, vanhin Carmack sanoo. ”Presidentti Hinckleyn kehoitus auttaa sekä niitä, jotka lahjoittavat jatkuvaan koulutusrahastoon, että niitä, jotka [käyttävät sitä], kehittymään ja pääsemään lähemmäksi Vapahtajaamme.”

Jatkuvaa kasvua

Presidentti Hinckleyn profeetallinen näkemys jatkuvasta koulutusrahastosta on toteutunut, kun tämän innoitetun ohjelman vaikutus jatkaa leviämistään kautta maailman, ja se jatkaa toteutumistaan yhä suuremmassa määrin lahjoitusten jatkuessa ja lainoja takaisin maksettaessa, niin että uusi lainansaajien sukupolvi voi kehittää itseään ja kohentaa olosuhteitaan.

Lisää tietoa jatkuvasta koulutusrahastosta on osoitteessa pef.lds.org. ■

VIITTEET

1. ”Kirkko menee eteenpäin”, *Liahona*, heinäkuu 2002, s. 6.
2. ”Kirkko menee eteenpäin”, s. 6.
3. ”Kirkko menee eteenpäin”, s. 6.
4. ”Jatkuva opiskelurahasto”, *Liahona*, heinäkuu 2001, s. 62.
5. ”Jatkuva opiskelurahasto”, s. 62.

Kyselytutkimukseen kaivataan osallistujia

Jos olet ikinä halunnut vaikuttaa *Liahona*- tai *Ensign*-lehteen ja miljooniin, jotka lukevat lehtien artikkeleita, tässä on tilaisuutesi. Lehti etsii ympäri maailmaa jäseniä, jotka ovat halukkaita antamaan palautetta ja osallistumaan vuosittain joukkoon yksinkertaisia verkossa toteutettavia kyselyjä. Jos haluaisit osallistua, lähetä sähköpostia osoitteeseen liahona@ldschurch.org tai ensign@ldschurch.org ja kirjoita otsikkoriville ”Magazine Evaluation”. Tarjokkailla täytyy olla internetyhteys, ja heidän on pystyttävä kommunikoimaan joko englanniksi, portugalsiksi tai espanjaksi. Palautteesi auttaa lehtiä täyttämään paremmin lukijoiden tarpeita eri puolilla maailmaa. ■

© IRI

Neljäsataa vuotta vanha kuningas Jaakon raamatunkäännös vaikuttaa yhä kirkon jäseniin tänäkin aikana.

Apostolien mukaan Raamatun 400-vuotista taipaletta juhlistetaan parhaiten tutkimalla kirjaa enemmän

Se, että meillä on tänä päivänä Raamattu, ei ole sattumaa”, vanhin M. Russell Ballard kahden-toista apostolin koorumista on sanonut.¹ Hän on selittänyt, että Raamattu on olemassa niiden vanhurskaiden ihmisten kuuliaisuuden ansiosta, jotka noudattivat kehotuksia tallentaa pyhiä kokemuksia ja opetuksia, sekä niiden muiden – kääntäjät mukaan lukien – uskon ja rohkeuden ansiosta, jotka tekivät myöhemmin suuria uhrauksia varjellakseen Raamatun ja säilyttääkseen sen.

Toukokuun 2. päivänä 2011 tuli kuluneeksi 400 vuotta siitä, kun [englanninkielinen] kuningas Jaakon raamatunkäännös julkaistiin ensimmäisen kerran. Raamatun julkaisemista juhliitaan jo kautta maailman muun muassa symposiumein, juhlatilaisuuksin, konsertein ja puhekilpailuin. Kahdentoista apostolin koorumin jäsenet ehdottavat vielä yhtä tapaa, jolla voimme juhlistaa tätä merkittävää tapahtumaa: oppimalla rakastamaan Raamatun tutkiessamme Vapahtajan elämää ja palvelutyötä sekä muinaisten profeettojen ja apostolien sanoja.

”Kuinka kiitollisia meidän tulisi-kaan olla Pyhästä Raamatusta”, vanhin

Ballard on sanonut. ”Minä rakastan Raamatun, sen opetuksia, sen neuvoja ja sen henkeä. – – Rakastan Raamatun lukemisen antamaa näkökulmaa ja rauhaa.”²

Vanhin Jeffrey R. Holland kahden-toista apostolin koorumista on samaa mieltä. ”Me rakastamme ja kunnioitamme Raamatun”, hän on sanonut. ”Se on aina tunnustettu ensimmäiseksi meidän kaanonissamme, pyhissä kirjoissamme.”³ Hän on muistuttanut meitä siitä, että palautus alkoi, koska Joseph Smith tutki Raamatun ja osoitti uskoa kohdan Jaak. 1:5 lupauksen, että Jumala vastaa rukouksiimme.

Muistellessaan tapahtumia, jotka raivasivat tietä palautukselle, vanhin Robert D. Hales kahdentoista apostolin koorumista on puhunut kiitollisena kaikista, jotka tekivät mahdolliseksi Raamatun kääntämisen ja julkaisemisen. Heidän työnsä ansiosta kuningas Jaakon raamatunkäännös on ollut kenen tahansa luettavissa – ja koska se oli Joseph Smithin saatavilla, tosi kirkko palautettiin maan päälle. ”Onko siis ihme, että tänä päivänä kuningas Jaakon raamatunkäännös on Myöhempien Aikojen Pyhien Jeesuksen

Kristuksen Kirkon hyväksymä englanninkielinen Raamattu?” vanhin Hales on kysynyt.⁴

”Meidän tulee aina muistaa ne lukemattomat marttyyrit, jotka tunsivat [Raamatun] voiman ja antoivat henkensä, jotta me voimme löytää sen sanojen kautta polun taivaallisen Isämme valtakunnan iankaikkiseen onneen ja rauhaan”, vanhin Ballard on sanonut.⁵

Presidentti Boyd K. Packer, kahden-toista apostolin koorumin presidentti, on kertonut katselleensa satoja vuosia vanhaa perheraamatun ja löytäneensä nimisivulta seuraavan merkinnän:

”Parhain vaikutus Raamatulla on silloin, kun se on kirjoitettu syväle lukijan sydämeen.”⁶ Hän on jatkanut tällä pyhien kirjoitusten kohdalla: ”Te itse olette meidän suosituskirjeemme, joka on kirjoitettu meidän sydämiimme kaikkien ihmisten nähtäväksi ja luettavaksi” (2. Kor. 3:2).

Tuntemalla Raamatun ja muut pyhät kirjat ja rakastamalla niitä me voimme osoittaa kiitollisuutemme ja nauttia evankeliumin palautuksen siunauksista.

”Ajatelkaa siunaustemme suuruutta, kun meillä on Pyhä Raamattu ja sen lisäksi noin tuhat sivua muita pyhiä kirjoituksia”, vanhin D. Todd Christofferson on sanonut. ”Kestittäkäämme itseämme alati Kristuksen sanoilla, jotka kertovat meille kaiken, mitä meidän tulee tehdä.”⁷ ■

VIITTEET

1. ”Pyhän Raamatun ihme”, *Liahona*, toukokuu 2007, s. 80.
2. ”Pyhän Raamatun ihme”, s. 81.
3. ”Sanani eivät milloinkaan lakkaa”, *Liahona*, toukokuu 2008, s. 92.
4. ”Valmistautumista palautusta ja toista tulemistä varten: Minun käteni on sinun päälläsi”, *Liahona*, marraskuu 2005, s. 90.
5. ”Pyhän Raamatun ihme”, s. 80.
6. ”Mormonin kirja – toinen todistus Jeesuksesta Kristuksesta”, *Liahona*, tammikuu 2002, s. 73.
7. ”Pyhien kirjoitusten siunaus”, *Liahona*, toukokuu 2010, s. 35.

Luonnos Rooman temppelistä Italiassa

"Jokainen temppeli on Jumalan huone täyttäen samat tehtävät ja tarjoten samat siunaukset ja toimitukset", sanoi presidentti Thomas S. Monson sunnuntain aamukokouksessa. "Rooman temppeli on ainutlaatuinen siksi, että se rakennetaan yhdelle maailman historiallisimmista paikoista – kaupunkiin, jossa muinaiset apostolit Pietari ja Paavali saarnasivat Kristuksen evankeliumia. -- Jonakin päivänä tulevaisuudessa uskolliset tässä ikuisessa kaupungissa saavat Jumalan pyhässä huoneessa toimituksia, jotka ovat luonteeltaan ikuisia."

Kerron teille rakkaudestani Vapahtajaa ja Hänen meidän hyväksymme tekemää suurta sovitushria kohta. -- Uskon, ettei yksikään meistä pysty täysin ymmärtämään sen merkitystä, mitä Kristus teki meidän puolestamme Getsemanessa, mutta jokaisena elämäni päivänä olen kiitollinen Hänen sovitushristaan meidän puolestamme”, sanoi presidentti Thomas S. Monson 181. vuosikonferenssin päättyessä.”Hän laskeutui kaiken alapuolelle, jotta Hän voisi pelastaa kaiken. Niin tehdessään Hän antoi meille elämän, joka ulottuu tämän kuolevaisen olemassaolon tuolle puolen. Hän pelasti meidät Aadamin lankeemuksesta. Olen koko sieluni sopukoita myöten kiitollinen Hänelle. Hän opetti meitä elämään. Hän opetti meitä kuolemaan. Hän varmisti meidän pelastuksemme.”